

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF
TEMPTATION

SAVAGE KING

SIENNA CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAVAŞÇI KRAL

AYARTMANIN KRALLARI

SIENNA ÇAPRAZI

Copyright © 2023 by Sienna Cross

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Muhteşem bir İtalyan mafya babasının sizi inciten herkesi diriltmesini kabul
edilebilir bulan tüm kadınlara...*

~ Sienna Cross

İÇİNDEKİLER

1. [İntikam](#)
2. [Hayır Aziz](#)
3. [Bir Patlama ile Başlamak](#)
4. [İhanet](#)
5. [İyi Ol](#)
6. [Beladan Başka Bir Şey Yok](#)
7. [Rose Sürüm 2.0](#)
8. [Işıklandırın](#)
9. [Yine mi?](#)
10. [Zalim İroni](#)
11. [Otoriter Mafya Patronu](#)
12. [Sen Benimsin](#)
13. [Mesaj Gönderme](#)
14. [Şüpheli Yaşam Kararları](#)
15. [Bana itaatsizlik ettin](#)
16. [Jüri Hala Kararsız](#)
17. [Kabuslar ve Gündüz Düşleri](#)
18. [Ücretsiz Önizleme Yok](#)
19. [Mutlu Noeller Bana](#)
20. [Özel Bir Hediye](#)
21. [Bunu Yapmamalıyım](#)
22. [En Çirkin Olan](#)
23. [Erkek Topuz](#)
24. [Kendini Koruma](#)
25. [Dolu](#)
26. [Koşmak](#)
27. [Mahvolmuş](#)
28. [Canavarı Beslemek](#)
29. [Duygusal Olarak Müsait Olmayan Mafya Patronu](#)
30. [Zaten Bağımlıyım](#)
31. [Beni İsirdin mı?](#)
32. [Kullan Beni](#)
33. [Benimle Takılıp Kaldın](#)
34. [Cennetten Daha İyi](#)
35. [Öfkeye Dikkat Edin](#)
36. [Sadece Arkadaşız](#)
37. [Cehennemde Görüşürüz](#)

38. [Ona Aşık Olmak](#)
39. [Ben iyi değilim](#)
40. [Bunu seviyor musun?](#)
41. [Ben Seninim](#)
42. [Neredeyse Zamanı Geldi](#)
43. [Geri Ödeme](#)
44. [Sürpriz Bir Hediye](#)
45. [Zorlukla Örtülü Bir Tehdit](#)
46. [Beklenmedik İttifaklar](#)
47. [Bir İtiraf ve Bir Kaçış](#)
48. [Saklanamazsın](#)
49. [Öfke Güçtür](#)
50. [Bir Daha Asla Yalnız Kalma](#)
51. [Kraliçem](#)
- [Sonsöz](#)
52. [Brutal King'e Kısa Bir Bakış](#)

[Ayrıca Sienna Cross](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

İNTİKAM

D ante

Kardeşimin bugün ölmesine izin vermezdim.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Bir yığın tahta sandığın arkasına saklanarak Luca'yı yere bastırıyorum ve mermiler depoda sekerken onu vücudumla örtüyorum. Kızıl Ejderhalar ile aramızdaki çatışma devam ederken havada yoğun bir barut kokusu var.

"Dante, *smettila!*" diye homurdanıyor kolumun altından. "Bırak beni, kendim için savaşabilirim."

"Hayır," diye hırlıyorum, parmağım tetiğe yaklaşıyor. Bulanık boşluğa bir mermi yağmuru gönderiyorum. "Eğer sana bir şey olursa Stella beni öldürür. Nişanlına zaten yeterince borcum var. Borcumu arttırmama gerek yok."

Keyifli bir dakika boyunca sessiz kaldı. İnatçı küçük kardeşim her zaman yenilmez olduğuna inanırdı. Ta ki onunla tanışana kadar. Şimdi her şey değişti. Arkanda deliler gibi aşık olduğun birini bırakmak zorunda kaldığında ölme fikri çok daha az kabul edilebilir hale geliyor.

Şanslıyım ki benim böyle bir sorunum yok.

Luca beni itip yanıma çömeliyor ve ceketinin iç cebinden tabancasını çıkarıyor. King Industries'in CEO'su olarak, *kardeşimin* çoğu gün silaha ihtiyacı olmaz. Ama bugün, Triad bizi yakaladı.

"Tony ve diğer adamlar hangi cehennemde?" Başımızın üzerinden bir mermi daha geçerken Luca tıslıyor.

"Yoldalar," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Kardeşimin bugün gelmesine asla izin vermemeliydim. Malzemelerimizi hızlıca kontrol etmek için çok fazla. Feng Zhang ve adamları burada olacağımızı nereden biliyorlardı? Ve korunmasız olduğumuzu?

"*Figlio di puttana'nın* hâlâ hayatta *olduğuna* inanamıyorum," diye homurdanıyor Luca.

Başımı salladım ve yeniden doldurmadan önce bir mermi daha sıktım. Feng'in, üç ay önce bizi neredeyse öldüren kuzeni Bo ile birlikte ölmüş olması gerekiyordu. Bo'nun babası Jianjun Çin Triad'ının başı. Piç oğlu Luca'nın nişanlısını kaçırdı ve kardeşim kendini kaybetti. Hepsinin öldüğünü sanıyorduk, sonra geçen hafta lanet bir hayalet ortaya çıktı.

Feng.

İntikam hırsı insanı değiştirir.

Bunu yeterince iyi biliyorum. Babam öldükten ve Luca Kral'ın tahtına oturduktan sonra, intikam için yaşadım.

Ani sessizlik beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve karanlık deponun etrafına bakıyorum.

"Neden durdular?" Luca fısıldar.

Yaklaşıp kurşunlarla delik deşik olmuş kasaların kenarından bakıyorum. Feng, her iki yanında iki adamla birlikte geniş alanın karşısında duruyor. Hepsi tepeden tırnağa kırmızılar içinde, geleneksel Çin savaşçı zırhının yanı sıra daha modern kukuletalar giyiyorlar.

"Bir mesaj iletmek için geldim." Feng'in sesi doğal olmayan sessizliği yarıp geçti.

Luca ayağa kalkıyor ama parmaklarımı bileğine dolayarak onu tekrar yere yatırıyorum. "Yerde kal," diye tıslıyorum. "Sen çok değerlisin."

"Oh, siktir git, Dante."

Kardeşıme kısık bir bakış fırlatıyorum. "Stella," diyorum ağzımdan.

Sinirli bir nefes alıp parçalanmış sandığın arkasına bürünüyor.

"Dinliyoruz," diye bağıyorum.

Feng boğazını temizliyor, sonra elini cebine atıyor ve loş halojen ışıkların altında gümüş bir şey parlıyor.

"Merda," diye mırıldanıyor Luca.

Ellerini avuç içlerine kadar açarak yaklaşıyor. Adamları iki yanında onu takip ediyor, silahlarını bize doğrultmuşlar. O yaklaştıkça, sonunda gümüş halkaya odaklanıyorum. Bo'nun şatafatlı ejderha yüzüğü. Feng onu orta parmağına geçiriyor ve elini yumruk yapıyor.

Sonra odanın öbür ucundan bana bakıyor, dudakları hırıltıyla bükülmüş. "Kuzenimi ve adamlarını katlettiniz, neredeyse beni öldürüyordunuz ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksiniz. Çin Üçlüsü Krallara savaş ilan etti."

"Bu saçmalık-" Luca ayağa fırlar ve bir kurşun başının hemen yanından vızıldayarak geçer.

Küfürler mırıldanarak onu tekrar yere ittim. "Sana yerde kalmanı söylemiştim, seni *stronzo*."

Gergin havayı karanlık bir kıkırdama dolduruyor. "Bir şey daha var. Triad Luca Valentino ve Stella Esposito'nun kellelerine ödül koydu. Ölü ya da diri. Her biri için bir milyon dolar."

"Siktir," diye tıslıyor Luca.

Feng alay ediyor ve kardeşimden dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyorum. "Bütün serseriler senin ve değerli nişanlının peşine düşecek."

Luca tekrar ayağa fırlıyor, onu durdurmaya çalıştığımda dirseğini yan tarafıma saplıyor. "Eğer ona elini sürersen, Feng, seni lime lime ederim, çış

ve kalıntılarını China Town'a sürükleyeceğim."

"Yumuşamış bir mafya babasından büyük laflar, Luca."

"Bu *Sinyor* Valentino," diye hırlıyor. "Yoksa kanalizasyondaki yerini mi unuttun, seni küçük sıçan?"

"Son üç ayda çok şey değişti, *kaptan*. Artık Aşağı Doğu Yakası'nı Krallar yönetmiyor. Ben yönetiyorum."

"Evet, bunu göreceğiz," diye tükürüyor Luca.

"Uyarıldınız." Feng başını eğiyor ve adamları kırmızı bir dalga halinde etrafını sarıyor.

Ağır ayak sesleri dikkatimi deponun diğer ucuna çekiyor. Tony, Mickey ve yarım düzine adamımız silahlarını çekmiş içeri dalıyorlar. Tam da Kızıl Ejderler arkadan sıvışırken.

"O küçük pislik, kim olduğunu sanıyor?" Luca kükrer.

Tony kardeşimin yanına ilerliyor ve geniş omuzlarındaki gerginlik gevşemeden önce ona bir göz atıyor. "İyi misin, *kaptan*?"

"Evet, ben iyiyim Tony." Küçük kardeşim sağ koluna sıkı bir gülümseme veriyor. *Tony ikna edilmesi en zor kişi olurdu.*

Dudaklarımdaki hırıltıyı bastırıyorum. Tony yıllarca Luca'nın üzerine abisiymiş gibi titredi ve onu şımarttı. Bu beni çok kızdırıyor.

Ben ağabeyim, bu benim işim. Elbette, yol boyunca orada burada birkaç şeyi berbat etmiş olabilirim, ama şimdi kendi oyunumdayım. Onu koruyabilirim. Bu yüzden bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum, Luca bunun için benden ne kadar nefret edecek olursa olsun.

Frank Sinatra taklitçisi arka planda mırıldanırken, yeni çatı katımı dolduran konuklar onun *My Way* yorumuna ahh ve ooh çekiyorlar. Annemin gülümsemesi o kadar büyük ki dudakları çatlayacak diye endişeleniyorum. Luca ve Stella dans ediyor

oturma odasının ortasında, m z k eşliğinde sallanırken gözlerindeki bakış mide bulandırıcı derecede tatlı.

Her şey plana göre gidiyor. Bir düzine adamım çatı katında ve lobide konuşlanmış, sözüme hazır bekliyorlar. Bu kadar ileri gelen varken, varlıkları sorgulanmıyor.

Ayrıca, kardeşim güzel nişanlısına o kadar takıntılı ki, kafası sürekli onun kalçalarının arasına gömülü, çok geç olana kadar bunun farkına varmayacak.

Tıpkı Çin   l s 'n n yavaş yavaş topraklarımıza tecavüz ettiğini görmediği gibi.

Aşk bir erkeğe böyle yapar. New York'un en acımasız adamı yumuşadı ve şimdi benim devreye girme zamanım geldi.

BÖLÜM 2

SAINT YOK

D ante

"Üzgünüm geciktim!" Neşeli bir ses daireyi dolduruyor, yumuşak melodileri kesiyor ve ben tatlı sese doğru dönüyorum.

Rose züccaciye dükkanına girmiş boğa gibi içeri dalar, komiser ve metresini, belediye başkanı ve eskortunu vızıldayarak geçer. Elbette her iki adam da evli, ancak King Industries ile olan yakın ilişkileri göz önüne alındığında, böyle bir partide kendilerini serbest bırakmakta özgürler.

Stella'nın en iyi arkadaşı hızlı bir el sallayarak yanımdan hızla geçti. "Hey, D!" Sonra müstakbel baldızıma sarılıyor. Nişanlısı kollarının arasından çıkar çıkmaz kardeşim geriliyor. *Dio*, o tamamen *impazzito*. Lanet olası deli.

Yanına gittim, güzel sarışın gülmek için her zaman eğlencelidir. Stella ile birlikte New York Üniversitesi'ne gidiyorlar. Kardeşimin müstakbel eşi işletme okurken, Rose psikolog olmaya hevesli. Kız deli dolu, çok ateşli ve kesinlikle vahşi bir çizgisi var.

Stella'nın üzerinden sıyrıldıktan sonra bana dönüyor ve muzip bir gülümseme sunuyor. "Caroline nerede, D? Bu gece kesin burada olur diye düşünmüştüm."

Stella gözlerini deviriyor ve dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılıyor. Bir dargın bir barışık kadın arkadaşımın, Stella ortaya çıkmadan önce de kardeşime karşı bir ilgisi vardı. Yazılım şirketi varisi Manhattan'ın en gözde bekârına pençelerini geçirmek için can atıyordu. Bir süreliğine, onun Luca'nın parlayan gölgesinin arkasından çıkmak için benim biletim olduğunu düşündüm.

Ama şimdi kaderin bizim için başka planları var.

"Ah, *Dio*'ya şükürler olsun ki gelmedi," diye mırıldanıyor Stella.

Luca sırtıyor ve onu kendi tarafına çekiyor. "Onu hâlâ kıskanmıyorsun, değil mi *aşkım*?"

"Hayır," diye tersledi. "Sadece ondan hoşlanmıyorum. Bana kiralık bir yardımcı gibi bakıyor."

"Kıskanç olan o," diyor Rose, bir garson gelip bir tepsi şampanya kadehi uzatırken. En dolu olanı kapıyor ve tek seferde yudumluyor.

Bu ilişki için elimden geleni yaptım. Kardeşimin şüphelerinden kurtulmanın tek yolu buydu.

"Tanrım, sakın ol Rose." Stella arkadaşına bakıyor.

"İyi olacağım." İlgisiz bir el sallıyor. "Ofiste zor bir gün geçirdim." "O deli adam seni hâlâ arıyor mu?" Stella soruyor.

Zihnim birkaç ay önce Rose'la ilk tanıştığım zamana geri dönüyor. Staj yaptığı psikoloji kliniğinden bir hastayla çıkıyordu.

"Evet." Garson yeniden ortaya çıktığında P'yi patlatır ve başka bir bardağa uzanır.

"Onu korkutmamı ister misin?" Luca teklif eder. "Tony ya da Mickey'i gönderebilirim."

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, Dr. Winchester'ın müfredat dışı faaliyetlerimi öğrenmesini istemiyorum ve eğer öfkelenirsem, hakkımızda konuşacağından endişeleniyorum. O zaman işimi kaybederim."

"Sana hastalarla çıkma demiştim!" Stella arkadaşını azarlar.

"Dr. Mark deli olabilir ama Hades'ten daha ateşli." Bir yudum daha alıyor. "Açıkçası dersimi aldım ve bir daha asla bir hastamla çıkmayacağım."

Stella gözlerini deviriyor ve Luca sırtıyor, sanki kadının yaptığı her şey gelmiş geçmiş en sevimli şeymiş gibi.

Rose'a inandığımdan da tam olarak emin değilim. Luca'nın bana söylediğine göre bu onun üçüncü ya da dördüncü hastasıymış. Güzel pembe dudaklarının kristalin kenarına kapanışını izlerken sırtıyorum. Mmm. O ağzın sikimin etrafında kapalı olmasını çok isterdim. Beni tamamen içine alırken başının aşağı yukarı sallandığını hayal edebiliyorum. Rose yatakta tam bir kaplan olurdu, bunu biliyorum.

Son birkaç aydır teorimi test etmek için birkaç şansım oldu ama sonunda Stella'nın en iyi arkadaşından uzak durmanın daha iyi olacağına karar verdim. Kıza karşı aşırı korumacı ve lekeli geçmişimiz göz önüne alındığında, onu benden uzak tutması için uyardığından eminim.

Onu gerçekten suçlayamazdım. Stella ile ilk tanıştığımda tam bir pislik gibi davranmıştım.

Artık bir anlayışa vardık. Kardeşimi korumak için yapmam gerekeni yaptığımı anladı ama bu benim gibi bir adamın en yakın arkadaşıyla birlikte olmasını istediği anlamına gelmiyor.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi canlı sarışından uzaklaştırıyor. Ceketimin cebinden çıkarıp ekrana bakıyorum.

Aldo: Her şey hazır, sadece bize haber ver. Tony için endişeleniyorum. Hâlâ kafası karışık görünüyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kardeşimle nişanlısına bakıyorum. Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kızın yanakları kıpkırmızı oluyor. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama onu bastırıyorum. Babam bunu isterdi. Tek yolu bu.

Hızlıca bir cevap yazıp telefonumu cebime koyuyorum. Tony'yi bulmalı ve bu iş bitmeden önce onun da katıldığından emin olmalıyım. Şarkıcı son setinde ve çok geçmeden hamlemi yapma vakti gelecek.

Bakışlarımı mutlu çifte ve bir kadeh şampanyayı daha höpürdeterek yudumlayan Rose'a çevirerek sıkı bir gülümseme sunuyorum. "İzninizle, bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

"Bu kadar iyi bir ev sahibi olacağını kim bilebilirdi?" Luca alay ediyor. "Şu andan itibaren tüm bağış toplama etkinliklerini benim evim yerine senin evinde düzenleyeceğiz."

"Bunu göreceğiz, *fratellino*." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kütüphaneye doğru yürüyorum.

Tuvaletin kapısı hızla açılıyor ve neredeyse soluk beyaz meşeye çarpıyordum. "*Cazzo*," diye homurdandım.

"Dante!" Annem kapının arkasından bakıyor ve ben çenemi kapatıyorum.

"*Scusi*, anne." *Dio*, yirmi dokuz yaşındayım ve annemin bir bakışıyla dayak yemiş bir köpek gibi geri çekiliyorum. Boğazımı temizliyorum, gülümsemeye zorluyorum ve babam öldükten sonra bizi tek başına büyüten alingan İtalyan kadına bakıyorum. "Parti hoşuna gidiyor mu?"

"*Certo, si*. Çok güzel, Dante." Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve tıklım tıklım dolu oturma odasını tarıyor. "Caroline'ın burada olacağını düşünmüştüm."

Ugh. Benim işgüzar annem. "Anne, Caroline'la aramızdaki şeyler ciddi değil."

"*Grazie a Dio*," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Tanrı'ya şükür mü?

Kaşlarım saç çizgime kadar kalkıyor. Annem her zaman Luca ve benim uslu durmamızın peşinde. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Kirli yanağımı okşuyor ve sıcak bir gülümseme sunuyor. "O sana göre değil, *figlio mio*. Ama yakında doğru kadını bulacağına eminim, tıpkı Luca gibi." Gözlerini benden ayırıp yine dans etmekte olan kardeşim ve nişanlısına bakıyor. Daha doğrusu kıyafetleri üzerlerindeyken sevişiyorlar. Bu ikisi hayvan gibi.

"Tabii anne," diye cevap veriyorum sonunda. "Neyse, fırsatın varken git müziğin tadını çıkar. Şarkıcı son setinde."

Gülümseyerek beni bırakıyor ve aceleyle büyük odaya geri dönüyor. Bakışlarımı ayırmadan önce uzun bir dakika onu izliyorum. O da kızacak,

ama bunu aşması gerekecek.

Bir nefes veriyorum ve koridordaki yürüyüşüme devam ediyorum. İlerledikçe nabzım daha hızlı atıyor. Frank Sinatra'nın dinlendirici sesi, kulak zarlarımda gürleyen kalp atışlarımdan uğultusu altında giderek azalıyor.

Kütüphaneye ulaştığımda ter tenimi kaplıyor ve ceketimi yırtmama ramak kalıyor. Kapıyı kırbaçla açtım ve Tony'yi köşede buldum. Karındeşen *Jack'in* eski bir kopyasını karıştırıyordu.

"İyi misin?" Kapı arkamdan kapanır kapanmaz soruyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Dante. Luca çok kızacak."

Yaklaşıyorum ve kardeşimin eski arkadaşına sert bir bakış fırlatıyorum.

"Bunu onun için yapıyoruz, unuttun mu?"

"O bu şekilde görmeyecek." Ellerini sıkarak başını sallıyor.

"Bunun için seni öldürecek değil ya."

Tony alay ediyor. "Sence de öyle değil mi? Bunu ihanet olarak göreceksin ve bunu sen de biliyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve parmağımı onun fiçı göğsüne sokuyorum. "Hangisini tercih ederdin? Luca'nın kızmasını mı, ölmesini mi?"

Dudakları gergin bir çizgi halinde.

"Peki ya Stella? Ona bir şey olursa Luca yıkılır. Uğruna çalıştığımız her şey yerle bir olur. Tek cevap bu, Tony."

Yavaşça başını sallıyor ve sinirli bir nefes veriyor. "Sadece yanlış hissediyorum."

"Biliyorum." O suçluluk duygusu geri dönüyor ve göğsüme saplanıyor. Onu geri püskürtüyorum ve sonra gelecek olana odaklanıyorum. "Güven bana, en iyisi bu."

"Doğru." Başını eğiyor ve kitabın yıpranmış sayfalarını tekrar karıştırıyor.

"Telefonun elinin altında olsun. Zamanı geldiğinde sana mesaj atarım." "Anladım, *kaptan*."

Başlığı duyunca dudaklarım büküldü. Beş uzun yıl boyunca bu unvan kardeşime aitti. Patron oydu, yeraltı işlerimizde tüm kararları o verirdi ve CEO olarak King Industries'i bugünkü güç merkezi haline getirdi.

İçimde bir şüphe tohumu kıpırdanıyor. Ya bunu yapamazsam? Homurdanıyorum ve kök salmadan önce onu eziyorum. Bu benim doğuştan hakkım ve bunu talep edeceğim.

Elimi vahşi, siyah buklelerimin arasında gezdirirken, partinin yoğunluğuna doğru rahat bir yürüyüşe çıkarken nefes alıyorum. Kalabalığı tarayarak kardeşimi ve nişanlısını arıyorum. Gitmişlerdi.

CEO'ların, Kongre üyelerinin ve kadınların arasından geçerek kalabalığın içinde ilerliyorum. Neredeyse kimse bana bakmıyor. Herkes Luca'yı tanıyor, altın çocuğu. Kıskançlığımı bastırıyorum ve balkona çıkmadan önce büyük odanın her köşesini arıyorum.

Hiçbir şey.

"Siktir," diye hırladım.

"Evet, o." Rose, terasta konuşlanmış iri yarı muhafızlardan birinin arkasından beliriyor. Bana doğru yürürken biraz yalpalıyor.

"Ne?"

"Luca ve Stella. Muhtemelen sevişiyorlardır. Dans pistinde iyice azdıktan sonra birkaç dakika önce ortadan kayboldular."

Yükselen paniği yatıştırmak için bir nefes çekiyorum. "Teşekkürler." Topuğumun üzerinde dönerek yatak odalarını aramak için içeri giriyorum. O *piç kurusu* nişanlısını yatağında becermiyor olsa iyi olur. İlk misafir odasını geçip kulağımı kapıya dayıyorum. *Niente*.

Sonra kendi odamı geçip koridorun sonundaki son boş odaya geçiyorum. Hafif bir inilti sikimin seğirmesine neden oluyor. Yaklaşıyorum ve bir an oyalanıyorum

Kapıda, beyaz badanalı meşenin çatlaklarından sızan sesler duyuluyor.

Merda. Bu planımı en az yarım saat geriye götüreceksin. Bu ikisi bir kez başladı mı, sonsuza kadar devam ederler.

Arkamda yumuşak ayak sesleri yankılanıyor ve Rose'u deli gibi sırtırken bulmak için arkamı dönüyorum. "Aman Tanrım, haklıymışım, değil mi?" Kulağını kapıya dayıyor ve ağzını kapatıyor.

Arkasında dolanıyorum, bitirmelerini beklemekle içeri dalmak arasında kalıyorum.
içinde.

Daha fazla inilti aramızdaki havayı dolduruyor ve lanet olası sikim Sertleş. Belli ki çok fazla porno izliyorum ve yeterince sevişmiyorum.

Rose kıkırdayıp dönüyor ve ağzı birdenbire benimkine bir santim yaklaşıyor. Tökezliyor ve kendini sabitlemek için ellerini belime doluyor.

Uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Özür dilerim." Şampanya kokusu dudaklarımızın arasına karışıyor. Biraz daha yaklaşıyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor.

Cazzo, şimdi sertleştin. O da ateşli küçük bedenini bana sürüyor.

"Rose..." diye homurdanıyorum.

Başını masumca yana eğiyor. "Ne?" "Yapma şunu."

Elleri belime dolanıyor ve birkaç parmağını gömleğimin altından geçirip çıplak tenime dokunuyor. "Hadi ama D. Bana bunun seni tahrik etmediğini söyleme." Hâlâ kapı aralığından sızan iniltiler karşısında başını iki yana sallıyor.

Olmamalı çünkü bunlar benim lanet olası kardeşim ve onun müstakbel karısı ama aletim bunu anlayamayacak kadar aptal. Parmakları tenimde dans edip kemer tokama doğru ilerlerken dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum.

"Sakın bana hiç istemediğini söyleme?" Gözleri parlıyor, aramızda yoğun bir alkol kokusu var.

O sarhoş. Ve ben değilim.

Rose pantolonumun üzerinden sikimi kavırıyor ve ben bir tıslama sesi çıkarıyorum. "Sadece bir kez,

D. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Elimi bileğine doladım ve onu yatak odama sürükledim. Ben de lanet bir aziz değilim.

BÖLÜM 3

BİR PATLAMA İLE BAŞLIYOR

Rose

Evet, bunu yapıyorum.

Aylarca Dante Valentino'nun gözünü siktikten sonra, sonunda pes etti. Stella'nın ne dediği umurumda değil, o gülünç derecede seksi bir İtalyan aksanına sahip muhteşem bir pislik ve tam benim tipim. En iyi arkadaşım bana aralarında tam olarak ne olduğunu hiç anlatmadı, sadece kötü çocuktan uzak durmam gerektiğini söyledi. Yasak olan her şey gibi bu da onu daha cazip hale getiriyor.

Dante beni yatak odasına sürüklüyor, kalın parmakları bileğimi sıkıca sarıyor. Dokunuşunun altında nabzım deli gibi atıyor. Kapıyı kırbaçla açıyor ve beni eşikten geçirirken nefesim kesiliyor. Üzerime soğuk bir hava üfleniyor ve göğüs uçlarım sertleşerek ipek bluzumun içinden dışarı fırlıyor. Ya da belki de sonunda mafya infazcısıyla birlikte olma fikrinin damarlarımda yarattığı adrenalinden kaynaklanıyor.

Dante kapıyı çarpıyor ve beni kalın keresteye doğru itiyor. Vücudunun tamamını benimkine bastırırken hafif bir nefes kaçıyor. Tanrım, şimdiden çok sertleşmiş. Ereksiyonu mini eteğimi yukarı kaldırıyor ve yerleşiyor

bacaklarımın arasında. Gözleri vücudumda geziniyor ve sivri meme uçlarıma odaklanıyor. Vahşi bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

"Benim için hazır mısın, tatlım?"

"D, o seksi dudaklarından dökülen rüya gibi İtalyanca kelimeyi ilk duyduğum andan beri senin için hazırım."

O seksi dudaklarından sert bir kıkırdama dökülüyor. Eli kalçamdan aşağı kayıyor ve uyluklarımın tepesine doğru ilerliyor. Amımı avuçluyor ve içimdeki ateş alevleniyor.

"Mmm, benim için hazırsın. Sırılsıklam." Parmağını dantelli külotumun üzerinden geçiriyor ve klitorisimde ısı titreşiyor. Aramızda başka bir inilti yankılanıyor. Onun mu? Benim mi? Kim bilebilir ki?

Ağzı benimkini kapıyor, dişleri benimkilere çarpıyor. Parmakları saçlarıma giriyor ve uzun bukleleri parmaklarının etrafına sarıyor. Onları yumruklayarak başımı geriye atıyor ve boğazımı sıkıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor dili önce çenemde sonra boynumda gezinirken.

Pantolonuna uzanıyorum ve kemer tokasını, düğmesini ve fermuarını hızlıca açıyorum. Pantolonunu ince kalçalarından aşağı kaydırıyorum ve tamamen delikli boxer külotunu alıyorum. Kocaman sikinin dış hatları çakırkeyif amımı ihtiyaçla titretiyor. Tanrım, hiç utanması yok.

Dante'nin ağzı boynumu tahrip ederken, bir eli üstümden yukarı kayıyor. Çıplak göğsümü sıkıyor ve takdir dolu bir hırıltı boğazını titretiyor. "Mükemmel," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten mi? Bana hep çok küçük geliyorlar. Sanki ünlü psikolojisi uygulamamla büyük bir başarı elde ettiğimde, bir ya da iki beden büyüyecekmişim gibi--"

Dante'nin eli ağzıma çarparak kelimelerimi boğuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve göğsümde alışılmadık bir sızı hissediyorum. "Mükemmel olduklarını söyledim. Şimdi konuşmayı kes." Ağzı tekrar benimkini buluyor, dili cezalandırıyor, dişleri alt dudağım şişip kabarana kadar kemiriyor.

Tanrım, tam bir hayvan. Parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirerek onu okşuyorum. Onu kapıya dayamama bir saniye kalmıştı. Neden bu gece sevişen tek kişi en iyi arkadaşım olsun ki? Ayrıca, Dr. Winchester'ın muayenehanesindeki sapık Dr. Mark'tan sonra, biraz eğlenceyi hak ediyorum.

Dante ceketini silkiyor ve ellerim gömleğinin düğmelerinden aşağıya iniyor, sonra parmaklarım düğmelerin arasından kayıyor. Parmak uçlarımın altında dövmeler dans ediyor ve lanet olsun, gömleğini Süpermen stilinde yırtıp atasım geliyor. Düğmeleri çözerken, yırtık gövdesinin çukurlarını ve vadilerini keşfediyorum ve kesik karın kaslarının her santimini yaladığımı hayal ediyorum. Elim büzülmüş bir deri parçasının üzerinde kayıyor ve altımda geriliyor.

Parmaklarım yara izinin üzerinde donuyor.

Dante bir pislik olabilir ama sadece üç ay önce kardeşini ve en iyi arkadaşımı kurşun yağmuruna tutarak onların hayatını kurtardı. O olmasaydı Stella ölmüş olacaktı. İşte bu yüzden, en başta onu kızdırmak için her ne yaptıysa onu affetti.

Titreyen bir nefes vererek dikkatimi tekrar üzerimde yükselen erkeğe çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ hassas mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor. Karanlık perde kalkmadan önce o karanlık gözler sonsuz bir an boyunca bana bakıyor. Eteğimi belime kadar çekiştiriyor ve bir parmağını külotumun kemerinin altına sokuyor. Kumaşın keskin yırtılışı, bitkin nefeslerimizin üzerinde çınlıyor.

"Kahretsin, D, bana sadece onları çıkarmamı söyleyebilirdin. Bu benim şanslı tangam." O günden sonra.

Dudağının kenarı seğiriyor ama o ele avuca sığmaz gülümsemesini göstermiyor. Onun yerine kollarını gövdemin etrafına doluyor ve bir anlığına tamamen ağırlıksız kalıyorum. Beni omzunun üzerinden fırlatırken bir çığlık kopuyor.

"Oh, kahretsin," diye ciyakladım.

Çıplak kıcıma bir şaplak atıyor, sesi sessiz odada yankılanıyor. "Çok pis bir ağzın var, tatlım."

"Hiçbir fikrin yok." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kahretsin, o şampanya köpükleri doğrudan kafama gitti. Tam bir sürtük gibi konuşuyorum. *Kes şunu Rose*. Bu sadece bir gecelik bir ilişki olsa bile, önümüzdeki birkaç ay içinde bu adamı çok görmek zorunda kalacağım. Ben Stella'nın nedimesiyim, o da Luca'nın sağdııcı. Bunun garipleşmesine izin veremem.

Dante beni yüzüstü yatağa bıraktı. "Demek kirli seviyorsun? Yaramaz bir fahişe gibi kıcına şaplak atmamı ister misin?" Üstüme tırmanıyor, ereksiyonu boxer'ının üzerinden kıcıma baskı yapıyor ve ben de ona bakmak için başımı geriye atıyorum.

"Belki..." Yaramaz bir kaş kaldırıyorum. Her zaman berbat adamlarla birlikte olmamın bir nedeni var. Bu yüzden mesleğimi seçtim. Kendimi nasıl düzelteceğimi ben bulamazsam kim bulacak?

Boxerını güçlü kalçalarından aşağı çekiyor ve siki serbest kalıyor. Tanrım, kocaman. Heyecandan bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor. Kalın başını kık yanaklarımın arasından geçirip merkezime doğru kaydırıyor ve her sinir ucu beklentiyle zonkluyor.

"Güzel, sırlıslık ve hazır, tıpkı hayal ettiğim gibi."

Ona alaycı bir sırıtış attım. "Yaramaz Dante, beni becerdiğini mi hayal ettin?"

Buğulu dudaklardan karanlık bir kahkaha dökülüyor. "Sadece her lanet gece, tatlım." Kıcımı avuçluyor ve hassas derimi yoğuruyor. "Şimdi iyi bir kız gibi bacaklarını benim için aç." Elini kalçamın iç kısmında gezdiriyor ve ben beklentiyle sıkılıyorum. Parmağı içime dalıyor ve kalçalarımı onun için döndürüyorum, böylece klitorisim avucunu fırçalıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor parmağını içimde kıvrırken. "Bu tatlı kedi sadece benim horozum için yalvarıyor."

"Umhmm..." Dizlerim titremeye başlayana kadar beni parmaklarken başımı geriye atıp omzuna yaslanıyorum.

Serbest eliyle ağzımı kendine doğru çekiyor, parmağının her hamlesiyle ritim tutuyor. Kalçalarım sürtünme için çaresizce onun eline çarpıyor. Kahretsin, çok yakını, şimdiden çok yakını. O siki içimde istiyorum.

Etrafına uzanıyorum ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sarıyorum. İpeksi şaftını aşağı yukarı kaydırırken avucuma bir damla nem damlıyor. Kalçalarını pompalıyor ve içimde bir zevk girdabı oluşuyor. Aptalca ama Dante bana hep ulaşılmaz görünmüştür. Kolundan sarkarken tanıştığım tüm kadınlar sadece muhteşem değil, aynı zamanda en çılgın hayallerimin ötesinde başarılı ve zenginler. Sanırım bir kadının içinden o garip, küçük, şişman kızı asla çıkaramazsınız. Seks benim silahım, sık sık ve biraz da vazgeçerek kullandığım bir silah, lisedeyken beni reddeden tüm pisliklere karşı kendi kişisel intikamım.

Bu bana.... sonrasında kontrol yanılması verdi.

Kasvetli düşünceleri ruhumun en berbat köşelerine gömerek, alt tarafımdan geçen saf zevke odaklanıyorum. "Ben hazırım," diye mırıldanıyorum.

İçime ikinci bir parmak sokuyor ve ben haykırıyorum. "Henüz değil. Sikiimin üzerine boşalmanı istiyorum ama her şeyimi içine almaya hazır olmalısın."

Tanrım, ben hazırım.

Kızıışmış bir köpek gibi klitorisimi avuçlarına sürtüyorum. Buna çok ihtiyacım var ve nedenini bile bilmiyorum. Dante'de bir şey var, temsil ettiği güç, muhteşem yüzeyin hemen altında gömülü vahşi karanlık. Parmaklarını çekince sinirli bir çılgılık atıyorum.

"Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Prezervatif almam lazım." Üzerimden komidine uzanıyor ve çekmeceyi karıştırıyor. "Manhattan'da dolaşan küçük Dantes'lere ihtiyacımız yok."

"Hayır, kesinlikle olmaz." Göğsüm kabarıyor, merkezimde şiddetli bir sıcaklık dolaşıyor. "Acele et."

"Kirli ve talepkar." Sırıttıyor. "Kimin aklına gelirdi ki?" "Oh, D, hiçbir fikrin yok."

Dante küçük gümüş paketi dişleriyle yırtıyor, dudaklarını bir hırıltı kıvırıyor. Prezervatifi etkileyici uzunluğunun üzerinde yuvarlarken beklentiyle izliyorum. Beni doldurduğunu hayal ederken nefesim kesiliyor.

Keskin bir çınlama, hızla çarpan kalbimi boğazıma fırlattı.

"Kahretsin," diye mırıldanır Dante ve prezervatif yere düşer. Odanın öbür ucundaki atılmış pantolonuna doğru koşar ve cebini karıştırır.

"Şu anda ciddi misin?" Şak diye söyledim.

"Üzgünüm, bu önemli." Mesajı tararken başını kaldırıp bana bakmıyor bile.

Ne pislik ama.

Ekrana bakıyor, güçlü çenesine okunamaz bir ifade kazınmış. Koyu renkli kaşlarının altındaki tendon titriyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. Sanki bir konuda nihai kararını vermiş gibi sinirli bir nefes veriyor. Bakışları nihayet benimkilere yöneliyor. "Üzgünüm tatlım, gitmem gerek."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Keşke olsaydım. Ne derler bilirsin, iş zevkten önce gelir." Bacaklarını pantolonunun içinden geçiriyor, iç çamaşırını bir kenara bırakıp gömleğinin üst düğmelerini ilikliyor. "Başka zaman, *Rosa*."

Tanrım, adımın onun dudaklarında bu kadar seksi çıkmasından nefret ediyorum. Hem de *İtalyanca*! İçimdeki ateş bir şehvet birikintisine dönüştü. Kemerini bağlarken bana göz kırptıyor, ama yatağında diz çökmüş ve eteğim belime kadar sıyrılmış halde geçen her saniye şehvetim öfkeye dönüşüyor. Hayır, bu adamın beni öylece bırakıp gitmesine izin veremezdim. Diğerleri gibi değil....

"Bu senin tek şansın." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Kara kaşları çatıldı ve bakışlarımla karşılaştı.

"Affedersiniz?"

"Bu tek seferlik bir anlaşmaydı, Dante." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. "Stella iyi bir nedenden ötürü beni senden uzak tutmaya yemin etti, eminim. Eğer bu gece olmazsa, hiç olmaz."

Bana bakarken alnındaki kalın bir damar nabız gibi atıyor. Gözleri kararıyor, burun delikleri açılıyor. Bir an için, bir korku fısıltısı omurgamı daha da dikleştiriyor. Manhattan'ı yöneten Krallar ve acımasız kardeşler kötü şöhretlidir, ama onların, Dante'nin bu karanlık tarafını hiç görmemiştim.

İki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ben yatakta diz çökmüşken, o benden yarım beden daha uzun. Ve bana dik dik baktığında çok korkutucu. "Beni tehdit mi ediyorsun, tatlım?"

Sertçe yutkunuyorum. "Hayır." Duraksıyorum ve şişmiş alt dudağımı kemiriyorum. "Bu bir söz."

Gözleri kısılıyor, o zifiri kürelerin içinde karanlık çalkalanıyor. "O zaman muhtemelen en iyisi bu," diye fısıldıyor sonunda. "Seni başka bir adam için mahvedebilirdim."

BÖLÜM 4

BETRAYAL

D ante

Cazzo. Rose yatağımda yarı çıplak bir halde bana bakarken yatak odamdan çıkmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Sikim o kadar sertleşti ki acıyor. Onunla aylar önce Met Gala'da tanıştığımdan beri en az yüz kez o tatlı amına girmeyi hayal etmişim. Bunun olacağını ben de hiç düşünmemişim. Stella karanlık geçmişimizi ona anlatmamış olmalı. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o gün olanların karanlık görüntülerini kovalıyorum. Bunu asla yapmazdım. Pisliğin tekiyim ama Luca'nın hayatından çıkmasını ne kadar istesem de kendimi asla bir kadına zorla kabul ettiremezdim. Stella'dan gerçeğı öğrenmeye çalışıyordum çünkü kardeşimi kullandığından emindim.

Yine de büyük bir hata yapmışım ve bunu Stella'ya telafi edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Ama tabii ki, lanet olası küçük kardeşim Rose'la olan tek şansımı mahvetmek zorundaydı.

Yine de muhtemelen en iyisi bu. İlişkiler bana göre değil ve Rose'u düzenli olarak görmek zorunda kalmak uzun vadede garip olabilirdi. Bana yapışkan bir kız gibi gelmiyor, ama asla söyleyemezsin.

Elimi koyu renk buklelerimin arasında gezdiriyorum ve onun misk kokusu burun deliklerime ulaşıyor. Doğal parfümü hala parmaklarımı kaplıyor. Hay sikeyim. Başımı sallıyorum

şehvetli düşünceleri zihnimin en ücra köşelerine atıyorum. Ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir kadın kardeşimin hayatına değmez. Odaklanmalıyım.

Koridorda ilerliyorum ve Aldo'yu fuayenin dibinde volta atarken buluyorum. Arkasında şarkıcı son şarkıyı söylüyor. Parti sona eriyor ve bir saniye içinde şansımı kaçırabilirdim.

"Hangi cehennemdeydin, patron?" Aldo homurdanıyor. "Seni hiç ilgilendirmez. Luca nerede?"

"O ve Stella garajda Tony ile birlikteler. Acele etsen iyi olur. Luca aptal değil."

"Teşekkürler, *Stronzo*, sanki öz kardeşimi tanımıyorum." Aldo'nun yanından geçip konuklardan biri fark etmeden gizlice salona giriyorum. Çünkü benim yokluğumu açıklamak kolay olurdu ama Luca'ninkini değil... Ben sadece bir gölgeyim; o ise kral.

Aldo arkamdan asansöre biniyor ve iniş boyunca gergin bir sessizlik içinde kalıyoruz. Kalbim göğsümde isyan ediyor, manik atışlar başa çıkmak için fazlasıyla yeterli. Suçluluk duygusu yılların öfkesi ve kızgınlığıyla iç içe geçiyor. İşte bu kadar.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Luca ile Stella kardeşimin en yeni oyuncağı olan domates kırmızısı Lamborghini'nin yanında duruyorlar. Müstakbel baldızımın saçları dağılmış, yanakları kızarmış. Evet, *fratellino*'m onu iyi becermiş. İçimde bir öfke girdabı kıvranıyor. Sözümüz kesilmeseydi Rose da olabilirdi. Ama bu bekleyemezdi, kafalarındaki milyon dolarlık fiyat etiketleriyle değil.

Tony Luca'nın yanında duruyor, yüzünde saf bir suçluluk ifadesi var. Bu adam kardeşimin sağ kolu olarak nasıl bu kadar ilerleyebildi, aklım almıyor. Adamda hiç poker suratı yok.

"Neyi bekliyorsunuz?" Luca soruyor. Gözleri parlak ve berrak, eskiden takındığı kalıcı çatık kaşlar kolundaki kadın tarafından silinmiş. Aşk ne kadar büyük değil mi?

Yarım düzine adamım gölgelerin arasından çıkıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Luca'nın bakışları benimkilere yönelirken, kolu içgüdüsel olarak Stella'yı daha yakına çekiyor. "Neler oluyor, Dante?"

"Uzun bir tatile çıkıyorsun, *fratellino*." "Sen neden bahsediyorsun?"

Saatime bakıyorum ve içimde bir endişe belirliyor. Ya ilaçlar zamanında etkisini göstermezse? Ya bir şey denerse?

Tam bu sırada Stella şık spor arabaya doğru tökezliyor.

Luca onu bedenine sımsıkı sarıyor, sonra gözleri bana dikiliyor, öldürücü bakışları ciğerlerimdeki havayı çalıyor. "Ne yaptın sen?" diye homurdanıyor. Hızla göz kırpmıyor ve yalpalıyor.

Tony bir anda onun yanındaydı. "Özür dilerim, *kaptan*."

Luca onu iter, ihanet bakışı o kadar keskindir ki sağ kolu bir adım geriye sendeler. "Her ne halt ediyorsan, Dante, dur." Stella'yı daha yakına çekiyor, elini titreyen kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Sorun yok, *aşkım*."

"Yapamam, Luca. Babama uzun zaman önce bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim."

"Ne yaparak?" diye bağıyor. Arabaya yaslandı, içkisine koyduğum sakinleştirici nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

"Seni güvende tutuyorum," diye bağıyorum.

"Beni ve nişanlımı öldürerek mi?"

Şaşkınlık bir yıldırım gibi üzerime düşüyor ve kardeşimin güvensizliğinin derinliklerini aydınlatıyor. "*Cazzo*, Luca, gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Neler yapabileceğini gerçekten bilmiyorum."

Bu sözler kalbimin tam ortasına saplandı, neredeyse ruhumu delip geçiyordu. Stella'ya karşı büyük bir hata yapmışım ve kardeşimi kıskanmış olabilirdim, ama kendi kanımı incitmek? "Ben asla..."

"O zaman tahtımı çalacaksın?"

"Evet! Gereken buysa." Dişlerimi sıkıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Yemin ederim bunu sadece senin için yapıyorum, *fratellino*. Seni kıskandım mı?"

hayatımızın büyük bir bölümünde? Siktir, evet. Ama bu onunla ilgili değil. Evlenmek üzeresin." Stella'ya bir bakış attım. Benden nefret etmesi için ona her türlü nedeni verdim, ama şu anda beklediğim nefreti göremiyorum. Bu beni teşvik ediyor, sarkan ciğerlerime hava dolduruyor. Bunun için benden nefret edeceğini biliyordum ama bunu aşması gerekiyordu. "İkinizin de başına ödül kondu. Manhattan ikiniz için de güvenli değil. Seni tanıyorum Luca. Sen asla kaçmazsın, o yüzden bunu senin için yapıyorum. Birkaç ay izin al, nişanının tadını çıkar. Gerçekler ortaya çıkmadan önce nişanlını huzur ve sessizlik içinde becer. Kızıl Ejderlerin icabına bakacağım ve geri döndüğünde söz veriyorum tahtın seni bekliyor olacak."

"*Sei un pezzo di merda, Dante.*" Evet, belki de boktan biriyim ama kardeşimin dudağında bir gülümseme beliriyor ve bir anlığına rahatlıyorum. Beni tüm günahlarım için affettiği gibi bunun için de affedecektir. "Bize ilaç vermek zorunda değildin, seni *embesil*."

"Evet, muhtemelen öyledir." Stella nişanlısına sırtıyor ve ince kolunu onun beline doluyor. Bir şekilde birbirlerini dik tutuyorlar. "Sakinleştiriciler olmasaydı bu kadar kolay gitmen mümkün olmazdı."

Kardeşimin dudaklarında tuhaf bir gülümseme beliriyor. "Belki de."

Ağabeyimin bir silah çıkarıp ona ihanet ettiğim için beni suratımdan vurmayaacağından hâlâ emin olmadığım için temkinli bir adım daha yaklaşıyorum. "Şimdi sen bayılmadan önce Tony seni arabaya götürsün, biz de o ağır kıçlarınızı taşımak zorunda kalalım."

"Bizi nereye gönderiyorsun?" Stella soruyor.

Adamlarımla dolu garaja şöyle bir baktım. Bu adamların çoğunu yıllardır tanıyorum ama kardeşimin hayatı konusunda kimseye güvenmedim. "Oraya gittiğinde öğreneceksin. Sadece bana bir iyilik yap ve olduğun yerde kal, tamam mı?"

"Güzel olsa iyi olur," diye mırıldanıyor Luca.

"Kral için sadece en iyisi." Kardeşime bir sırtma fırlatıyorum. "Annem de kısa süre sonra seninle buluşacak. Onu ikna etmek çok daha kolay oldu."

"Annem bunu biliyor muydu?" "Aşağı yukarı."

"Bizi zorladığınızı bilmiyordu."

Başımı sallıyorum, bakışlarım yere kayıyor. Uyuşturucudan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama Luca'nın sert çenesi yumuşuyor. Bana böyle bakmasından nefret ediyorum. Sanki sadece herkesin sandığı gibi kalpsiz bir canavar değilmişim gibi.

Tökezleyerek yaklaşıyor ve kolunu sırtıma doluyor. Bana doğru sallanıyor, ama bir şekilde ayakta kalıyor. Luca'ya sarılırken, omzunun üzerinden Stella'ya bakıyorum. "Küçük kardeşime iyi bak."

"Ölüm bizi ayırana kadar." Ona yaşattıklarından sonra hak etmediğimi bildiğim bir gülümsemeyle beni ödüllendiriyor. "Ve benim için Rose'a göz kulak ol, tamam mı?"

"Rose?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet, hani şu berbat bir erkek zevki olan en iyi arkadaşım var ya?"

Ah, evet, bu. Doğru değerlendirme. Luca geri çekilip tekrar arabaya yaslanırken "Hımmm," diye mırıldanıyorum.

Stella onun kucağına gömülüyor. "Eğer o deli adam ona daha fazla sorun çıkarırsa, ona yardım edecek misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Elbette Stella, ona göz kulak olurum." "Teşekkürler."

Sevgilisinin dudaklarına bir öpücük konduruyor ve göğsümdeki uçurum derinleşiyor. Gözlerimi kaçırıyorum ama ağabeyimin sesi bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmamı sağlıyor. "Dante, King Industries'in benim için ne anlama geldiğini biliyorsun." Odaklanmamış gözleri yüzümde dans ediyor.

"İstiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, kara kaşları çatılıyor. "Emin ellerde olacağını biliyorum."

Sertçe yutkunuyorum, beklenmedik duygular boğazımı düğümlüyor. Küfür, kavga, bitmek bilmeyen intikam yeminleri bekliyordum ama bunu, bunu hiç beklemiyordum. "Doğuştan gelen hakkını ne kadar hak ettiğini herkese kanıtla, *kardeş*."

Luca bana bir gülümseme gönderiyor, genelde sadece Stella'ya ayırdığı içten bir gülümseme.

"Ve sakın ölme."

Kederli bir kıkırdama duyulur. "Sana da aynısı."

Tony, Luca ve Stella'yı Lambo'nun arkasına park edilmiş siyah bir şehir arabasına götürür. *Belki o gitmişken o kötü çocuğu bir tur attırırım.* Bakışlarım uzunca bir süre onların peşinden giderken aklıma gelen bu hatalı düşünceyi bir kenara atıyorum. İkili arasında fısıldaşmalar ve sessiz kahkahalar geçiyor. Yine garip bir his göğsümü sıkıyor.

Feng haklıydı; aşk kardeşimi yumuşattı.

Ve şimdi Kralları ihtişamlı günlerine döndürme sırası bende.

BÖLÜM 5

İYİ OL

Rose

Tanrım, pazartesilerden nefret ediyorum.

Burnum seğiriyor ve başımı metroda yanıma sıkışmış bir adamın koltuk altından çeviriyorum. *Bleh*. Noel tatilindeyiz ama Dr. Winchester tatilden önceki birkaç gün açık kalmamız konusunda ısrar ediyor. Görünüşe göre, hastalarımızın bize en çok ihtiyacı olduğu zaman. Kırmızı takım elbiseli, mutlu, şişman bir adamın çocuklara hediyeler getirmesinin depresyon ve psikotik molaların tüm zamanların zirvesinde olduğu bir zamana denk geleceğini düşündüm. Bu da derslerden hak ettiğim aranın tadını çıkarmam gerekirken yeraltında sıkışıp Yukarı Doğu Yakası'na gideceğim anlamına geliyor.

Kimi kandırıyorum ki? Zar zor para kazanılan bir stajyerlikten bile mola verecek vaktim yok. En azından Dr. Winchester'ın ara sıra bana kahve ısmarlaması işe yarıyor. Çok zengin bir nişanlısı olan kankamın aksine, ben NYU'da kendi paramı ödemek zorundayım.

Düşüncelerim Cuma gecesine ve merkezimde dans eden o şeytani parmaklara geri dönüyor. Lanet olası Dante. O pisliğin beni öylece bırakıp gittiğine hâlâ inanamıyorum. Çok yakındım.... Ve ne kadar nefret etsem de

İtiraf etmeliyim ki, bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu. Eğer sevişseydik, beni başka bir erkek için mahvedecekti.

Onunla ilgili içimi karmakarışık eden bir şey vardı.

Belki de gözlerinde saklı bir şey okumuştum, umutsuzca aşına olduğum o akıllı ağzın ve hınzır dilin ötesinde bir şey.

Metro gıcırdayarak durdu ve elimi metal direğin etrafından yeterince hızlı geçiremedim. Burnum Bay I Need Better Deodorant'a bir santim kadar yaklaşmışken vücudumun ileri doğru ivmesini durduruyorum.

Kapılar kayarak açılıyor ve Doğu 79th Caddesi çıkışının ışıklarına ulaşana kadar nefesimi tutarak oradan hızla çıkıyorum. Buz gibi bir hava yüzümü serinletiyor ve nefesimi veriyorum, yeraltının bayat oksijenini dışarı üflüyor ve kış soğuğunu içime çekiyorum.

Dr. Winchester'ın muayenehanesine doğru ilerliyorum, zarif şehir evleri ve savaş öncesi apartmanlar kusursuz bakımlı kaldırımları kaplıyor. Ağaçlarla çevrili caddeler, birkaç blok ötede bıraktığım hareketli şehirle tezat oluşturacak şekilde gölge ve huzur hissi veriyor. Telefonumdan Taylor Swift'in son şarkısının keskin sesi yükseliyor. Ekranı tararken mutlu bir çığlık atıyorum. Stella. Sonunda! "Nerelerdeydin, kızım?"

"Aslında Luca bana sürpriz yaparak bir son dakika seyahati ayarladı." "Nereye?" Gıcırđıyorum.

"Bu kulağa çok tuhaf gelecek ama size söyleyemem."

Olduğum yerde donup kalıyorum ve bakışlarımı bir şekilde doğrudan en iyi arkadaşşıma iletebilecekmiş gibi telefona bakıyorum. "Affedersiniz?"

İç çekiyor, sesi aniden yorgun ve bitkin bir hal alıyor. "Luca'nın işiyle ilgili. Ayrıntıları bilmemen muhtemelen en iyisi. Nerede olduğumuzu kimse bilmiyor, Dante bile."

"Shiiit."

"Evet."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum ama seni haberdar edeceğim." Sinirli bir nefes daha veriyor. "Dürüst olmak gerekirse burası o kadar da kötü değil. Sadece o adam hâlâ seninle uğraşırken seni tek başına bırakmak hoşuma gitmiyor."

"Lütfen, benim için endişelenmeyin. Dr. Mark eski haber. Açıkçası, Dante'nin telefonda ödünü kopardığı o geceden beri geri adım atmaya başladı." Beklenmedik bir kahkaha patlıyor. *Hayır, bu sik kafalıyı eğlenceli bulmuyorsunuz. Külotun ayak bileklerindeyken seni terk etmişti, hatırladın mı?* Harika, şimdi kendi kendime konuşuyorum.

"Güzel." Stella'nın sesi beni şimdiki zamana geri sürüklüyor. "Tekrar ortaya çıkarsa Dante'ye gideceğine söz ver."

"Söz veriyorum," diye inliyorum.

"Ve geçen gece sana veda edemediğim için üzgünüm. Nereye kaçtın ki?"

Dante'nin sıcak ağzı benimkinin üzerinde hayalet gibi gezinirken, göbek deliğimin altında ısı yükseliyor. Sonra bir suçluluk dalgası demlenmekte olan şehvetli kasırganın üzerine sığıyor. Aylar önce arkadaşşıma nişanlısının kardeşinden uzak duracağına dair söz vermişim. *Kötü, Rose!*

"Rose?"

"Ha? Oh doğru, birbirimizi nasıl kaçırdık bilmiyorum. Bütün gece şarkıcıyla birlikte şarkı söylüyordum."

Stella gülüyor ve ben de onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten mutlu olduğı gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum. Dante bir pislik olabilir, ama Luca ona altınla yıkanmış ve mermer bir kaidenin üzerine oturtulmuş gibi davranıyor. İşte parmağıma yüzük takmak için böyle bir adama ihtiyacım var.

Öte yandan, ben evlenecek bir tip değilim. Hayatımın geri kalanında tek bir adama bağlı olma fikri korkunç ve çocuklar tamamen dehşet verici. Sanırım şimdilik seksi götlerimle takılacağım. Ve kendi yüzüklerimi alacağım. Param yettiğı anda.

Kahretsin, bu bana hatırlattı. En kısa zamanda yarı zamanlı bir iş bulmalıyım.

"Rose, beni dinliyor musun?"

Karmakarışık düşüncelerimi bir kenara bırakıp arkadaşşıma odaklanıyorum. "Evet, üzgünüm, Dr. Winchester'ın ofisine doğru yürüyordum. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Elbette, ama çok geç değil. Senden altı saat falan öndeyim." Duraklıyor ve bir küfür savuruyor. "Nerede olduğumu hesaplamaya çalışma lütfen."

"Yapmayacağım, şu anda tek istediğim bu olsa da."

"Yasak meyveye karşı koyamıyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle, kızım." Telefona bir öpücük konduruyorum. "Ciao, *bella*. Nişanlının tadını çıkar ve unutma, İtalyan bebek yok! Çocuk yapmaya başlamadan önce en azından koridorda Luca'nın sana alacağı o muhteşem ve delicesine pahalı beyaz elbiseyle yürümelisin."

Tekrar güler. "Tamam, seni seviyorum Rose. İyi ol."

"Sen de Stel. Byeee!" Telefonumu ceketimin cebine sokuyorum ve Dr. Winchester'ın muayenehanesinin ön kapısını kırbaçla açıyorum. Zemin katta bir ofisi var, yani hastaları binanın ana girişinden geçmek zorunda kalmıyor. Gizlilik çok önemli. Müşterilerinden bazıları Manhattan'ın elit tabakasından: doktorlar, avukatlar, hatta senatörler.

Bunu biliyorum çünkü sapık Dr. Mark'tan önce birkaç tanesiyle takılmıştım. Şimdi, tüm hastalara tövbe ettim ve buna sadık kalmaya niyetliyim.

"Günaydın Rose." Sıcak pembe puffer ceketimi silkelerken resepsiyon görevlisi bana gülümsüyor.

"Hey, Mary." Telefonu kapatıyorum ve bekleme odasında oturan bir hastanın yanından gizlice geçiyorum. Sonra kapının arkasına geçip kızla sohbet etmeye başlıyorum. Dr. Winchester henüz gelmedi. Yeni hastayı kabul etmek, formları gözden geçirmek ve ilk gözlemlerimi sunmak benim işim. Hepsi muhteşem staj deneyiminin bir parçası. Her ne kadar şikayet etsem de, doktor konusunda şanslı olduğumu biliyorum. Oldukça soğukkanlı ve birçok şeyi yapmama izin veriyor.

"İşte evrakları." Mary başını kalın, çift camlı buzlu pencereye doğru uzatıyor ve ben de bekleme odasındaki yeni hastaya bakıyorum. Bir aralık açıyorum ve telefonunda gezinen genç kadını inceliyorum. Hastalarımızın çoğu yaşlıdır ama bu kız benim yaşlarımda, en fazla yirmili yaşların ortasında görünüyor.

Ben kimim ki yargılayayım? Yıllardır terapi görüyorum.

Dosyadaki isme bir göz atıyorum ve pencereyi sonuna kadar açıyorum. "İçeri gelin Bayan Jordan, başlayabiliriz."

Genç kadın kumral saçlarının perdesini geriye itiyor ve parlak yeşil gözleri benimkileri buluyor. "Harika, teşekkürler."

Onu sessiz koridordan geçirip Dr. Winchester'ın rahat bir oturma odası gibi hazırladığı odaya götürüyorum. Bir şömüne, yıpranmış deri bir kanepe ve maksimum rahatlama için alana pompalanan sürekli bir lavanta ve papatya akışı var.

"Psikolog olmak için çok gençsin, değil mi?" Kadın düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Ben Dr. Winchester değilim." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve resmi olarak üniformam haline getirdiğim pembe önlüklerimi düzeltiyorum. "Benim adım Rose Holloway. Bu sömestr doktorun yanında staj yapıyorum."

"Oh!" Elini ağzına kapatıyor.

"Ama merak etmeyin, tüm bu doktor-hasta gizliliği meseleleri benim için de geçerli."

"Tamam, harika çünkü aman Tanrım, en derin, en karanlık sırlarımı dökmeme bir saniye kalmıştı." Gergin bir kahkaha yükseldi.

"Merak etmeyin Bayan Jordan, emin ellerdesiniz."

Gün su gibi akıp geçti ve en iyi tarafı da gerçekten heyecan duyduğum bir iş için bir ipucu bulmuş olmam. G ö r ü n ü ş e göre, doktorun yeni hastası Bayan

Jordan, Manhattan'ın en havalı spor salonlarından biri olan Palestra'da insan kaynakları müdürü olarak çalışıyor. Birkaç yıl önce stresle başa çıkmak için birkaç yoga dersi almıştım ve sonunda o kadar sevdim ki eğitmenlik sertifikası aldım.

Palestra'da bir iş her şey olabilir.

Ve tek yapmam gereken yarın görüşmeye gitmek.

Şehir merkezindeki metroya doğru ilerlerken damarlarımda bir heyecan girdabı kaynıyor. Bu gece benim için mutlu saatler yok. Mülakata hazırlanmam ve yaz bittiğinden beri şehir merkezindeki küçük stüdyomda eşofmanlarla yaşamıyormuş ve saklanmıyormuş gibi davranmam gerekecek.

Metro vagonunda boş bir koltuğa çöküyorum, zihnim olasılıklarla yarışıyor. Eve dönerken Lulu Lemon'a uğramalı ve şirin bir şeyler almalıyım. Herhangi bir iş görüşmesi için de aynısını yapmaz mıydım? Evet, evet, yapardım. Fazladan harcama yapmaya kesinlikle değer.

Yarın benim şanslı günüm olacak. Görünüşe bakılırsa, iş iyi para kazandıracak ve etrafım muhteşem Manhattan sosyitesiyle çevrili olacak. Artık benim için akli dengesi bozuk ezikler yok!

Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırıyorum ve boş kredi kartı yuvalarını bulduğumda bir küfür savuruyorum. Lanet olsun. Harcamamak için kalan tek kredi kartımı bir buz kalıbında dondurduğumu tamamen unutmuşum. Üzgün banka kartıma bakıyorum ve cılız bakiyeyi hayal ediyorum. Yeni bir yoga üstü ve pantolonu için kesinlikle yeterli değil.

Grand Central İstasyonu'nda metrodan aceleyle inip turist kalabalığının arasından geçiyorum. Evime uğrayacağım, lanet kredi kartının buzunu fön makinemle çözeceğim ve mağaza kapanmadan çıkacağım. Ben tamamen iyiyim.

Doğu 51st Caddesi'ndeki binama ulaştığımda neredeyse depar atıyordum. Havada keskin bir köri kokusu var ve giriş kapısının kilidini açarken midem gurulduyor. Küçük dairem harika bir Hint restoranı ile yirmi dört saat açık bir çamaşırhanenin arasında yer alıyor. Bekâr bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?

Merdivenleri koşarak üçüncü kata çıkıyorum çünkü asansör her zaman bozuk ve dürüst olalım, artık daracık bir yoga kıyafeti giyeceğim için egzersiz yapmak işime yarayabilir. Dar koridorda yürürken burnuma hafif bir koku doluyor. Koridora bakıyorum ve kapımın önünde bir şey görüyorum.

Ne oluyor be?

Yaklaşıyorum, omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Kalbim göğüs kafesime çarparken nefes alıyorum, her adımda daha da çıldırıyorum. Solmuş sarı güllerle dolu siyah bir vazo kapıma yaslanıyor. Düzenlemenin içinden beyaz bir not kâğıdı çıkıyor ve vücudumun her santimetresine korku yayılıyor. *Bu sadece bir not. Al ve oku.*

Amonyak ve çürümüş çöp kokusu burun deliklerime ulaşılıyor. Eğilip titreyen parmaklarımla not kağıdını koparıırken burnumu sıkıyorum. Üç kelime ciğerlerimden kalan havayı çalıyor.

Beni özledin mi?

BÖLÜM 6

BELADAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİL

D ante

The Plaza Hotel'in derinliklerindeki Palestra'nın cam kapılarından içeri girerken dezenfektan ve lavanta karışımı garip bir koku burun deliklerime hücum ediyor. Spor salonu son birkaç haftadır, iyileşme sonrası sığınağım haline geldi. Önceleri sadece küçük kardeşimi kızdırmak ve Manhattan'ın sosyetik kadınlarıyla kaynaşmak için katılmıştım ama artık sabah ilk iş olarak bir antrenman yapmazsam bütün gün sinirden kuduruyordum. Luca'yı zorla tatile göndermemin üzerinden sadece dört gün geçti ve şimdiden stres beni ele geçirmeye başladı.

Gündüzleri King Industries'i, geceleri de Kings'i yönetmeyi nasıl başarıyordu? Belki de *kardeşimi* hafife almıştım. Yıllar önce henüz bir gençken ekilen şüphe tohumları yeniden yeşerdi. Dişlerimi sıkıyor ve omzuma asılı spor çantamla resepsiyonun önünden geçerken başımı eğiyorum.

"Affedersiniz, üyelik kartı lütfen?"

Bakışlarımı neon Palestra tabelasının önündeki esmere kaldırıyorum, öfkeli bir hırıltı patlamaya hazır. Gözlerim hemen onun yanından geçip kıızıl saçlı bir kızın yanında duran tanıdık sarışına kayıyor.

"Rose?"

Başını çeviriyor ve elindeki panoyu göğsüne bastırıyor. Dudakları inceliyor ve göğsümde bir suçluluk duygusu belirliyor. Dışarı çıkıyorum.

beklenmedik bir şekilde zor olmuştı. Bir süredir seks yapmadığım için olmalı, çok zorlanmıştım. Evet, öyle olmalıydı.

Yine de ondan ya da süt beyazı omzunu ve mükemmel karın kaslarını ortaya çıkaran seksi üstünden başka bir yere bakamıyorum. Bakışlarım dar yoga pantolonuna kayıyor ve düşüncelerim o geceye geri dönüyor. Belime dolanan o bacaklara, sikime sürtünen o ateşli amcığa. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hararetili anıları kovuyorum. *Zamanı değil*, Coglione.

Kızıl saçlı onu kaburgalarından dürtüyor. "Anketi doldurmak için acele etmeyin, birazdan sizi almaya geleceğim." Başıyla girişin önündeki oturma alanını işaret ediyor.

"Tamam, teşekkürler Bayan Jordan."

"Lütfen bana Maisy deyin. Bayan Jordan benim annem ve eğer onun gibi olursam Tanrı yardımcım olsun!"

Rose başını sallıyor ve siyah deri koltuğa yerleşmeden önce yanımdan geçip gidiyor.

Tezgâhın arkasındaki sevimli esmer kız bu alışverişi izliyor ve ona hâlâ lanet olası üyelik kartımı göstermediğimi fark ediyorum. Spor çantamın cebinden çıkarıp burnunun bir santim ötesinde gösteriyorum.

"Oh, Bay Valentino, sizi tanıyamadığım için çok üzgünüm." Yanakları kızardı. Muhtemelen beni Luca sanıyor. Babamın kanı çok güçlü; siyah saçlarımız, Romalı burunlarımız ve geniş çenemiz Valentino erkeklerinin karakteristik özellikleri. Onu düzeltmeyi tartışıyorum ama ölü bir atı dövmenin ne anlamı var? Ayrıca, Rose'un beni tamamen başından savması öfkemi alevlendiriyor.

Kızı atlayarak Rose'un yanındaki koltuğa oturuyorum ve egzersiz çantamı ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Merhaba bile demeyecek misin?" Fısıldıyorum.

"Üzgünüm D, seni orada görmedim." Kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Rosa..." Homurdanıyorum.

Gözlerini benimkilere dikti ve içgüdülerimin haklı olduğunu anladım. Onda bir sorun var. Bana olan kızgınlığının yanı sıra, canlı yeşil gözlerindeki tipik ışık da sönmüştü. "Ne?" diye tıslıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Alt dudağı hafifçe titriyor. "Neden olmayayım ki?"

"Her zamanki neşeli haline benzemiyorsun." Ona bir sırıtış fırlatıyorum ama dudağının kenarları bile seğirmiyor.

"Buraya bir röportaj için geldim, Dante. Bunu berbat edemem. İşe ihtiyacım var."

Başımı kaldırıp giriş fuayesinde etekli takım elbiseli kıvıllı saçlı kadını arıyorum. Valentino ismi Manhattan'da benim dudaklarımdan döküldüğünde bile çok duyuluyor. King Industries şehirdeki neredeyse her önemli kuruluşa fon sağlamış ve bağışta bulunmuştur. Palestra'nın holding şirketi de dahil. "Şu kıvıllı saçlı kız yetkili mi? İstersen iyi şeyler söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu gerçekten gerekli değil. Ve hayır, o Maisy, bana mülakatı ayarlayan oydu, ama o sadece İK asistanı."

"O zaman ben de İnsan Kaynakları müdürünü bulayım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Rose'un eli dövmele ön koluma dolanıyor.

"Yardıma ihtiyacım yok, D."

"*Dio*, Rosa, bir şey yapmama izin verin-"

"Geçen gece beni terk etmeni telafi etmek için mi?" diye homurdanıyor. "Ve bana *Rosa deme*. Benim adım Rose."

Gözlerim yere kayıyor ve sinirli bir nefes veriyorum. "Sana bir iyilik yaptığımı söyledim zaten. Bırak öyle kalsın. Şimdi, Stella'ya o ve Luca yokken sana göz kulak olacağıma söz verdim ve yapmam gereken son şey bunu berbat etmek. Müstakbel baldızımın benden nefret etmek için yeterince nedeni var."

"Senden bunu yapmanı istememeliydi. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Kalemi metal klipsin altından çekip çıkarıyor ve anket formunu karalamaya başlıyor.

Elimi çantasına sokup telefonunu aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor ve masadaki kız boğazını temizlemeden önce şöyle bir bakıyor.

Rose onu geri çalamadan numaramı girip gönder tuşuna bastım. "İşte, artık telefon numaram sende var."

Telefonunu geri aldı ve çantasına soktu. "Bununla işim biter bitmez sileceğim."

Bir kahkaha attım. Alınan küçük şey. Orada uzun bir dakika oturuyorum, ama kalem darbeleri oyalandığım her saniye daha da tedirginleşiyor. Sinirli bir homurtuyla nihayet ayağa kalkıp spor çantamı kapıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Nefesini tutma."

Göğsümdeki hınzır kıkırdamaya engel olamıyorum. Belki de sevişmememiz *onun* için sadece iyi bir şey değildi. O küçük fişekle başımızın beladan başka bir şey olmayacağına dair bir his var içimde.

Tony, King Industries'deki ofisimin köşesindeki sandalyeden kayıp bir köpek yavrusu gibi bana bakıyor. Üzerine titreyeceği kardeşim olmadan mücadele ediyor. Onu Luca ve Stella'yla birlikte göndermeliydim ama bir yanım kardeşimin sağ kolunu kaybetmekte tereddüt ediyordu. İşin gayrimeşru yönü hakkında neredeyse Luca kadar çok şey biliyordu ve *kardeşimle* aramdaki yabancılaşmış ilişki yüzünden iç işleyişin gerisinde kalmıştım.

"Benimle Kızıl Ejder'e gelmek ister misin?" Teklif ediyorum.

Seğiren parmaklarından başını kaldırdığında kara gözleri parlıyor.

"Evet, tabii, *kaptan*. Plan nedir?"

"Öncelikle, bana öyle deme. Dante iyi biri. O *kaptan* saçmalığını Luca'ya sakla."

"Doğru, üzgünüm, ca-Dante."

"Planımız Jianjun Zhang ile konuşup medeni bir anlaşmaya varıp varamayacağımızı görmek. Çin Üçlüsü'nün lideri yeğeninden daha akli başında biri olmalı. Luca ve Stella'nın başındaki ödüllerin kaldırılmasını istiyorum."

Tony sandalyenin kenarına kayar ve dilini şaklatır. "Bilmiyorum D. Daha birkaç ay önce oğlunu öldürdük. Gerçekten bu diplomatik saçmalığı kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. Tabii ki *hayır*. "Kardeşimin işleri centilmence halletmeyi sevdiğini biliyorsun, o yüzden bir deneyeceğim." Sonra işler kötüye giderse, her şeyi mahvederim.

"Sen ne dersen de, *ca-*" Tony, ben ona ters ters bakınca sözünü kesti.

İki keskin vuruş kalbimin boğazımdan yukarı fırlamasına neden oluyor. *Cazzo*. Lanet olası TSSB hâlâ tam olarak geçmedi. Yirmi dokuz yılımın yarısını kurşunlardan kaçarak geçirmiştım, kafanızı karıştırmak için yarım düzine tarafından dövölmek gibisi yoktu.

"İçeri gel," diye seslendim.

Kardeşimin yönetici asistanı Clara, göğsüne bastırıldığı bir yığın klasörle içeri girdi. Tıpkı Central Park manzaralı bu ofisi aldığım gibi onu da miras aldım. Başka bir ofis tutmayı teklif etmişim ama Luca bunun tamamen optikle ilgili olduğunda ısrar etmişti. King Industries'in geçici CEO'su olacaksam, rolümü oynamalıydım. Küçük kardeşim tüm siyasi entrikalar ve güç oyunları için uygundu. Seni aşar *Dante*, diye alaycı bir ses yankılanıyor zihnimin karanlık köşelerinde.

Hayır. Yıllarca bu işte arka planda kaldım. Artık benim zamanım.

Elindeki klasör yığınını masama bırakıp ipek bluzunu düzeltiyor, sonra da dikkatli bakışlarını masamın yanındaki el değmemiş dağa çeviriyor.

"Ne oldu?" Bakışları rahatsız edici bir hal aldığında nihayet soruyorum.

"Dante, bu gece ofisten ayrılmadan önce tüm bu belgeleri imzalaman gerekiyor."

Şüpheli bir kaş kaldırıyorum. O klasörlerin içinde yüzlerce sayfa olmalı. "*Veramente?*"

"Evet, gerçekten." Nefes nefese kaldı ve ilk birkaç tanesini çevirdi. "Bu kumar gemisinin sözleşmesi. Bu Aşağı Doğu Yakası'ndaki yeni rıhtım projesi. Bu da Finans Bölgesi'ndeki yeni King's kulesinin planı." Sayısız dosyayı karıştırırken sözleri arka planda bulanıklaşıyor.

"Luca tüm bunları yapacak zamanı nasıl buldu?"

"Kardeşin sahip olduğu her şey için çok çalıştı, Dante. Bu işi kurarken aylarca ofiste yaşadı. Eğer buraya gelip zerre kadar emek harcamadan işi devralabileceğini düşünüyorsan-"

Elimi kaldırıp sözünü kestim. "*Basta.*" Eğer bu kadın kardeşimin ikinci annesi gibi olmasaydı, onu buradan attırırdım. Bu anlaşmadaki temel sorun da bu. Geçici CEO olarak gücüm sınırlı. Ve belki de bu iyi bir şeydir. Belki de Luca başından beri haklıydı ve ben bu beyaz yakalı saçmalığı için biçilmiş kaftan değildim. Belki Papa da bunu biliyordu ve bana yutturduğu tüm o saçmalıklar sadece bir bahaneydi.

Dilini ısıyor ve sinirli bir iç çekişle beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "*Scusi.*"

İlgisiz bir el sallıyorum. "Sorun değil. Bu yeni duruma uyum sağlamak hepimizin biraz zamanını alacak."

"Sizce Luca ne kadar süre uzak kalmak zorunda kalacak?"

"O Triad piçleri benim irademe boyun eğene kadar." Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ayağa kalktım ve başımla Tony'yi işaret ettim. "Hadi, China Town'a gidelim."

Clara bir kucak dolusu dosyayla arkamdan geliyor. "Ama Dante, bunları imzalaman gerekiyor."

"Geri döndüğümde yaparım." Adımlarımı uzatıyorum ve ben evrak dağından kaçarken Tony bile bana yetişmek için acele etmek zorunda kalıyor.

"Yemin et, Dante."

"*Lo giuro*," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

BÖLÜM 7

GÜL SÜRÜM 2.0

Rose

"Bugünlük işin bitti mi?" Ben telefonumdaki mesajlar arasında gezinirken Mary bilgisayardan uzaklaşıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bir numaralı işle birlikteyim." Telefonumu çantama geri koyuyorum ve ağızımda beklenmedik bir gülümseme beliriyor. Palestra'daki ilk günüm için gerçekten heyecanlıyım. Dün İK'dan telefon aldığımda buna inanamamıştım. Tüm süreç sadece yirmi dört saat sürmüştü. Bu bir tür rekor olmalıydı. "Şimdi ikinci işime gidiyorum. Bugün ilk yoga dersimi veriyorum."

"Oh, çok heyecanlı!" Mary ellerini çırpıyor. "Eğer böyle bir spor salonuna param yetseydi, kesinlikle sizi desteklemeye giderdim."

"Teşekkürler Mary, sen en iyisisin." Maisy ile ofiste tanıştığım için gerçekten şanslıydım. Aksi takdirde işi almamın imkânı yoktu. Çantamı bir omzuma, sırt çantamı da diğer omzuma attım. "Bana şans dile."

Bekleme odasına girdiğimde "İyi şanslar," diye seslendi.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve tanıdık bir çift mavi göz karşıdan benimkileri yakalıyor. Midem bulanıyor. Mark.

Etrafindan dolanarak odanın öbür ucuna fırlıyorum ve kapıdan içeri giriyorum. Sonbaharın keskin havası ciğerlerime dolana kadar göğsüm kabarıyor. A

Korna çalıyor ve bana doğru koşan bir taksiye dönüyorum. Kahretsin! Koşarak kaldırıma çıktım ve elimi kalbimin üzerine koydum. Kendini göğüs kafesime doğru fırlatıyor ve hızlı bir şekilde atmaya başlıyor. Tanrım, az önce sokağın ortasına doğru koştum!

"İyi misin Rose?"

O derin, hırçın tını ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Başımı omzumun üzerinden eğiyorum ve neredeyse Mark'ın burnunu sıyrıyorum. Bir adım ne sırıyorum, sonra dönüyorum. "Kahretsin, beni korkuttun," diye tısııyorum.

"zr dilerim. Ofisten o kadar çabuk çıktın ki bir sorun olduğunu düşündüm." Smks bir gülümseme ağzını kıvrıyor.

Bu adamı nasıl çekici bulabildim? Oh doğru, muhtemelen güzel mavi gözleri, karışık sarı saçları ve tamamen yaş farkıydı. Bu Adının sonundaki M.D.'nin de bir zararı yoktu. Düşüncelerim l gl vazosuna geri dönüyor. Bu o olamazdı... Sinir bozucu ve hafif sapık biriydi ama asla bu kadar ürkütücü olmamıştı.

"Hayır, bir şey yok, sadece acelem var," diye zorladım sonunda.

"Nereye gidiyorsun?" Gözleri yavaşça vücudumu santim santim tararken daralıyor. Ölçülü incelemesi boğazımda mide bulantısı yaratıyor. Tanrı'ya şükür ki henüz daracık yoga kıyafetimi giymemiştim.

"Sınıf," diye geveledim.

Hafif kaşları birbirine çarpıyor ve elini kirli sarı buklelerinin arasında gezdiriyor. "Rose, neden bana yalan söyledin? Noel tatilindeyiz." Parmak eklemlerini atırdatıyor, kemiğin kırılması tüylerimi diken diken ediyor.

"Yoga dersi," diye düzeltiyorum.

"Oh." Alıştırılmış gülümsemesi geri döndü ve karşı konulmaz bulduğum o yaşlı adam cazibesi tekrar yzeyeye ıktı.

Neden dosyasına daha yakından bakmamıştım? Narsisistik kişilik bozukluğu o zamanlar kulağa o kadar da kötü gelmemişti.

"Neyse, gitmem gerek." Başparmağımı omzumun üzerinden bir blok ötedeki metro girişine doğru salladım.

"Yogayı sevdiğimi biliyorsun. Hangi stüdyoya gidiyorsun?" diye sesleniyor ben geri pedal çevirmeye başlarken.

"Sonic Yoga." Aklıma gelen ilk ismi ağzımdan kaçırdım. Bu adama Palestra'dan bahsetmemin imkanı yok. Beni takip edecek kadar deli ve içeri girecek kadar zengin ve iyi bağlantıları var.

Etrafımda dönüyorum ve bloğu koşarak çıkıyorum. Bu adamla bir dakika daha kaybedersem, gerçekten geç kalacağım.

Ders sonunda birkaç erkek bana teşekkür etmek için yaklaşırken deli gibi gülümsüyorum. Hatta birkaç kadın bile bana övgüler yağıdırıyor. Kalbim o kadar dolu ki patlayacak diye korkuyorum. Yıllardır yoga benim kaçışım oldu ve bunu başkalarıyla paylaşabilmek beni hiç yaşamayı düşünmediğim bir mutlulukla dolduruyor.

Ben alnıma bir havlu koyarken, açık renk saçlarını seksi bir erkek topuzu şeklinde toplamış süper çekici bir adam yanıma geliyor. Ter boncukları her santimimde parıldıyor ve Bay Sıcak Yoga bana her birini hissettiriyor.

"Hey," diye fısıldıyor. "Harika bir ders."

"Teşekkürler. Çok gergindim." Utanç verici bir kıkırdama dökülür.

"Olmamalısın. Harikaydın." Gülümsüyor, ayırık dudakları mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Acaba benim çatı katımda özel bir ders verebilir misin?"

Isı boynumdan yukarı fırlıyor ve yanaklarımda çiçek açıyor. Evet. *Bekle*. Düşüncelerim Mark'a ve onun yol açtığı karmaşaya geri dönüyor. Dr. Winchester deliliğin tanımını hakkında hep ne derdi? Doğru ya, aynı eylemleri tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek.

Kararlılığımı çelikleştirerek kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Üzgünüm ama bu Palestra politikasına aykırı. Yine de burada özel bir ders ayarlamaktan mutluluk duyarım." Müşterilerle ilişki kurmak da Palestra politikasına aykırı, ama Maisy'ye göre bu her zaman gizli kapaklı oluyor.

Bu sefer o çalışan olmamaya kararlıyım. Ne kadar cazip olursa olsun.

"Kulağa hoş geliyor. Resepsiyondan randevu alırım." Bay Sıcak Yoga bana veda ediyor ve ben de güçlü kaldığım için kendime içimden bir beşlik çıkıyorum. Stüdyo boşaldıktan sonra matımı ve su şişemi alıp koridora çıkıyorum.

Antrenman sahası demir pompalayan yarı çıplak erkeklerle dolu ve lanet olsun, bu manzaraya alışabilirim. Su şişemi dudaklarıma götürüyorum ve büyük bir ağız dolusu soğuk suyu höpürdeterek içiyorum. Burada daha fazla durursam soğuk bir duşa ihtiyacım olacak.

Odanın diğer ucunda, geniş dövmeli bir sırt gözüme çarpıyor. Girdap gibi dönen siyah mürekkep erkeğin tenini boyuyor, karmaşık desenleri bu mesafeden anlamak çok zor ama lanet olsun, çok seksi. Adam bir bankta oturmuş devasa ağırlıkları kıvırıyor, kalın kollarının etrafında daha fazla mürekkep dönüyor. Koyu dalgalı saçları çılgınca dökülüyor ve kaslı omuzlarında ter parlıyor.

Vay anasını.

Uzun boylu, sarışın, şirin küt saçlı biri görüş alanıma giriyor ve bir küfür savuruyorum. Caroline. Bu da demek oluyor ki... *Hayır!* Bankın üzerine yayılmış dövmeli tanrıya yaklaştıkça yaklaşıyorum.

Ona doğru dönüyor ve tanıdık bir profil ortaya çıkıyor. Romalı burnu, yontulmuş elmacık kemikleri, dağınık çenesi. Lanet olsun. Dante. Neden o pisliği her gün görmek zorunda kalacağım tek yerde işe girmek zorundaydım ki?

Mükemmel bakımlı eli adamın omzunda geziniyor ve bir kıskançlık nöbeti içimi oyuyor. Önce Luca, şimdi de Dante. Bu lanet mirasçı okşayacak başka ateşli İtalyan kardeşler bulamıyor mu?

Oraya gidip kadının elini fiziksel olarak adamın vücudundan çekip almak için içimde saçma sapan bir dürtü var. Ki bu tamamen delilik. Elbette Dante günah kadar seksi ama bu spor salonunun nüfusunun yarısı da öyle. Sadece beni ilişkinin ortasında terk etmekle kalmadı, aynı zamanda Stella'ya ondan uzak duracağıma dair söz verdim.

Dante Valentino beladan başka bir şey değil.

Ve Rose Holloway'in 2.0 versiyonu üzerinde çalışmalıyım. Yeni Rose sorumluluk sahibi, dikkatli ve kendinin farkında olacak ve kesinlikle zehirli erkeklerle çıkmayacak.

Sanki Dante onun çağrı kartını duymuş gibi, karanlık bakışları bana doğru dönüyor. Caroline'ın eli çenesinin etrafında kıvrılıyor, dikkatini çekmeye çalışıyor ama gözleri benimkilere takılı kalıyor. Bu delici bakış bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine ve kalbimin kaburgalarımı tekmelemesine neden oluyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve o hınzır şeyin ağzımda, boğazımın sütunu boyunca ve köprücük kemiğimin üzerinde gezindiği anılar zihnimde canlanıyor. Ateşli görüntüler karşısında ürperiyorum.

Acı dolu bir anın ardından gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve ayaklarımı zorlayarak soyunma odasına doğru ilerliyorum. Şimdi gerçekten soğuk bir duşa ihtiyacım var.

BÖLÜM 8

AYDINLATIN

D ante

Göğsümdeki o yabancı çarpıntı dikkatimi Caroline'ın bitmek bilmeyen gevezeliğinden uzaklaştırıyor. Bakışlarım Rose'un koridorda gözden kaybolan ateşli vücudunu takip ediyor. Belki de Luca'nın hesabından Palestra'nın insan kaynakları müdürüne onu işe almaları için ısrar eden o e-postayı göndermekle aptallık etmiştim. Spor salonunda geçirdiğim bu saatin beni stresten arındırması gerekiyordu, taşaklarımı morartması değil. Caroline'la uğraşmak yetti, şimdi bir de Rose'un baştan çıkarıcı kışını görmek zorunda kalacağım.

"Dante, beni dinliyor musun?" diye sızlanıyor.

"Hmm?" Bakışlarımı tekrar sarışına çeviriyorum.

"Yarın benimle Fındıkkıran'a gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Kesinlikle olmaz. İki saat boyunca bu işkenceyi çekmektense kendi hayalarımın kırılmasını tercih ederim. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum ve dambılları yeniden diziyorum. "O gece bir işim var."

"Ne işi?"

Nefes alıp veriyorum ve ağabeyimin kusursuz hasta başı tavrını takınıyorum. "Caroline, Luca nişanlısıyla uzun bir tatile çıktı.

King Industries'in başına geçiyorum. Yakın gelecekte gezmek için fazla zamanım olacağını sanmıyorum."

"Bu benden ayrılacağın anlamına mı geliyor?" Kocaman gözleri açıldı.

Resmi olarak çıktığımızı bilmiyordum. Bu küçük bilgiyi kendime saklamaya karar verdim. İhtiyacım olan son şey Caroline Dumphries'in Manhattan'ın önde gelenlerinin önünde olay çıkarmasıydı. "Tabii ki hayır, sevgilim," diye mırıldandım. Sevgi sözcüğü dilimde acı bir tat bırakıyor. Ondan öğrenmişim ama hâlâ tam olarak alışamadım. "İşler yoluna girdiğinde seni ararım."

Alt dudağını büzüştürüyor ve bu küçük ifadenin beni hemen sertleştirdiği zamanları hatırlıyorum. Ama şimdi? *Niente*.

Banktan kalkıyorum, yüzüme bir havlu çekiyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Yakında konuşuruz."

"Dante, hadi bebeğim..." diye sızlanıyor. Kollarını göğsünde birleştirerek göğüslerinin kabarıklığını spor sütyeninin üstünden taşmaya zorluyor. Yine, beni çıldırtması gereken bir şey. Bunun yerine, onunla geçirdiğim her dakika Jianjun'la yüzleşmemi bir dakika daha geciktirdiğim için kızgınlığım artıyor. Çin Üçlüsü'nün lideri son ziyaretimde gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu. Bugün, haber vermeden geleceğimden emin olabilirsin. Yaşlı adamla olan bu işi ve ağabeyimle müstakbel yengemin kellelerine konan ödülleri sonsuza dek halletmenin zamanı geldi.

Ilık nefes kulağımın kabuğunu gıcıklayarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Belki bu gece daha sonra gelip stresini atmana yardımcı olabilirim." Caroline'ın parmakları omzuma giriyor ve düğümü masajla çözüyor. Daha yakına eğildi ve elini bedenlerimizin arasına kaydırды. İnce parmakları aletimin etrafına dolanıyor.

Cazzo. Sadece birkaç metre ötemizde çalışan üç adam var.

"Caroline..." diye homurdandım. Bu uygunsuz davranışın haberi babasının kulağına giderse hiç hoşuna gitmez. Kardeşim de kıcıma tekme basar.

Bay Dumphries, King Industries'le olan inşaat sözleşmesini feshederse. Bu şirkete milyarlara mal olurdu. "Belki," diye mırıldandım ve elini sikimden rahatça çektim. "Ama şimdi gitmem gerekiyor. Bu gece uygun bir saatte eve varırsam seni ararım."

"Düzgün olmak zorunda değil, Bay Valentino." Bana göz kırpmıyor ve ben de sonunda onun elinden kurtuluyorum.

Dişlerimi sıkıp gülümsemeye zorladıktan sonra dönüp ağırlık salonundan dışarı fırlıyorum. Eğer şimdi buradan çıkmazsam, beni erkeklerin soyunma odasına kadar takip edecek. Bu ilk kez olmayacaktı. Daha birkaç hafta önce onu erkekler duşunda becermiştim ama Luca'yı gönderdiğimden beri geçen kısa sürede işler bir şekilde değişmişti.

Ya da belki başka bir şeydi....

"Rose!" Üzerinde havludan başka bir şey olmadan köşeyi dönerken adı dudaklarımdan dökülüyor. Omzundaki çiller, pembe yanakları ve dolgun dudaklarıyla onu ıslatıyorum. Uzun saçlarından damlayan su, diri göğüslerinin arasında kayboluyor.

O doymak bilmez açlık alevleniyor ve tamamen uygunsuz bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum.

"Selam, D." Sıkı bir gülümseme sunuyor. "Sanırım bu labirente biraz dolandım. Personel soyunma odasının nerede olduğunu biliyor musun? Eminim diğer eğitmenlerden biriyle bir iki kez gayrimeşru ilişkiye girmişsindir."

Ona bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Haksız değil, ama lanet olsun, herkes benim hakkımda böyle mi düşünüyor?

"Kulaktan kulağa yayılıyor." Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor.

Yemlemeyi reddediyorum ve bunun yerine sakinleştirici bir nefes çekiyorum. "Yani işi aldın mı?" Masumca soruyorum.

"Evet." Havluyu kollarının altına daha sıkı sarıyor ve ben kendimi havlunun düşmesi için dua ederken buluyorum. Ateşli sevişmemizin görüntüleri yüzeye çıkıyor. Acele ederken onun tamamen çıplak halini hiç görmemişim ve hayal gücüm o havlunun altında yatan şeyin çok canlı bir resmini çizdi. "Peki sen

Gözlerimi sikmeye devam mı edeceksin yoksa bana personel bölümünün yerini gösterecek misin?" Dişlerini göstererek tatlı tatlı gülümsüyor.

Dio, bu kadın benim felaketim olacaktı. Sahip olamayacağım bir kadınla hiç tanışmamıştım. Beni deli eden de bu olmalı. Cidden yeminine sadık kalacak mı?

Boğazımı temizleyerek sağdaki koridoru gösteriyorum. "Şu tarafta. Soldaki son kapı."

"Teşekkür ederim." Beyaz havlunun altında kabarcıklı, mükemmel poposunun dış hatları sallanarak yanımdan geçip gitti.

"Biliyor musun," diye seslendim. "Yogaya başlamayı düşünüyordum."

Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor. "Seni simit haline getirirdim, Dante Valentino."

Tanrım, umarım öyledir.

Soyunma odasına doğru döndüğümde aynada kendimi görüyorum. Yüzümde aptal bir gülümseme beliriyor. *Dio*, benim neyim var?

Tony, *Nonna Maria*'nın önünde durmuş, sanki dudaklarındaki pudra şekerini görmeyeceğimi sanıyormuş gibi bir cannolo atıştırıyor. O peçeteyle ağzını silerken ben de son birkaç metreyi yiyorum.

"Gerçekten mi Tony?"

"Ne? Acıkmıştım ve sen geç kaldın."

Altın kol saatime bakıyorum. Kahretsin, adam haklı. Rose'la olan o küçük etkileşim başımı döndürmüştü ve aletim o kadar sertleşmişti ki duşta biraz buhar çıkarmak zorunda kalmıştım. Gördüğüm onun yüzüydü, elime boşalırken dudaklarımdan dökülen onun adıydı.

Onu becerip kafamdan atmam gerekiyordu, yoksa hiçbir işe yaramayacaktım.

Sinirli bir nefes alıp Tony'ye dönüyorum. "Eğer atıştırman bittiyse, yerlerine koymamız gereken Kızıl Ejder piçleri var."

"Sen hazır olduğunda, *Kaptan Dante*." Tony peçeteyi çöpe atmadan önce peçetenin altına mahcup bir gülümseme gizliyor. Sonra yanıma geliyor ve Kızıl Ejder'e kadar kalan iki bloğu sessizce yürüyoruz.

China Town'a girerken kızarmış köfte ve tatlı-ekşi sos kokusu havaya karışıyor. Küçük İtalya Triad piçleri tarafından işgal edilmişti ve birilerinin onlara bir ders vermesinin zamanı gelmişti. Küçük kardeşim fazla diplomatik, fazla politik eğilimli. İhtiyacımız olan şey kemikleri kırmak ve biraz ateş etmek. Bu *piçlerin* anladığı dil bu.

Çin Triad'ının paravanı olarak hizmet veren restorana çıkan merdivenleri çıkarken silahımın soğuk metali gövdeyi sıkıyor. En büyükleri olan Jianjun, Manhattan adasının tamamını ve Bronx ile Brooklyn'in bir kısmını kapsayan örgütün lideri. Qian Guo ve Dört Deniz Yukarı Doğu ve Batı Yakalarını ele geçirirken, Hao Wei'nin çetesi de dış ilçeleri kapsıyor.

Jianjun yılanın başı ve eğer onu kesmeyi başarırsam diğerleri de düşecek. O zaman hepsi benim merhametime kalacak ve Krallar bir kez daha hüküm sürecek.

Tony tabancasına uzanıyor, ben kapıyı kırbaçla açarken parmağı tetikte. Biz içeri dalarken bir mermi sağanağı havayı delip geçiyor. Bütün mermileri sıkıp boş yemek salonuna ateş ediyorum. Girişteki hostes çılgılık attı ve podyumun arkasına saklandı.

"Bunu aklından bile geçirme, tatlım." Telefona uzanan kadının yanına yere çöküyorum ve silahımı kafasına doğrultuyorum. "İşe polisleri karıştırırsak patronunun bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Bu onunla benim aramda."

Doğrulup Tony'ye dönüyorum. "Yak şunu, *amico*."

Silah sesleri havada yankılanıyor, tavana asılı altın fenerlerden sekiyor, pembe masa örtülerinde delikler açıyor ve mekânın arkasındaki büyük boy akvaryumu deliyor.

Boktan bir sırtıma dudaklarımı kıvırıyor. Bu *figlio di puttana*'nın Kings'e bulaştığında ne olacağını anlıyor.

"Burada neler oluyor böyle?" Jianjun, etrafını saran tepeden tırnağa kırmızı giysili yarım düzine muhafızla birlikte restoranın arka tarafından belirir.

"İntikam zamanı, yaşlı adam."

BÖLÜM 9

TEKRAR DEĞİL

Rose

Eve dönerken metroda ilk yoga dersimi vermenin verdiği mutlulukla hâlâ gülümsüyorum, iki hafta sonra alacağım maaş çekini hayal etmekten bahsetmiyorum bile. Yarı zamanlı bile olsa, maaş Dr. Winchester'dan kazandığımdan daha fazla olacak. Eğer bu işi, stajımı ve bahardaki derslerimi bir arada yürütebilirim, altın değerinde olacağım.

Metro durdu ve ben ayağa fırladım, sırt çantamı omzuma attım ve sürgülü kapılardan hızla geçtim. O antrenmandan sonra açlıktan ölüyorum. Ve bunu kutlamak için kredi kartımın buzunu çözüp dairemin hemen altındaki Tandoori Express'e gideceğim. Şehir merkezinde yeniden yüzeye çıkarken telefonumu çıkarıyorum ve teslimat uygulamasında arama yapıyorum. Bir mesaj gözüme çarpıyor ve mavi baloncuya tıklıyorum.

Maisy: *İlk günün nasıldı?*

Gülümseyerek bir cevap yazıyorum.

Ben: Harikaydı! *Bana işi ayarladığın için çok teşekkür ederim.*

Ben bir şey yapmadım. Tek istediğin bir içkiyle kutlamak mıydı?

Tabii ki. Neredeyse evdeyim, içeri girip üstümü değiştireyim, sonra buluşuruz?

Maisy: Mükemmel, detayları birazdan mesaj atarım.

Teslimat uygulamasını kapatıp daireme giden merdivenleri hızla çıkıyorum. Happy hour Hint yemeklerinden çok daha iyi. Stella gidince, bir kız arkadaşım olmasını özledim. Maisy mükemmel görünüyordu. Hakkında öğrendiğim kadarıyla yirmi üç yaşındaydı ve yeni boşanmıştı. Görünüşe göre, daha on dokuz yaşındayken tam bir sik kafalıyla evlenmişti.

Ve artık Rose 2.0 olduğum için, bir hastayla takılmamın sorun olup olmadığını Dr. Winchester'a bile sordum. Artık ona danışmanlık yapmadığım sürece kabul etti. Neyse ki doktorun yardım edebileceğinden çok daha fazla hastası vardı.

Üçüncü kata ulaştığımda, Maisy'den West Village'daki popüler mekânı teyit eden bir mesaj daha alıyorum ve şimdi çok heyecanlıyım. Gün her geçen dakika daha da güzelleşiyor. Palestra'da Dante'yle yaşadığım o garip karşılaşma olmasaydı, gerçekten çok güzeldi-

Mutlu düşüncelerim dairemin kapısına ulaştığımda durma noktasına geliyor. *Açık* kapı. Tahta parçalanmış ve kilit çizilmiş, sanki biri levveye başvurup zorlamadan önce çok uğraşmış gibi.

Açıklıktan bakıyorum ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Göğsüm çok daralıyor, sanki ciğerlerim aniden üç kat büyümüş gibi. Berbat bir nefes çekiyorum ve ayaklarımı ileri doğru zorluyorum. "Bir silahım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum," diye bağıriyorum çatlaktan. Donup kaldım, davetsiz misafirden bir iz var mı diye kulak kabarttım. Sonsuz bir an beklerken tüm sinirlerim geriliyor.

Hiçbir şey.

Nefesimi bırakıp el yordamıyla telefonumu buluyorum ve 911'i arıyorum. Görevliden yanıt beklerken sessiz koridorda adımlıyorum.

On dakika sonra nihayet telefonu kapattım ve hâlâ bekliyorum. Hangi cehennemdeler?

Maisy'ye regl kramplarıyla ilgili uyduruk bir bahaneyle bir mesaj daha gönderiyorum. Yeni arkadaşşıma olası sapığımından bahsetmemin imkanı yok. Eğer bu Mark'sa, çok ileri gitmiş demektir. Attığım her turda daha da sinirleniyorum. Bu şerefsiz evime girmeye nasıl cüret eder? Beni korkutamayacak. Bana ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Bir daha hiçbir erkeğin üzerimde bu güce sahip olmasına izin vermeyeceğim.

Sinirlerimi çelikleştirerek kapıma doğru yürüyorum ve yavaşça iterek açıyorum. Her yerin darmadağın olmasını bekliyordum ama onun yerine küçük oturma odama dokunulmamış gibi görünüyordu. Küçük Noel ağacım köşede duruyor, rengarenk yastıklar yerli yerinde, uzaktan kumanda sehpanın üzerinde bıraktığım yerde duruyor ve tanıdık, hastalıklı bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Başım mutfığa ve küçük adaya doğru dönüyor. Tezgâhın üstünde tek bir ölü sarı gül duruyor.

Hayır, böyle bir şey olmayacak. Midem sıkışıyor, korku ciğerlerimi sarıyor ve sıkıyor. Stüdyonun karşısından gelen bir gümbürtü damarlarımdaki kanı donduruyor. Yatağımı oturma alanından ayıran ahşap bölmeye doğru sürünüyorum, nabzım kulak zarlarımı dövüyor.

"Orada kimse var mı?" Ses tonuma zehir katarak bağıriyorum. Kapının yanındaki şemsiyeyi kapıp beyzbol sopası gibi havaya kaldırıyorum.

Beyaz ahşap panellerin etrafından dolanıyorum ve loş odaya bakıyorum. Yatağım bıraktığım gibi yapılmamış, dolap kapağı kapalı ama gardırobum... Üst çekmecesini açık. Bu sabah aceleyle çıkarken öyle mi bırakmıştım? Hayır, hiç sanmıyorum.

Parmaklarım şemsiyenin sapını sıkıyor ve içeri giriyorum. Ailemin çerçeveli resmi şifonyerin üstünde duruyor, gülümseyen yüzlerimiz bana cesaret veriyor. Parmak uçlarımda durarak çekmecenin üst kısmına bakıyorum. Tüm iç çamaşırlarım ve sütyenlerim renklerine göre özenle dizilmiş.

Kahretsin. Şimdi bunu yapmadığımı biliyorum.

Keskin bir gıcırta kalbimi durduruyor. Dönüyorum ve eldivenli bir el ağzımı kapatıyor. Korkunç *Çığlık* maskesine bakıyorum ve şemsiyeyi saldırganın karnına saplıyorum. "Orospu!" diye homurdanıyor, sesinde bir tuhafılık var ve yüzümde acı bir sızı belirliyor.

Elimi o kadar sert sıkıyor ki şemsiyeyi düşürüyorum. Çığlık atmaya çalışıyorum ama eli yine ağzımda ve sesim kumaşa çarparak boğuluyor. Başımdan aşağı bir başlık düşüyor ve panik kalbimi parçalıyor. Güçlü eller beni yüzüstü yatağa iterken çığlık atıyor ve ağlıyorum. "Bırak beni!" Tekmeliyor ve kıvranıyorum ama o çok güçlü.

Karanlık görüşümü sınırlıyor ve geçmişe savruluyorum. İki sert el beni tutuyor, bir el bacaklarımın arasında hareket ederken tanıdık bir ses bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Hayır, hayır, şimdi olmaz. Geçmişin beni sürüklemesine izin veremezdim. Savaşmak zorundaydım.

Yatağa yaslanıyorum ama adamın tutuşu daha da sıkılaşıyor. *Hayır, yine olmaz.*

"Benimle kavga etme Rose, bu sadece işleri senin için daha da kötüleştirir." Filmlerdeki tüm seri katillerin kullandığı gibi ürkütücü robotik bir ses kulağıma fısıldıyor.

Kör edici dehşet içinde nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyor. Parmaklarım kalçalarımın giriyor ve yoga pantolonumu yokluyor. "Hayır! Hayır!" Pantolonumu ve külotumu aşağı çekerken saldırganımın dizi sırtıma saplanıyor. Soğuk hava çıplak yanaklarımda geziniyor ve mide bulantısı boğazımı tırmalıyor. "Yapma bunu!" Çığlık atıyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum, *ona yaptığım* gibi değil. O zamanlar sadece on altı yaşındaydım, saf ve masumdum.

Eldivenli bir el kıcımlı
avuçluyor. Tüm vücudum
geriliyor.

"Bundan hoşlanmıyormuş gibi davranma Rose. O kirli zihnini ne tür ahlaksız fantezilerin doldurduğunu biliyorum."

Tanrım, o robotik ses. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Bir fermuarın vınlaması üzerime bir panik dalgası daha gönderiyor. Adam ellerini kalçalarımın doluyor ve beni yatağın kenarına doğru çekiyor. Kendini bacaklarımın arasına sokuyor ve gevşek aletin kıcıma değdiğini hissetmek midemi isyan ettiriyor.

"Hayır, lütfen hayır," diye bağıyorum. Parmaklarım kaçmak için çaresizce çarşafları yırtıyor.

"Seni iyi becereceğim, seni küçük orospu. Seninle işim bittiğinde, keşke hiç yapmasaydım diyeceksin-"

Bir siren sesi onu cümlesinin ortasında durdurur.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Sanırım bir dahaki sefere kadar beklememiz gerekecek, benim güzel gülüm." Ayağa fırlıyor ve geri çekilirken attığı adımlar etrafımda yankılanıyor. Başımdaki örtüyü yırtıp atıyorum ve gözyaşlarım dökülmeye başlamadan önce maskeli adamın odamdan koşarak çıktığını bir anlığına görebiliyorum.

BÖLÜM 10

ACIMASIZ İRTİCA

D ante

"Feng'in nerede olduğunu bilmediğimi söylemiştim." Jianjun yalancı bir *pezzo di merda*. O bok parçasının yeğeninin nerede olduğunu bilmemesine imkan yok.

Silahımın namlusunu şakağına daha sert bastırıyorum ve bir numaralı kırmızılı pislik irkiliyor. Kızıl kanlı piçlerden altısı liderlerinin etrafını sardı. "O zaman kardeşimin ve nişanlısının üzerindeki ödülleri kaldırın."

"Bunu da yapamam."

"Neden olmasın ki?" Tony'ye başımla işaret ediyorum ve o da silahını Jianjun'un yanındaki ejderhaya doğrultuyor. "Sana biraz motivasyon vermeme ne dersin?"

Tony tabancayı doğrultuyor.

"Siz bunu nasıl durduracağınızı bulana kadar Tony'ye biraz atış talimi yaptıracağım."

"Suikastı ben yapmadım, Dante," diye hırlıyor yaşlı adam. "Bu işler nasıl yürür bilirsin. Sadece fiyatı belirleyen kişi anlaşımadan cayabilir."

"Sen Triad'ın başısın, Jianjun. Bana bu saçmalıkları anlatma, *vecchio*."

"Ellerim bağlı." Dudağının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve parmağım tetiğin etrafında sıkılaşıyor. Sadece biraz daha baskı... Silahımı sıkıyorum.

gözlerini kapatıp pembe masa örtülerine sıçrayan kanı hayal et. Çok tatmin edici. Nefesimi tutarak kendimi düşünmeye zorladım. Bu tam da ağabeyimin beni uyardığı şeydi, kontrolden çıkmak. Ona yanıldığını, bu işin üstesinden gelebileceğimi kanıtlamalıyım. "O zaman şöyle yapalım ihtiyar, Feng yüzünü gösterene kadar her saat başı bir adamınız."

"Bu biraz aceleci bir davranış gibi görünüyor," dedi. "*Kaptan* ne derdi?" Sırtışı daha da büyür.

"Küçük kardeşimi bu işin dışında tut. Şu anda yetki bende çünkü senin pislik yeğenin Luca ve müstakbel karısına saldırdı. Bunun kabul edilemez olduğunu biliyorsun. Artık benimle baş başa kaldınız ve ben de Kralların geleceğini garanti altına almak için uygun gördüğüm her şeyi yapacağım."

Alay ediyor.

Ceketimin cebindeki telefonum titriyor ve dikkatimi dudaklarımın arasında duran küfür dizisinden çekiyor. Bu kibirli piçten bıktım. Telefonu çıkarıp ekrana bakıyorum ve kalbim kaburgalarımı öyle bir tekmeliyor ki neredeyse telefonu düşüreceğim.

Rose: *Sana ihtiyacım var.*

"Kahretsin," diye homurdanıyorum. Nabzım hızlanıyor, damarlarımı kızgın bir öfke yakıyor. "Sorun nedir?" Tony bana bakıyor, silahı hâlâ Jianjun'un adamlarından birine doğrultulmuş. haydutlar.

"*Andiamo, adesso,*" diye tıslıyorum. Hemen buradan siktir olup gitmeliyiz.

Çabucak başını sallıyor, soru yok.

Tony peşimde kapıya doğru koşuyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Haklısın. Sana biraz daha zaman vermeliyim. Ben mantıklı bir adamım.

Hepsi. Geri sayım başladı, Jianjun, Feng'i bul ve bana teslim et yoksa her *gün* bir adam kaybedeceksin."

Polis mi? Ne oluyor lan? Polisler uzaklaştı ve ben Mickey'ye Rose'un dairesinin önünde kenara çekmesi için bağırdım. Yol boyunca ona yaklaşık bir düzine mesaj attım ve her cevapsız mesaj tansiyonumu yüz puan yükseltti. Arabanın kapısını iterek açıp kaldırıma doğru koşarken içimde korku ve öfkenin ölümcül bir karışımı dolaşıyor.

"Hey, D, gelmemi ister misin?" Tony seslendi.

"Hayır, orada kal. Sana ihtiyacım olursa haber veririm."

Bir kadın binanın kapısını açıyor ve ben de neredeyse omzundan market poşetini düşürmek üzere olan kadının yanından hızla geçiyorum.

"Hey, dikkat et!" Arkamdan bağılıyor ama nabzımın gürültüsünden sözlerini zar zor duyabiliyorum.

Cazzo, Rose böyle bir binada yaşamamalı. Kapıcı yok mu? Güvenlik yok mu? Herhangi bir pislik içeri dalabilir.

Üçüncü kata ulaştığımda ter çoktan gömleğimi ıslatmış, ceketime yapışmıştı. O mesajı aldığım andan beri, mantıksız bir korku içimi kemirip duruyordu. Rose bana çok kızgındı. Her ne olduysa, bana ulaşması için kötü bir şey olmalıydı.

Daire 3D koridorun sonunda duruyor ve bu mesafeden bile parçalanmış ahşapları seçebiliyorum. *Cazzo*. Stella'nın bana en iyi arkadaşının adresini vermesi iyi oldu, yoksa burayı asla bulamazdım.

Son birkaç metreyi hızla koşup sallanan kapıdan içeri daldım. "Rose?"

Kanepede oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş. Gözleri şiş ve kırmızı ve sol yanağında şişmiş bir yara izi var. Öfke varlığını ıslatıyor, her santimime yayılıyor. "Bunu sana kim yaptı?" Sesim bana ait değil.

derinlerde gömülü tuttuğum canavara ait. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi çıplak ayak bileklerine doluyorum. "Rose, lütfen, bana ne olduğunu anlat?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu silip atıyor. "Bilmiyorum." Mutfığa doğru bakıyor ve tezgahın üzerinde solmuş sarı bir gül görüyorum, sonra da bir vazo dolusu gül.

"Rose, konuş benimle." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum ama tonumda bir öfke titremesi var. Başımı ölü çiçeklere doğru çeviriyorum. "Bunlar kimden?"

Başını sallıyor ve sertçe yutkunuyor, boğazının narin sütunu sallanıyor. Omuzları çöküyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Kan akıttığımdan oldukça eminim. Bu ne ilk ne de son olacak. Ayağa fırlıyorum ve küçük oturma odasını geçip solmuş bukete doğru gidiyorum. Burun deliklerim ölümün ve çürümenin keskin kokusuyla alevlendi. Vazodan not kağıdını aldım ve karanlık karalamaları taradım.

Kartı avucumun içinde buruşturup tezgahın üzerine bırakıyorum. Tüm lanet mutfak titriyor. "O *pezzo di merda*! Ofisinizdeki hastaydı, değil mi? Buraya mı geldi? Sana zarar verdi mi Rose?" Aramızdaki boşluğu yiyip bitiriyorum ve onun yanındaki kanepeye kıvrılıyorum. "Söyle bana, lanet olası!" Kimse benim olanı ve hayatımı tehdit edemez. Luca ve Stella yokken, Rose benim.

Dudakları somurtuyor ve yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülüyor. Gözyaşları sol tarafında oluşmaya başlayan morluğun üzerinde bir iz oluşturuyor. "O... ben eve geldiğimde dairemdeydi," diye kekeliyor.

"O gülleri ne zaman gönderdi?" Çiçekler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ölü gibi görünüyorlardı.

"Birkaç gün önce," diye fısıldıyor.

"Tam olarak ne zaman Rose?" Polisler buradaysa, onlar da aynı şeyi sormuş olmalılar.

"Palestra'daki görüşmemden önceki gece."

"Cazzo, Rose! Neden bana söylemedin?" Yerimden sıçradım ve elimi saçlarımda gezdirdim. O sabah onu spor salonunda gördüğümde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Ben senin sorunun değilim, Dante. Ve bunun o kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.

Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Belli ki yapamazsın," diye tıslıyorum. Stüdyonun kısa boyunu adımlıyorum ve bakışlarım yatağının yanındaki atılmış kıyafet yığınınına takılıyor. Yoga pantolonu, bugün onu üzerinde gördüğüm pantolon ve külotu. Yırtık.

Koyu kırmızı görüşümü tüketiyor ve ona doğru dönüyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor. "O mu--?" Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Ham öfke göğsümü tüketiyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Rose bacaklarını göğsüne doğru daha sıkı çekiyor ve çenesini dizlerine doğru eğerek gözlerini kapatıyor.

"Rose," diye kükrüyorum ve omurgamda bir titreme daha oluşuyor.

"Sana tecavüz mü etti?" "Bana bağırmayı kes!" diye haykırıyor. "O yapmadı...." Duraklıyor ve bir şeyler kemiriyor.
alt dudağında. "Denedi ama polis geldi ve o da kaçtı."

Grazie a Dio. Ciğerlerimi şişirmek için zorlayarak titrek bir nefes alıyorum. Tanrım, bu nasıl oluyor? Stella'ya arkadaşına göz kulak olacağıma yemin ettim ve benim gözetimim altında neredeyse tecavüze mi uğruyordu? *Merda.* Bu ironilerin en acımasız. Terapistimin öfkemi yatıştırmak için ısrar ettiği gibi nefesime odaklanarak yaklaşıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum kanepenin diğer tarafına çökerken.
"Cazzo, böyle olduğu için çok üzgünüm."

"Duş almam lazım."

Başım öne eğiliyor ve bir dizi küfür daha mırıldanıyorum. Adamın derisini canlı canlı yüzeceğim. Parmaklarıma, *figlio di puttana*'nın boğazına sarılma arzusuyla kramplar giriyor.

Minderin kenarına doğru kayıyor ve ayağa kalkarken sendeliyor. Geri düşmeden önce onu yakalamak için tam zamanında sıçrıyorum. Ellerim onu belinden sabitlerken tereddüt ediyor. Ya dokunulmak istemiyorsa? *Dio*, ben

şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Suçluluk duygusunun pençeleri içimi parçalıyor ve Stella'nın panik içindeki yüzü gözlerimi dolduruyor. Ona da aynı şeyi yaşattım. Kahretsin, ben bir *canavarım*.

Rose bana yaslanıyor ve ben de yavaşça eğilerek ona beni reddetmesi için zaman tanıyorum. Reddetmeyince bir kolumu omuzlarının altından, diğerini de kalçalarının altından geçirip onu göğsüme bastırıyorum. Uzun boylu ve söğüt gibi ama şu anda bana karşı çok kırılgan hissediyor.

Onu birkaç uzun adımda banyoya doğru taşıyorum. Stüdyo o kadar küçük ki, her şey ana yatak odama sığabilir ve banyo o kadar küçük ki onu tutarken zar zor dönebiliyorum. Onu nazıkçe tuvalete yerleştiriyorum ve muslukları sonuna kadar açıyorum.

Buraya girdiğimden beri gözlerim ilk kez onun kıyafetlerine takılıyor, korku ve öfke her şeyi gölgeliyor. Üzerinde büyük boy bir tişört ve erkek boxer'ı var. Mantıksız bir kıskançlık dalgası mideme hücum ediyor. Bunlar kime ait? Yeni biriyle mi çıkıyor?

Sıcak buhar küçük alanı dolduruyor ve beni çılgın düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Seni yalnız bırakayım."

Ben kapıya doğru dönerken o başını sallıyor ve kollarını başının üzerine kaldırıyor. Keskin bir tıslama duyuyorum ve geri dönüyorum. Dudaklarını birbirine bastırmış, omzunu ovuşturuyor.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey, sanırım beni yatağa yapıştırırken bir yerimi burktum."

"Siktir!" Hırlıyorum, bir başka öfke dalgası yeniden alevleniyor. O şerefsizi bulup paramparça edeceğim.

"Gömleğimi başımın üzerine geçirmeme yardım eder misin?"

Bir arzu dalgası kemerimin altına çarparken sertçe yutkunuyorum. *Idiota*. Sikim bir aptal. Çenemi eğip gömleğinin eteğine uzanıyorum, gözlerimi başının üstünde sabit tutuyorum. Bir kolumu serbest bırakıyorum ve bakışlarım çıplak omzunu yakalıyor. *Sütyen yok*. Harika, şimdi sertleştim. Tamamen yok etmek

Uygunsuz düşünceler içinde gömleğini başından çekiştiriyor ve gözlerini arkasındaki duvara dikeyiyor.

"Başka bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben hallederim, teşekkürler." Ayağa kalkıyor, bir kolunu göğüslerinin üzerine koyuyor ve boxer'ından sıyrılıyor.

Vücudumdaki her kemik aşağı bakmam için beni zorluyor. Sadece hızlı bir bakış. Dişlerimi sıkarak, baskın hislere karşı savaşıyorum ve kapıya doğru dönüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Duş perdesi kayarak kapanıyor ve parmaklarım perdenin koluna dolanıyor ama ben daha dönmeden Rose'un sesi beni durduruyor.

"Ben işimi bitirene kadar burada kalabilir misin?"

Ses tonundaki kırılma beni neredeyse çözüyor. "Evet, elbette," diye mırıldanıyorum.

Tarihteki en uzun beş dakikalık duş. Her su damlası, her ten teması, her hafif inilti doğrudan sıkıma gidiyor. *Dio*, ben bir *coglione'yim*. Yaşadığı onca şeyden sonra onu nasıl böyle hayal edebiliyorum? Tam bir götüm.

Sonunda Rose beliriyor, pembe perdenin arkasından bakıyor, uzun sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. "Havluyu ve bornozu uzatabilir misin?"

Kabarık pembe şeylere uzanıyorum ve gözlerimi başka yöne çevirerek onları uzatıyorum. Tamamen sarındıktan sonra perdeyi geri çekiyor ve ben de elimi uzatıyorum. "Omzun nasıl?"

Yavaşça oynatıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Biraz ağrıyor ama sıcak duştan sonra daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Onu oturma alanından geçirip yatak odasının bulunduğu küçük bölmenin arkasına götürüyorum ve bakışlarım yerdeki yırtık tangaya takılıyor. Tırnaklarım yine avucuma batıyor ve bir hırıltıyı daha güçlükle bastırıyorum.

Nefesini bırakıyor ve yavaşça gözlerini kırptıyor, sanki görüşünü kötü bir şeyden arındırıyormuş gibi. Sonra gardıroptan uzaklaşıyor, görünüşe göre giyinmekle ilgili fikrini değiştiriyor ve yavaş bir nefes daha veriyor. Oturma odasına dönüp kanepeye uzanırken onu takip ediyorum.

Grazie a Dio, polis o şerefsizi durdurmadan önce--. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve korkunç düşünceleri kovalıyorum. Annemin hararetle inandığı Tanrı'ya şükrederken göğsüm rahatlıyor. Ben mi? Ben yüce bir güce inanmıyorum, belki Şeytan hariç. Hayatımda onun gerçek olduğuna inanacak kadar çok kötü şey gördüm. Şeytanı kendi içimde gördüm.

Rose'un şiş gözleri kırık kapıya kaydı. "Bu konuda birini arasam iyi olacak."

"Ben hallederim; bir adamım var. Bu arada, Tony zaten dışarıda nöbet tutuyor. Bu gece buraya kimse girmeyecek, tatlım."

Başını sallıyor, cansız gözlerinde parlak bir parıltı var.

Dio, onu böyle görmekten nefret ediyorum. "Polislere ne söyledin?"

Bakışları yangın merdivenine açılan küçük pencereye kayıyor. "Onlara Mark'tan bahsetmedim."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü işimi kaybedemem, Dante! Burada hepimiz süper zengin gangsterler değiliz."

Dudağımın kenarı seğiriyor, bu gece ilk kez bir parça eğlence kaşlarımın üzerine yerleşiyor. Sözlerini düşünerek duraklıyorum. "Güzel. Eğer polislere ondan bahsetmediysen, parçalanmış cesedini bulduklarında kimse iki kere düşünmeyecektir."

BÖLÜM 11

BOSSY MOB BOSS

Rose

"Mark'ı öylece öldüremezsın." Bacaklarımı açıyorum, bornozumun bağını sıkıyorum ve Dante'ye yaklaşıyorum.

"Lanet olsun, yapamam." Öfke o dipsiz gözbebeklerinde yanıyor ve başka bir şey de var. Endişe mi? Büyük Dante Valentino beni gerçekten önemsiyor muydu?

Ona neden mesaj attığımı bile bilmiyorum. Babamı, kardeşimi ya da Maisy'yi arayabilirdim. Saat dilimlerini doğru hesaplarsam Stella bile cevap verebilirdi. Ama parmaklarım otomatik pilotta telefonumun üzerinde geziniyordu. Tanrıya şükür, tamamen niyetlendiğim gibi numarasını silmedim. "O olduğundan yüzde yüz bile emin değilim."

"Yüzde altmış mı? Yetmiş mi? Ellinin üzerindeki her şeyi alırım, tatlım." Gece yarısı gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor.

Formundan ısı yayılıyor ve ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Kemiklerime bir ürperti yerleşti, o kadar derin ki düş bile pek yardımcı olmadı, ama bütün gece ilk kez dağılmaya başlıyor. Dante dokunulmaz, yok edilemez. O kelimeyi söylersem Mark'ın beni öldüreceğini biliyorum.

Yarın sabaha kadar et yığınınından başka bir şey olmayacak. Bu tür bir güç caziptir, bağımlılık yapar.

"Rosa, lütfen."

Dudaklarındaki ismim tüm karanlık anıları kovmaya yetiyor. Yukarı bakıyorum ve yanan gözlerle karşılaşıyorum. Yanağımı okşuyor, nasırlı başparmağını gözyaşı lekelerinin üzerinde gezdiriyor. Avucuna yarım ay şeklinde daireler oymuş, kesikler boyunca taze kan var.

"Söyleyin, o *piçin* boğazından kuyruk sokumuna kadar bağırsaklarını deşeyim."

Kulağa ne kadar cazip gelse de, kendime artık Rose 2.0 olduğumu hatırlatıyorum. Kanıt olmadan bir adamı ölüme mahkum edemem. Sapıklık eğilimleri yüzünden bunu hak etti mi? Belki de hak etmiştir. Her iki durumda da, masum bir adamı mahkum etme düşüncesini midem kaldırmıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Maske takıyordu, tüyler ürpertici bir ses gizleyicisi vardı ve kafama bir başlık geçirmişti."

Bir dizi küfür daha savuruyor, sıcak eli yanağımdan düşüyor. "Eğer Mark değilse, kim olduğunu bulacağım. *Pezzo di merda* elime geçene kadar tüm tecavüzcüleri takip ettirip sorgulatacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve parmaklarım elinin etrafını sarıyor. Taze kesiklere dokunmamaya dikkat ediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve hiç bitmeyen karanlığın içinde okunamayan bir şey parlıyor. "Bir daha asla böyle bir şeyi benden saklama Rose. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Stella'ya bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim. Lütfen beni yalancı durumuna düşürme. Müstakbel baldızımla yeterince uğraştım."

"Stel bana ne yaptığını hiç söylemedi...."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve koyu renkli kirli sakalının altındaki tendon geriliyor. "Şaşırdım," diye mırıldandı sonunda.

Çok fena sormak istiyorum. Şu anda sadece kendi boktan hayatımdan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Stella'yı aylardır bu konuda sıkıştırıyorum ama o hep reddediyor.

dökmek için. Sanırım bunun nedeni, kendisinin ve Luca'nın hayatını kurtardığı için müstakbel kayınbiraderine karşı bir tür sadakat hissetmesi.

Aniden üzerime bir yorgunluk dalgası yayılıyor ve başım Dante'nin omzuna yaslanıyor. Kolu etrafıma yerleşiyor ve dudaklarımdan bir esneme çıkıyor.

"Dormi, Rosa, sei al sicuro con me. Nessuno ti farà mai più del male." Uykuya dalarken Dante'nin fısıltılı sözleri arka planda bir dua gibi süzülüyor.

Hayali eldivenli bir el ağzımı kapatırken gözlerim birden açılıyor. Nefesim kesildi ve koltuktan sıçrayarak kalktım. Işıkla dolu dairemi tarayarak nefes alıyorum. *Bu sadece bir rüyaydı.*

Açılan bir kapının gıcirtısı kalbimin yeniden kasılmasına neden oluyor, ta ki banyomdan çıkan yarı çıplak Roma tanrısına odaklanana kadar. "Dante," diye mırıldanıyorum. Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı onun mükemmel formunu altın bir parıltıyla yıkıyor, gövdesinin her bir kıvrımını ve vadisini, göğsündeki karmaşık siyah mürekkep desenlerini ve içine gömülmüş belli belirsiz yara izlerini vurguluyor.

Tanrım, bir İtalyan şaheseri gibi.

"Kaldın mı?"

"Mmm." Başını sallıyor ve havluyu dar kalçalarına daha sıkı sarıyor. Gözlerim beyaz havlu kumaşın altında kaybolan derin V'ye takılıyor. "Umarım duş almamın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, hiç de değil. Kanepede uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm. Uyumak zorunda değildin.

."

Elini kaldırıp sözümü kesti. "Ben istemediğim hiçbir şeyi yapmam, Rosa."

Not edildi.

Gözlerim göğsünde kalın gotik yazılarla yazılmış devasa dövmeyle kilitleniyor: İntikam Kralıdır. Çivili tacı olan ürkütücü bir kafatası

kaslı göğüs kaslarına yayılıyor. Neredeyse saplantılı bir şekilde kelimelere kilitleniyorum çünkü o anda sığınağıma girip huzurumu çalan o pislikten intikam almaktan daha çok istediğim bir şey yok.

"Dr. Winchester ve Palestra'daki İK asistanıyla çoktan konuştum." Dante'nin derin ses tonu beni karanlık düşüncelerden çekip çıkarıyor. "Bugün izinlisin."

"Ne? Hayır, yapamam, Dante. Palestra'daki işi daha yeni aldım ve kaybetme riskini göze alamam." Ayağa fırlıyorum ve bornozum omzumdan kayıyor. Onu yukarı çekip belimdeki bağı sıkıyorum. Üzerime bir şeyler giymem gerekiyor ama yatak odama girme fikri bile midemi bulandırıyor.

"Rosa, bugün Aralık'ın yirmi üçü. İnsanlar yoga dersi almıyor. Son dakika Noel hediyeleri alıyorlar. Toparlanmak için birkaç güne ihtiyacın var ve ayrıca spor salonu ayın yirmi altısına kadar kapalı olacak. Sadece fazladan bir gün izin."

"Ama Dr. Winchester...."

"Bir molayı hak ettiğini ve ayın yirmi altısında seni erkenden göreceğini söyledi." Başını mutfak tezgâhına vuruyor. Güller gitmiş ve yerlerine yeni kıyafetler gelmiş. Rahat, büyük boy bir tişört ve yoga pantolonum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, ama onları hızla geri kırıyorum. "Giyin hadi."

O haklı. Günü kendime acıyarak geçirmeyi reddediyorum. Yani, saldırıya mı uğradım? Hayatta kaldım ve o pisliğin yanına kalmayacak. Dante ve polisler bunu yapanı bulacak ve cezalandıracaklar. Buna inanmalıyım.

"Burada kalamazsın, tatlım. Tatili nerede geçireceksin? Mickey'nin sizi oraya bir gün erken götürmesini sağlayabilirim."

Çenem göğsüme doğru düşüyor ve kollarımı ortama sarıyorum. Amcamın Florida'dan şehre geldiğini öğrenene kadar babam ve üvey annemle geçirmek için Long Island'a gidiyordum. Bir ürperti omurgamda dalgalanıyor

Onu görme düşüncesi, özellikle de şimdi. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Ailen Long Island'da yaşıyor mu?"

Tanrım, hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyor? Son zamanlardaki takipçi serimden sonra, bunu sinir bozucu bulacağımı düşünürdünüz, ama Dante'de tam tersi. "Ailem değil, çoğul olarak. Babam ve üvey annem biliyor ama çalışacağımı düşündüğüm için oraya gitmeyi planlamamıştım."

"O zaman planlarınızı değiştirin."

Otoriter yeni mafya babasına ters ters baktım. "Long Island'a gitmiyorum." "Neden?"

"Bu kişisel bir mesele Dante ve sana bir açıklama borçlu değilim."

Kaşlarını çattı ve siyah düğmeli gömleğine uzandı. Bütün gece ağzımın suyunu akıttığım gömleğe. Dövmeli kollarını gömleğin kollarından geçirip bana bakıyor. "Burada tek başına kalamazsın."

"Az önce adamı bulacağınızı söylediniz, değil mi? Polis de bu işin peşinde. Ben iyi olacağım." Kendime daha sıkı sarılıyorum. Amcamdan bu kadar nefret etmesem koşarak eve giderdim. Geceyi burada tek başıma geçirme fikri içimi korkuya boğuyor.

Dante aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda kapatıyor ve üzerimde yükseliyor. Tanrım, ne kadar uzun. "Onu bulacağım, ama ben bulana kadar burada yalnız kalamazsın."

"Peki, o zaman arkadaşlarımdan birine gideceğim." Tanıdığım herkes Noel tatili için şehri çoktan terk etmişti. Maisy hariç... belki ona mesaj atabilirdim.

"Pekala." Bana telefonumu uzattı. "Bana onun adını, numarasını ve adresini gönder."

"Dante...."

"Aması yok, tatlım. Stella'ya bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim."

Göğsümde bir hayal kırıklığı girdabı oluşuyor ve bu kadar kör olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen

Stella'ya verdiği söz. Tanrım, *beni* gerçekten önemsediniğini düşüncek kadar nasıl aptal olabildim?

Dante Valentino kimseyi umursamadığını açıkça ortaya koydu.

"Rose, bekliyorum." Donmuş parmaklarıma bakarak başını salladı.

Maisy'nin nerede yaşadığını bile bilmiyorum ve elbette ona takılmayı teklif edebilirdim, ama önümüzdeki birkaç gece için ondan kalacak bir yer isteyecek kadar yakın değiliz. Noel'deyiz. Dünyadaki diğer normal insanlar gibi onun da planları olmalı. "Adresini hatırlayamıyorum. Sana sonra gönderirim." Kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kara kaşlarını çatıyor.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Bu bakış çok korkutucu ama içimde korku yerine sadece arzu filizleniyor. Kahretsin, benim neyim var?

"Hayır," diye bağıyorum. Adını ve telefon numarasını girip gönder tuşuna basıyorum. "İşte, mutlu musun?"

"Kendinden geçmiş."

"Onu arama," diye uyarıyorum.

Bana damarlarımdaki kanın fokurdamasına neden olan sivri bir bakış daha fırlatıyor.

"En azından onunla konuşmam için bana bir şans verin. Numarasını rastgele yabancılara verdiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Sen ne dersen Rose." Pantolonuna uzandı ve banyoya doğru yöneldi. "Hazırlan, bir saat içinde gitmem gereken bir randevum var ve sen olmadan buradan ayrılmayacağım."

Havlusunu bırakmadan önce banyonun kapısı zar zor kapanıyor ve ben onun mükemmel kıcını görebiliyorum.

Onun da öyle olması çok kötü.

BÖLÜM 12

SEN BENİMSİN

Rose

Dante, şehir arabasının geniş arka koltuğunda karşımda oturuyor. Kucağındaki kâğıt yığınınca kaşlarını çatarak bir imza atıyor, sonra diğerine geçiyor. Şoför Aldo bizi almaya geldiğinde patronu için yeni bir takım elbise ve kravat getirmişti. Dante ceketini sürükleyerek giydi, baldızımın ayakkabılarını giydirdiği iki yaşındaki yeğenim gibi suratını astı.

Bu kadar önemsiz bir şeye odaklanmak, dün gece üzerinde durmaktan daha kolay. Ayrıca, Dante'nin kravatının düğümünü çekiştirirken yüzünde beliren ifade herkesin ruh halini değiştirebilir. O süslü üç parçalı takım elbisenin içinde benim olacağım kadar eğreti duruyor.

Önlükler ve yoga pantolonları, işte bir gün böyle bir antrenmanım olacak. *Eğer önce ben seni bulmazsam.* O ürkütücü robotik ses zihnimde yankılanıyor ve omurgamda bir ürperti yükseliyor.

"Neyin var senin?" Dante arka koltuktan havlıyor. Yüz ifademi düzeltiyorum ve kollarımı ortama sarıyorum. "Ha?"

"Az önce atladın ya da onun gibi bir şey." Çakmak çakmak gözleri göğüslerime takılıyor. Elbette meme uçlarım spor sütyenimin yumuşak malzemesinden dışarı fırlamıştı.

ve o lanet soğuk yüzünden üstte.

"Yok bir şey, sadece üşüyorum." Koltuğa attığım ceketime uzanıp onu omuzlarıma sarıyorum.

Dante başının arkasındaki küçük pencereye vurur ve cam kayarak açılır.

"N'aber patron?" Aldo'nun kalın New York aksanı sessizliği işgal ediyor. "Rose üşümüştü, ısıtıcıyı aç."

"Yapacağım."

Bölmeyi kaydırarak kapatıyor ve dikkatini yeniden kucağında yığılı kâğıtlara veriyor. Bir küfür tıslıyor ve İtalyancam en iyi ihtimalle zayıf olsa da, ne olduğunu anlıyorum. Dante'yle geçirdiğim kısa süre içinde İtalyanca'da bok anlamına gelen *merda* kelimesini öğrendim. Yaklaşık her üç kelimede bir kullanıyor. Bu ve Stella'nın gevşekçe sikmek olarak çevirdiği *cazzo*.

"Biliyorsunuz, elektronik imza alabilir ve asistanınıza tüm bu şeyleri sizin için imzalatabilirsiniz."

Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor ve kalın kaşları öyle bir havaya kalkıyor ki neredeyse gece yarısı saçlarının vahşi dalgalarına ulaşacak. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bunu Dr. Winchester için her zaman yapıyorum."

"Clara neden bana söylemedi-" Dante cümlesinin sonunu başka bir lanetle bitirdi. "O kadın bilerek bana işkence etmeye çalışıyor." Duraklıyor, kalemi dişlerinin arasına sokuyor ve ucunu çiğniyor. "Hayır, bu Luca. Muhtemelen başım belaya girmesin diye beni meşgul etmesini söylemiştir. Sinsi *piç kurusu*. Beni bir yığın evrak işinin içine gömmekle kontrol altında tutacağını sanıyorsa, başka bir şeyi var demektir."

Elindeki kâğıt yığınına yere atarken yüzümdeki gülümsemenin yayılmasını engellemek için her şeyimi ortaya koyuyorum. Dante'nin takım elbise giymesi yeterince kötü ama bir masa başında bir yığın dosyanın arkasında oturmaya zorlanması? Kardeşi onu gerçekten bir şey için cezalandırıyor olmalı.

Yaşlı Valentino vahşi bir hayvan gibidir, sinsi sinsi dolaşan acımasız, vahşi bir aslan. Onu bütün gün bir ofiste oturmaya zorlamak

taşaklarını koparıp hayvanat bahçesinde bir kafese atıyor. Son zamanlarda bu kadar sinirli olmasına şaşmamalı.

Telefonunu çıkardı ve kesinlikle anlayamadığım İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Sonra bana baktı. "Bu Dr. Mark'ın soyadı ne?"

Muhtemel saldırganımdan bahsedildiğinde bile kalbim duracak gibi oluyor. Tekrar atmaya başlaması için zorlamam en az bir dakika sürüyor. "Dante, bunun ortaya çıkmasını istemiyorum...."

"Endişelerinizi anlıyorum ama size daha önce de söyledim, bu pislik cezasız kalmayacak. Kimse benim olana ve hayatıma dokunamaz. Bu tartışmaya açık değil." Koltuğun ucuna doğru kayıyor ve o gece yarısı gözlerini bana diyor. "Luca ve Stella dönene kadar, Sen. Benimsin. Benimsin." Her kelimeyi bir hırıltıyla noktılıyor ve lanet olsun, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. Çünkü ben açıkça bir akıl hastasıyım.

Kalçalarımın tepesinde ısı titreşimleri var ve bu adam için bacaklarımı açmama bir saniye kaldı. Bu çılgınca ve pek çok açıdan yanlış. Özellikle de benimle olan şansını kaybettiğine yemin ettiğim için. İnanılmaz bir sikiş için sözünden dönmek eski Rose'un yapacağı bir şey olurdu ama Rose 2.0'ın yapacağı bir şey değil. Hayır, çılgın seks kedisini dizginlemem ve daha iyi bir vibratör almam gerekecek.

"Rose?" Dante dirseklerini dizlerine dayıyor ve daha yakına eğiliyor. Bacakları o kadar uzun ki, kocaman arka koltuğa rağmen dizleri neredeyse benimkilere değecek. "İyi doktorun başına ne gelirse gelsin, bunun seninle bir ilgisi olduğunu kimsenin bilmeyeceğini söylediğimde bana güven."

"Tamam." Çenem göğsüme doğru eğiliyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bana saldıranın o olduğundan emin olmadıkça onu öldürmeyeceğine söz veriyor musun?"

Muhteşem ağzı buruşuyor ve sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Tamam Rosa, söz veriyorum."

Kahretsin, eğer adam *oysa* onu öldürmesine izin vermeyi dolaylı olarak kabul mü ettim? "Nasıl öğreneceksin?" Pat diye söyledim.

Dante parmak eklemlerini kırar ve hınzır bir sırıtış dudaklarını böler. "Benim de yöntemlerim var, tatlım."

Gözlerim onun ağzına, yaramaz kıvrımına takılıyor ve dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim bu kez bambaşka bir nedenle çarpıyor. Dante'nin bakışları önce onun bacaklarına, sonra da benim kalçalarımaya kayıyor. O ateşli bakışlar, zonklayan amımda hissedene kadar bacağımanın içinde geziniyor. O tek karanlık bakış beni ihtiyaçla sıkıyor.

Bu da bana daha önce hiç hissetmediğim bir umut veriyor. Dün geceden sonra düşündüm... ama hayır, o pislik bunu benden çalamazdı. Ona bu kontrolü veremezdim.

"Siktir," diye homurdanıyor Dante. Sonra bir nefes alıyor ve koltuğuna geri oturmadan önce başını sallıyor.

Aldo köşeyi döndü ve ben öne doğru yuvarlandım. Ellerimi uzatıp Dante'nin ince takım elbisesini iki avuçla kavırıyorum ve bacaklarının arasına iniyorum. Sert ve kalın bir şey karnıma bastırıyor ve alt tarafıma sıcaklık doluyor.

"Cazzo, Rosa..." diye tıslıyor, ben onun üstüne tırmanıp sikini sıyrırken.

"Özür dilerim." İri elleri beni sabitlemek için kalçalarımaya dolanırken yanaklarımdaki yanmayı hissedebiliyorum. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yanındaki koltuğa oturtuyor. Elimde olmadan kucağına ve devasa ereksiyonunun dış hatlarına bakıyorum. Onu benim için sertleşmiş görmenin verdiği saçma sersemliğe de engel olamıyorum. Dante Valentino New York'taki her kadını elde edebilir ve ben kucağına düştüğümde onu az önce sertleştirmiştım. Çılgın kıza puan.

Aldo limuzini kenara çekiyor ve ben de renkli camdan lüks West Village mahallesine bakıyorum. Önümüzde her pencere kenarında rengârenk çiçekler olan şirin bir kahverengi taş duruyor. Maisy mesajıma cevap verdiği için şanslıyım, yoksa şansım kalmazdı.

Ona mesaj atmadan önce, az sayıdaki arkadaş listemi gözden geçirdim ve haklı çıktım, herkes tatil için şehir dışındaydı. Eğer bu son olmasaydı

Bir dakika, uçağa atlayıp kardeşimin Florida'daki evinde kalabilirdim ama Noel'den iki gün önce uçuşlar çok pahalıydı. O yüzden buradayım.

Aldo bizim için arabanın kapısını açıyor ve Dante önce dışarı kayıyor, sonra bana elini uzatıyor. Şövalyelik mi? Bu kaba, dövmeleli mafya babasından böyle bir şey beklemeydim. Bana dönmeden önce üç katlı konağa baktı. "Şu Maisy denen kadını kontrol ettirdim, şimdilik güvende olmalısın."

"Kontrol edildi mi?" Gıcırdıyorum. Onun tüm kişisel bilgilerini istemesine şaşmamalı. "Herhangi biriyle kalmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Tatlım?" Sırıttıyor ve o ele avuca sığmaz gamzesini ortaya çıkarıyor.

"Bu kadar sadık bir koruma olacağını hiç düşünmemiştim, D." Yan tarafına bir dirsek atıyorum ve flörtöz kirpikler fırlatıyorum. "Sen gerçek hayattaki Kevin Costner'sın."

Bana bakıyor, neşesi karanlığa karışıyor. "İyi olduğuna emin misin?" Sesi derinleşiyor ve bütün gün bastırmaya çalıştığım korku geri geliyor.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, ses tonundaki sertlik yıllar önce inşa ettiğim ve dün gece her şeyimle güçlendirdiğim duvarı çatlatıyor. "Evet, iyiyim," diyorum sonunda. "Maisy ve ben kız kıza bir gece geçireceğiz-"

Dante elini kaldırır. "Evde. Bütün gece."

"Evet, evet, tabii ki. Film izleriz ve patlamış mısır ya da tamamen PG bir şeyler yeriz."

Homurdanıyor. "Neden içimden bir ses senin daha çok Rated-R tarzı bir kız olduğunu söylüyor, Rosa?"

Lanet olsun, bu adamın beni bu kadar iyi tanıması çok garip. "Sanırım artık asla bilemeyeceksin, değil mi D?"

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve o hınzır parıltı kara gözlerini aydınlatıyor. "Kendine iyi bak, tatlım." Geri dönmeden önce arabaya doğru dönüyor. "Oh, bir şey daha, eğer bir şey olduğunu öğrenirsem

ve beni hemen aramazsanız, cezalandırılacak olan sadece o olmayacak."

Ses tonundaki sertlik karşısında tüylerim diken diken oluyor ve bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok.

"Anlıyor musun, Rosa?"

Başımı sallıyorum, tamamen uygunsuz bir şey söylememek için alt dudajımı ısırıyorum. Mesela bana şaplak atmasını ne kadar çok istediğimi.

"Ve Mutlu Noeller."

"Sen de D. Gerçi şeytanın kutlama yapmasına izin verdiklerini sanmıyordum." Ona arsızca sırıtıyorum ve o da beni kalp durduran bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Bu kadar muhteşem olduğu için bu adama lanet olsun.

Ben tuğla basamakları tırmanıp zile basarken onun yakıcı bakışları peşimden geliyor. Maisy gülümseyerek beliriyor ve içimi kemiren gerginlik onun güven verici sırıtışıyla dağılmaya başlıyor. Maisy bana eşlik ederken omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve o karanlık gözler hala benimkilere sabitlenmiş durumda. Kapı nihayet arkamdan kapanana kadar hedeflerinde kilitli kalıyorlar.

BÖLÜM 13

MESAJ GÖNDERME

D ante

"Doğru, Dr. Mark Rattinger." Park Avenue'de yürürken telefonda başka bir meslektaşına *figlio di puttana*'nın adını tıslayarak söylüyorum. Şehirdeki bütün serseriler o orospu çocuğuna göz kulak oluyor. Muayenehanesi tatil nedeniyle kapalı, dünden beri eve gelmedi ve o adamla geçen her saniye tansiyonum fırlıyor.

Rose'un saldırıya uğramasından bu yana geçen yirmi dört saat içinde avucumdaki tırnak izleri kalıcı izlere dönüştü. Hangisi beni daha çok kızdırıyor bilmiyorum: O pisliği bulamamam mı yoksa Rose'a verdiğim sözü tutmayı düşünmem mi? O sümüklü piçi öldürmeyeceğime söz vermemeliydim. Çünkü gerçek şu ki, o adamın süslü muayenehanesini kanıyla boyamak istiyorum.

Caddenin karşısındaki lüks binaya bakıyorum. Saatlerdir ofisinin önünde kamp kurmuş durumdayım ama şansım yok. Kaynaklarıma göre, iyi doktor en üst kattaki çatı katının sahibiyken muayenehanesi üçüncü katta oturuyor. Ne girmiş ne de çıkmış.

Ona tecavüz etmeye kalkışan Mark olmasa bile, yine de haftalardır onu takip eden garip bir herifti. Parmaklarım tekrar yumruk şeklinde kıvrılıyor, avucumdaki kabukları yırtarak açıyorum. Aylar önce Rose bize o adamdan ilk bahsettiğinde bir şeyler yapmalıydım. Uğraşmak istemediği her şeyi yaptığı gibi bunu da geçiştirdi ve ben de buna inandım.

Arabadayken gözlerindeki o arzuyu bugün ilk elden görmüştüm. Hepsi bir başa çıkma mekanizmasıydı. Rose seksi dikkat dağıtmak için kullanıyor, tıpkı benim yaptığım gibi. Terapistim de onun söylediği hiçbir şeyi dinlemediğimi düşünüyor.

Sıcacık bedeninin benimkine yaslanışını hatırlayınca sikim kıpırıyor. Lanet olsun, neden şifonyerinden o skandal egzersiz üstünü ve o kıvrımları saran yoga pantolonunu seçtim ki? Kabarık kışına tek bir bakış bile beni fena halde sertleştirdi. Onu yatağımın üzerinde katlanmış, o mükemmel yanakları avuçlarken sikimin arkadan amına girdiğini hayal edip duruyorum. *Dio, keşke* o gece onunla her şeyi berbat etmeseydim.

Telefonum çalıyor, beni hararetli anılardan uzaklaştırıyor ve cebimden çıkarıp ekranı tarıyorum.

Feng'den bir şey yok. Buna başlamak istediğine emin misin?

Hay sikeyim. Sanki Kızıl Ejderlerle yeterince sorunum yokmuş gibi. Yarım yamalak bir cerrahı gözetlemek yerine Jianjun'la uğraşmalıydım.

Ben: *Evet. Sözümünden dönmeyeceğim. Krallarla uğraşırsan ne olacağını herkesin bilmesi gerek. Her gün bir Kızıl Ejder. Bu gece başla.*

Yapacağım, D.

Telefonumu ceketime geri sokmadan önce Aldo'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum. Gözetleme görevini devralacak başka birine ihtiyacım var. İlgilenmem gereken daha acil meseleler var. King Industries'in geçici CEO'su olalı sadece birkaç gün oldu ve şimdiden gözlerimi oymak istiyorum. Ne kadar çabuk halledersem

Luca'yı o kadar hızlı geri getirebilirim. Ben Kral'ın tahtına oturmak isteyebilirim ama küçük kardeşim toplantı odasını alabilir.

"Dante, sen olduğunu sanmıştım." Sinir bozucu derecede tatlı bir ses sokakta çınlıyor ve o yaklaşırken bir küfür mırıldanıyorum.

"Ah, Caroline." Üzerime atladığında yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ne hoş bir sürpriz."

"Neden benden kaçıyorsun?" Gözleri kısılıyor ve beni bir teslimat giriş kapısına doğru geri itiyor. Bu kadar kıvrak bir şeye göre şaşırtıcı derecede güçlü.

Göğsünü göğsüme bastırırken boğazımı temizliyorum. Bana Hillary Clinton'ı hatırlatan Chanel takım elbiselerinden birini giyiyor. Tam olarak benim tarzım değil. "Ne? Senden kaçıyor muyum?" Ona çekici bir gülümseme sunuyorum. "Öyle bir şey yapmıyorum."

Elini aramıza sokuyor ve pantolonumun üzerinden sikimi kavıyor. "Benim de ihtiyaçlarım var, Dante. Dün gece evine geldim ve koruman evde olmadığını söyledi." Eli sarkık aletimin etrafında sıkılaşıyor.

"Ofiste geç saate kadar çalıştım," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi?" Gözlerini benimkilere dikti, soluk ela gözlerinde güvensizlik parlıyordu. Eskiden onları çok çekici bulurdum ama Rose'un canlı, parlak mavisiyle kıyaslanamazlar bile. "Çünkü belki başka biri vardır diye düşündüm." Elini aletimde aşağı yukarı gezdirerek onu yukarı çekmeye çalışıyor.

"Hayır, tabii ki sevgilim." Sevgi sözcüğünün tadı da tıpkı tüm bu anlaşma gibi acı. Aramızdaki şey iyiydi, ta ki artık iyi olmayana kadar. Ama King Industries'e milyonlara mal olmadan onunla ilişkiyi nasıl bitirebilirim? Babası intikam için Luca'nın gelişiminden parasını çeker mi? O kadar önemsiz olacağını düşünmezdim ama bu hassas milyarderlerle kim bilebilirdi ki?

Aptal sikimi okşamaya devam ederken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "Caroline..." diye uyarıyorum. Lanet olası sokakların ortasındayız.

"Hadi ama Dante, karanlık bir sokakta senin için diz çöktüğümü hiç hayal etmedin mi?"

Aslında, evet.

Ama bu daha önceydi....

Beni birkaç adım geriye itiyor, ta ki dar sokağın gölgelerine girene kadar. Elini pantolonumun altına kaydırıyor ve parmakları aletimin etrafını sararken bir tıslama kaçıyor.

Rose'la daha önceki karşılaşmamızdan sonra taşaklarım fena halde morarmıştı ve onun elini tutmanın gerginliğime iyi geleceği kesindi. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve tek gördüğüm parıldayan mavi gözler. Dağınık topuz yapılmış sarı saçlar. Yoga pantolonunun içindeki o sıkı vücut. O yumuşak elin Rose'un amı olduğunu hayal ediyorum, sıkı ve ıslak, sikimi içine alıyor, içine alıyor ve *içine* alıyor.

"Evet, Dante, evet. Bu doğru, benim için gel." O tiz ses gözlerimi fal taşı gibi açıyor.

Hay sikeyim. "Bunu yapamam." Elimi Caroline'ın bileğine doladım ve çekip uzaklaştırdım.

Gözleri iki kat büyüyor ve o mükemmel korunmuş yüzünde acı parlıyor. "Neyin var?"

Boğazımı temizleyerek, bir bahane bulmak için kendime bir saniye kazandırdım. Hangi salak günün ortasında güzel bir kadının kendisine mastürbasyon yapmasını istemez ki? "Biri bizi görürse, magazin basını bayram eder," diye geveliyorum. "Baban bundan hiç memnun olmaz."

Başını sallıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor. Eskiden sevdiğim dudaklar aletimin etrafını sarmıştı. "Patron sen olduğun için artık hiç eğlenceli değilsin Dante."

"Yok artık." Omuz silktim ve onu kol mesafesine kadar uzattım. "Bu arada, geç kalacağım bir toplantım var."

"Bu gece sana gelip bu işi bitirebilir miyim?"

Başımı sallıyorum çünkü o anda aklıma başka bir bahane gelmiyor. Daha sonra ona bir mesaj atmam gerekecek. "Elbette, bu harika olur, sevgilim." *Cazzo*, ben

sahte bir aptal gibi konuşuyorsun. Yanağına hızlı bir öpücük daha kondurup, sokağın aşağısına doğru yola çıktım.

Kardeşıme bir servete mal olmadan Caroline ile ilişkiyi kesmenin bir yolunu bulmalıyım.

Cesede bakıyorum, düşük seviyeli Kızıl Ejder'in yakut gömleği ve pantolonunun etrafında kan birikiyor. Triad'a derdimi anlatmak istiyor olabilirim ama işe en tepeden başlamaktan daha iyisini biliyorum. Birkaç ölü uşak Jianjun'un tam intikamını ateşlemeyecek ama umarım mesajı yerine ulaştırmak için yeterli olur.

Tony tabancasını kılıfına sokuyor ve Aldo ile bana bakıyor. "İntikam için hazırlıklı olmalıyız."

"Olacağız." Başımı salladım. "Yaşlı adamın biraz akli varsa, yeğenini teslim eder."

"Gerçekten Feng'den bu kadar kolay vazgeçeceğini mi düşünüyorsun?" Tony cansız cesede tekme atar.

"Muhtemelen hayır. Ama belki bir ya da iki hafta sonra...."

"Günde bir adam konusunda ciddi misin?" Aldo'nun kara kaşları çatılır. "Kalp krizi kadar ciddiym, *amico mio*."

"Luca yapmaz-"

Tony başka bir şey söylemeden sözünü kestim. "Yetki Luca'da değil. Ben sorumluyum. İşleri nasıl yürüttüğümle ilgili bir sorunun varsa, gitmekte özgürsün."

Dudakları çatıldı. Tony, Papa'nın yerine geçtiğinden beri kardeşimin sağ koluydu. Babası benim için çalıştı, uzun mirası başlattı. Tony, Luca'nın benim yerime Kral tahtına oturmasının gerçek nedenini bilen tek kişi.

"Saygısızlık etmek istemediğimi biliyorsun,

D." Başımı salladım. "Sadece bana güven, tamam mı?"

"Elbette, sen nasıl istersen."

Hareketsiz bedeni botumun ucuyla çeviriyorum ve bir çift boş gözle karşılaşıyorum. *Pezzo di merda*. "Cesedi Kızıl Ejder'in kapısına bıraktığınızdan emin olun. Jianjun'un bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Tamamdır, patron." Aldo telefonunu çıkarır ve temizlik ekibine hızlıca bir mesaj yazar.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu adam yerine, benim olana elini sürmeye cüret eden o sarışın doktoru hayal ediyorum. Rose'a zarar veren pisliği bulduğumda, tanıyabileceğim bir yüz kalmayacak.

BÖLÜM 14

SORGULANABİLİR YAŞAM KARARLARI

Rose

Ben onun çok pahalı görünen kahve makinesinde yaptığı latteyi yudumlarken Maisy nehre bakan Fransız pencerelerinin perdelerini indiriyor. Geniş oturma odasını geçiyor ve şirin kahvaltı köşesindeki sandalyeye kayıyor. Masanın üzerinde koyu mor bir orkide duruyor, hafif kokusu havada asılı duruyor. Her şey mükemmel. Bu sabah uyandığımda taze avokadolu tost masada beni bekliyordu. Beş yıldızlı hizmetten bahsediyorum.

"Dün gece seni bırakanın meşhur Dante Valentino olduğuna hâlâ inanamıyorum." Tostundan büyük bir ısırık alırken sırtıyor.

Maisy'nin benden sakladığına hâlâ inanamıyorum. Çok zengin olduğundan hiç bahsetmemişti. Dante'nin şoförü taş binaya yanaştığında, yeni arkadaşımın dairelerden birinde yaşadığını, binanın tamamına sahip olmadığını düşündüm.

Dikkatli bir yudum daha alıp omuz silkiyorum. Stella nişanlısı ve dolayısıyla Dante ile ilgili her konuda bana gizlilik yemini ettirmişti. Çoğu insan King Industries'i duymuştur, ancak karanlık, yeraltı anlaşmaları spekülasyondan başka bir şey değildir. "Onun hakkında ne biliyorsun?

Her neyse?" Stella Luca ile tanışmadan önce Valentinolar ya da milyarlarca dolarlık şirketleri hakkında çok az şey biliyordum.

"Eski sevgilim Jasper, hıyar herif." Maisy yüzünü buruşturdu. "Aynı çevrelerde koşuyorlardı ve daha sonra kardeşleri Palestra'nın etrafında görüyordum."

Bu muhteşem kahverengi taşı açıklıyor. Manhattan'ın tüm zengin seçkinleri aynı spor salonlarına, kulüplere, galalara ve bağış toplama etkinliklerine katılır. Bunu Dr. Winchester'ın yanında staj yaptığım yıl ve bunun sonucunda ortaya çıkan şüpheli flört geçmişimden öğrenmiştim.

Onu terapiye gönderen adam hakkında daha fazla soru sormak istiyorum ama adamın adını duyunca gözlerinde beliren tekinsiz ifade dilimi tutuyor.

"En iyi arkadaşının Luca Valentino ile nişanlandığına inanamıyorum. O sadece vay canına...." Gözleri Stella'nın müstakbel kocasının etrafındaki tüm kadınların sahip olduğu o parlak, hülyalı niteliğe bürünüyor. Genç Valentino sert, ağzı bozuk, ne yapacağı belli olmayan Dante'ye hiç benzemiyor.

Dün limuzindeki anısını hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kahretsin, parti gecesi o ültimatomla çok aceleci davranmıştım. Öyle yapmasaydım, beni arka koltukta siker miydi? Tanrım, o anda yapmasını istedim.

"Neden gülümsüyorsun?" Maisy'nin küçük sevimli şarkısı yüzümdeki gülümsemeyi silip atıyor.

Dante hayal kurulacak bir adam değil. Kulağıma fısıldanan tatlı sözler ya da ölümsüz aşk ilanları olmayacaktı. Eğer Dante'nin bana sahip olmasına izin verirsem, bu acımasız, kaba ve kirli olur.

"Aman Tanrım, kötü çocuk Dante Valentino'ya karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Maisy'nin ağzı büyük bir O harfi şeklinde kıvrılıyor. "Dün gece bundan nasıl bahsetmezsin?"

Dante'ye söz verdiğim gibi bütün geceyi içeride geçirmiştik, çene çalmış, taco ve dondurma yemiştik. Orgazm olmadan cennete ancak bu kadar yaklaşılabildi. "Hayır," diye geveledim. "Biz arkadaş sayılırız."

Bir aslanın bir kuzuyla arkadaş olması gibi.

"Bu adam muhteşem," diye mırıldanıyor. "Onu spor salonunda gördüm, o dövmeler...."

"Onu bir de gömleksiz görmelisin." İtiraf benim onayım olmadan ağzımdan kaçtı.

"Lanet olsun, kızım, bana her şeyi anlat, seni küçük baş belası!"

İlgisiz bir el sallıyorum. "Bir kerelikti. Belli ki sarhoşken yapılmış bir hata. Seks bile yapmadık çünkü göt herif çok önemli bir mesaj alınca beni terk etti."

Maisy'nin gözleri büyür ve kahve fincanını düşürür. "Çık dışarı! O yapmadı."

"Evet. Tam bir pislik hareketi." Başımı sallıyorum, yüzeye çıkma tehdidinde bulunan hararetli anıları bastırıyorum. "Her neyse, o eski Rose'du. Yeni ve gelişmiş versiyonunun Dante Valentino ile asla bir ilgisi olmayacak."

"Aferin sana." Fincanını kaldırıyor ve benimkiyle tokuşturuyor.

Maisy'ye hâlâ Noel planlarını sormadım. Bu çok garip ve utanç verici. Ne tür bir eziğin tatili geçirecek kimsesi olmaz ki?

"Dün gece burada kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler. Üstüm ısıtıcının yakında çalışacağını söyledi ama tatil nedeniyle ne zaman olacağını bilmiyorum."

"Sorun değil, dün çok eğlendim. Kızlar gecesine bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Aynen." Utancımı bastırmak için kahvemi kaldırmadan önce ona bir gülümseme veriyorum. "Peki... bu gece ne yapıyorsun?"

Nefes alıp veriyor, perçemlerini alnına doğru üflüyor. "Noel'i kız kardeşim ve onun mükemmel ailesiyle geçirmek için birkaç saat içinde Connecticut'a gidiyorum." Gözlerini deviriyor. "Beyaz çitler, iki çocuk ve bastığı yere tapan avukat bir koca."

"Sesler gibi işkence." I kuvvet benim gülümseme
içinde yer rağmen hayal kırıklığı. Bu
gece nerede kalacağım?

Gülüyor. "Öyle. Özellikle de hayatım etrafımda parçalanırken."

"Gerçekten üzgünüm."

"Yok, gerek yok. Bir şekilde üstesinden gelirim." Kahvesini bitirdi ve tekrar bana baktı. "Peki ya sen?"

"Babamı ve üvey annemi ziyaret etmek için Long Island'a gidiyorum." Yeni arkadaşşıma tam bir ezik gibi görünemezdim.

"Annen nerede yaşıyor?" Ben tostumu yerken merakla bana bakıyor.

"Birkaç yıl önce vefat etti." Karanlık anılar yükselmekle tehdit ediyor, ama ağzıma bir parça avokado tıktırıp boğuluyorum.

"Tanrım, özür dilerim, hiç bilmiyordum."

"Sorun değil. Yani değil, ama ne yapabilirsin ki?"

Maisy başını sallıyor ve pencereden dışarı bakıyor, Hudson'ın dalgaları tepedeki gri gökyüzüne karışıyor. "Yaşlanmak berbat bir şey, değil mi? Yirmi üç yaşında boşanacağımı hiç düşünmemiştim ve bahse girerim sen de annesiz Noeller hayal etmemişsindir."

Ya da bir sapığın olması.

Başımı yavaşça eğiyorum ve ne olduğunu sormaması için tüm tanrılara dua ediyorum. Kırık bir kalp insanı öldürebilir mi? Çünkü anneme olanın bu olduğundan oldukça eminim. Ve bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

Maisy daha fazla soru sormadan yerimden fırladım. "Ben çıksam iyi olacak, siz de yolculuğa hazırlanın."

"Bir saatten önce çıkmam gerekmiyor, o yüzden acelem yok."

"Keşke daha uzun kalabilseydim ama son dakika hediyeleri almam gerekiyor."

Yalan.

"Oh, tamam." Ayağa kalkıyor ve beni kucaklayarak şaşırtıyor. İnce kolları boynuma dolanıyor ve güven verici dokunuş boğazımı sıkıyor. "Dün gece için teşekkürler, buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ben de."

Maisy beni bırakıyor ve kapıya kadar eşlik ediyor. Çantalarım çoktan toplanmış ve gitmeye hazırdı. Stüdyomdan umutsuzca kaçarken yanıma pek bir şey almamıştım. Oraya bir daha geri dönebilecek miydim? Yatağımda uyuma fikri bile midemi bulandırıyor ve bulantı boğazıma kadar tırmanıyor.

Peki nereye gidecektim? Belki de o konuşmadan çıkmak için bu kadar acele etmemeliydim.

Çantamı omzuma atıyorum ve Maisy bana bir kez daha gülümsüyor. "Mutlu Noeller! Birkaç gün sonra Palestra'da görüşürüz?"

Göğsümde umut yeşeriyor ve dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirliyor. *Palestra*! Neden bunu daha önce düşünmemiştim ki? Plaza Hotel her zaman açıktır, bu da tüm çalışanlara açık anahtar kartımla spor salonuna kolayca girebileceğim anlamına gelir. Geceyi çalışan salonundaki kanepede geçirebilirdim, tabii eğer biraz uyuyabilirsem. Elbette ideal değil ama şimdilik en iyi seçeneğim bu. Geriye dönüyorum ve kollarımı yeni arkadaşşıma doluyorum. "Merry Noel, Maisy. Umarım harika bir Noel geçirirsin."

Plaza Hotel'in bodrum katındaki spor salonuna gizlice girmek tahmin ettiğimden çok daha kolay oldu. Otel personeli orada çalışmaya başladıktan sadece birkaç gün sonra beni görmeye alışmıştı ve hiçbir soru sormadan içeri girebildim.

Neyi hesaba katmamıştım? Işık yok. Zamanlayıcı gibi bir şey olmalı.

Cep telefonumun fenerini kullanarak karanlık koridorlarda ilerliyorum ve sonunda personel salonuna ulaşıyorum. *Hiç de ürkütücü değil*. Anahtar kartımı tarayıcının üzerinden geçirdiğimde ve kapı açıldığında rahat bir nefes alıyorum. *İyiyim, tamamen iyiyim*. Şimdi güvenli bir şekilde saklandığım yerde

geniş bir alan. *Bunu yapabilirim.* Eğlence için telefonum ve başımın üstünde bir çatı var. Kimse beni burada aramayı düşünmez. Tamamen güvendedeyim.

Midem gurulduyor, çılgınca koşuştururken yemeği tamamen unuttuğumu hatırlatıyor. Ne kadar üzücü bir Noel arifesi olurdu. Unless.... Buzdolabına doğru daldım ve hafta sonu tatili için kimsenin temizlememiş olması için dua ettim.

Kapıyı açtığımda gözlerim hüznü bir Lunchable, bir elma ve küçük bir paket bebek havucuna takılıyor. Dilenciler seçici olamaz, ama ciddi, bir Lunchable mı? Beş yaşından büyük kim bunları yer ki?

Benim var. İşte o.

Önemsiz eşyalara uzanarak onları kollarıma dolduruyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum. Buzdolabı, kahve makinesi, birkaç masa ve kanepenin dışında salonda pek bir şey yok. Yine de duş var.

En azından bu, üzücü akşam yemeğimden sonra biraz zaman öldürürdü. Ve belki, sadece belki bu gece kâbus görmeden uyuyabilirdim. Yavaşça tüm atıştırmalıklarımı yiyorum, sonra tekrar kıpır kıpır olmadan önce birkaç komik kedi videosu izliyorum. Duş zamanı.

Çantamı karıştırıp yeni bir çift yoga pantolonu ve eski bir Noel tişörtü alıyorum ve duşa doğru ilerliyorum.

Mutlu Noeller bana.

Buharlı spreyin altında durmuş, beni buraya getiren hayat kararlarımı düşünüyorum. Bektan geçmişimi düşündükçe istenmeyen duygular boğazımda düğümleniyor ve gözyaşlarımı zor tutuyorum. Belki de tutamıyorum ama sıcak suyun altında kimse bunu bilemeyecek.

Sonunda bir nefes alıyorum ve çiseleyen yağmur dinene kadar kolları çeviriyorum. Eğer lanet olası amcam olmasaydı, Noel arifesini boş bir spor salonunda geçirmek yerine şu anda Long Island'a doğru yola çıkmış olurum. Ve eğer bir aptal olmasaydım ve hastalarla çıkmasaydım, aynı şey doğru olurdu. Yoksa olur muydu? Mark'ın gerçekten bana saldıran kişi olup olmadığından hâlâ emin değilim. Dante'nin soruşturmasında bir yere varıp varmadığını merak ediyorum.

Çok kısa bir süre ona mesaj atmayı düşünüyorum ama çaresiz düşüncelerimi bir kenara atıyorum. Noel arifesindeyiz, şu anda kimse çalışmıyor. *Sen halledersin Rose*. Sadece iki gün bu karanlık, boş spor salonunda sıkışıp kalacağım. Tatilden sonra belki polis ya da Dante saldırganı bulur ve her şey normale döner.

Havluyu etrafıma sarıyorum, ıslak tenimi kuruluyorum ve sonra kıyafetlerime uzanıyorum. Lanet olsun. Tabii ki iç çamaşırımı çantamda unutmuşum. Havluyu koltuk altlarımın altına sıkıştırıp parmak uçlarımda salona geri dönüyorum, ıslak parmak arası terliklerim her adımda gıcırıyor.

Kapının yanında karanlık bir gölge gözüme çarpıyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor.

BÖLÜM 15

BANA İTAATSIZLIK ETTİN

D ante

Havlu yere düşerken bir çılgılık havayı deliyor. Çıplak, ıslak bir Rose kapıya doğru hamle yapıyor ve ben bir *coglione* gibi öylece kalakalıyorum, gördüğüm manzara karşısında çenem çözülüyor. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor, minik su damlacıkları mükemmel göğüslerinden aşağı kayıyor. Meme uçları sivrilmiş, pembedin kıskırtıcı tonu ağzımın onları yuttuğunu hayal ettiğimde beni anında sertleştiriyor.

O hızla yanımdan geçerken kolumu uzatmak için kendimi zor toparlıyorum. "Benim Rosa," diye fısıldıyorum, kolum beline dolanıyor. Titriyor ve tüm vücudu sarsılıyor.

"Dante?" Karanlık odada gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" İçimdeki öfkeyi zorlukla bastırarak hırladım. Aldo bana onu Plaza'ya kadar takip ettiğini söylediğinde, mesai sonrası antrenman yapmak için geldiğini düşünmüştüm. Garip ama tamamen tuhaf değil. Ama adamlarımdan birine Palestra'nın güvenlik sistemini hacklettiğimde ve onu Noel arifesinde üzgün çalışan salonunda rahatlatırken gördüğümde, neredeyse kendimi kaybediyordum.

Bana masumca bakarken parmaklarım onun yumuşak, çıplak kıvrımlarına giriyor. Uzun kirpikleri iri, mavi, büyüleyici gözlerinde geziniyor. O kışkırtıcı su damlaları teninden aşağı kayıyor ve ben onları dilimle gövdesinde takip etmek istiyorum. Sikim o kadar sert ki, fermuarımı zorlayıp karnına girerken canımı acıtıyor. *Cazzo*, bu kızda ne var böyle?

"Rose, neden buradasın?" Tekrar ediyorum, filizlenen arzuyu o öfke girdabıyla maskeliyorum.

"Bir kız duş alamaz mı?" Bana doğru eğiliyor, o lanet olası diri göğüsleri ceketime sürtünüyor.

"Kapalı bir spor salonunda mı?"

Rose omuzlarını geriye atıyor, o sikilesi dudaklarında acımasız bir kararlılık belirliyor. "Burada çalışıyorum, yani teknik olarak yanlış bir şey yapmıyorum."

Yüzüme kazınan öldürücü kaşlara rağmen bu kızın gözünü bile kırpmadan karşımda çıılçıplak durması aklımı başımdan alıyor. Bu bakış, maaşımla çalışan adamların yarısının altına sıçmasına neden olurdu. Kızda *palle* var, orası kesin.

"Ama neden? Neden kalacağına söz verdiğin arkadaşının evi yerine Palestra'dasın?" *Merda*, yine bana itaatsizlik etti.

"Bu seni ilgilendirmez." Bana bakarken gözlerinin kenarları inceliyor. "Beni nasıl buldun?"

"Seni onunla yalnız bırakacağımı mı düşünüyorsun?" "Um, evet."

"Çünkü çok güvenilir olduğunu kanıtlıyorsun...." Beline sarılışımı sıkılaştırıyorum ve dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Bana neden Maisy ile kalmadığını söyle. Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye
tıslıyor. "O
zaman söyle
bana."

"Noel planları vardı, tamam mı? Duymak istediğin bu mu? Bu gece gidecek hiçbir yerim olmadığı için çok üzgün olduğumu mu?" Sahte kabadayılık

maskesiz, savunmasız, çıplak bir kadın bırakarak ortadan kaybolur.

Sözleri göğsümü delip kalbime saplanıyor çünkü ben de her gün aynı şeyleri hissediyorum. Bok gibi yalnızım. Yakınımda ailem olsa bile. Hiç yanlış yapmayan bir erkek kardeş, onun ayı astığını düşünen bir anne ve ikinci en iyiye razı olan yarı zamanlı bir kız arkadaş.

"Bana söylemeliydin." En azından artık titremiyor, bu da bir sonraki kısmı kolaylaştırıyor. İçime saplanan suçluluk duygusuna rağmen bunu yapmak zorundayım. Bundan sağ çıkmak istiyorsa öğrenmeli. "Bana itaatsizlik ettin Rosa. Ve ben seni ne olacağı konusunda uyarmıştım, değil mi?"

Bir saniye önceki incinmişliği ve utancı kayboluyor ve bana dik dik bakarken o ışıltılı gözlerinde bir muziplik parlıyor. "Beni cezalandıracak mısın, Dante?" Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve lanet olsun, o dişlerin yerinde olmak istiyorum.

Elim, kıcının kıvrımının hemen üzerinde durduğu yerde seğiriyor. "İstedğin bu mu tatlım?" Kendimi dizginlemek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesimin tonu değişiyor. Aramızdaki bir dakikalık havada elektrik cızırdıyor ve tüm kan sikime hücum ediyor. Bu çıplak kadını alıp kanepeye domaltmak ve adımı inletene kadar becermek için duyduğum ezici ihtiyaçla zonkluyor.

Başını eğiyor, dudaklarını muzipçe büküyor. "Sanırım hak ettiğim şey bu, değil mi?"

Heyecan her santimime yayılıyor ve aletim çelik bir direk gibi hissediyor. Mükemmel kıcını tokatlayacağım, sonra dilimi yumuşak, pembe etin üzerinde gezdireceğim ve itaatsizliğini sikip atacağım.

"Oh, Rosa, neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok." Parmaklarım sırtının alt kısmında dans ediyor ve o mükemmel poposunu avuçluyor. Hafif bir inilti çıkıyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor, o tatlı amcığı pantolonuma sürtünüyor. İnce kumaşın arasından ıslaklığını hissedebiliyorum. Duştan mı yoksa uyarılmasından mı? Bilsem de umurumda değil.

Ellerimi Rose'un kalçalarına dolayarak onu omzumun üzerinden fırlatıyorum. Güzel kışını tokatladığımda bir çığlık atıyor, avucumdaki acı sadece her sinir ucunda cızırdayan ham enerjiyi artırıyor.

"Bu sadece başlangıç. İşimiz bittiğinde bir hafta boyunca oturamayacaksın." Kanepeyle aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapatıyorum ve sert mindere gömülüyorum. Burada nasıl uyuyacağını sanıyordu ki?

Onu kucağımda çeviriyorum, şımarık kışı bacaklarımın üzerine yayılıyor. Kendimi zapt etmek için harcadığım çaba omurgamda bir titreme yaratıyor. Bu kızın yanında azgın bir bakire gibiyim. Düşüncelerim Luca ve benim çocukluğumuza geri dönüyor. İlk kez....

Kahretsin, bunu yapamam. Stella'ya en iyi arkadaşına göz kulak olacağıma dair yemin ettim ve onu sabaha kadar kanepeye gömmek müstakbel baldızımın hoşuna gitmeyecektir. Ve Luca beni öldürür. Beni yine keserdi ve ben bununla başa çıkamazdım.

"Yap artık şunu," diye mırıldanıyor Rose, yüzü kanepenin minderine gömülmüş halde.

Elimi kaldırıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ilık ıslaklık pantolonumun içine sızıyor. *Dio*, o da bunu benim kadar istiyor. "Sırılsıklam olmuşsun ve benim için hazırsın, değil mi tatlım?"

Başı dönüyor ve farklı bir ateş öfkeleniyor. "Siktir git, Dante. Kahretsin, ne yapıyorum ben?" diye tıslıyor ve elini ıslak saçlarında gezdiriyor. "O gece beni terk ettiğinde şansını kaybettiğine yemin ettim ve sözümünden dönmeyeceğim. Cezanı çekeceğim ve sen gittiğinde kendi işimi kendim bitireceğim."

"Kahretsin, işin eğlencesini kaçırdın Rosa."

"Ve bana öyle deme! Benim adım Rose." Ayağa fırlar ve atılmış havluyu yerden kapar.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" Hırladım.

"Giyinmeye."

"Cezan daha bitmedi," diye bağıriyorum ve onu durdurmak için ayağa fırlıyorum. Benden böyle uzaklaşırken aklından ne geçiyordu?

Omzunun üzerinden bana orta parmağını atıyor ve banyoya giriyor.

Bastırılmış tüm cinsel hüsrân öfkeye dönüşüyor. Salonda tepiniyorum, öfkem her geçen saniye daha da artıyor. Bu işe nasıl bulaşmıştım? Şu anda ihtiyacım olan son şey, taşaklarımı kısıp almış sinir bozucu bir kadına korumalık yapmak.

Siktir et, buradan gidiyorum. Kapıya doğru yürüyorum ve elim kapının koluna dolanıyor. *Eğer o kapıyı açarsan, onu asla alamayacaksın... her şeyden çok istediğin tek şeyi. Sinir bozucu* bir ses aklımı kurcalıyor. Ne zaman vicdan sahibi oldum ki ben? Sinirli bir homurtu boğazımı titretiyor ve bir dizi küfür savuruyorum.

Kıçımı koltuğa geri götürüyorum ve sert minderin üzerine yığılıyorum. Rose nihayet çalışanlar tuvaletinden çıktığında, parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılmış, tırnaklarım kan çekiyor. "Gidelim," diye homurdanıyorum.

"Nereye gideceksin? Bu gece gidecek hiçbir yerim olmadığını söyledığım kısmı duymadın mı?"

"Seni eve götürüyorum."

Niyetimi açıkça yanlış anladığı için omurgasında bir ürperti belirliyor. Tepkisi o kadar şiddetli ki, tüm vücudu titriyor.

"Evime."

BÖLÜM 16

JÜRI HALA KARAR VERMEDİ

Rose

"Hayatta olmaz." Mafya babasıyla karanlıkta sadece birkaç dakika baş başa kalmıştım ve neredeyse onu kıyafetleri hâlâ üzerindeyken becerecektim. Neredeyse seviştığımız gece bana söylediği cümlelerin aynısını kullanmasaydı ve o utanç verici anın anılarını tetiklemeseydi, bana ne isterse yapmasına izin verirdim. Onun çatı katında bütün bir gece hayatta kalmamın imkânı yoktu. Rose 2.0'a gerçekten bir şans vermek istiyorsam, güçlü durmalıyım. Dante'yle bir gece geçirmek, bir ceylanı aslanın inine götürmek ve onu yememesini beklemek gibi bir şey olurdu.

Biraz iradem var ama hadi.

"Sormuyorum." Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve o lanet olası misk kokusu, hayvan kokusu beni sarıyor. "Kardeşim seni bana emanet ettiğinden beri zaten bir kez sıcıp batırdım, bir daha yaparsam lanetleneceğim."

Doğru, çünkü bu tamamen Luca ve Stella ile ilgili. Nasıl unutabilirim ki?

"Bana en iyi arkadaşıma ne yaptığını söyleyecek misin? Onun hayatını kurtardıktan sonra bile nasıl hâlâ onun sürtüğü gibi davranabiliyorsun anlamıyorum." Bu belden aşağı bir vuruştı ve bunun farkındayım ama şu anda umurumda da değil. Yorgunum ve utanıyorum ve isteyeceğim son şey

Dante Valentino ile gece. Umarım onu yeterince kızdırırsam beni rahat bırakır.

"Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim." Yüz ifadesi kapanıyor ve bir an için içimde suçluluk duygusu alevleniyor.

Çok mu ileri gittin?

Eli bileğime dolanıyor, parmakları etime batıyor. Delici gece yarısı gözleri içime saplanıyor, yoğunluğu o kadar çığ ve şiddetli ki nefesim kesiliyor. "Eğer seni bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde daireme sürüklemem gerekirse, sürüklerim ama bu gece burada yalnız uyumana izin vermeyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum, bulanık pembe kelepçelerin ve ipek çarşafların görüntüleri berbat ruhumu istila ediyor. "Peki," diye tıslıyorum. "Ama sadece bu gece için."

"Beni dinle, tatlım." Boştaki eli boğazıma dolanıyor, başparmağıyla narin derimi okşuyor. "Ben gitmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar burada kalacaksın. Kuralları sen koyamazsın; ben koyarım. Anlaştık mı?"

"Crystal," diye ısırdım. Normal bir insan bu mağara adamı tavrı karşısında dehşete düşer ya da en azından sinirlenirdi. Ben mi? Beni tokatlamakla tehdit ettiği zamankinden daha çok ıslandım.

Benim neyim var böyle?

Burun delikleri sanki bir şekilde arzumun kokusunu alıyormuş gibi parlıyor. Şaşırmazdım. Dante Valentino insandan çok canavar.

"Şimdi, gidelim." Boğazımı sıkan elini bırakıyor ama sadece parmaklarını bileğime doluyor.

Berbat bir nedenden ötürü, hoşuma gidiyor. On altı yaşında masumiyetimin çalındığı o geceden beri kendimi korunuyor ya da önemseniyor hissetmemiştim.

Dante büyük boy çantamı omzuna atıyor ve beni personel salonundan dışarı sürüklüyor. Üzerinde *Yogis Do It Better (Yogiler Daha İyi Yapar)* yazan parlak pembe, pullu çantayı taşıyan dövmele mafya babasına şöyle bir göz atarken minik bir gülümsemenin oluşmasına engel olamıyorum.

"Eğer gülersen, kendin tutmuş olacaksın." Karanlık bakışları benimkileri yakalıyor ve dudağının kenarı seğiriyor.

Ağzımı sıkı bir çizgi haline getiriyorum, kıkırdamamın serbest kalmasını zar zor engelliyorum ve karanlık koridorlarda onu takip ediyorum.

Çatı katı, tabandan tavana cam pencereleri süsleyen şehir ışıklarıyla şaşırtıcı derecede aydınlık. Büyük odaya girdiğimde Central Park'ın batı yakasının geniş manzarası göz alabildiğince uzanıyor. Gözlerimi kısarsam Luca ve Stella'nın parkın hemen karşısındaki Yukarı Doğu Yakası'ndaki evlerini seçebiliyorum. Sanki kardeşler yeşil sınırın ötesinden birbirleriyle alay ediyorlarmış gibi. Küçük kardeşinin tertemiz evinin aksine, girişte atılmış ayakkabılar duruyor, açılmamış postalar mutfak tezgahının üzerinde duruyor ve kullanılmış bardaklar lavaboda bekliyor. Dante bana evi gezdirirken ben de tüm küçük ayrıntılara göz atıyorum. İki çatı katının tek ortak noktası mobilyaların temiz hatları ve modern dekor.

Küçük stüdyomdan büyük bir adım. Yine de bu anlaşmanın nasıl yürüyeceğinden emin değilim.

Onun evine sadece bir kez gitmiştim. Hayatımın en iyi ya da en kötü kararını verdiğim o meşhur parti gecesi. Jüri bu konuda hâlâ kararını vermedi. Sessiz koridorda yürüyorum, yeni oda arkadaşımın birkaç adım arkasından gidiyorum ki sözleri zihnimde yankılanıyor: "*O zaman muhtemelen en iyisi bu, seni başka bir adam için mahvedebilirdim.*" Bir an için, o bana bakarken tekrar o yatağa uzandım, sıcaklık yanaklarımı yakıyor.

Çok geç, dostum.

Uzun zaman önce mahvolmuştum.

"Burası misafir odası." Dante yatak odasının yanındaki kapının önünde durur ve kapıyı açar.

O gecenin anıları tekrar zihnimin ön saflarında beliriyor. Kalın sikini arkadan nabız gibi atan merkezimde gezdirirken parmaklarım çarşafını sıkıyor, sonra bir parmağını içime kaydırıyor. Ürperiyorum. Isı havuzları

Bacaklarımın arasındaki çok canlı görüntüleri kovmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"İyi misin?" Yaklaşıyor, sıcak nefesi kulağımın kabuğuna yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Neden hep böyle titriyorsun?"

Omuz silkiyorum ve aramıza biraz mesafe koyarak devasa bir adım geri çekiliyorum. "Her zaman soğuk, sanırım."

"O zaman daha fazla kıyafet falan giymeye başla. Evimi altmış dokuz derece gibi rahat bir sıcaklıkta seviyorum."

"Tabii ki yaparsın." Ona bir sırtış attım.

Gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir sırtış hayaleti beliriyor. Tanrım, gülümsediğinde haksız yere yakışıklı oluyor. Kapı aralığını işaret ediyor. "Peki, devam et ve rahatına bak. Dairenden başka bir şeye ihtiyacın olursa, Aldo'ya söylerim getirir."

Başımı salladım. "Adamlarına Noel'de bir mola bile vermiyor musun?" Bu da bana Noel arifesinde olduğumuzu ve Dante'nin oturma odasında bir ağaç bile olmadığını hatırlatıyor. Bu gerçekten de gelmiş geçmiş en kötü Noel.

"İyi para alıyorlar, bu yüzden hiç şikayet almıyorum."

"Muhtemelen bunu yaparlarsa onları vuracağından korkuyorlardır." Kollarımı göğsümde kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum ve ona arsız bir sırtış fırlatıyorum.

"Rose, *cazzo*, böyle bir şeyi ağzından kaçıramazsın. Ya Kings'i bilmeyen birinin önünde ağzından kaçarsa?"

"Rahatla, Dante. Stella küçük kirli sırlarınızı ortaya döktüğünden beri aylardır çenemi kapalı tutuyorum. Şimdi neden sizi ifşa edeyim ki?"

Başını iki yana sallar. "Sen burada kaldığın sürece her şey daha farklı olacak. Duymaman gereken şeyler duyabilir ya da görebilirsin. Benim iyiliğimden çok senin iyiliğin için bunların hepsini unutman kesinlikle gerekli. Anlıyor musun?"

Burada mı kalıyorsun? Sanki kalıcı bir anlaşmamış gibi konuşuyor. "Evet, anlıyorum," diye homurdanıyorum sonunda.

Dante yeni yatak odama giriyor ve çantamı yatağın üzerine bırakıyor. "Şu kapının ardında bir banyo var ve şurası da dolap."

"Harika." Açık gri duvarlara ve iç mimar dokunuşlarına bakıyorum. Burayı tek başına yapmış olmasına imkân yok. Çatı katıyla ilgili hiçbir şey Dante'yi çağırtmıyor. "Adamı bulabildin mi?" Sesim bir çentik atıyor.

"Hayır," diye hırlıyor. "Ve sizin Dr. Mark da tesadüfen ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Ne?" Omurgamda buz gibi bir korku dalgalanıyor.

"Ben de onu bulmaya çalışıyordum ama iyi doktor ortadan kayboldu."

"Noel tatilindeyiz, D. Şehirde neredeyse hiç kimse yok. turistler. Bu olmalı, değil mi?"

Çenesi kıpırdıyor ve kirli çenesinin altındaki o tendon öfkeleniyor. "Olabilir."

Tanrım, Mark dışarıda bir yerlerde beni arıyor olabilir... Sıkılmış dişlerimin arasından garip bir boğulma sesi geliyor. Dante öne doğru fırlıyor, devasa vücudu aniden etrafımı sarıyor. Bana bakarken bakışları kararıyor, kaşları çatılıyor. "Sana bir daha kimsenin zarar vermeyeceğine dair yemin ettim ve bunda ciddiydim." Göğüslerimiz arasında bir ileri bir geri işaret ediyor. "Aramızdaki bu bokun bir önemi yok. Ne olursa olsun seni koruyacağım, anladın mı Rosa?"

Çenem düşüyor, bakışlarındaki yoğunluk dayanılamayacak kadar delici.

Elleri omuzlarıma dolanıyor ve sıkıyor. "Kimse benim olana ve hayatıma karışamaz."

Başım bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Neden bilmiyorum ama bunu duymaya ihtiyacım var.

Ve bir şekilde Dante biliyor. O şiddet, o karanlık beni çağırıyor.

Beni bırakıyor ve bedenim öne doğru sarkıyor, dokunuşunu anında özlüyorum. "Bazı aramalar yapmam gerekiyor. Eski sevgilin olmama ihtimaline karşı adamlarım şehirde kadınları istismar eden aşağılık herifleri arıyor."

"Bunun için teşekkürler." Düzgünce yapılmış yatağa bakarak başımı işaretliyorum. "Yapmak zorunda değildin-"

"Sana istemediğim şeyleri yapma alışkanlığım olmadığını zaten söyledim. Ayrıca parlak zırhlı bir şövalye de değilim, o yüzden beklentilerini kontrol et tatlım."

"Doğru." Bir yorgunluk dalgası beni ele geçirirken alt dudağımı ısırıyorum. Saat henüz dokuz bile değil ve uyumaktan ve son birkaç günü unutmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Dante kapıya doğru ilerliyor ve ben uyuyana kadar kalması için ona yalvarmamak için tüm irademi kullanıyorum. Dün gece Maisy ile yatıya kalmasaydım, gözümü bile kırpmazdım. Gözlerim kapanır kapanmaz onu görüyorum. O sesi duyuyorum.

Dante kapı aralığında duraksıyor, karanlık gözleri dikkatle inceliyor. Bu adamın beni nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini bilmiyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz. "İyi misin?"

Parmaklarımla oynayıp onları simit haline getiriyorum. "Ben-ben sadece-" "Çıkar ağzındaki baklayı Rose, yapacak işlerim var."

"Yok bir şey, boş ver." Yatağa yığıldım.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ve parmaklarını siyah saçlarına geçiriyor. "Sadece söyle bana."

"O gecedен beri yalnız uyuyamıyorum...." Utanç yanaklarımı yakarken kelimelerimin dökülmesine izin veriyorum. Kafamı kaldırmaya cesaret edemiyorum.

Uzun bir dakika sonra geri çekilen ayak sesleri nihayet gözlerimi kapı aralığına çeviriyor. O piç gitmişti.

Göğsümde bir sancı kabarıyor ve bu saçma acıyı bastırıyorum. Tanrım, çok aptalsın Rose. Bu Dante Valentino, beyaz atlı prens değil. Kötü çocuk gangsterin ne yapacağını sanıyordun, seni yatıracağını mı? Bütün gece seni yatakta tutacağını mı? Gelecek Salı'ya kadar kendime içimden lanet okurken, yaklaşan ayak sesleri kalbimi yerinden oynatıyor.

Dante yumuşak bir tişört ve düşük belli bir eşofman giymiş, bir elinde dizüstü bilgisayarı, diğerinde telefonuyla kapı aralığını dolduruyor. Tek bir kelime bile etmeden

odanın köşesindeki sandalyeye oturur ve MacBook'u açar.

Uzun bir dakika boyunca onu izliyorum ama gözleri benimkileri bulamıyor.

Beklemekten yorulduğumda yatağa sürünerek giriyorum ve yorganı çeneme kadar çekiyorum. Pamuk o kadar yumuşak ve yorgan o kadar sıcak ki bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. Hafif lavanta kokusu çarşafı sarıyor ve bana Dante'nin misk kokusunun tatlı akıntılarını hatırlatıyor. Başımı kuş tüyü yastığa gömüp bir top gibi kıvrılıyorum ve odanın diğer ucundaki asık suratlı İtalyan'ı izliyorum.

Uyuyana kadar.

BÖLÜM 17

KABUSLAR VE GÜNDÜZ DÜŞLERİ

D ante

Bitti, bir Kızıl Ejder daha öldü patron.

Güzel.

Adamların yarın birini patlatmasını istediğine emin misin? Noel'deyiz.

Hangi gün olduğunu biliyorum. Sadece programa uy. Feng yüzünü gösterene kadar geri adım atmayacağım.

Tamam patron.

Cep telefonunu cebime geri sokuyorum ve bir nefes çekiyorum. Lanet olası Kızıl Ejderhalar bu işi tahmin ettiğimden çok daha fazla uzatıyorlar. Feng'in çirkin yüzünü şimdiye kadar göstereceğinden emindim.

Dikkatimi yeniden parlayan bilgisayar ekranına vererek Clara'nın gönderdiği raporu gözden geçiriyorum. Şehirde yeni bir oyuncu var, Gemini Corp, ve batı yakasındaki rıhtım boyunca tüm arazileri satın alıyorlar. Benim bölgem. Belgeye birkaç saniye daha bakıyorum ama tüm kelimeler bulanıklaşıyor.

Rose'un sessiz nefesleri odayı doldururken hızlıca göz kırparak MacBook'umun üstünden yukarı bakıyorum. Bütün gece benimle uğraşacağından emindim ama onun yerine dakikalar içinde uykuya daldı. Uyuyamamak buraya kadarmış.... İpeksi sarı saçları yastığın üzerinde lanet bir hale gibi dağılıyor. Kahretsin, o melek yüzüğünü çıkarıp atmak ve her santimini kirletmek istiyorum. Sanki şampuanının sarhoş edici vanilya kokusunu bu mesafeden bir şekilde alabiliyormuşum gibi derin bir nefes çekiyorum içime.

Uykusunda kıpırdanıyor ve üst kısmı kalkarak pürüzsüz gövdesini ve göğüslerinin bir kısmını ortaya çıkarıyor. *Madonna mia*. Gözlerim yumuşak pamuğa ve meme uçlarının sivri tepelerine takılıyor. O lanet olası elektrik faturası Rose'un kaldığı süre boyunca her kuruşuna değecek.

O dar yoga pantolonuna ulaşana kadar vücudunun yumuşak kıvrımlarını takip ediyorum. O şeyleri toplum içinde nasıl giyiyor, aklım almıyor. Bu şekilde evimden çıkmasına asla izin vermezdim. Neredeyse boyanmışlar, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyorlar. O lanet olası malzemenin içinden amının her kıvrımını görebiliyorum ve bu konuda yalnız değilim. Palestra'daki her ateşli erkeğin yanından geçerken onu gözleriyle siktğini gördüm. Bu da damarlarımı tutuşturuyor. Luca ve Stella onu bana bıraktıkları gün bir şeyler değişti. Rose istese de istemese de o benim. Korumak benim, kızdırmak benim, mahvetmek benim.

Ona yapabileceğim her şeyi düşündükçe aletim sertleşiyor, eşofman altımı deliyor. Yapmama *izin* vereceği her şeyi. Onunla birkaç gün geçirdim ve şimdiden onun sinirli, soğuk Caroline gibi olmayacağını biliyorum. Hayır, vahşi olacaktı ve benim için dizlerinin üzerine çökene kadar içindeki o yaramaz damarı sikip atacaktım.

Harika, şimdi o kadar sertleştim ki dizüstü bilgisayarım sikimin üzerinde sallanıyor. Onu kenara itiyorum ve elimi sikimin etrafına sarıyorum. Hızlıca bir tane çeksem iyi olacak, yoksa hiç iş yapamayacağım. Seksi Rose yatağa yayılmış, onu uyandırmam ve krallığa kadar becermem için yalvarırken olmaz.

Tanrım, onun yaşadıklarından sonra bunları düşündüğüm için bile tam bir *aptalım*. Sadece bir canavar yapar. Ama ... bana izin verir miydi?

Onun sıcak amının etrafımda sıkılaştığını, beni içine çektiğini hayal ederek sikimi gazlıyorum ve boğazımda oluşan iniltiyi zar zor bastırıyorum. Sert meme uçlarına odaklanıyorum ve dilimin hassas etin etrafında döndüğünü, onları sıkı zirvelere kadar alay ettiğini hayal ediyorum. Sonra gövdesinden aşağı iniyor, dilimi o mükemmel vücuttan aşağı sürüklüyor, kalçalarının arasındaki sunağa ulaşana kadar tuzlu tatlılığının tadına bakıyorum. *Dio*, ben dindar bir adam değilim ama onun tatlı amına tapınmak için dizlerimin üzerine çökerdim.

Sikimin ucunda döl birikiyor ve onu düşündükçe neredeyse damlayacağım. *Cazzo*, ona gerçekten sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. İçine girdiğim anda boşalırdım.

Sıkılı dişlerimin arasından bir inilti kaçıyor ve sikimi daha sert, daha hızlı pompalıyorum. Gözlerimi kapatıp sikimin Rose'un amına girdiğini, girdiğini ve girdiğini, taşaklarım içine girene kadar onu açtığımı hayal ediyorum. Onu yatağın tahtasına çivilediğimde yanaklarının kızardığını, adımı haykırırken ağzının kıvrıldığını neredeyse görebiliyorum.

Son bir pompa ve orgazm içimi parçalıyor. O parlak mavi gözler görüş alanıma sıvanmışken, ateşli zevk her santimimi yırtıyor. Bakışlarım Rose'un masum yüzüne sabitlenmişken kendimi bitirdiğimde yumruğuma bir sıcaklık püskürmesi doluyor. Kahretsin, o küçük kirli ağzının sikimle dolu olduğunu ve döllерimin çenesinden aşağı damladığını hayal edebiliyorum. Zevkin son dalgalarını yaşarken gözlerimi tekrar sıkarak kapatıyorum.

Bir gün, tatlım. Bir gün sana sahip olacağım, tüm bu saçmalıklar geride kaldığında

Biz.

Komodinden bir mendil kutusu kaparak, önce kendimi sildim. banyoya dalmak.

Kendimi biraz daha az gergin hissederek dışarı çıktığımda, kendimi sandalyeye geri oturmaya zorluyorum ve MacBook'u kucağıma koyuyorum. Bakışlarımı gelen kutusundan taşan e-postalara yöneltip ilk yirmi e-postayı sıralıyorum ve çoğunu siliyorum. I

Kardeşimin sürekli bu saçmalıklarla uğraştığına inanamıyorum. Geçici CEO görevini stlendiğimden beri milyonlarca e-posta almış olmalıyım. Bu bürokratik saçmalık herkesi erken mezara göndermeye yeter. Ben olsam kazıp kendim atlardım.

Bana her gün sokakların heyecanını ver.

Yumuşak bir i çekişle bakışlarım tekrar ekrana yöneliyor. Rose uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. Dizüstü bilgisayarımı tekrar kapatıp komodinin üzerine koyuyorum. Siktir et, bu gece hiçbir şey yapmayacağım. Sonra yatağın üzerine diz kp bir *pazzo* gibi üzerine eğilerek tutarsız mırıldanmalarını anlamaya çalışıyorum.

"Dante...."

Dudaklarından çıkan o tek kelimeyle tekrar sertleşiyorum. Onca emek boşa gitti.

"Dante, lütfen yardım et...."

Dudaklarından bir çığlık kopuyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gerçek hayattaki bir psikopat gibi üzerine eğiliyorum ve tekrar çığlık atmasını bekliyorum. Ama bağırmıyor. Bu çok daha kötü.

Kollarını boynuma doluyor ve beni yatağa, yanına çekmeye alışıyor. Uykulu bir esnemeyle kolumu tutup boynunun altına yerleştiriyor, sonra diğer kolunu beline dolayarak kıını hızla geri dönen ereksiyonuma bastırıyor.

Lanet olsun.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor parmaklarını parmaklarımla arasında dolaştırıp beni bedenine hapsederken. Yumuşak nefes verişi bir saniye sonra aramızdaki bir dakikalık boşluğu dolduruyor.

Kıpırdamadan duruyorum ve bu kadının hayatını ellerime teslim ettiği için kardeşime zihinsel olarak lanet okuyorum. Bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Uyuduğundan emin olur olmaz, kolumu başının altından çekmeye çalışıyorum, ama hareket ettiğim anda inliyor, sonra kıını sikime daha da gömüyor.

Mannaggia alla miseria.

Görünüşe göre bu gece uyuyamayan tek kişi ben olacağım.

Gözlerimi ovuşturup bilgisayar ekranına bakıyorum ve bir gecede gelen yüzlerce e-postaya lanet okuyorum. En azından okuyormuş gibi yapmazsam Clara kafamı koparacaktı. Komiserden, belediye başkanından gelen sözleşmeler, imar komitesinden gelen raporlar. Tam bir evrak kâbusu. Sadece Luca bu bürokratik saçmalıklarla başa çıkabilirdi.

Düşüncelerim geçmişe, yıllar önce babamla yaptığım ve her şeyi değiştiren konuşmaya dönüyor.

"Bana yemin et, Dante. Şimdi yemin et." Babamın kalın aksanı karanlık mutfağı doldururken, büyük parmağını göğsüme sokuyor. Saat gece yarısını biraz geçmişti ve annemle Luca çoktan uyumuşlardı. Annem çamaşırlarımı yıkayabilsin diye Cornell'den hafta sonu için eve gelmiştim.

"Hayır," diye bağırdım. "Re Industries'i kurmak için çok çalıştınız, neden vazgeçmemizi istiyorsunuz?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun, figlio mio."

Papa uzun zamandır Esposito suç ailesinin sağ koluydu. Tesadüfe bakın ki, Stella'nın büyükbabasıydı. Kızıl Ejderlerden, İrlandalılardan, Ruslardan, hepsinden çok önce tüm Manhattan'a hükmediyorlardı. Sonra yaşlı adam öldü ve erkek varisleri olmadığı için meydan boş kaldı. Papà devreye girdi ve İtalya'da kurduğu şirketi operasyon için paravan olarak kullandı. Ve böylece, Krallar doğdu.

Babama aile işine girmeme izin vermesi için yalvarmıştım ama Cornell'e burslu olarak kabul edilmiştim, o da beni üniversiteye gönderdi. O zamanlar sadece ukala değildim. Babam benim için çok büyük umutlar besliyordu.

"Yapabilirim, baba. Bu işten yasal bir iş çıkarabilirim."

"Hayır, artık çok geç. Re Industries ismi her zaman mafya söylentileriyle lekelenecek. Bunu ne senin ne de Luca için istiyorum. İkiniz de daha iyisini hak ediyorsunuz. Ben öldüğümde, bırakın şirket de benimle birlikte ölsün."

Dudaklarım bükülüyor, babama ve başardığı her şeye karşı bir acıma hissi yüzeye çıkıyor. New York'a geldiğinde ailesine daha iyi bir hayat sağlamak için çok mücadele etmişti. Ve başardı da.

"Bana söz ver, Dante." Sıcak, nasırlı elleriyle yanaklarımı çerçeveleyiyor, koyu renk gözlerinden çiğ duygular akıyor. "Mezarımın üzerine yemin et, asla varis rolünü üstlenmeyeceksin. Bunu senin için istemiyorum. Sen çok daha fazlasını yapabilirsin."

"Lo giuro, Papà," diye mırıldandım.

"Seni ve kardeşini güvende tutmanın tek yolu bu. Bu hayatta pek çok pişmanlığım var, figlio. Gurur duymadığım şeyler yaptım ve umarım bunların yarısını asla keşfetmezsin. Eğer bir gün öğrenirsen, doğru olduğunu düşündüğüm nedenlerden dolayı korkunç şeyler yaptığımı bil. Senin, kardeşin ve annen için. Hepinizi bu kahrolası dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Tek bir kelime bile söyleyemeden başımı sallıyorum.

"Ben gittiğimde, ailemizi güvende tutmak senin görevin olacak. Capisci?" Başım yine öne eğildi.

Dio, bunu nasıl berbat ettim.

BÖLÜM 18

ÜCRETSİZ ÖN GÖSTERİM YOK

D ante

O gün babama verdiğim sözü tutmuştum ama bunu yaparken Luca devreye girmiş, benim korkak olduğumu düşündüğü rolü üstlenmişti. Sözüme sadık kalmıştım ama Luca'yı güvende tutamamıştım. Tam tersi oldu. Onu aslanın ağzına attım ve o sırada sessizliğimin neye mal olacağını fark edemeyecek kadar berbat durumdaydım.

"Merhaba, Dante?"

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, geçmişin karanlık düşüncelerini gömüyorum ve yatağın üzerine yayılmış bana el sallayan kadına odaklanıyorum. Açık renk kaşlarının sıkı örgüsüne bakılırsa, bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyor olmalıydı.

"Günaydın tatlım," diye homurdanıyorum.

"Bütün gece o sandalyede uyuduğuna inanamıyorum." Oturup geriniyor, uzun kolları ince gövdesini uzatıyor ve göğüslerinin alt tarafını bir kez daha ortaya çıkarıyor.

Oh *Dio*, yine mi bu?

Yarı çıplak vücudunun ezici dikkat dağıtıcılığıyla sözlerini algılamam bir saniyemi alıyor. Beni yatağa sürüklediğini hatırlamıyor mu?

"Nasıl uyudun?" Gerçeğin üstünü örtmenin en iyi seçeneğim olduğuna karar veriyorum. "Şaşırtıcı derecede iyi." Buruşuk yastığa bakarken kaşları çatıldı.

Yanında.

"Kabus görmüyor musun?" *Dio*, ben mazoşistim. Neden bu konuyu açıyorsun ki?

Dudakları dayanılmaz bir şekilde somurtuyor. "Hiç sanmıyorum. Sadece günlerdir ilk kez kendimi güvende hissettiğimi hatırlıyorum."

Göğsümden beklenmedik bir duygu sızısı geçiyor. Göğüs kafesimin çukuruna yerleşen yabancı duyguya masaj yapıyorum. Boğazımı temizleyerek mırıldanıyorum: "İyi uyuduğuna sevindim. En azından birimiz uyudu."

Yanakları baştan çıkarıcı bir kıızıllığa bürünüyor, sikim içine girdiğinde dönüşeceğini hayal ettiğim kışkırtıcı renk.

"Evet, bunun için üzgünüm." Şilteden kayar ve yatağı toplamaya başlar. "Belki de evime geri dönmeliyim-"

"Hayır," diye bağıriyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, elektrik mavisi gözleri kocaman.

"Sorun değil. Burada gayet iyi uyudum. Her neyse, işimi halletmem gerekiyordu." Başını sallıyor ve battaniyeyi yastıkların üzerine katlamaya devam ediyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Maria daha sonra gelip ilgilenecek."

O canlı gözlerde merak titreşiyor. "Bir hizmetçiniz olduğunu bilmiyordum."

"Günde sadece birkaç saat geliyor. Evi toparlıyor ve çamaşırlarımı yıkıyor. OKB kardeşim gibi yatılı bir kadına ihtiyacım yok."

"Açıkça." Sırıttırıyor ve bu sırıtma doğrudan lanet olası sikime gidiyor. "Gece çalışacağını mı söylemiştin?"

Elbette. Başımı sallayıp dizüstü bilgisayarını kapattım ve bir kenara ittim. "Adam hakkında bir şey bulabildin mi?"

Damarlarımda mantıksız bir öfke dolaşiyor. Bu sabah Aldo'yu tekrar kontrol ettiğimde iyi doktordan hâlâ haber yoktu. Adamlarım birkaç pislik

tecavüzcüyü getirmiş ve onlardan bilgi almaya çalışmışlardı ama şimdiye kadar elimiz boş dönmüştük. "Hayır," diye homurdandım.

Yüzündeki neşeli ifade bir an duraksıyor ve sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi oluyor. "Tamam, ben duşa giriyorum." Başparmağını omzunun üzerinden atıyor.

Pembe çantasını karıştırıp kırmızı bir şey çıkarırken onu izliyorum, ama ona eşlik eden dantelli sütyen ve tanga dikkatimi dağıtıyor. Doğruldu ve banyoya doğru yürürken bakışlarımı kışından uzaklaştırmaya zorladım.

Kapıya ulaştığında başını arkaya çeviriyor ve bana bir gülümseme fırlatıyor. "Mutlu Noeller, D."

Ben cevap veremedim kapı arkasından kapandı. Kahretsin, tüm bu kargaşa içinde Noel'i tamamen unutmuştum. *Cazzo*, Caroline... Bugün onunla ve ailesiyle brunch yapacaktım.

Kararsızlık içimde savaşıırken telefonumu cebimden çıkarıyorum. Dumphries'in hoşnutsuzluğunu kazanmak, King Industries'deki istikrarsız konumumla ihtiyacım olan son şey. Su sesi dikkatimi banyo kapısına yöneltiyor. Kapıdan berrak bir ses sızıyor ve radyoda milyonlarca kez duyduğum bir şarkıyı söylüyor. Rose şarkıyı söylerken dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. Bakışlarım banyo kapısı ile telefonum arasında gidip geliyor. Sikerim böyle işi.

Caroline'a hasta olduğuma dair uyduruk bir mazeret yazıyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum. Gönder düğmesine bastığım anda göğsümde beklenmedik bir rahatlama filizleniyor. O kadınla olan ilişkiyi bir şekilde bitirmeliyim.

Telefonum titriyor ve tekrar çıkarıp Aldo'dan gelen mesajı tarıyorum. Dr. Mark'tan hâlâ bir şey yok. Adam tamamen ortadan kaybolmuş, bu da işin arkasında onun olduğunu doğruluyor. O pisliği elime geçirdiğimde, onu paramparça edeceğim.

Telefonumu kaldıramadan gözüm gelen kutumdaki açılmamış e-postaların sayısına takılıyor ve bir küfür savuruyorum. Vazgeçmeden önce birkaç dakika ekrana bakıyorum. Bugün lanet olası Noel günü, en azından bir gün iznim yok mu? Banyonun kapısı gıcırdayarak açılırken telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum.

Gözlerim sesin geldiği yöne doğru kayıyor ve Rose'u kapının aralığında uygunsuz bir havluya sarınmış halde bakarken buluyorum. "Vücut losyonuma ihtiyacım var. Bana uzatabilir misin?" Yatağın üstündeki pembe çantayı işaret ediyor.

"Tanrım, neyim ben, hizmetçin mi, tatlım?" En iyi somurtkanlık çabama rağmen dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Buraya gel ve kendin al."

Bana bakarken gözlerinin kenarları inceliyor. "Havlumun tekrar kaymasını umuyorsun, değil mi seni pis yaşlı adam?"

Bir kahkaha patlıyor ve tüm göğsümü titretiyor. "Yaşlı adam mı? Daha otuzuma bile gelmedim."

"Benim yirmi iki yaşına kıyasla sen neredeyse yaşlı sayılırsın." "Beni test etme Rosa. Benim bile sınırlarım var."

"Zor sınırlar mı?" Sırıttıyor. "Çünkü birkaç harika güvenli kelime biliyorum-" Beni tekrar sertleştirmeden önce elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Peki, tamam,

Ben getiririm." Yavaşça kalkıp yatağa doğru yürüyorum ve losyonu bulana kadar çantasını karıştırıyorum. Tahiti vanilyası. Tabii ki. Mor şişeyi kavrayıp salyangoz hızıyla ona doğru ilerliyorum, göğsünden aşağı damlayan ve pelüş havlunun altında kaybolan küçük su damlacıklarına bakıyorum.

Düşmesini

istiyorum. Düş.

Düş, lanet olsun.

Sonunda ona ulaştığımda, sinirli bir hırıltı çıkardım.

"Ne?" Bana baktı, dolgun dudakları büzülmüştü.

"İşler istediğim gibi gitmediğinde sinirleniyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum ve losyonu uzatıyorum.

Elini uzatıyor ama son anda elini çekiyorum ve onu yatak odasına doğru tökezlemeye zorluyorum. "Dante...."

"Ne?" Ona masum bir gülümseme veriyorum.

"Ver onu bana." Etrafındaki havluyu sıkıyor, koltuk altlarının altına

sıkıştırıyor.

"Karşılığında ne alacağım?" Hınzır bir sırıtış ağzımın kenarlarında kıvrılıyor.

"Güzel kokacağım." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Oh, Rosa, senin doğal kadın kokun benim için fazlasıyla yeterli." Çenemi bir an için çok geç kapatıyorum. *Kahretsin, plan bu değildi, Dante.* Tekrar losyona uzanıyor ama ben bir adım daha geri atıyorum. "Gel ve al, tatlım." Planın canı cehenneme. Dürtü kontrolü hiçbir zaman güçlü yanımda olmadı.

Onu almak için hamle yapıyor, ama ben onu eşofmanımın içine bırakıyorum ve eşofmanın esnek bel bandında asılı kalıyor. Dudaklarında yaramaz bir sırıtış seğiriyor.

"Gelip onu almamı ister misin?" Kalınlaşan ereksiyonumu işaret ediyor.

"Hayır, havlunu bırakmanı istiyorum. Sonra sana vereceğim." "Hayatta olmaz," diye bağırıyor. "Bedava gizlice bakmak yok."

"Bunu bir Noel hediyesi olarak düşün."

Bir kahkaha atıyor ve havluyu göğsüne daha sıkı sarıyor. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Hadi Rosa. Duşa girdiğimde boşalmak için iyi bir görsele ihtiyacım var ve senin ateşli küçük çıplak vücudun mükemmel olur."

Yanakları koyu yakut kırmızısı yanıyor. "Dante!"

"Hadi...." Yaklaşıyorum. "Zaten bütün gece beni uykudan mahrum bıraktın, bu zevkten de mahrum bırakma." Bütün gece bana bastırılan o kışla kaya gibi sert bir şekilde uyandım.

Bana doğru bir adım atarken kobalt gözleri muziplikle parlıyor. "Bu tek seferlik bir anlaşma, Dante. Çok özel bir Noel hediyesi. O gece söylediklerimde ciddiydim. Beni terk ettiğinde, *tüm* bunlara sahip olma şansını kaybettin." Havluyu yere bırakıyor ve çenem neredeyse onunla birlikte yere çarpıyor.

Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim ama bu kızda *taşak* var. Büyük, kocaman taşaklar. Ve *Dio*, o vücut. Bakışlarım onun her santimini tarıyor, ağzımda tükürük birikiyor. Meme uçları o kadar sert ki camı kesebilir, ve o am,

Düzgün bir iniş şeridine tıraş edilmiş. Dilimi o tatlı kıvrımlarda gezdirmek ve onu yutmak istiyorum.

Ben orada büyülenmiş bir şekilde dururken, elini eşofmanımın içine sokuyor ve parmaklarını aletimin etrafında kıvrıyor. "Oops." Hınzır bir sırıtışla bana bakıyor. "Yanlış olan." Elini geri çekerek losyon şişesini kapıyor ve o mükemmel poposunu sallayarak benimle alay edercesine banyoya giriyor. "Sözümü unutma, yemininden dönmeni sağlayacağım

Rosa," diye törpülüyorum.

ses tonum acınası bir şekilde nefes nefese. "Aslında, seni bunun için yalvartacağım." "Bu hayatta olmaz, Dante Valentino."

BÖLÜM 19

MUTLU NOELLER BANA

Rose

Mutlu Noeller bana. Sevimli kırmızı kazak elbisemi giyerken dudaklarıma yapışan gülümseme hiç kaybolmuyor. O karmaşada aceleyle çantamı hazırlarken yanıma aldığım tek yarı prezentabl kıyafet buydu. Tanrı'ya şükür, onu getirecek kadar aklım vardı.

Yetişkin hayatımın en kötü birkaç gününün ardından, büyük Dante Valentino *beni arzuluyor*.

Bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

O gece beni reddettiğinde egomu paramparça ettikten sonra, bunun için onu çalıştıracağımdan emindim. Maskarayı kirpiklerime sürüyorum, sonra dudaklarıma kiraz kırmızısı dudak parlaticısı sürüyorum. Oyun zamanı.

Nihayet banyodan çıktığımda, boş yatak odasını görünce göğsümde bir hayal kırıklığı beliriyor. Bunu bir kenara bırakıp, bantlı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, aynaya bir kez daha bakıyorum, elimi yeni açılmış saçlarımda gezdiriyorum ve koridora çıkıyorum. Dante düş alması gerektiğini söylemişti.... Aklında benim çıplak görüntülerim varken elini kalın sikine sarmış olma fikri omurgamda bir heyecan yaratıyor.

Koridorda fısıltılı sesler yankılanıyor, tanıdık bir kadın sesi tüylerimi diken diken ediyor. Fuayeye varmadan önce duruyorum ve kapı çerçevesine yaslanıyorum. Tamamen kulak misafiri oluyorum.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak için geldim, Dante." Lanet Caroline. "Noel'deyiz, ne bekliyordun, seni burada hasta ve yalnız bırakacağımı mı?"

"Ben iyiyim. Buna gerçekten gerek yok," diye fısıldıyor. "O zaman neden baban ve benimle brunch'ta değilsin?"

"İkinizi de hasta etme riskini almak istemiyorum. Buna değmez." Omuz silkiyor ve karanlık bakışları bana doğru kayıyor. Tam zamanında görüş alanından geri sığıyorum.

"Peki neden fısıldıyorsun?" diye bağırıyor.

"Boğazım ağrıyor."

Ne kokuşmuş bir yalancı. Daha önceki karşılaşmamızı düşündükçe midem bulanıyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Kız arkadaşı ve ailesiyle Noel brunch'ı yapması gerekirken benimle flört ediyor, uygunsuz tekliflerde bulunuyordu. Tam bir aptalım.

Ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor, topuklarım artan kalp atışımla aynı anda mermer zemine çarpıyor.

Caroline'ın başı bana doğru savruluyor, ağır botokslu yüzünü öfke kaplıyor. "Sen de kimsin be?" Dante'ye doğru döndü. "Kim bu kadın?"

"Sakin ol Caroline, bu sadece Rose."

"Sadece Rose mu?" Bu ne lan? Bu iki yüzlü piç kurusuna bir dizi küfür savurmak için dilimi ısırıyorum.

"Caroline, sevgilim..."

Bu takma isim kulağa o kadar sahte ve zorlama geliyor ki neredeyse midemdekileri kusacaktım.

Onun omzunu okşuyor, elini kolundan aşağı kaydırıyor. "Rose, Luca'nın nişanlısının en iyi arkadaşı. Eminim onu Met Gala'dan hatırlıyorsundur?"

Bana bakarken gözleri kısılıyor. Stella'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğini şimdi anlıyorum. Herkese köpek bokuna bulanmış gibi bakıyor. "Peki onun burada ne işi var?"

"Kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Ben sadece Luca'ya bir iyilik yapıyorum."

Her kelime aptal kalbime saplanan bir bıçak gibi. Nasıl unutabilirdim ki? Ben sadece Dante'nin bakıcısıyım. Ben onun göreviydim, onun sorumluluğuydum. Elbette, belki beni becermek istiyordu, ama bu sadece bir bonustu.

"Ve bu nota göre, ben buradan gidiyorum." Gözlerimin arkasındaki sıcaklık diken diken olurken kapıya doğru dönüyorum. Rose 2.0 tam bir felaket.

"Hayır, Rose, dur!" Ben çılgınca bir koşu yaparken Dante'nin ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

Sonunda çatı katının hemen dışındaki koridora ulaşıyorum, ama lanet asansör en üst kata kadar sürünüyor. O bana doğru koşarken parmağım ile düğmeye basıyorum. Göğsüm kabarıyor, keşke koşmaktan olduğunu söyleyebilseydim ama *o kadar da* formsuz değilim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım." Bana doğru uzanıyor, ama ben tuttuğu parmaklardan kıvrınarak uzaklaşıyorum.

"Cehennem değilim."

Bakışları ölümcül bir hal alıyor, gece yarısı küreleri titreşiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Burada seninle ve Caroline'la kalmayacağım ve birlikte güzel bir Noel geçirmeyeceğim. Ben senin arkadaşın değilim, senin sorumluluğun değilim, senin hiçbir şeyin değilim."

Üzerimde yükseliyor, beni asansör kapılarının soğuk çeliğine doğru bastırıyor. Eli boynuma dolanıyor ve başparmağı boğazımın sütununu sıyrıyor. "Sen... Benimsin. Benimsin," diye homurdanıyor ve her kelimeyi sallanan boğazıma daha fazla baskı uygulayarak nokt alıyor. "Ve dediğimi yapacaksın."

"Hayal görüyorsun, Dante," diye tükürdüm. Aslında yüzüne tükürdüm.

Yanağındaki tükürüğü siliyor, gece yarısı gözlerinden öfke fışkırıyor. "Bana itaatsizlik edersen ne olacağını söylemiştim, değil mi?"

"İçimdeki yaramazlığı sikip atacak mısın, Dante?" Tıslıyorum. "İlkel ve düzgün Caroline izlerken mi?" Karnımda bir heyecan girdabı birikiyor. Tanrım, çok berbat durumdayım. Bu bile aptal amımı ihtiyaçla ıslattı.

Ve ben tek değilim.

Dante beni asansörün kapısına yapıştırırken sertleşmiş siki karnıma sürtünüyor. Ağzını kulağıma daldırıyor, sıcak nefesi hassas kabuğa yayılıyor. "Caroline umurumda bile değil." Duraklıyor ve kulak mememi ısıtıyor. "Ve *cazzo*, evet, bu itaatsizliğin için seni cezalandıracağım ve sen de bunu iyi bir kız gibi *karşıluyacaksın*."

Caroline koridora giriyor ve soluğu mermer duvarlarda yankılanıyor. Nasıl görüldüğümüzü sadece hayal edebiliyorum.

Dante başını omzunun üzerinden eğiyor. "Evine git Caroline. İlgilenmem gereken önemli bir mesele var."

"Ama Dante...."

"Evine git," diye bağıyor.

"Onu bana tercih mi ediyorsun?" Sesi titriyor ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Dante'nin eli bileğime dolanıyor ve beni asansörden uzaklaştırarak sırtımı ön tarafına sabitliyor. Serbest eliyle parmağını duvardaki bir tarayıcıya bastırıyor. Saniyeler içinde asansörün kapıları açılıyor.

Dante, Caroline'ın cevapsız sorusu hâlâ havada asılı dururken ona eliyle işaret eder. "Evine git," diye tekrarlıyor, bu kez daha sakın bir şekilde.

"Babam bundan memnun olmayacak, Dante Valentino."

"Yeterince adil."

"Bu kadar mı yani?" Asansör kapılarının arasında duruyor ve eliyle kapıların kapanmasını engelliyor.

"Şimdilik evet."

"Buna pişman olacaksın, seni düşük sınıf bir hiç." Geri adım atıyor, kollarını o kadar sıkı kavuşturmuş ki Chanel ceketini kırışıyor ve kapılar kayarak kapanıyor.

O gittiği anda Dante'nin omuzları dönüyor ve sinirli bir şekilde iç çekiyor. Sıcak nefesi kulağımda geziniyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Kız arkadaşın için üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"O benim kız arkadaşım değil. O umurumda bile değil, ama sen, sen çok üzüleceksin." Beni çatı katının kapısına doğru sürüklerken dudaklarında vahşi bir gülümseme beliriyor. Eşiği geçer geçmez beni omzunun üzerinden fırlatıyor. Kazak elbisem yukarı kalkıyor, tangam ve çıplak kıkımın yarısı ortaya çıkıyor.

Ciyaklıyorum ve elinden kurtulmaya çalışıyorum ama kolu belimi çelik bir mengene gibi sarıyor.

"Daha önce güvenli bir kelime hakkında bir şeyler söylemişsiniz?"

Omurgamda bir heyecan kükremesi dalgalanıyor. "Umhmm," diye mırıldanıyorum gömleğine karşı.

"Birini seç."

"Beni sıkmak mı?"

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor ve beni yatağına yüzüstü yatırıyor. Bu odada en son ne zaman bulunduğumuza dair anılar yüzeye çıkıyor, heyecan ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu zihnimde yuvarlanıyor. Açıkta kalan kıkımın üzerinden serin hava geçiyor ve tenimde bir başka tüylerim diken diken oluyor. Ta ki üstüme çıkana kadar. Pantolonunun üzerinden kalın ereksiyonu kıkımın üzerinden kayıyor ve yanaklarımda arasına yerleşiyor. Ateş, muhtaç amcığımı sarıyor. Dante üzerime uzanıyor ve komodinin çekmecesini açıyor. Metal şingirtisi dikkatimi çekiyor.

İki çift kelepçe ve uğursuz bir gülümsemeye kalbim göğüs kafesimi tekmeliyor.

"Dante... ne yapıyorsun?" "Güvenli kelime?"

"Hayır," diye bağıyorum. Bir parça korku, ezici şehvetle karışıyor.

"Bu çok kolay, tatlım. Bundan daha iyi bir şey olmalı." Devasa kolları beni içine hapsediyor, beyaz kaslı gömleğinin altından koyu mürekkep görünüyor. O güzelim koyu ve kıvrımlı dövmeler kaslı etinin üzerinde dönerek görüşümü engelliyor.

"Beni yatağına kelepçelemene asla izin vermeyeceğim. Beni yanlış anlama, sapıkça şeylere varım ama şu anda beni becermek mi yoksa öldürmek mi istediğini anlayamıyorum."

"İkisinden de biraz." Sırıttıyor ve vahşi tüylerinin altındaki gizli gamzesini ortaya çıkarıyor.

Ona karşı koymaya çalışıyorum ama o sadece ağırlığını daha fazla üzerime bırakıyor. "Benimle olan şansını kaybettiğini söyledim ve bunda ciddi dim."

"Ve kararına tamamen saygı duyuyorum," diye kulağımı tırmalıyor. "Seni sikmeyeceğim tatlım, sikim için yalvarmadıkça olmaz. Ancak bana itaatsizlik ettiğin için o kışını çiğ çiğ tokatlayacağım. Seni bir kere bıraktım ama hepsi bu kadar. Hiç kimse, ama hiç kimse Kral'ın yanında ikinci bir şansa sahip olamaz, bu yüzden kendini şanslı say."

Aman Tanrım, kafayı yedi. Dante aklını kaçırdı. Ve lanet olsun, bir parçam bunun için var.

Mafya babasının kontrolden çıkmasını istemiyor muydum? Ağzı bozuk İtalyan tanrısıyla ilk tanıştığım andan beri her gece o sakin amımı parçalamasını hayal etmemiş miydim?

Kelepçeyi bileğime geçiriyor ve diğer ucunu yatağın direğine bağlıyor. "Dante, hayır!" Tutuşundan kurtulmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen işlemi diğer elimle de tekrarlıyor. Her kıpırdanımda ereksiyonu amıma sürtünüyor ve bu beni çıldırtmıyormuş gibi davranmaya devam etmek gittikçe zorlaşıyor.

Dudaklarını kulağıma bastırıyor ve nefes alıyor, "Güvenli kelime mi?"

"Siktir git," diye tısladım.

"En orijinali değil ama korkunç da değil. *Siktir git.*" Sonunda üzerimden kalkmadan önce dilini kulağımın kabuğunun üzerinde gezdiriyor. "Mmm, çok tatlı."

Sonunda nefes alabiliyorum, onun ezici kokusu iri bedeniyle birlikte uzaklaşıyor.

Bacaklarımın arasına giriyor ve kazak elbisemi kıçımın üzerinden belime kadar çekiyor. Sonra ellerini dar kumaşın altından geçiriyor ve parmağını dantel tangamın bel bandından geçiriyor. Acı verici bir şekilde yavaşça kalçalarımın altına aşağı çekiyor.

"Dante..." diye mırıldanıyorum. İsmi fazlasıyla muhtaç bir şekilde çıkıyor. Ses tonumdan damlayan arzuyu ben bile duyabiliyorum. "*Dante, ben çığlık atmadan önce bırak beni*" demiyor, hayır, "*Becer beni Dante, çok iyi becer beni*" diye mırıldanıyor.

Vücudunu tekrar üzerime örtüyor, nefesi enseme gıdıklıyor. Misk kokusu beni sarıyor, çamaşır deterjanından gelen lavanta kokuları havayı dolduruyor. "Hadi bir anlaşma yapalım, tatlım."

"Ne?" Tıslıyorum.

"Eğer bacaklarının arasındaki o tatlılığı avuçlarsam ve şu anda benim için ıslanmazsan, duracağım. Anlaştık mı?"

"Siktir git, Dante!" Çığlık atıyorum.

Hınzır bir kahkaha havayı ısıtıyor. "Kontrol edeyim mi?" "Hayır!"

Kıçımı avuçluyor, bir parmağını yanaklarımın arasından zonklayan amıma doğru kaydırıyor. "Emin misin tatlım? Adımı haykırana kadar seni parmaklamamı istemediğine emin misin?"

Evet. Kahretsin, evet. "Hayır," diye homurdanıyorum, parmağı ateşli çekirdeğime bu kadar yakinken kelimeyi zar zor oluşturabiliyorum.

"Tamam o zaman, başlayalım." Beni itiyor ve yatağın ayak ucunda duruyor. Havadaki elektrik karıncalanıyor, sinir uçlarımın her biri

hazırolda duruyordu.

Eli kıcımda geziniyor, usulca, alay edercesine. "Son şansın Rosa. Eğer teslim olursan bunu çok daha zevkli hale getirebilirim."

"Siktir git, Dante!" Tıslıyorum.

"Bekle, bu senin güvenli kelimen miydi?" Tekrar kıkırdıyor ve ben o piçi boğmak istiyorum.

"Yap artık şunu."

"Dört tokat, bana itaatsizlik ettiğin her sefer için bir tane. Birincisi geçen hafta o psikopatın sana gönderdiği çiçeklerden bahsetmediğin için, ikincisi Palestra'ya gizlice gittiğin için, üçüncüsü daha önce benim için havlunu bırakmayı reddettiğin için ve sonuncusu da beni terk etmeye çalıştığın için."

Aptal, enayi kalbim son kelimelere kilitlendi. *Bırak beni*. Son iki hecede ses tonunda bir şeyler değişiyor. Yoksa hayal mi görüyorum?

Kıcıma keskin bir sızı saplanırken tüm düşünceler uçup gidiyor.

BÖLÜM 20

ÖZEL BİR HEDİYE

D ante

"Sonuncusu, tatlım." O mükemmel kalçanın arkasında duruyorum, yumuşak teninde kışkırtıcı bir pembe ton çiçek açıyor. Çok sertleşmişim, sikim kotumun fermuarını zorluyordu. Bilseydim eşofmanımı çıkarmazdım.

Bütün sabah boktan bir gösteriydi. Önce Caroline ortaya çıktı, sonra da Rose yine bana *itaatsizlik etti*. Onu kapıya doğru koşarken gördüğümde neredeyse aklımı kaybediyordum. Gitmesine izin veremezdim, bu bana Dumphries'in hesabına mal olsa bile.

Tek umudum Luca'nın benim gibi düşünmesiydi.

"Yap artık şunu," diye geveliyor Rose. Seksi, sert ses tonu doğrudan sikime gidiyor. *Dio*, pantolonumu indirmemek, sikimi serbest bırakmamak ve ona dalmamak için kendimi son zerresine kadar zor tutuyorum. Her çılgılık, her inilti beni deliliğin sınırına getiriyor.

Onun üzerine eğilip kasıklarımı kıcına sürtüyorum ve o da bir nefes daha veriyor. "Biliyor musun, bunu iyi bir notla bitirebiliriz...."

"Asla," diye tıslıyor.

Altımda ihtiyaçtan kıvrandığını hissedebiliyorum ama kadın inatçı. Bunu ona vereceğim. Ve meydan okumaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur.

Doğrulurken, avuç içimi ısıtmak için ellerimi birbirine sürtüyorum ve son bir muhteşem şaplak atıyorum. Çıplak tenimiz buluştuğunda çığlık atıyor, elimdeki acı sadece şehvet ve öfke karmaşasını yoğunlaştırıyor. Boktan bir nedenden dolayı, benim için her zaman el ele gittiler.

Ağzımı kışının yanağına daldırıyorum ve dilimi hassas etin üzerinde gezdiriyorum. Altımda kıvranıyor, uyarılmışlığı çarşaflarımı ıslatıyor. *Dio*, bundan hoşlanacağını biliyordum. "Emin misin Rosa?"

"Evet, seni piç, şimdi beni bu kelepçelerden kurtar."

Pembe kışının yanağına bir öpücük konduruyorum ve iyi bir önlem için son bir kez sıkıyorum. "Dileğin benim için emirdir." Yatağın kenarına doğru ilerleyerek onu yatak direklerinden çözüyorum ve bileklerini inceliyorum. Metal kelepçelerin yumuşak, tüylü bir iç astarı var, ancak hafif bir çizgi cildini bozuyor. Küçük kaplan çok mücadele etmiş. Silik iz boyunca bir öpücük bırakıyorum ve o dudaklardan bir nefes daha kaçıyor.

Serbest kalır kalmaz, o güzel amcığını ortaya çıkararak yuvarlanıyor. Uylukları uyarılmasından dolayı kaygan ve *cazzo*, bir tat istiyorum. Dilimi iç uyluğundan yukarı sürüklemek ve onun tatlılığını yutmak istiyorum.

Dilim dışarı fırlıyor, alt dudağımın üzerinde kayıyor. "*Merda*, tatlım, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

"Asla tadına bakamayacak olman çok kötü." Elbisesini kalçalarından aşağı sıyırmaya başladı ama fazla uzaklaşmadan onu durdurdum.

"Henüz değil." O skandal kazak elbisenin eteğine uzanıyorum ve onu parlayan gövdesinin üzerinden yukarı itmeme izin verdiğinde şok oluyorum. "O kışı ıslatmamız lazım, yoksa bugün oturamazsın. Ve Noel'i mahvetmek istemeyiz."

"Kışını ıslatacağım," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu şimdiye kadarki en kötü Noel."

Kesinlikle daha kötülerini de yaşadım. Aslında, bu oldukça unutulmaz bir şey olacak gibi görünüyor. Dar elbiseyi başının üzerinden yukarı çekiyorum ve göğüsleri serbest kalıyor. *Cazzo*, sütyen bile giymemiş. Bir hırıltı boğazımı titretiyor, o sert meme uçlarından birini ağızma alma arzusu bastırıyor.

Kendimi kontrol etmek için kalan tüm gücümü toplayarak onu yataktan kaldırdım ve çıplak bedenini kollarımın arasına aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

"Sana söyledim, banyo zamanı." Banyonun kapısını tekmeleyerek açıyorum ve Rose'u nazikçe mermer küvete yerleştiriyorum. Gümüş damarlı mermer ve altın dokunuşlarla süslü ana banyoyu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana göre biraz fazla ama Luca'nın tuttuğu gülünç derecede pahalı iç mimarla tartışacak değildim.

Bana bu daireyi hediye etmesi, aramızdaki büyük uçurumu onarmanın bir yoluydu. Babamın öldüğü günden beri büyüyordu ve Stella'nın gelişiyile daha da genişledi.

Muslukları açıyorum, sonra banyo tuzu kabını dişlerimle yırtarak açıyorum, bir elimi Rose'un kaçma ihtimaline karşı tutuyorum ve kokulu tozu ılık suya boşaltıyorum.

"Bunu hiç beklemiyordum." Rose bana ikinci bir sikim çıkmış gibi bakıyor.

"Daha sonra kışın acıyor diye sızlanmana izin veremem. Bunlar yatıştırıcı esansiyel yağlar falan."

Bilmiş bir gülümseme dudağının kenarını kıvrıyor ve lanet olsun, çok güzel görünüyor.

Bir fincan dolusu kokulu yağı döküyorum ve elimi ılık suya daldırıyorum. Kabarcıkların yükselmesi için bir kez döndürdükten sonra onu içeri çekiyorum. Bir iniltiyle küvetin içine kayıyor ve sikim serbest kalmak için zorlanıyor.

Siktir et. "Seninle gelebilir miyim, tatlım?" Ne oluyor be? Az önce Ona *sormak mı?*

Başını arkaya yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Diri göğüsleri yüzeyin üzerinde sallanıyor ve o cevap vermeden önce gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum. Fermuarımın gıcirtısı gözlerini açıyor.

"Ben asla evet demedim."

"Sormamalıydım. Bu benim lanet küvetim." Pantolonumu indirdim ve serbest kaldım.

Rose'un gözleri vücudumda gezinirken genişliyor, dövmelemlerimi ve karın kaslarımı takip ederek sikimin üzerinde duruyor. İç çamaşırı giymeyen tek kişi o değil.

"Peki," diye mırıldanıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Ama kendi tarafında kal."

Hınzır bir kıkırdama tüm göğsümü gümbürdetiyor. Bu kız benden korkmuyor bile. Kıçına acımasızca şaplak attım ve hala gözlerindeki şehvet parıltısını görebiliyorum. Benimle sadece bir noktayı kanıtlamak için dövüşüyor, ama çok az şey biliyor, asla hayır cevabını kabul etmiyorum.

Küvete giriyorum ve suyun sıcaklığı damarlarımdaki cızırtının önüne geçemiyor. Eğer bu kadın gerçekten iyi bir koro çocuğu gibi onunla bu küvette oturacağımı düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

Katlanıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Leğenin devasa boyutuna rağmen, bacaklarımın sığması için onunkilerin etrafını sarması gerekiyor. "Hiç rahat değilim," diye homurdanıyorum.

"Bu senin sorunun gibi görünüyor." Başını yastık havlusuna yaslıyor ve sırtlıyor.

Alınan küçük şey.

Ellerimi baloncukların altına daldırıyorum ve körü körüne arıyorum. Ellerim ayak parmaklarına dolanıyor ve tatmin edici bir çığlık atıyor. Sonra bacağına doğru ilerliyorum ve parmaklarım baldırlarını sarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

"Daha fazla yere ihtiyacım var." Bacağını kendime doğru çekiyorum ve o da yüzeyin altına doğru kayıyor.

"Dante!" Bir an sonra sarı saçları sıırıslıklam bir halde ortaya çıkıyor.

Beklenmedik smaçtan sonra kendini toparlayamadan diğer ayağını tutup bacaklarını belime doluyorum, böylece bana sarılıyor. Kollarım sırtına dolanıyor ve onu göğsüme doğru bastırıyor.

Sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor.

"Bunun çok daha rahat olduğuna katılmıyor musun?" Ellerim omurgasından aşağı inip kıcını kavırıyor, böylece sikim karnına baskı yapıyor. *Merda*, tadına bakmak için çok çaresizim. Benim çatım altında bir gece ve tüm kontrolümü kaybettim.

Tamam, kontrol hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırıyor ama bu, ses tonundaki nefes kesici tonu gizleyemiyor.

"Bir fikrim var." Ellerim kıcının yanaklarını kavırıyor, parmaklarım yumuşak etine giriyor. Şaftım ıslak kıvrımlarından geçsin diye onu yakınımına bastırıyorum.

Kalçaları benim için eğilirken bir inilti çıkarıyor.

"Noel'deyiz, değil mi?"

Rose alt dudaklarını dişleyerek başını sallar.

"Bu yüzden sana bir hediye vermek istiyorum, özel bir hediye, sadece benden sana."

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Öyle mi, özel bir tane mi?"

"Sana hiçbir şeye mal olmayacak ve karşılığında hiçbir şey istemediğim için beni o güzel amdan mahrum bırakman yeminine aykırı olmayacak." Kalçalarını kaldırdım ve onu sikimin sert çıkıntısı boyunca yukarı aşağı kaydurdım.

"Bu da ne demek oluyor?" diye pantolonunu indirdi.

"Sana hayatının en iyi orgazmını hediye edeceğim."

Sıkılmış dudaklarının arasından bir kahkaha patlar. "Hiç sanmıyorum-"

Elimi aramıza daldırıyorum ve bir parmağımı klitorisine bastırarak onu cümlesinin ortasında durduruyorum. Kalçaları baskıya karşı kıvranıyor.

"Hadi tatlım, ikimiz de bunu istediğini biliyoruz." Şişmiş yumrunun etrafında dönmeye başlıyorum ve o da sikime sürtünüyor.

"Yok!"

Ama yapmaya devam ediyor. Yani, bunu evet olarak kabul ediyorum.

Islak yanaklarını iyice kavradıktan sonra ayağa kalkıyorum, onu benimle birlikte sudan çıkarıyorum ve küvetin kenarına oturtuyorum.

"Dante!" diye tıslıyor, serin hava tenine çarpıp meme uçlarını sıkı, baştan çıkarıcı zirvelere çekerken.

Kendime engel olamıyorum. Ağzım bir tanesinin etrafında kapanıyor ve sikimin seğirmesine neden olan nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Ilık suyun içinde bacaklarının arasına diz çökerek onu iyice ayırıyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı. "Bırak da o güzel amını göreyim."

Dilimi gövdesinden aşağı doğru sürüklüyorum, teninin her bir santimetresinin tadını çıkarıyorum. "Dante..." diye mırıldanıyor.

"Rahatla ve tadını çıkar, *Rosa*. Bu tamamen benden, hayatta bir kez olacak bir teklif."

BÖLÜM 21

BUNU YAPMAMALIYIM.

Rose

Lanet olsun. Bunu yapmamalıydım. Dante'nin bana bunu yapmasına izin vermemin imkanı yok. Bu Rose 2.0'ın temsil ettiği her şeye aykırı. Dante göbeğimi yalayarak geçerken üzerime bir zevk dalgası çökerken başım geriye düşüyor.

Tanrım, meme ucumdaki ağzı neredeyse boşalmama neden oluyordu.

Sadece o kötü diliyle bile bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatabileceğinden şüphem yok.

Yavaşça aşağı inerken parmaklarım kalın, siyah saçlarının etrafında kıvrılıyor. Odaklanmaya çalışıyorum, bunun neden bu *kadar* yanlışı olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. O zaman neden bu kadar doğru hissettiriyor?

Düşüncelerim onun yatak odasındaki o geceye geri dönüyor. *Bu senin tek şansın... Eğer bu gece olmazsa*, hiç olmayacak. Omzumdaki küçük tombul melek bana hayal kırıklığına uğramış bir parmak sallıyor.

Teknik olarak seksten bahsediyordum. Penis-içi-vajina seksi. Bu o değil. Bu tamamen teknik bir konu ve ben bunun tamamen farkındayım. Durmalı. Ona durmasını söylemeliyim. Ama kelimeleri ağızımdan zorla çıkaramıyorum.

Tek düşünebildiğim onun sıcak dilinin iç uyluğunda gezinmesi. Amım ihtiyaçla zonkluyor, beklenti içimi yakıyor. Kahretsin, sadece o dilin üzerimde olmasına ihtiyacım var.

Sanki sessiz yakarışımı duyuyor.

Dili sıırıslıkam dudaklarımı aralıyor ve zonklayan merkezimde geziniyor.

"Oh, Dante," diye inliyorum klitorisimin etrafında dönerken.

"Aç şu bacaklarını benim için tatlım," diye mırıldanıyor hassas etime karşı. "Her yerini görmek istiyorum." Sesinin gürültüsü neredeyse beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Dilini o kadar içime daldırıyor ki, kalçalarım ağzına doğru çarpıyor. Çiğ zevk her santimimden geçerken sırtım kavisleniyor. Ama henüz kontrolü kaybetmek istemiyorum. Eğer bu benim Noel hediye m se, her saniyenin tadını çıkarmalıyım.

Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi geri çekilip bana bakıyor, o dipsiz gece yarısı gözleri varlığımın en karanlık kısımlarını delip geçiyor. "Beni izle," diye fısıldıyor. "Sana hayatının en iyi orgasmını yaşatırken gözlerinin bende olmasını istiyorum, böylece cennetin kapılarından parmak uçlarında geçecek kadar sert boşaldığında içinde kimin dilinin olduğunu asla unutmayacaksın."

Beklenti içimi sıkarken nefesimi içime çekiyorum. "Yakında geliyor," diye nefes alıyorum.

"Henüz değil, tatlım. Sana söylediğimde boşalacaksın." Gözlerini gözlerime kilitleyerek ağzını amıma doğru indiriyor. O an o kadar çiğ, o kadar ilkel ki, ağzının emme ve yutma sesi, yoğunluğundan boşalacağım.

"Dante...," diye nefes alıyorum, kalçalarım ağzına karşı sallanıyor, sürtünme için çaresizim.

Bir elini kışkımdan çekti ve bir parmağını içime soktu. Bacaklarımın arasındaki hislerin isyanından haykırıyorum. Dili kıvrımlarımda gezinirken sabit bir ritimle itiyor. Kıvranan, kıpırdayan bir karmaşayım.

"Gelmem gerek," diye mırıldandım.

"Henüz değil." İçime ikinci bir parmağını sokuyor ve ben de onun etrafında kenetleniyorum, dolgunluk hissi sarhoş edici.

Tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda serçe parmağını uzatıyor ve arka deliğimin etrafındaki hassas deride daireler çiziyor.

"Oh. Aman. Dante!" Duygu yoğunluğu beni ele geçirirken haykırıyorum.

"Şimdi boşalabilirsin, tatlım." Dişlerinin arasında klitorisimi emiyor ve bir patlama içimi parçalıyor.

Bir orgazm içimden geçerken gözlerim sıkıca kapanıyor. Abartmıyordu, bir an için kesinlikle gökleri, yıldızları, lanet olası tüm güneş sistemini görüyordum. Zevk dalgasına binerken ellerim saçlarına gömülüyor, o saldırısına devam ederken kalçalarım kasılıyor ve geriliyor. "İşte böyle," diye fısıldıyor zonklayan etime doğru. "Bu benim iyi kızım."

Başım geriye düşüyor ve eğer Dante'nin elleri kalçalarımda olmasaydı, suya doğru kayabilirdim. Nefes nefese orada oturup nefesimi tutmaya çalışırken, üzerimde beliriyor, uyarılmışlığım çenesinde parlıyor.

"Mutlu Noeller, tatlım." Ayağa kalkıyor ve küvetten çıkarken sertleşmiş sikiyle neredeyse yüzüme vuruyor.

"Nereye gidiyorsun?" Törpüledim.

Az önce içime gömdüğü iki parmağını ağzına sokuyor ve emiyor, yanakları çukurlaşıyor. İçim sıkıştı çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi. Uzun bir dakika sonra onları yavaşça dışarı çekiyor, dili uçlarında dolaşıyor. "Mmm. Taşaklarım patlamadan önce kendimi bitirmem lazım. O sesler Rosa, sadece onlardan bile boşalabilirim."

Heyecandan tüylerim diken diken oldu. Tekrar boşalabileceğimden hiç şüphem yok. O kocaman alete bir kez baktım ve onun için hazırım. Hayır. Hayır. Hayır. Şehvetli düşünceleri bastırıyorum. Bu tek seferlik bir anlaşılmaydı. Geçirdiğim boktan haftadan sonra tamamen hak ettiğim bir Noel hediyesi.

Omzunun üzerinden, "Biraz daha ıslanmalısın," diyor. "Hazır olduğunda, seninle oturma odasında görüşürüz."

"Benim için başka bir sürprizin mi var, D?"

Alay ediyor. "Beklentilerini yönetmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sırıtiyorum. Gerçek şu ki, sert mafya patronu hiç de beklediğim gibi çıkmadı.

"Bu bir sürpriz, ama benden değil." "O zaman ben alırım."

Elini kapı tokmağının etrafına kapatıyor, sonra duraklıyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Bu sadece bir tadımlıktı, tatlım. Eğer ultimatomeni yeniden gözden geçirmeye karar verirsen, seni başkaları için gerçekten mahvedeceğime söz verebilirim."

Ben bir şey söyleyemeden kapıyı hızla açıyor, aralıktan içeri giriyor ve arkasından çarparak kapatıyor.

Ilık suyun içine batıyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. Kendimi neyin içine soktum böyle?

Kırmızı kazak elbisemi giyip, saçlarımı bir kez daha açtığımda, tanıdık, tatlı bir ses beni oturma odasına doğru koşturuyor. Dante deri koltukta dizüstü bilgisayarını bacaklarının arasına almış oturuyor. Sesin kaynağını keşfettiğimde göğsümü bir hayal kırıklığı kaplıyor.

Dante MacBook'u bana doğru çeviriyor ve Stella'nın gülümseyen yüzü ekranı dolduruyor.

"Mutlu Noeller, Rose!" Heyecanla el sallıyor ve en iyi arkadaşımı şahsen görememenin hayal kırıklığına rağmen yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Dante'nin yanındaki kanepeye çöküyorum ve dizüstü bilgisayara el koyuyorum. "Stells!
Seni çok özledim!"

"Ben de. Kaybolduğum için çok üzgünüm. Keşke geçen yıl olduğu gibi bu yıl da seninle birlikte bayramı kutlayabilseydim."

Birlikte geçirdiğimiz son Noel'in görüntüleri yüzeye çıkarken başımı sallıyorum. Sarhoş babası öğle yemeğinden önce bayılmıştı ve Stella ile ben ev yapımı hediyeler değiş tokuş etmiş ve lazanya artıkları yemiştik. Tanrıya şükür komşusu Bayan DeVito en azından bizi her zaman iyi beslemişti.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Dante oldukça iyiydi."

Luca'nın yüzü ekranı dolduruyor ve kardeşine bakıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki var." Kalçası benimkine değiyor ve bacağında küçük elektrik akımları oluşuyor.

"En iyi arkadaşşıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim Dante." Kabaca başını sallıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor.

"New York'ta işler nasıl gidiyor?" Luca soruyor.

"Lanet olası fantastik." Dante gözlerini devirir. "Lanet olası Kızıl Ejderhalar senden daha inatçı-"

"Uh, uh, uh." Stella parmağını sallıyor. "Bugün Noel günü, bu bir iş konuşmasına dönüşmeyecek. Tüm bu saçmalıkları kendi zamanınızda konuşabilirsiniz." Nişanlısına tatlı tatlı gülümsüyor ve adamın kararlılığı kırılıyor. Tanrım, kadın gerçekten de emekli mafya babasını tamamen avucunun içine almış. "Peki, bugün için ne planladınız?" "Dante'nin Caroline ve onun zengin kızıyla bir randevusu olacaktı.

Babacığım," diye araya giriyorum.

Ekranın üstünden bana kısık bir bakış fırlatıyor. "İptal mi ettin?" Luca soruyor.

"Evet, şu anda biraz havasızım, kendimi biraz kötü hissediyorum."

Göz devirmemi zar zor bastırdım. Kukumun ırzına geçerken nefes almakta hiç zorlanmıyordu.

"İkinizin Noel'i birlikte geçirecek olmanıza sevindim."

"Öyle misin?" Pat diye söyledim. En yakın arkadaşım aylardır nişanlısının ağabeyinden uzak durmam için bana küfür ediyordu.

"Elbette öyle. Yalnız geçirmeni hiç istemem." Stella amcam hakkında sır verdiğim birkaç kişiden biriydi. Geçen yıl Noel'i ailemle birlikte geçirmememin nedeni de buydu. Ama Dante ona sapığımın bahsetmiş miydi?

Bilgisayarı değiştiriyormuş gibi yaparak ekrandan uzaklaşıyorum ve Dante'ye "Saldırı girişiminden haberleri var mı?" diye soruyorum. Arkadaşım bu kadar uzaktayken ve yapabileceği hiçbir şey yokken onu endişelendirmekten nefret ediyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Hallediyorum, değil mi?" diyor. "Doğru."

"Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" diye soruyor Stella. "Hiçbir şey," diye cevap veriyoruz hep bir ağızdan. Vay canına, acayip.

"Peki ben neden bir Noel ağacı göremiyorum?" Objektifin sınırlı açısıyla büyük odayı tarıyor.

"Dante'ye hiç ağaç verilmiyor," diye homurdanıyor Luca. "Scrooge gibi."

Dante, "Sadece bir tane var çünkü hizmetçiniz her yıl onu sizin için hazırlıyor," diye karşı çıkıyor.

"Bu yıl bir tane alabilir miyiz, lütfen, Dante?" Huysuz oda arkadaşına doğru dönüyorum. "Her şeyi yapacağım, yemin ederim."

"Bekle, *biz* derken ne demek istiyorsun?" Stella'nın kaşları birbirine çarptı.

Oops. Dante bana paniklemiş bir bakış fırlattı. "Isıtıcım bozuldu ve tatil nedeniyle şef de yok, o yüzden geceyi burada geçirdim. Ama Morris yarına kadar işinin başına dönmüş olur, yani çok geçmeden evime dönmüş olacağım."

"Oh." Stella'nın meraklı bakışları aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ve onca insan arasından Dante'yi mi aradın?"

"Bir şey olursa ona ulaşmamı söyleyen sendin." "Tehlikeli bir şeyi kastetmiştim...."

"Palestra'da ona rastladım," diye araya giriyor Dante. "Bana neler olduğunu anlattı, ben de ısrar ettim."

"Bu garip bir centilmenlik, *fratello*." Luca kardeşine sırtıyor. "Belki de o kahraman eğilimlerinden bazılarına sahipsin."

Dante'nin iri göğsünde alaycı bir kıkırdama titreşir. "Hiç sanmıyorum, *fratellino*." Küçük kardeş. Kardeşlerin neşeli şakalaşmalarını görmek içimi tuhaf, tarifsiz bir duyguyla dolduruyor.

"Peki ağacı alabilir miyiz?" Ağzımdan kaçırđım.

"Evet, evet, ona bir Noel ağacı al, Dante, lütfen!" Stella ellerini birbirine bastırıyor ve arkadaşımda gördüğüm en güzel yavru köpek bakışlarını ona yöneltiyor.

Sanki koca kışlı bir köknar almak gezegendeki en zor işmiş gibi nefes nefese kalıyor. "Tamam, beni rahatsız etmediğın sürece sorun yok."

Ona çok dramatik bir alt dudak büzüşü atıyorum.

"Sanırım alışveriş yapmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor kardeşine. "Bunun için teşekkürler. Yakın gelecekte ikinizi de geri getireceğimden emin olabilirsiniz. Şu lanet çam iğneleri her yere bulaşıyor."

"Oh, kes şunu." Omzuna vurdum. "İcabına bakacağımı söyledim."

Bir kez daha mutlu Noeller dileyip vedalaştıktan sonra Dante telefonu kapatıyor. Gülümseyen yüzleri kaybolduğunda üzerime garip bir hüznün çöküyor. Luca ve Stella çok mutlular ve ben onları çok kıskanıyorum. Yani kıskanmıyorum, çünkü arkadaşımı seviyorum, ama bunu ben de istiyorum.

Dante'nin karanlık bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum.

"Evimin her tarafındaki çam iğnelerini süpürürken seksi bir Fransız hizmetçi kıyafeti giyecek misin?"

"Eğer ağacımı almak için gereken buysa." Ona muzip bir sırıtış attım.

"Sanırım anlaştık o zaman." Elini uzattı, ben de temkinli bir şekilde onu. Sıcak parmakları benimkileri sarıyor ve başparmağı yavaşça avucumun içinde geziniyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve karanlık yüzeyin hemen altında bir fırtına kopuyor. Bu adamın bana yaptığı tehlikeli derecede cazip şeyler arasında en kötüsü bu. Çünkü o yumuşak dokunuş, o delici bakış,

ŧehvetli amcığıma kadar inmiyor, hayır, savunmasız kalbime kadar yükseliyor.

BÖLÜM 22

EN ÇIRKIN OLANI

Rose

"Neden arsadaki en çirkin ağacı almak zorundasın?" Dante tiksinti dolu bir hırıltıyla hüzünlü küçük ağaca yan gözle bakar.

Central Park West'in köşesine kurulmuş devasa beyaz çadırın hemen altında, çimlerin en uç noktasındayız. Köknar ve yaprak dökmeyen ağaçların ıssız kalıntıları etrafımızı sarıyor, keskin havayı Noel kokularıyla renklendiriyor. Bugünden sonra, kalan tüm ağaçlar muhtemelen odun öğütücüsüne gidecek. Nedense bu beni çok üzüyor. En azından bir tanesini kurtarabilirim.

"En çirkinini değil." Kollarımı sarkık dallara doluyor ve ona sarılıyorum. "Sadece biraz bakıma ihtiyacı var."

"O çam iğnelerini her yere dökecek, lanet olsun Rose!" Nefesinin altında İtalyanca birkaç küfür mırıldanıyor. "Şimdiden yarı ölü gibi görünüyor."

"Tek başına ölmemesi için bir neden daha." Onu yakınımda tutuyorum ve Dante aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Ve muhtemelen o akıllara durgunluk veren orgazm yüzünden kaybetmişimdir. Saatler sonra hala artçı şoklarla karıncalanıyorum. "Lütfen, Dante. İstedğim bu." Sarkan uzuvdan sarkan kırmızı etikete hafifçe vuruyorum. "Ve bak, indirimde."

"Hiç de bile, çünkü akli başında hiç kimse bu iğrenç şeyi evinde istemez."

"Ben istiyorum." Ağacı bırakıyorum ve ellerimi kalçalarımnda cırparak patronluk taslayan mafya babasına bakıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, sonra daralıyor. Savaşı kaybettiğini anladığı anı neredeyse görebiliyorum. Bu son derece güçlendirici ve tatmin edici.

"Çekilmezsin. Tamamen çekilmezsin." Nefes nefese kaldı ve ağaçların arasından geçerek kasaya doğru yürüdü.

Ben de ödülümün yanında durup, ağaç dallarını o kadar da hüzünlü görünmeyecek şekilde düzenliyorum. Ağaçlık neredeyse hayalet bir kasaba. Noel günü açık bir tane bulabildiğimiz için şanslıyız. En azından onu süslemek eve döndüğümüzde bize yapacak bir şey verecek.

Süslemeler... Kahretsin, Dante'de muhtemelen bunlardan hiç yoktur.

Ağaç ormanını araştırıyorum, yüksek yaprak dökmeyen ağaçların arasından geçiyorum. İçeri girdiğimizde birkaç tane gördüğümü sanmışım. Birkaç daire çizdikten sonra, nihayet yetersiz bir süs koleksiyonunun kaldığı teşhir standını buluyorum. Birkaç kutu renkli ampul, yıldız, bir dizi ışık ve bir kap kırmızı fiyonk alıyorum. Dante haklı, ağaç oldukça cılız ve daha fazlasını taşıyacağından şüpheliyim.

Bir ağaç kümesinin arkasından gelen cılız sesler dikkatimi çekiyor.

"Sana daha önce de söyledim, Kings artık Aşağı Manhattan'da hiçbir şey yapmıyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve süs eşyası vitrininin arkasına geçiyorum.

"Sokakta öyle konuşulmuyor." Adamın sözlerinde hafif bir İtalyan aksanı var. "Siz yüzünüzü gösterecek cesareti bulana kadar Kızıl Ejderlerin teker teker öldürüldüğünü duydum."

"Bu sadece Dante Valentino. Ona miras kalan bu yeni güç aklını başından aldı ama uzun süre sorun çıkarmayacak. Yakında Luca saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacak ve bunu yaptığında-" İlk adam bir ses çıkardı

bir silah sesi. "-Her şey bitecek. Güven bana, birlikte çalışmak ikimizin de yararına. Krallar gittiğinde, Gemini Corp yönetimi devralmaya hazır olacak."

Alarm zilleri çalarken sıkılmış dudaklarımdan neredeyse bir nefes çıkıyor. "Patronum seninle çalışmak istemiyor, Feng. O yok etmek istiyor

Sen."

Kahretsin. Bu ismi biliyorum. Feng, Luca ve Stella'ya suikast düzenleyen pislik. Saklanmalarının ve Dante'nin sorumlu olmasının sebebi o. Ben de biraz burnumu sokmuş olabilirim. Ceketimin cebindeki telefonumu bulmaya çalışıyorum ama eldivenlerim çok kalın olduğu için düşürüyorum. Buzlu toprağa batarken donuyorum.

Uzun bir dakika nefes almadım.

Feng alay eder. "Öyle mi? Patronuna bir mesajım var."

Yumuşak ve yapışkan bir kütlenin içine batan keskin bir şeyin çıkardığı gıcırta, boğuk bir homurtudan bir saniye önce kulaklarıma çarpıyor. Donmuş toprağa yüksek bir gümbürtü çarpıyor ve her şey sessizleşiyor. Nefesimi tutuyorum, düzensiz kalp atışlarımı yavaşlamaya zorluyorum.

Yağan karın içinde çıtırdayan ayak sesleri yaklaşıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Yere düşen telefona uzanıyorum ve eldivenimi dişlerimle koparıyorum. Sırtımı sehpaye dayıyorum, neşeli süslemeler arasında kaybolmayı ve arama düğmesine basmayı diliyorum. Neyse ki aradığım son kişi Dante'ydi.

Gürültülü bir zil sesi kalbimi kaburgalarıma doğru fırlatıyor.

"Alo?" Feng'in sesi hemen arkamda yankılanıyor. "Evet amca, hemen geliyorum. İkizler adamla buluşma planlandığı gibi gitmedi."

Yaklaşan ayak sesleri başımı ağaçların arasından hızla geçen dövmeli, öfkeli bir İtalyan'a doğru çeviriyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve yüz hatlarını bir rahatlama kaplıyor. Sonra muhtemelen tam arkamda duran Kızıl Ejder'e doğru kaldırıyorlar.

"Feng!" diye bağıyor. "Ondan uzak dur!"

Çin Üçlüsü'nün liderinin yeğeni kısa sehpanın üzerine eğilip karanlık, kısık gözlerle beni süzerken sehpanın içine daha da büzülüyorum. Bir küfür mırıldanıyor ve ağaçların arasından hızla geçmeden önce etrafında dönüyor.

"Feng, seni korkak!" Dante arkasından bağıyor. "Buraya gel ve bir erkek gibi yüzleş benimle."

Dante yanımda yere kayıyor, güçlü, nasırlı elleri yüzümü kavıyor. "İyi misin Rosa?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Beni hiç görmedi. Saklanıyordum ve sen gelene kadar burada olduğumu bilmiyordu."

"*Grazie a Dio*," diye mırıldanıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Tanrı'ya şükür, iyisin."

Kollarına gömülüyorum, burnumu gömleğine gömüyorum. Kokusu varlığımı istila ediyor ve beraberinde tuhaf bir sakinlik duygusu getiriyor. Dante'nin devasa vücudu beni sararken kendimi yenilmez hissediyorum.

"*Cazzo*, Rosa, sizi bir saniyeliğine yalnız

bırakıyorum...." "Bu benim hatam değil."

Beni serbest bırakıyor ve kol mesafesine kadar uzatıyor. "Bana her şeyi anlat." "Anlatacak pek bir şey yok. Ben kendi işime bakıyordum.

süsler-"

Dante gözlerini öyle bir devirir ki sadece beyazları görünür.

"-İtalyan aksanlı bir adamla konuşmasına kulak misafiri olduğumda."

"Hangi a d a m ?" Şimdi o kadar genişler ki karanlık neredeyse

Beyaz.

"Bilmiyorum ama sanırım öldü." Şokta olmalıyım çünkü kelimeler ağzımdan herhangi bir Salı günüyümüş gibi dökülüyor.

Dante ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Ağaçların arasından süslerin sergilendiği yeri gösteriyorum.

"İşte orada."

Beni arkasından çekiştiriyor ve Noel sergisinin etrafında sürünüyor. Sadece birkaç metre ötede, koyu kırmızı bir havuz karı örtüyor. O iğrenç ağızdan bir dizi küfür daha çıkıyor. Nedense İtalyanca çok daha sıcak.

Cesedi görmek için Dante'nin etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama beni daha da arkasına itiyor.

"Bunu görmek zorunda değilsin."

ılgınca olan şey, bunu istiyor olmam. İçimdeki hastalıklı, karanlık bir parça ölümün görmeyen gözlerini, ifadesiz maskesini görmek istiyor. Bunu yüzlerce kez hayal ettim, aynı bakışı, elimde bir bıçakla başında dururken amcamın yüzünde.

Ama bunu yapacak cesareti kendimde hiç bulamamıştım.

Yaklaşan ayak seslerinin çıtırtısı başımı omzumun üzerinden döndürüyor. Aldo bize doğru koşuyor, silahını çekmiş.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Dante homurdanıyor.

"Kusura bakma patron, sen mesaj attığında sosisli sandviç alıyordum."

"Rose'un başı gerçekten belada olmadığı için şanslısın." Aldo'yu ceketinin yakasından tutup yerden kaldırdı. Ayakları tekmelerken havadan başka bir şey bulamayan adamın gözlerinden dehşet akıyor. "Eğer Rose yaralansaydı ve sen geç kalsaydın, cesedini temizlemek sana kalırdı."

Szlerindeki zehrin yarattığı garip bir heyecan ürpertisi omurgamda geziniyor.

Aldo sertçe yutkunuyor, bakışları karlı zemine dalıyor. "zr dilerim patron. Bir daha asla olmayacak, yemin ederim."

"Bu pisliği temizleyin." Onu serbest bırakan Dante başını cesede doğru çevirir. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Aldo başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Adamı daha önce hiç görmedim." "Gemini Corp için falan çalışıyor," diye geveliyorum.

"Ne?" Dante'nin karanlık bakışları bana doğru döndü. "Feng onu öldürmeden önce konuştuklarını duydum."

"Merda," diye hırlıyor. "Bana her şeyi tam olarak duyduğun gibi anlat."

"Elbette." Kollarımı kendi etrafımda sarıyorum. Dante'nin yüz ifadesinde vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir şey var. Bu öfke ya da kızgınlık değil. Daha kötüsü, çok daha kötüsü. Korku.

Küçük gümüş yıldızı avucumun içinde çeviriyorum ve cılız küçük ağacımın en yüksek dalına bakıyorum. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda durmama bile gerek yok. Triad'la beklenmedik karşılaşmamın Noel'imi mahvetmesine asla izin veremezdim. Dante'nin dairesine döndüğümüzde, o çalışma odasında kayboldu ve ben de ağaç üzerinde çalışmaya başladım. Zavallı küçük şey eve dönerken arabada iğnelerinin yarısını kaybetmişti.

Bagajı temizlemeyi teklif ettim ama Dante Aldo'nun yapmasında ısrar etti. Zamansız sosisli molası için verdiği cezanın bir parçası. Dante'nin çılgın korumacılığını delicesine çekici bulmadığımı söyleyebilmeyi isterdim ama bu düpedüz yalan olurdu. Aldo'yu tehdit etme şekli kanımı pompalıyor ve bacaklarımda arasında sıcaklık akıyordu.

Şeytandan bahset....

Dante oturma odasına giriyor, hüzünlü küçük ağacıma bakıyor ve başını sallıyor. Onu görmezden gelerek yıldızı en uzun dala takıyorum. Ve dal sarkıyor. Dante'nin geniş göğsü kahkahasının gücüyle zıplıyor. "Harika seçim, tatlım."

"Kapa çeneni." Sarkan dalı kaldırıyorum ve yıldızı tutmak için üç gevşek kolu birbirine tutturuyorum. "İşte oldu." Işıltılı yıldız zar zor tutunuyor, kalan dallar sarkıyor ve süslerin çoğu yere düşmekten bir saniye uzaktaymış gibi görünüyor ama başardım. Küçük ağacım dikildi.

Dante tam arkamda duruyor, vücudunun sıcaklığı sırtıma vuruyor. "Akşam yemeği için Çin yemeği sipariş ettim. Misafir beklemiyordum."

"Gerçekten yemek mi yapıyorsun?" Başımı omzumun üzerinden çevirip iri yarı adama şaşkın bakışlar fırlatıyorum.

"Aslında mükemmel bir aşçıyım. Belki bir gün sana gösteririm, eğer iyi bir kız olursan." Sırıttıyor, sonra karanlık bakışları benim küçük ağacıma takılıyor. "Işıkları açarsak o cılız şey yanacak diye korkuyorum."

"Sadece yap şunu." Duvardaki prizden sadece birkaç santim ötede duran fişi başımla işaretliyorum.

Kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor: "Eğer bu benim dairemi yakarsa çok ağır bir şekilde cezalandırılacaksın." Vahşi bir sırıtış dudaklarını ayırıyor ve içimdeki sıcaklık hızla artıyor. Avuçlarını kıçımında gezdirdiği görüntüler zihnimde beliriyor ve omurgamda bir titreme oluşuyor.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak," diye zorluyorum sonunda hararetle anıları kovduktan sonra. Yakın zamanda bundan daha fazlası olmayacak. "Şimdi, sok şunu."

"Mmm, Rose, hiç sormayacaksın sanmıştım." Daha da yaklaşıyor, önünü sırtıma dayıyor ve ben şimdiden onun kalınlığını ve bana karşı dikleştiğini hissedebiliyorum. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı kıvılcımlanıyor.

Dirseğimi onun kaya gibi sert karın kaslarına saplıyorum ve hemen pişman oluyorum, çünkü komik kemiğimi çiviliyorum ve kolumdan aşağı ve yukarı elektrik karıncalanmaları gönderiyorum.

Sadece ışıkları takacak kadar uzaklaşıyor, sonra geri dönüp üzerime geliyor. Parlak, pırıltılı ışıklar daireyi altın bir parıltıyla aydınlatıyor ve göğsüme sıcaklık doluyor. Göz ucuyla Dante'nin dudaklarının kenarından kıvrılan bir gülümseme yakalıyorum.

Ve ilk kez, bu bir sırıtma ya da küçümseme değil, gerçek bir gülümseme ve Tanrım, nefesimi kesiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. Daha fazla katılamazdım.

BÖLÜM 23

MAN BUN

D ante

Uyurken onu izlemeyi bırak, seni *coglione*. Oturma odasını adımlıyorum, güneşin ilk ışıkları parkın üzerinden doğuyor ve hangisinin daha güzel olduğundan emin değilim, gün doğumunun derin turuncuları mı yoksa koltuğuma uzanmış kadın mı?

Rose ve ben bütün geceyi o lanet olası çirkin ağacın önünde konuşarak geçirdik ve o uykuya daldığında, parıltıyan ışıkları kapatamadım. Yangınla ilgili haklı korkularıma rağmen. Bu yüzden çok ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlamak yerine gecenin çoğunu tek gözüm açık geçirdim. Çatı katım tüm tasarımcı dokunuşlarıyla mükemmel bir şekilde dekore edildi, ancak hiçbir şey o cılız, kahverengi şey kadar sıcaklık getirmedi.

Telefonum titriyor ve düşüncelerim yeni oda arkadaşşımdan cep telefonuma kayıyor. Rose bana Noel ağacı pazarında duyduklarını anlatır anlatmaz Tony'ye Gemini Corp hakkında bulabileceği her şeyi bulmasını söyledim. Clara, zar zor göz gezdirdiğim o anlamsız haftalık raporlardan birinde bu isimden bahsetmişti. Şimdi dikkat etmem gerekiyordu.

Çağrı cevaplama düğmesine bastım. "Ne buldun?"

"Maalesef pek bir şey yok. Gemini Corp özel bir şirket, dolayısıyla pek bir şey yayınlamaları gerekmiyor."

"Tıpkı King Industries gibi."

"Evet." P'yi patlatıyor ve nedense uykusuz kalan son sinirlerime dokunuyor.

"Peki ya Feng? Rose'la etkileşimi hakkında bir haber var mı? Onun kim olduğunu biliyor mu? Eğer Rose'un bir şey duyduğunu düşünüyorsa-" Cümlelerin geri kalanını ısırarak bitiriyorum, korkunun karıncalanması kalan kelimeleri de çalıyor.

"Hiçbir şey, patron. Ama bütün adamlarım bu işin peşinde. Eğer Rose'un adı ya da eşkali dedikodulara karışırsa, bundan haberimiz olur."

"Güzel." Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım derime batıyor. "Ve Dr. Mark?"

"Hala M.I.A., ama ofisindeki tabelaya göre muayenehane Pazartesi günü açılıyor, yani eninde sonunda gelmek zorunda kalacak."

"Üzerinde kal, anladın mı?"

"Elbette, şey."

"Ve Tony, Red Dragons'la oyunumuzu hızlandır. Her gün iki kişinin dışarı çıkarılmasını istiyorum."

"Ciddi misin sen?"

"Sesim ciddi mi geliyor?" Homurdanıyorum. "O pislik beni oyalıyor ve ben bundan bıktım."

"Dante, Aşağı Doğu Yakası zaten bir barut fıçısı. Bunu yaparsan patlar."

"Umurumda değil," diye bağıriyorum. "Emri ver." Rose koltukta yuvarlanıyor, dudaklarını büzerek yumuşak bir iç çekiyor.

"Yapacağım, patron."

Parmağımı aramayı sonlandırma düğmesine sokuyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

"Günaydın, günışığı." Rose'un sert, uykulu sesi içimdeki kızgınlığı dışarı akıtıyor.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Senin sesinle uyanmak hoşuma gidiyor." Kaşları çatılıyor ve sanki kendi rızası olmadan dökülmüşler gibi dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. Doğruldu ve dizlerini göğsüne çekerek o uzun, seksi çıplak bacaklarını içeri soktu. "Sanırım kanepede uyuyakalmışım, ha?"

Başımı salladım. "Seni hareket ettirmek istemedim. Çok rahat görünüyordun."

"Öyleydim." Kaşları bu itiraf karşısında şaşırmış gibi yine büzüşüyor. Sadece o değil. Gecenin çoğunu onun başı kucağında geçirdim, ama bunu ona itiraf edersem lanetlenirim.

Başparmağımı omzumun üzerinden çalışma odasına doğru salladım. "Bugün yapmam gereken bazı işler var...."

"Oh, evet, endişelenme. Zaten gitmem gerekiyor. Saat dokuzda vermem gereken bir ders var."

"Bugün mü?"

"Evet, bugün ayın yirmi altısı. Palestra açık, hatırladın mı?"

Bir küfür mırıldanıyorum ve elimi dağınık saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Birkaç gün daha erteleyemez misin?"

"Hayır! İş yeni aldım, Dante. Daha fazla izin isteyemem."

Dizlerimle onu kanepeye sabitleyerek üzerine çıktım ve inatçı kadının gözünü korkutmak için elimden geleni yaptım. "Ders için ne kadar istiyorlarsa sana o kadar ödeyeceğim."

"Hayır!" diye ciyaklıyor. "Beni serseri muhbirlerinden biri gibi satın alamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu işe ihtiyacım var, Dante. Sadece bir hafta, bir ay ya da kafanda beni koruman gerektiğini düşündüğün süre kadar değil."

Vücudumu onunkinin üzerine katlıyorum ve bir elimi kanepenin minderinin iki yanına koyuyorum. "Beni dinle tatlım, bunu zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Hayır, uymamı beklediğin aptalca kurallar uydurdun, ama bu yapamayacağım bir şey. O işe ihtiyacım var, Dante. Daha da ötesi, hoşuma gidiyor." Duraksıyor ve alt dudağını emiyor. "Lütfen bunu benden alma."

Suçluluk duygusu alevleniyor, acıma ve pi manlı ın zehirli bir karışımı. Herkese yaptığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratmasaydım, bu sapı a karşı en başından beri daha proaktif olsaydım, bu boktan durumda olmazdı. "Peki," diye homurdandım. "Sanırım yogaya gidiyorum o zaman."

"Ne?"

"Bu daireden tek başına  ıkmana izin vermeyeceğim. Sadece deli kı lı eski sevgilin peşinde değil, şimdi bir de Feng var. Ne duyduğunu ya da gördüğünü d   nd    hakkında hiçbir fikrim yok ve misilleme yapması riskini göze alamam. Bizi birlikte gördü. Benim için kim olduğunu anlaması uzun sürmez."

Dilimi ısırdım. Son kısmın ortaya çıkmasını istememi tim. *Benim için.* O benim için neydi ki? Bir i , bir sorumluluk, bir kurtuluş mu? Birkaç hafta içinde kafamın alamayacağı kadar çok şeye d n  m  t .

O parlak yeşil gözlerinden korku akıyor ve bu kadar duygusuz olduğum için aya ımı a zıma sokmak istiyorum. Benimle yaşadığı birkaç gün içinde, onu daha da fazla belaya maruz bırakmayı ba ardım. *Cazzo.*

Yava  a başını sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırıyor ve birbirine dolanmı  parmaklarına odaklanıyor. "Daha önce olduğu gibi beni takip etmesi için adamlarından birini gönderemez misin?"

"Yeterince g vendi im kimse yok." Lanet olası gerçek bu. Şu anda onun hayatını emanet edebileceğim çok az erkek var. Bu da beni yine bebek bakıcılığı görevinde bırakıyor. En azından egzersiz yapabilirim. Bu kadının tatil için bana hediye ettiği kalıcı mavi topların bir sonucu olarak biraz stres atmak için şu anda çok ihtiyacım olan bir şey.

Rose bana bakıyor ve burnu neredeyse benimkine de iyor. Küçük bir i  geçiriyor ve dilini alt duda ının üzerinde gezdiriyor. *Dio,* o ağzı her santimiyle birlikte sahiplenmek istiyorum. Dünkü o küçük tat yeterli değildi, hem de hiç yeterli değildi.

"Tamam," diye mırıldanıyor. "Ama seni uyarıyorum Dante, eğer sana karşı yumuşak davranaca ımı d   n yorsan, başka bir şeyle kar ıla acaksın."

Alay ediyorum. "Seninle hiçbir şey kolay değil, tatlım. İşi ilginç kılan da bu." Ona göz kırpıyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Bu kadınla birlikte olmak beni düşündüğümünden çok daha fazla şekilde sınıyor.

Eğer gözlerini Rose'un kışından ayırmazsa güzel çocuğun topuzunu koparacağım. Ön sıradaki serseriye dik dik bakıyorum, damarlarımda öfke dolaşiyor. Bir saatlik yoga dersi boyunca ona bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Rose o kıvrımları saran dar yoga pantolonunu giydiği için bir parçam onu suçlayamıyor. Amının şeklini tam olarak seçebiliyorum ve sikim eşofman altıma karşı öfkeleniyor. Aşağı doğru köpek pozisyonunda, ince kıcı havada ve göğüsleri spor sütyeninin üstünden taşıyor. Onunla kıyafet seçimleri hakkında konuşmalıyım, yoksa kalp krizi geçireceğim. Ben de yoganın rahatlatıcı olduğunu sanıyordum.

Tek yapmak istediğim bu odadaki her erkeğin gözlerini oymak.

Rose yerden kalkıyor ve öğrencilerin arasında dolaşarak pozisyonlarını ayarlıyor. Man-bun'a ulaşp elini sırtının alt kısmında gezdirdiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum. Bir hırıltı göğsümü titretiyor, ses o kadar yüksek ki yanımdaki sarışın irkiliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Hazımsızlık."

Duruşuma, nefes alış verişime odaklanmaya çalışıyorum ama adam-serseri Rose'un liseli kızlar gibi kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldarken görüşümü sadece koyu kırmızı kaplıyor. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?

Bu adam o kadar komik olamaz. Saçları kız gibi olan yirmili yaşlarında biri.

Rose sonunda doğrulur ve ellerini çırpır. "Herkes afezin. Bugün harika iş çıkardınız. Görünüşe göre tatil için verilen iki günlük izin herkesi güzelce gevşetmiş ve rahatlatmış."

Ben hariç. Parmaklarım bu odadaki her erkeği boğmak için seğiriyor.

Doğruluyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Man-bun matını yuvarlıyor ve stüdyonun önünde başka bir aletle sohbet eden Rose'a doğru yürüyor. Neden etrafında bu kadar çok erkek var?

Paspasımı korkunç bir rulo haline getirerek kolumun altına sıkıştırıyorum ve Rose'a doğru ilerliyorum.

"Özel ev ziyaretleri yapmamanız gerçekten utanç verici," diyor man-bun. Eğiliyor ve kadının omzunu sıkıyor. "Quad'larım gerçekten çok sıkı ve bire bir özel ilgiyi kullanabilirim."

Öfke damarlarımda dolaşıyor ve çenemi sert bir setten gevşetiyor. "Ben koparmadan o lanet elini ondan çek," diye hırlıyorum.

Rose'un nefesi kesildi. "Dante!" Onu zar zor duyuyorum, o kadar odaklanmışım ki.

Man-bun'ın soluk mavi gözleri irileşir ve ağzı büyük bir O harfine dönüşerek bembeyaz kesilir. "Affedersiniz?"

"Beni duydun, tatlı çocuk. Rose'a bir daha asla dokunma. O benim ve ona bir kez daha elini sürersen taşaklarını kesip sana yediririm."

Geri çekilir, etrafında döner ve o kadar hızlı kaçır ki uzak bir anıdan başka bir şey değildir.

"Bunu nasıl yaparsın?" Rose tıslıyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve elimi bileğine doluyorum. "Sana bir et parçasından başka bir şey değilmişsin gibi bakıyordu. Bütün sınıf boyunca çenemi kapalı tuttum. Bir saniye bile kendimi kontrol edemedim."

"O zaman daha sıkı çalışsan iyi edersin. Eğer uslu durmazsan, bu iş asla yürümez."

"Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Jack'ten mi?" Başını man-bun'ın kaybolduğu koridora doğru çevirir.

"Hepsinden."

Gözlerini devirerek başını sallar. "Bunun ne olduğunu anlıyorum. Sen kıskançsın...." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Değilim," diye homurdanıyorum.

Başka bir adam yaklaşıyor, aramıza giriyor. "Affedersin Rose, sadece ne kadar harika bir ders olduğunu söylemek istedim. Özel ders veriyor musunuz?"

Oh, lanet olsun. Pezzo di merda. Ben durduramadan elim yılan gibi dışarı fırlıyor ve Rose'un boynunun arkasına dolanıyor. Ağzını kendime doğru çektim. Dudaklarım dudaklarına çarpmadan bir an önce gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

BÖLÜM 24

KENDİNİ KORUMA

Rose

Dante beni yutuyor, ağzı dudaklarımı tüketiyor, sanki onunla kurtuluşu arasında duran tek şey dudaklarım gibi. En kötüsü de ne? Onunla başa baş gidiyorum. Vücudum onunkinin içinde eriyor, yumuşak kıvrımlarım onun pürüzlü kenarlarına mükemmel bir şekilde uyuyor. Tanrım, bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu. Dante'nin haftalar önce sarhoş bir şipşak olması gerekiyordu ve kendimi bundan mahrum bırakmak bunu çok daha fazlasına dönüştürdü. Bu olmalı. Bu adamın sikine bu şekilde sürtünmemin başka mantıklı bir nedeni olamaz. Tam da yoga stüdyomun ortasında.

Şehvet dolu sisin arasında bir parça mantık süzülüyor ve onu geri itiyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Hırladım. Etrafımda dönerek özel ders isteyen Charlie'yi aradım. Fazladan para işime yarayabilirdi. Ama o gitmişti. Odadaki diğer tüm öğrenciler gibi.

Lanet olası Dante, gür sesi ve öldürücü, gece yarısı gözleriyle onları korkutup kaçırdı.

Artık yalnız olduğumuza göre, göz hizasına yaklaşmak için parmak uçlarıma yükselerek ona ters ters bakıyorum. "Bunu yapamazsın, Dante. Bu benim işim.

Ofisinize gelsem, iş arkadaşlarınıza hakaret etsem ve sizi bu şekilde öpsem hoşunuza gider miydi?"

"Tatlım, seni masamın üzerine yatırır, o uygunsuz yoga pantolonunu ayak bileklerine kadar indirir ve işten çıkma saatine kadar seni becerirdim."

Nefesim kesiliyor, boğazımın arkasından utanç verici bir gıcırta yayılıyor. Tüm kan başımdan şehvetli amıma doğru akıyor.

Kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Tek yapman gereken sormak."

"Asla," diye tıslıyorum. Hain kalçalarım onun kaya gibi sert ereksiyonuyla buluşmak için eğilirken bile. *Kahretsin Rose*. Avuçlarımı göğsüne bastırarak onu tuttuğu yerden itmeye çalışıyorum. Geçen sefer beni yatıştırmış olmalı çünkü şimdi ne ben bir milim kıpırdayabiliyorum ne de o.

Dante kalçalarını benimkilere sürttükçe tutuşu daha da sıkılaşıyor. Ondan yarım ayak daha kısa olmasaydım, beni tam merkezimden okşuyor olacaktı. Kahretsin, bu kadar uzun olduğu için ondan hiç o anki kadar nefret etmemiştim. "Hadi tatlım, teslim ol artık." Dudaklarını yalıyor, dilini o mükemmel yay üzerinde yıkıcı bir şekilde yavaşça gezdiriyor. "O gece seni terk ettiğim için özür dilerim. Duymak istediğin bu mu? Her şeyi berbat ettim, tamam mı?"

Göğsümde bir memnuniyet girdabı çiçek açıyor, dudaklarımı kocaman bir gülümsemeye ayırıyor. Evet, istediğim tam olarak buydu. Ondan ihtiyacım olan şey.

"Zamanda geriye gidebilseydim, o tatlı, dar amcığa girene kadar bu çağrıyı görmezden gelirdim. Çünkü *cazzo*, Rosa, şimdi seni aklımdan çıkaramıyorum. Ve o pisliklerin ellerinin senin üzerinde olması fikri, vücutlarındaki her bir kemiği kırmak istememe neden oluyor."

Keskin bir nefes alıyorum, ses tonundaki şiddet aşağıda yanan alevleri körüklüyor. Sözlerinden iğrenmeliydim çünkü bir parçam ne kadar doğru olduklarını biliyordu. Blöf yapmıyordu. Adam bir katildi. Stella beni hep uzak durmam konusunda uyarmış, güzel ve engebeli yüzeyin altında yatan canavara dair ipuçları vermişti ama ben asla inanmak istememişim.

Artık biliyorum. Gerçek, o dipsiz, zifiri gözbebeklerinden bana haykırıyor.

Başparmağını kabaca alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve seksi bir hırıltı boğazını titretiyor. "Seni korkutuyor muyum, kıymetlim?"

Bu düşünceyi zihnimden nasıl söküp aldı, aklım almıyor. Başımı sallıyorum ve parmağını ağzıma alıyorum. Çünkü belli ki aklımı kaçırmışım. Dilim nasırlı parmağının etrafında dönerken bir küfür savuruyor.

"Rosa, dikkatli ol..." Ses tonundaki sertlik içimi sıkıyor. "Canavarlar hakkında ne derler bilirsin."

Elimi onunkinin etrafında kenetleyip ağzıma yaklaştırıyorum. "Bu da ne?" Başparmağının etrafında mırıldanıyorum, yavaşça emiyor ve daire çiziyorum.

"Bir canavarı bir kez serbest bıraktığınızda, onu kafesine geri sokamazsınız." Başparmağını tükürdüm ve çenemdeki tükürüğü silerek ona sııttım. "O zaman sanırım seni kafese tıkmak istememem iyi bir şey." Her şeyi alır

Vücudumdaki iradenin bir zerresi bile arkamı dönüp kapıya doğru yürümeme izin vermedi. "Ama yapmalısın."

Fısıltıyla yaptığı itiraf o kadar zayıf ki, nabzımın gürültüsünden zar zor duyuyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyorum ve bunun farkındayım.

Sadece bir öpücük beni bir su birikintisinde bıraktı. Eğer Dante'y i gerçekten içeri alırsam, beni mahvederdi. Bu Rose 2.0'dan daha fazlası. Bu kendini koruma.

Personel salonunda PB&J'mi yavaşça çiğniyorum, koridorda bekleyen yeni oda arkadaşım la yüzleşmeye pek hevesli değilim. Dante bütün gün yoga stüdyomun kapısının önünde durdu. O gece yarısı gözleri hiç ayrılmıyor, bana bir metre yaklaşan her erkeği uğursuzca süzüyordu.

Yine de beni etkilemesine izin vermedim. Palestra'daki özel dersler büyük paraydı, bu yüzden Dante'nin tüm müşterileri korkutup kaçırmasına

izin vermeyi reddettim. Şaşırtıcı bir şekilde, o

Bütün gün kapının yanındaki yerinde sabit kaldı ve başka kimseyi tehdit etmedi. Belki de her şeye rağmen işe yarayabilirdi.

Salon kapısı açılıyor ve Maisy'nin gülümseyen yüzü girişi dolduruyor, ardından hırlayan bir İtalyan yakalıyorum. Kapı kapanmadan önce çalışan salonuna gizlice bir göz atıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Bir an için, kanepede uyumayı planladığım Noel arifesinde yaptığı gibi buraya da baskın yapacağından emindim.

"Hey, Rose!" Maisy yanımdaki sandalyeye oturdu, sonra da marul, domates ve tüm malzemelerle dolu, yetişkin görünümlü sandviçini açtı. Benim çocuğumun yemeğinin aksine. Dante'nin buzdolabının içeriğini hemen yenilemesi gerekiyor. "Noel'in nasıl geçti?"

"Harika," diye mırıldanıyorum. Neyse ki PB&J konuyu uzatmamak için iyi bir bahane oldu. "Sen mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece mükemmel. Mükemmel kız kardeşim, onun mükemmel kocası ve çocuklarıyla birlikte."

Büyük lokmayı yutuyorum ve elini sıkıyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, üzülme. Sebepsiz yere B gibi davranıyorum. Sadece acı çekiyorum."

Ona hala boşanması hakkında pek bir şey sormadım ve şu anda bu konuya girecek kadar aptal değilim, ama bir gün yalnız kaldığımızda daha fazlasını öğrenmek için aklıma bir not alıyorum.

"Long Island nasıldı?" diye soruyor.

Donup kalıyorum, ona gerçeği ya da en azından bir versiyonunu söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Yeni arkadaşıma yalan söylemekten nefret ediyorum. "Sonunda gitmedim," diye mırıldandım sonunda. Gözleri açılıyor ve elindeki sandviçi düşürüyor, marul ve domates fırlayıp yere sığıyor. "Ah, şekerim! Özür dilerim, tam bir sakarım." Eğildi ve sandviçinin geri kalanını sandalyenin altından sıyırmaya çalıştı. masaya oturur, sonra hışımla kalkar. "Kim olursa olsun, neden gitmedin?"

Mantıklı bir mazeret bulmaya çalışırken zihinsel olarak çırpınıyorum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Aile dramı." Kısa, tatlı ve doğru. "Bu konuya girmemeyi tercih ederim."

"Tabii, anladım." Maisy kaşları çatılmadan önce su şişesinden bir yudum alıyor. "Ama bekle, ısıtıcın bozuk sanıyordum. Gece nerede kaldın?"

Yanaklarımı yakan sıcaklık kulaklarımın ucuna kadar ulaşıyor. Ki bu hiç mantıklı değil. Vahşi İtalyan'ı düşünmek bile bedenimi allak bullak ediyor. "Aslında ben Dante'yle kaldım."

Maisy'nin soluk yeşil gözleri kafasından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Ah, kızım, bunu nasıl bu kadar rahat söyleyebildin? Geceyi muhteşem Roma tanrısı Dante Valentino ile mi geçirdin?"

Birkaç kafa bize doğru dönüyor ve ben de sandalyeme gömülüyorum. Bazen Valentino'ların ne kadar büyük bir olay olduğunu unutuyorum, özellikle de bu çevrelerde. "Hiçbir şey olmadı," diye tıslıyorum.

"Bu yüzden mi salonun dışında duruyor?" Başını omzunun üzerinden kapıya doğru eğiyor ve kaşlarını sallıyor.

"Ha. Bunu fark ettin mi?"

Dudaklarında gülünç bir sırıtış beliriyor. "Bu kocaman, hırçın, günahkâr derecede lezzetli erkeği görmezden gelmek imkânsız."

"Bilmiyorum, belki." İlgisiz bir el sallıyorum ama ben bile inanmıyorum. o.

"Dökül, Rose. Lütfen!" Ellerimi tuttu ve sıktı, heyecanla gözlerinde hayat parlıyordu. "Hayatımda eğlenceli bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Lütfen, senin aracılığınla yaşamama izin ver!"

Yakına eğildim ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Hiçbir şey olmadı. Bir şey olmadı."

Maisy başını geriye atar ve güler. "Korkunç bir alaycısın. Ve berbat bir yalancısın." Spin eğitmenlerinden biri içeri girerken kapı tekrar açılıyor ve adamın omzunun üzerinden Dante'nin öldürücü bakışlarını yakalıyorum.

Maisy de öyle olmalı çünkü bana dönüp başını sallıyor. "Bu yüz hiçbir şey olmamış bir adamın yüzüne benzemiyor."

"Haklısın." Sırıtiyorum. "Eğer bir şey olsaydı, yüzündeki sırıtışı silemezdi." PB&J'nin geri kalanını

Ağzımı açtığımda kese kâğıdını buruşturup çöpe atıyorum. Dante'den sonsuza dek kaçamam ve içimden bir ses onu ne kadar bekletirsem gazabının o kadar artacağını söylüyor.

Maisy yine kıkırdıyor. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. O adam hakkında hikayeler duydum...." Gülümsemesi eriyip gidiyor, kaşları çatılıyor.

"Havlıyor ama ısırıyor, güven bana." Ayağa kalkarken omzunu sıkıyorum. "Ama bana göz kulak olduğun için minnettarım. Stella gittiğinden beri, bir arkadaşına sahip olmak güzel."

"Aynen! Yakında kesinlikle bir kez daha yatıya kalmalıyız."

"Kesinlikle." Kelimeyi zorlayarak söyledim çünkü gerçek şu ki takipçim hala serbestken muhtemelen yapmamalıyım. Yapmak istediğim son şey Maisy'yi tehlikeye atmak. Bir hastayla çıkmak gibi aptalca bir karar verdiğim için bu kadar utanmasaydım, yeni arkadaşşıma gerçeğı itiraf ederdim. Belki bir gün cesaretimi toplardım.

Çantamı almak için dolabıma doğru yürürken ve zihinsel olarak kapının dışındaki şeytanla yüzleşmeye hazırlanırken bu aptalca hatayı nasıl çerçeveleyeceğimi düşünüyorum. Onunla daha ne kadar mücadele edebileceğimden emin değilim. Daha da kötüsü, artık savaşmak istediğimden de emin değilim. Tuş takımına kodumu yazıyorum ve metal kapı tıklayarak açılıyor. Tek, solmuş sarı bir gül bana bakıyor.

BÖLÜM 25

TAMAMEN

D ante

Rose'un ıgılgı kalbimin kaburgalarımaya çarpmasına neden oldu. Personel salonunun kapısından içeri daldım, görüşüm kıpkırmızı olmuştı. Odayı tararken onu saniyeler içinde buluyorum, dolabının önünde donmuş bir şekilde duruyor. Omuzları titriyor, kolları vücudunu sıkıca sarmış.

Bir şey ciğerlerimdeki kalan havayı da sıkıyor.

Rose'a doğru ilerleyen kızıl saçlı birini itip onu göğsüme doğru çekiyorum. "Ne oldu böyle?" Bakışlarım çantasının tepesindeki sarı güle takılmadan bir an önce kükredim. "Siktir."

Diğer eğitimdenlerden ve personelden birkaçı odayı dolduruyor, meraklı bakışlar bize doğru yöneliyor. "Herkes dışarı çıksın," diye bağıriyorum.

Çıkışa doğru ayak sesleri hızlanıyor ve dikkatimi tekrar Rose'a veriyorum. Burnunu gömleğime gömüyor, göğsü benimkine çarpıyor. *Cazzo*. Bu pislik Tony'yi nasıl geçti? Ya da beni? "Şşş, tuttum seni Rosa," diye fısıldıyorum kulağına.

"Asla durmayacak," diye mırıldanıyor gömleğimin içine.

Damarlarımda iğ bir öfke dolaşıyor ve Rose'u kendime sımsıkı sararken tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Yanıliyorsun tatlım. Bir ölü

adam bir bok yapamaz."

"İyi misin?" Kızıl saçlı kadın yanında beliriyor ve sonunda onu tanıyorum. Bu onun arkadaşı, Maisy, kapsamlı bir geçmiş araştırmasından sonra evinde kalmasına izin verdiğim kişi. Eski kocası tacizci bir pislikti ama uzaklaştırma kararı sayesinde artık ortalıkta yok. Kızın salonu terk etme emrime itaat etmemesi çok sinir bozucu ama Rose'un iyiliği için sinirimi bastırıyorum.

"Evet, ben iyiyim." Elimden kurtulmaya çalıştı ama ben sadece kolumu beline doladım. *Dio*, korkunç bir an için Mark'ı ya da daha kötüsü Feng'i boğazına bıçak dayamış halde bulacağımı sandım. Bu görüntü damarlarımda buza yol açmış, lanet kalbimi durdurmuştu.

"Bu bir gül mü?" Maisy kaşları çatılmış bir halde Rose'un dolabına bakıyor.

Rose nefes nefese kaldı ve sonunda vücudu benimkine yaslanarak gevşedi. "Özür dilerim, sana söylemeliydim. Eski sevgilim çok ürkütücü davranıyor ve bana garip şeyler gönderiyor."

"Tatlım, çok özür dilerim." Maisy ona doğru uzanıyor ve ben Rose'u onun elinden çekip almak için delice bir istekle doluyorum. Kadının eli Rose'un omzuna dolandığında, canavarı en karanlık derinliklerime itiyorum. Ona zarar vermeyecek, seni *coglione*. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye bağıyorum. "Onu yakaladım."

Maisy'nin gözleri benimkilere kayıyor ve çilli burnunda bir güvensizlik pırıltısı beliriyor. Arkadaşına doğru eğiliyor. "Ciddiyim, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?"

Rose başını sallıyor ve ona sıkı bir gülümseme sunuyor. "Teşekkürler Maisy, gerçekten minnettarım."

Kızıl saçlı kadın kapıya doğru dönmeden önce bana bir kez daha bakıyor. Burada bir arkadaşı olduğu için minnettar olmalıyım ama tek hissettiğim, kadının bunu halledemeyeceğimi düşünmesi. Rose benim.

Onu zaten birçok kez hayal kırıklığına uğrattın. O karanlık ses bilinçaltımı tırmalıyor. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Bir elimle pembe çantasını tutarken diğer elimi Rose'un avucuna doluyor ve onu kapıya doğru çekiyorum. "Hadi eve gidelim. Adamlarımdan birine Palestra'nın güvenlik kameralarını kontrol ettireceğim ve bunu tam olarak kimin yaptığını bulacağız."

Rose bana bakıyor, parlak gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

Ayaklarını kapıdan bir adım ötede durduruyor, parmakları hâlâ benimkilere dolanmış. "Bekle. Yani o gece ben buradaydım, sen de izliyor muydun?"

"Öyleydim."

Dudakları somurtuyor ama şaşırtıcı bir şekilde kapalı kalıyorlar. Beni çıkışa doğru sürüklüyor ve ben de amcığı kırbaçlanmış bir erkek arkadaş gibi onu takip ediyorum. İşin en sinir bozucu yanı, o sıcacık amcığın tadını bile çıkaramamış olmam. Sadece bütün pislikleri alıyorum.

Başımı sallayarak anlamsız düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Bu kadın cehennemi yaşıyor ve benim tek düşünebildiğim şey sikim. Kahretsin, ben gerçekten *piçin tekiyim*.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ertesi sabah çalışma odamdaki deri koltuğa gömülürken telefonda Tony'ye hırlıyorum. Bilgisayar ekranına bakıyorum, Palestra'daki çalışan salonunun grenli siyah beyaz görüntüleri dönüp duruyor.

"Belki de bu doktor değildir, patron? Güvenlik sistemini her kim hacklediyse, teknisyenlerimizle aynı seviyededir."

Bu hiç mantıklı değil. Sıradan bir plastik cerrah nasıl olur da sektördeki en iyi hackerlara erişebilir? Adamın gezegenden kaybolmuş gibi görüldüğü gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Yine de bir şekilde Palestra'ya girmiş.

Derimin altında karanlık kıvrılıyor; gömülü tutmak için çok uğraştığım canavar yüzeye doğru pençelerini çıkarıyor. Rose'a işkence eden adamın canını alma dürtüsü damarlarımdaki kanı kaynatıyor.

Bir şeyler yapmam lazım, yoksa patlayacağım. "Feng'in iki adamı, bugün elendiler mi?"

"Biri gitti, biri kaldı patron."

"Güzel." Heyecandan içim içime sığmıyor. Bir adamın hayatının tükenişini izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Eğer bu Dr. Mark olamazsa, Kızıl Ejderlerden biri gayet iyi iş görürdü. "İkinci vuruşu iptal et, ben kendim halledeceğim."

"Emin misin?"

"Evet, Tony, eminim."

"Ama Luca dedi ki-"

"Kardeşim burada değil. Değil mi?" Hırlıyorum. Luca muhtemelen onu eğilimlerim konusunda uyarmıştır. Bağımlılık yıllardır mücadele ettiğim bir şey. Sadece uyuşturucu ve alkol değil, pek çok şekilde karşımıza çıkabiliyor. Bir cana kıyma hissi, sikinizi ıslak, dar bir amcığa sokmak kadar bağımlılık yapabilir. Biliyorum çünkü hepsinin kölesi oldum.

"Hayır patron, Luca burada değil."

"Demek ki yetkili benim ve sorgulanmak hoşuma gitmiyor." "Doğru, üzgünüm *Sinyor Valentino*." Dudağım beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bu unvan babamın anılarını canlandırıyor. Ona verdiğim yeminden sonra, Kral'ın imparatorluğunun tahtına oturacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Beklediğimden çok daha fazlası oldu, ama yine de zafer yine de tatlı.

"Bittiğinde sana haber veririm." Parmağımı ekrandaki kırmızı düğmeye sokuyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. Eski mahallede bir yürüyüş eğlenceli, hatta katartık olacak. Sonra karşıma çıkan ilk Kızıl Ejder faresi gazabıma uğrayacak.

Ofisinden çıkıyorum ve neredeyse yumuşak bir bedene çarpıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak Rose'un beline dolanıyor ve gözyaşları yanaklarını boyayarak bana bakıyor. Kalbim sıkışıyor ve göğsümü istila eden yabancı hisler karşısında bir nefes çekiyorum.

"Sorun nedir?" Mırıldanıyorum.

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Yok bir şey. Sadece gözüme bir şey kaçtı. Hizmetçinizi daha sık çağırmalısınız; her yer toz içinde."

Dudağım seğiriyor, ama alaycı gülümsememi uzak tutuyorum. "Peki, iyi olduğuna eminsen dışarı çıkmam gerekiyor."

Gözleri benimkilere dikildi. "Nereye?"

"Bazı işleri halletmem gerekiyor."

"Dr. Mark?"

Sıkılmış dişlerimin arasından sinirli bir tıslama çıkıyor. "Hayır, o pislik ortadan kayboldu. Palestra'daki lanet kamera görüntülerinde bile yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok ama öğreneceğimden eminim." Kapıya doğru ilerliyorum ama yine önüme atlıyor.

"Bırak seninle geleyim." Omzundan bir bluz sarkıyor ve o uygunsuz yoga pantolonunu giyiyor. Onunla hiçbir yere gitmiyor.

"Kesinlikle olmaz," diye bağıryorum ve etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Canavarı kafesinden çıkardığımda Rose'un yanımda olması isteyeceğim son şey.

"Lütfen, Dante." Koridoru kapatıyor ve parmak uçlarına kadar yükselip koyu renk kirpiklerini kırıştırıyor. "Burada yalnız kalmak istemiyorum."

O yabancı his yine göğsümü düğümlüyor. Parmaklarımı ağrıyan noktaya bastırarak duygu karmaşasını gevşetmeye çalışıyorum. "Burada güvendesin."

Dışarıda aynı şeyi
söyleyemem." "Ama ben
seninle olacağım."

Gözlerindeki umut, taşaklarıma inen bir dizden daha kötü. Ciğerlerimdeki tüm havayı çekip alıyor ve beni tam bir *coglione* gibi ağzı açık bırakıyor. Bu kadın gerçekten bana güveniyor, bana inanıyor, onu defalarca korumayı başaramamış olmama rağmen. Onun nesi var böyle?

Ezici bir öfke kabarıyor ve önüne çıkan her şeyi ezip geçiyor. Rose'a doğru adım atıyorum ve onu duvara doğru iterek pürüzsüz yüzeye sabitliyorum. Nefesi kesiliyor, gözleri açılıyor ve korkusu sadece canavarı yüzeye çıkarıyor. "Aylar önce Met Balosu'ndan sonra Luca'nın evinde o gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, alt dudağının tamamı dişlerinin arasında sıkışmış.

Daha da yaklaşıyorum, sertleşen sikim pantolonuma acı veriyor. "Dr. Mark seni aramaya devam ettiğinde ve ben ona siktirip gitmesini söylemek için telefonu elimden aldığımda mı?"

Anlayışı masmavi derinliklerde yanıp sönüyor ama konuşmuyor.

"Sana o zamanlar kimsenin kahramanı olmadığımı söylemiştim tatlım ve bunda ciddiyydim.

Bu parlak zırhlı şövalye saçmalığı için biçilmiş kaftan değilim."

Onu duvara yapıştırırken tüm vücudu altımda geriliyor. Ereksiyonumun karnını deştığını hissediyor olmalı. "Bu kadar isteksiz biri için çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye fısıldıyor.

Alaycı bir kıkırdama patlak verir. "İşimi o kadar iyi yapıyor olsaydım, o göt herif şimdiye kadar yerin dibine girmiş olurdu ve sen de kendi küçük stüdyonda güvende olurdun. Benden ve tüm bu pisliklerden uzakta."

Alt dudağını sertleştiriyor ve o duygulu gözlerini benimkilere dikeyyor. "Ya senden uzakta olmak istemiyorsam?" Kalçaları benimkilerle buluşmak için eğildi ve şimdi cehennem gibi sertim.

Öfke, uyanan arzuyla karışıyor ama onu bastırıp öfkeye tutunuyorum. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var. "O zaman sen çok daha aptalsın

düşündüğümden daha fazla, tatlım."

Rose sertçe yutkunuyor, gözlerinin kenarları sivriliyor. Bir damla gözyaşı bile kalmamış. *İyi oldu*. O psikopat Dr. Mark yüzünden üzüleceğine benden nefret etmesini tercih ederim. "Ve sen de saçmalıyorsun, Dante Valentino." Dudakları ciğerlerimdeki nefesi çalarak dudaklarıma yapışıyor.

BÖLÜM 26

RUN

Rose

Aklımı kaybettiğimi tamamen anladım. Bir takipçim olmasının stresi ve berbat geçmişim sonunda beni kırdı çünkü şu anda Dante'yi öpmem için başka hiçbir mantıklı neden yok. Öpüşmekten daha fazlası, çok daha fazlası.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı boynunun arkasına doluyorum, kalçalarımı eğerek sikini zonklayan merkezimde hissediyorum. Hâlâ çok uzun, bu yüzden bacağıma beline doluyorum ve avuç içleri kıcıma doğru hareket ediyor, beni duvara asıyor, böylece diğer bacağıma ona dolayabiliyorum. Sonunda şehvetli amımın umutsuzca ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi elde ettiğimde bir inilti serbest kalıyor.

Rose 2.0'ı siktir et. Eğer orijinal versiyonu Dante'ye bir vahşi gibi binecekse, onunla tamamen iyiyim.

Takipçimin Palestra'nın içinde, birkaç gece önce saklanacağım salonun içinde olduğunu fark ettikten sonra, korku muazzam seviyelere ulaşmıştı. Eğer Dante o gece beni oradan çıkarmasaydı, kim bilir neler olurdu?

Ölmüş olabilirim. Ya da daha kötüsü.

Omurgamdan bir ürperti yükseliyor ve Dante tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları kıcımlı kazıyor ve aramızdaki lezzetli sürtünmeyi artırıyor. Bir inilti daha kaçıyor ama Dante onu yutuyor, ağzı dudaklarımı yutuyor.

"*Cazzo*, tatlım, bu sesler," diye mırıldanıyor dilimin etrafında. "Beni sadece onlardan boşaltacaksın."

Elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve parmaklarımı pantolonunun üzerinden ereksiyonuna doluyorum. Dokunuşumla siki seğiriyor. Sonra beni bir avucunun üzerinde dengeliyor, diğeri bileğimi sarıyor ve elimi pantolonunun kemerinin altına sokuyor.

"Eğer yapacaksan, Rosa, doğru yap."

Parmaklarım onun sert uzunluğunu bulurken dudaklarına gülümsüyorum. Satenle sarılmış çelik gibi. Onu yavaşça okşuyorum, şaftını yukarı ve aşağı kaydırırken elimden damlayan sperm boncukları.

Tanrım, bunu istiyorum. Dante'yi kolunda o kendini beğenmiş Caroline'la gördüğüm ilk andan beri istiyorum. Ama korkuyorum. Dehşete düştüm.

Bu adam beni mahvedecek. O geceki sözlerinin boş bir tehdit olmadığına eminim. Onunla sadece birkaç gün geçirdim ve gerçeği vücudumdaki her kemikte hissedebiliyorum. Ve ondan kurtulacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Düşüncelerim dönerken elim yavaşlıyor olmalı çünkü Dante beni sorgulayan bakışlarla süzüyor, gözbebekleri arzuyla şişmiş. Sonsuz bir an boyunca birbirimizin gözlerine kilitlenmiş halde donup kalıyoruz. O delici bakışlar benimkilere saplanıyor, karanlık gerçekleri ortaya çıkarıyor.

"Kaç," diye mırıldandı sonunda. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, benden çok uzağa kaç tatlım."

Başımı sallıyorum, gözlerim hala onunkilere sabitlenmiş. Şimdiden çok ileri gittim. Kendimi istediğim kadar kandırmaya çalışabilirim ama vahşi Kral'a aşık oluyorum. "Hayır." Alt dudağımı sertleştiriyorum.

"O zaman saklan. Eğer seni bulursam, seni beceririm."

Ateşli sıcaklık vücudumun her santimetresine yayılırken omurgamda bir heyecan dalgası yükseliyor. Beni bırakıyor ve ayaklarım zemini bulmak için çabalıyor.

"Sen ciddi misin?"

"Ona kadar
sayacağım."

Hızla başımı sallıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sonra onun elinden kurtulup koşmaya başladım.

Geri sayıma başlarken sesi arka planda gürlüyor, derin tınısı içimi titretiyor. Korku ve heyecan bedenimi sarıyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı daha da şiddetleniyor. Bu normal olamaz. Köşeyi dönüp büyük odaya geçiyorum ve Noel ağacının sıcak pırıltısı gözümün çarpıyor. Kırk sekiz saatten kısa bir süre önce ağacın etrafında rahat bir sessizlik içinde otururken nasıl oldu da bu hale geldik? Rastgele düşünceleri zihnimin gerisine atıyorum ve yatak odalarına doğru koşuyorum. Misafir odasının yanında kocaman bir çamaşır dolabı olan bir çamaşır odası var. Havlu yığınlarının arkasına saklanırsam belki beni bulamaz. Adamın hayatının bir dakikasından fazlasını çamaşır yıkayarak geçirdiğinden şüpheliyim.

"Üç, iki..."

Uyluklarımın tepesindeki ısrarlı zonklama kreşendoya ulaştığında koşunun ortasında donup kalıyorum. Bekle, onun beni bulmasını istiyorum. Hayır, buna ihtiyacım var. Tüm bu kaostan uzaklaşmak için o adamın sikişinin içime girmesine ihtiyacım var.

"Bir." Dante'nin sesi devasa çatı katında yankılanıyor.

Ses tonundaki sivri uç kalbimi yerinden oynatıyor ve ayaklarım kendiliğinden havalanıyor. Titreyen ellerimi çamaşır odasının kapısının koluna doluyor ve kapıyı sarsarak açıyorum. Taze lavanta kokusu kalbimin çılgınca atışlarını geçici olarak yatıştırıyor. İçeri dalarak, çamaşır dolabını bulup içeri girene kadar karanlıkta debeleniyorum.

Ve bekle.

Sessizlik korkumu artırıyor, her saniye nabzımın atış ritmini yükseltiyor. Tüm gövdeyi titreten sesi engellemek için dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Ağır ayak seslerinin mermere çarpması ciğerlerimi hareketsiz bırakıyor. Ses yaklařtıķa nefesimi tutuyorum. "Oh, Rosa, seni bulduğumda, seni yiyip bitireceğim. Taşaklarına kadar o tatlı amcığına sikimi sokacağım ve zonklayan başım omurganı yumruklayacak."

Nefesimin kaçmasını engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum. Her kesik kesik nefes alışımda bacaklarımın arasında ısı birikiyor. Tanrım, bu adamın ağzı çok pis. Ve hiçbir şey beni bu kadar tahrik etmemişti.

Açılan bir kapının tıkırtısı kalbimin gırtladıma kadar yükselmesine neden oluyor. Geri çekilip hasır bir sepetin arkasına geçiyorum. Kapıdaki ıtalalar, hemen dışarıda beliren karanlık bir gölgeyi ortaya çıkarıyor.

"Mmm, tatlım, şimdiden benim için ıslandın mı? O kışkırtıcı kokuyu buradan alabiliyorum." Bir parmağını ağzına sokuyor, ıslak sesler omurgamı ürpertiyor, sonra parmağını çıkarıyor. "Biliyor musun, tenimde hâlâ senin tadını alabiliyorum. Zayıf ama hâlâ orada. Tadın tatlı ilekler ve kurtuluş gibi."

Tanrım, daha iki gün önce mi küvette ırzıma geçmişti? Son kırk sekiz saat içinde çok şey oldu. Aramızda çok şey değişti.

Kapıdaki atlağın altından gizlice bakıyorum ve sadece Dante'nin ayakkabılarının siyah uçları. Çok yakınımda. Dolabın içine mi girsem yoksa dışarı fırlayıp kendimi ona mı atsam karar veremiyorum. Onunla savaşmaktan yorulдум. Kaderimi tamamen kabul ettim.

"İşte geliyorum, tatlım." Dolabın kapısının önünde duruyor, dudakları kapının ıtasına yapışmış. "Umarım hazırsındır çünkü bu gece n sevişme için sabrım olduğunu sanmıyorum. Günlerdir bana işkence ediyorsun ve şimdi ödeme zamanı."

Bu sefer nefesim ben onu kapatamadan kaçıyor. Çamaşır odasının karanlığında hınzır bir kıkırdama yankılanıyor.

"Oh, Rosa, bu sesler. Seni yatağa yatırıp döllerimle doldururken her bir seksi sesi duymak için sabırsızlanıyorum."

İç bacaklarımdan döl damlaması fikri beni hiç bu kadar tahrik etmemiştir. Doğum kontrol hapı kullanıyor olmam çok iyi bir şey. Dante'nin şu anki durumunda, prezervatifle vakit kaybedeceğinden şüpheliyim.

Kapı kırbaçlanarak açılır ve uğursuz formu kapı aralığını doldurur. Gölgelere bürünmüş, karanlık devasa vücudunun etrafını sarıyor. Göğsü kabarıyor, dar tişörtü zorluyor. Parmaklarım tişörtü yırtıp çıkarmak için kaşınıyor, böylece ellerimi dövmelerin haritasında gezdirebileceğim. Ve yara izleri. İddia ettiği gibi bir canavar olmadığını kanıtlayan kurşun yaraları. Çünkü gerçek bir canavar asla kardeşi ve nişanlısı için hayatını ortaya koymaz.

"Dışarı çık, küçük fare."

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek duvara yaslanıyorum. Uyarılmanın külotumu kayganlaştırdığını şimdiden hissedebiliyorum. Ama yine de donmuş durumdayım, heyecan ve sinirlerin kaotik bir karışımı vücudumu felç ediyor.

İki büyük el sepetin kenarlarını sarıyor ve bir saniye sonra sepet yok oluyor. Odanın öbür ucuna uçuyor, duvardan sekiyor ve baş aşağı yere düşüyor. Yere oturuyorum, omurgamda dans eden bir titreme ile köşeye kıvrılıyorum. Bu korku değil, çok daha fazlası. Alt yarım hücum eden enerji daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

"İşte orada." Dante'nin dudaklarında vahşi bir sırıtış beliriyor ve tanrım, bu sırıtış hem güzel hem de ürkütücü.

Eğiliyor, önümde çömeliyor ve bir elini boynuma doluyor. Başparmağını boğazımdaki çukurun üzerinde gezdirirken nabzım avucunun içinde çırpınıyor. "Anlaşma anlaşmadır, değil mi tatlım?"

Başım aşağı yukarı zıplıyor çünkü Tanrım bana yardım et, bunu istiyorum. Beni yakalamasını istedim, içimde taşaklarına ihtiyacım var.

Çünkü o değerli, günahkâr anlar için diğer her şeyin yok olacağından eminim. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, her şeyi tüketiyor. Beni yerden

kaldırıp etrafımızda döndürdükten sonra çamaşır makinesinin üzerine yatırırken dili ağzımın tadını çıkarıyor, yağmalıyor ve keşfediyor. Sanırım yataktan vazgeçiyoruz.

Birlikte. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırđı. Sertçe. Metalik tat tat alma duyularımı bastırırken bir çığlık atıyorum.

"Isır beni," diye fısıldıyor ağzıma karşı, sonra da alt dudağını uzatıyor.

"Affedersiniz?" Törpüledim.

"Beni tatmanı, en karanlık yerlerimi bilmeni istiyorum, böylece neye bulaştığını tam olarak anlayacaksın." Bacaklarımı beline doluyor ve beni çamaşır makinesinin kenarına doğru kaydırıyor, böylece sert aleti merkezimi okşuyor.

Dudağını ağzıma alıyorum ve yumuşak yastığı kemiriyorum.

"Daha sert, Rosa," diye bağırıyor. "Benim dünyam kan ve acıdır ve eğer bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan, her ikisini de yakından tanımalısın."

O korku damlası yüzeye çıkıyor. Kahretsin, belki de boyumdan büyük işlere kalkıştım. Belki de beni Kral tahtının çılgın varisinden uzak durmam konusunda uyaran Stella'yı dinlemeliydim.

Gece yarısı gözleri benimkilere bakıyor, hiç bitmeyen uçurumda azap yanıp sönüyor. "Güzel, korkmalısın." Kalçalarını sallıyor, kaya gibi sert ereksiyonunu klitorisime sürüyor. Bir kez, sonra iki kez. Sürtünmeden dolayı tüm vücudum titriyor ve sonra duruyor. Neredeyse rahatsızlığımı miyavlayacağım. "Çünkü seni bir kez benim olarak kabul ettiğimde, gitmene izin verebileceğimden emin değilim. Bana bir şey yaptın, tatlım. Senin yanımdayken kafamla kıcıımı ayırt edemiyorum. Kendimi kontrol etmek hiçbir zaman bana göre olmadı ve sen beni bir kez serbest bıraktın mı, artık geri dönüşü yok. Bunu anlıyor musun, Rosa?"

Başımı çeneme kadar eğiyorum, bakışlarım kırılmıyor. Sonra alt dudağını yakalıyorum ve bakır rengi kanının tadı ağzıma dolup kendi kanımla karışana kadar çiğniyorum. Bu adamla kan paylaşmanın çok erotik bir yanı var. Sanki ruhlarımız çarpışıyor ve birleşiyor.

Beni izlerken dudaklarında günahkâr bir gülümseme yayılıyor.

Dante Valentino'yu her şekilde istiyorum. Karanlık, sapkın mafya babasını, güçlü, koruyucu korumayı ve en çok da korkmuş, güvensiz

Kimsenin görmesine izin vermediği küçük bir çocuk.

Titreyen ellerim aramıza giriyor ve kemerini çözüyor.

BÖLÜM 27

YIKILDI

Rose

Ben Dante'nin fermuarını indirmeden önce, o gömleğimi çekip çıkarıyor ve göğüslerimin içine dalıyor. Ağzı keskin bir tepe noktasının etrafına kapanıyor ve sırtım, doğrudan merkezime doğru yarışan zevk çizgilerinden kemerli.

Yoga pantolonumu ve külotumu tek bir hamlede yırtacak kadar uzun süre beni yıkayıcıdan kaldırıyor. Sonra beni tekrar soğuk metalin üzerine bırakıyor. Kapağın soğukluğu ısınmış etime ulaştığında bir ürperti daha omurgamdan yukarı fırlıyor.

Dante bir elini sırtıma dolayarak bir düğmeye basıyor ve yırtık pantolonumuzun üzerinden bir zil sesi yükseliyor. Çamaşır makinesi altımda titremeye başlıyor, hassas kıvrımlarımın arasında yükselen ısıyı körüklüyor. "Oh, Tanrım," diye inliyorum.

"Doğru, tatlım," diye mırıldandı. "Ben senin tanrınım ama bu gece sunağında ibadet eden ben olacağım." Bacaklarımı aralıyor ve dudaklarını iç uyluğumda gezdiriyor.

Ellerim onun vahşi saçlarına dolandı, parmaklarım ipeksi buklelerinin arasından geçti. Diline kendimi o kadar kaptırmıştım ki pantolonunu ve boxer'ını çıkardığını tamamen kaçırmıştım. Sikine hızlıca bir göz attım, kan

kalın damarlar boyunca vuruyor. Dik ve uzun duruyor ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şey, çok güçlü ve korkutucu. Birlikte olduğum diğer tüm erkeklerden çok daha büyük ve çok fazla kalkık penis gördüm.

Bunun için teşekkürler, John Amca. Kafamı iyi siktin.

Düşüncelerimi karanlık geçmişimden uzaklaştırarak önümdeki İtalyan tanrısına odaklanıyorum. Dante ile dokunulmazım. Beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir güçle dolduruyor.

Ağzını zonklayan merkezime doğru götürüyor ve bacaklarımın arasında sallanan koyu renkli saçlar beni tamamen büyülüyor. Aletine ulaşabilmek için çamaşır makinesinin kenarına doğru kayıyorum. Dili beni tahrip ederken ona dokunma ihtiyacı çok büyük.

Sonsuz dakikalar boyunca alay ettikten sonra, o hınzır dilini kıvrımlarımda gezdiriyor. Bir zevk iniltisi kaçıyor ve parmaklarım ereksiyonunun etrafında sıkılaşıyor. İpeksi pürüzsüzlükte ve *benim* için damlıyor. Bu durumdan aldığım zevk çığınca.

Dante klitorisimi ağzına alıyor ve yıldızlar görüşümde dans ediyor. Aşırı uyarılmış tomurcuğumu dişlerken göbeğim kasılıyor ve bacaklarım kalçalarının etrafını sararak onu daha yakına çekiyor. Uyluklarım uyarılmamdan ve onun tükürüğünden kayganlaşıyor, bunun görüntüsü sadece anı yoğunlaştırıyor.

Bir eli gövdemde geziniyor ve parmakları meme ucuma yaklaşıyor. Çimdikliyor ve acı doğrudan amıma bağlanırken bir çığlık kopuyor. Hassas tepeyi serbest bırakarak göğsümü avuçluyor, kalçalarım ağzına çarpana kadar sıkıyor ve yoğuruyor.

Başparmağı klitorisimin etrafında dolanırken dili içime dalıyor ve başım geriye düşüyor, parmaklarım yıkayıcının pürüzsüz metalini almak için çabalıyor. Titreşimleri bu adamın becerileriyle birleştğinde neredeyse çok fazla. Sonra bir parmağını sokuyor ve içim onun etrafında sıkılıyor. Oh, kahretsin, yaklaştım. Duyguların saldırısı beni gittikçe kenara yaklaştırıyor.

"Dante," diye inliyorum. "Seni içimde istiyorum."

"Henüz değil, tatlım." Sözleri klitorisimi titreştiriyor, gergin sinir uçlarımı elektriklendiriyor. "Önce ağzıma boşalmanı istiyorum, böylece içime dökülen ruhunun tadına bakabilirim."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kaba saba mafya babası aynı zamanda lanet bir şair ve sadece sözleri bile orgazmı doruk noktandan koparıyor. Kalın parmağına ve yıkıcı diline biniyorum, zevk dalgaları üzerime çökerken kalçalarım yuvarlanıyor.

Son hücum hafif bir vızıltıya dönüşene kadar beni yerinde tutuyor. Sonra gözlerini benimkilere kaldırıyor ve ben de o şişmiş gözbebeklerinin nefes kesici karanlık derinliklerini ve çenesini kayganlaştıran uyarılmışlığımlı alıyorum.

"Hiç kendini tattın mı Rosa?" Dilini alt dudağında gezdiriyor, sonra çenesinden aşağıya, ta ki her yerimi yalayana kadar.

Başımı salladım. Her zaman tamamen cazip görünmemişti.

"Dudaklarımda kendini tatmanı istiyorum." Parmağını nabız gibi atan merkezimde gezdiriyor, beklenmedik istiladan dolayı kıvraniyorum, sonra alt dudağına uyarılmışlığımlı sürüyor. Bu konuda çok ateşli bir şey var.

Elini ensemde doluyor ve parmaklarını saçlarımda birleştiriyor. Üzerimde durarak parlak dudağını ağzıma götürüyor. "Şimdi cennetin tadının nasıl olduğunu öğreneceksin." Ağzımı kendi ağzına doğru zorlarken kirli çenesinde vahşi bir sırtış beliriyor.

Misk kokulu, keskin tat ilk başta tuhaf geliyor ama Dante'nin heyecanı bulaşıcı. Dudağını emiyorum, onu daha yakına çekiyorum ve şimdiden aşağıdaki ateş yeniden alevlenmeye başlıyor. Aleti aramızda sertleşmiş, girişime sadece birkaç santim uzaklıkta. O kalın kafayla buluşmak için kalçalarımı eğiyorum, ama Dante bir inç dönüyor, sadece daha fazlası için kıvranmamı sağlayacak kadar. Göğüslerim onun çıplak göğsüne sürtünüyor, meme uçlarım gergin noktalara doğru çekiliyor.

"Hazırım," diye mırıldanıyorum kulağına doğru, yumuşak lobunu ısırmadan önce. Ellerim kışının etrafında kenetlenerek onu daha da yaklaştırmaya zorluyor. Kalın şaftı okşuyor

Hala titreşen merkezim.

Elimi bedenlerimizin arasından geçirip taşaklarını avucumun içine alarak hafifçe masaj yapıyorum. Bir küfür tıslıyor, kendi başı da geriye düşüyor. İhtiyacım olan tek teşvik bu.

Yıkayıcı hala altımda titreşirken ve kırım makinenin kenarına tünemişken, sikini girişime doğru yönlendiriyorum. Dokunuşumun altında donup kalıyor ve o dipsiz gözleri benimkilere sabitleniyor.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor, delici gözleri neredeyse ruhuma degecek kadar derinlere dalıyor.

Güzel, yaralı canavara bakarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Kendini canavar ilan eden birine göre, ihtiyaçlarımı düşündüğün kesin."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Haklısın. Buna bir son vermeliyim. Sana yanlış bir fikir vermek istemem, tatlım."

Sikini içime o kadar sert sokuyor ki, sadece yıldızları değil, tüm lanet evreni görüyorum. Onunla o kadar doluyum ki yırtılacağımdan korkuyorum, o zaman gerçekten onun dünyasının tüm kanına ve acısına aşına olacağım. Başarmaya çalıştığı şey bu mu?

Sanki gözlerimdeki korkuyu okumuş gibi, ya da belki de gözyaşlarımın artmasından, vahşi hızını yavaşlatıyor, yeni bir şiddetle içime dalmadan önce tamamen geri çekiliyor. Tekrar yavaşlarken gözleri aramızda dalıyor, neredeyse tamamen çekiliyor ve sonra tekrar sokuyor. Bu yavaş bir işkence. İçime, içime ve içime. Her saniyeyi izliyor.

Bakışlarındaki yoğunluk gözlerini takip etmemi sağlıyor. Aleti amıma girip çıkarken tamamen büyülenmiş gibi görünüyor ve lanet olsun, çok ateşli.

Parmakları boynuma dolanıyor ve başımı öne doğru çekiyor. "İzlemeni istiyorum, tatlım. Açgözlü küçük amcığının sikimi nasıl içine çektiğini görmeni istiyorum. Bunun için ağlıyor, her hamlede sikimi ıslatıyor."

Ve kahretsin, haklıydı. Doyamıyordum. Sürekli girip çıkmayı, bedenlerimizin birbirleri için nasıl yaratıldığına dair çılgın mucizeyi izlemeyi bırakamıyordum. Sadece genel olarak insanlar için değil, özellikle de Dante ve benim için.

Dudaklarım rahat edebileceğimi hayal bile edemeyeceğim kadar geniş bir şekilde onun siki için açıldı. Ve işte başka bir orgazmın eşiğindeydim. Her itişinde kocaman taşakları bana çarpıyor, ek temas noktası sadece öfkeli hisleri yoğunlaştırıyordu.

İçime girerken acımasız davranıyor, her şiddetli hamlesiyle tüm çamaşır makinesini sarsıyor, başını omurgamda gerçekten hissedene kadar içimi dolduruyor. Sonra yavaşlıyor, bakışları alçalıyor ve sadece yavaş, neredeyse şefkatli hareketleri izliyor. Nefesi normalleşiyor ve vahşi bakışlarının yerini huşu dolu, saygılı bir bakış alıyor.

Bu adamı anlayabileceğimi hiç sanmıyorum.

Ama bir konuda haklıydı, beni başkaları için mahvedecekti. Ve ben bu yıkım için daha fazla heyecanlanamazdım.

"Seni döllerimle dolduracağım. Bacaklarından aşağı döküldüğünü, her bir deliğini kapladığını görmek istiyorum. Hazır mısın Rose?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Kahretsin, bu adama şimdiden kafayı takmış durumdayım.

Öfke ve şehvetin ölümcül karışımı, gözleri benimkilere saplanırken karanlığın içinde parlıyor. "Önce benim için gel." Elleri kıçımın etrafında kenetleniyor ve beni çamaşır makinesinden kaldırıyor, böylece ona yavru bir koala gibi yapışıyorum. Bu açıda, başı o efsanevi noktayı buluyor ve keşfedilmemiş, bakir bölgeyi keşfeden bir adamın güveniyle itiyor.

Daha derine daldığında inliyorum, elleri kalçalarımı şaftının üzerinde yönlendiriyor. Daha sert. Daha hızlı. Orgazm endişe verici bir hızda geliyor. Kıpırdanıyor ve kıvranıyorum, duyumlar çok ezici. "Oh, Dante...." Şiddetli sıcaklık içime doğru akıyor, her santimimi sıvı ateşle dolduruyor.

"Geleceğim, geleceğim-" Bir zevk patlaması içime doluyor ve bir anlığına kalbim duruyor, ciğerlerim iflas ediyor, her parçam işlevini yitiriyor. Sadece ateşli hisler var. Sadece Dante, sadece onun muhteşem siki.

Daha sert sürüyor, aleti içimde seğirmeden bir saniye önce vahşi bir hırıltı göğsünü titretiyor. Amım onun etrafında kenetleniyor, kendi zevkini dışarı çıkarıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdüğünde bacaklarımdan aşağı sıcaklık dökülüyor. Boğuk iniltileri tüm bedenimi sarsıyor, sadece güçlü salınımı yoğunlaştırıyor.

Orada uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz, o ayakta duruyor ve ben bacaklarımla onun kalçalarına sarılmış, hayata tutunmaya çalışıyorum. Kalçalarımın yıllarca yoga yapmaktan güçlü olması çok iyi bir şey çünkü şu anda beni dik tutan tek şey onlar. Göğsüm hızlı bir ritimle yükselip alçalarak altımdaki düzensiz ritme uyuyor. Dante'nin dövmeleri her nefes alışımında canlanıyor sanki.

Parmaklarım açık pembe bir yara izinde durmadan önce koyu renkli kıvrımları takip ediyor. Adamın vücudu farklı şekil ve boyutlarda yara izleriyle dolu ama bu yeni ve gövdesini kaplayan diğer sekiz yara izine uyuyor.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aklımı başımdan alan o orgazm yüzünden duygularım allak bullak oldu. Ya da belki de bu kurşunların hedefine ulaştığı ve bu adamla geçirdiğim bu yoğun anı kaçırdığım düşüncesinin yıkıcılığıdır.

Eğer Dante ölmüş olsaydı....

Boğazım düğümleniyor ve sertçe yutkunarak duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Gözlerimi hızla kırıştırarak tamamen uygunsuz düşünceleri kovalıyorum. Dante'nin kadınları acımasızca sikerken ağlattığından hiç şüphem yok ama bu gözyaşlarının tamamen farklı ve çok daha korkunç bir nedeni var.

"Yapma." Dante'nin sert sesi gezinen parmaklarımı susturuyor. "Bunu olduğundan daha fazla büyütme."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve varlığından emin olmadığım bir tanrıya, gözyaşlarımın ağzına kadar dolmaması için dua ediyorum. "Ne diyorsun sen?" Sesimin bu kadar sakın çıkmasından etkilenerek zorluyorum.

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp soğuk bakışlarına kilitliyor. Bir saniye önceki ateş ve tutku gitmişti. "Bu sadece iyi bir sevişmeydi, anladın mı? İkimize de uygun olduğu sürece bunu yapmaya devam edebiliriz ama daha fazlası olmayacak."

Aptal kalbimden küçük bir parça koptu.

Dante bunu fark etmiş olmalı çünkü sert çenesi yumuşar. "Aşk zayıflıktır, kırılganlıktır ve bizim dünyamızda sadece güçlüler hayatta kalır. Daha önce seni mahvedeceğimi söylediğimde yanılmışım. *Sen* benim felaketim olursun Rose ve ben buna izin veremem."

İçimden çekiliyor ve o açık delik göğsüme kadar yayılıyor. Bacaklarımı belinden çözerek beni çamaşır makinesinin üzerine bırakıyor ve kapıya doğru dönüyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan dışarı çıkıyor.

BÖLÜM 28

CANAVARI BESLEMEK

D ante

Cazzo, bu boktan evrak işlerine asla alışamayacağım. Masamın üzerindeki dağ gibi dosyalara bakıp inliyorum. Hayır, bugün olmaz. Hâlâ benimmiş gibi hissettirmeyen büyük maun masayı itiyorum ve arkalıklı deri koltuk geriye doğru sarsılıyor. Bu ofiste Rose'dan saklanarak bir saniye daha geçiremem.

Günlerdir, o uyanmadan önce evden gizlice çıkıyorum ve sırf ondan kaçmak için kendimi kağıt yığınlarına gömüyorum. Çünkü lanet olası gerçek şu ki onu aklımdan çıkaramıyorum. O geceden kalan ve deli olduğum için yıkamadığım pantolonumda hâlâ onun tatlı kokusu var ama daha da kötüsü, bu koku kalıcı olarak hafızama kazınmış durumda. Ne zaman gözlerimi kapatsam, tek gördüğüm o oluyor. Başı geriye eğik, yanakları kızarmış ve ben sikimi tekrar tekrar içine sokarken dudakları ayrılmış.

Ama sonra o gözyaşları... *Dio*, bunu beklemiyordum. Beni derinden sarstı.

Ve daha da saçma olan şey, canavarı serbest bıraktığımda, gömülü tutmak için çok uğraştığım şiddetle içine girdiğimde, onu kabul etti. Daha da ötesi, *hoşuna gitti*.

Caroline'ı ne zaman böyle serbest bıraksam, dişlerini sıkıyor ve dayanıyor çünkü o benim horozum için bir fahişe, ama bundan hoşlanmadığını biliyorum. Beni almak istemediği için amının kapandığını hissedebiliyorum. Ama Rose değil, hayır, o her dakikasını seviyordu.

Ve *Merda*, tek düşünebildiğim lanet olası çatı katımın her yerinde ona sahip olmayı ne kadar çok istediğim. Mutfak tezgahında, balkonda, yemek masasında ve oturma odasında, özellikle de o çirkin ağacın önünde. Altımıza çökeceğini ve tüm lanet daireyi ateşe vereceğini düşünmesem onu ağaca çivileyeceğim.

Ama Rose'la sadece bir kaçamak yapabileceğimizi düşünürken yanılmışım, hem de çok yanılmışım. Bu kadının içimde ateşlediği duygu kasırgası çok tehlikeli. Sadece bir kez tattım ve şimdiden bağımlısı oldum. Eğer devam edersek, ya da *Dio*, daha fazlasına dönüşürse, kendimi asla kontrol edemem.

Bu yüzden daha sonra tam bir korkak gibi kaçtım.

Dün gece bu lanet masada oturup Rose'un dairemdeki video kayıtlarına bakarken, neredeyse telefonu elime alıp o soğuk kaltak Caroline'ı arayacaktım. Rose'u o aptal Noel ağacının önünde otururken izlerken iki kez otuz bir çekmişim ama yine de yetmemişti. Belki, sadece belki, Caroline'ın dudaklarının sikimin üzerinde olması ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabilir diye düşündüm. Ama parmaklarımı onun numarasını tuşlamak için bile kullanamıyordum.

Başka biriyle birlikte olma fikri sikimi o kadar yumuşatmıştı ki utanç vericiydi. Bu yüzden saatlerce orada oturup bir *coglione* gibi Rose'u monitörden psikoloji kitabını okurken izledim.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Tabandan tavana pencerelerden Park Avenue'nun kalabalık caddelerine bakarken ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, acı beni topraklıyor. Tekrar bağımlılıklarımın kölesi olmayı reddediyorum. O şeytanların üstesinden gelmek için yıllarca mücadele ettim.

Göğüs kafesim geriliyor, duyguların istenmeyen kabarması şu anda uğraşmak istediğimden daha fazla. Bir rahatlamaya ihtiyacım var ve eğer seks, alkol ya da uyuşturucu kullanamıyorsam, geriye tek bir mantıklı cevap

kalıyor. Dudaklarımın köşeleri kalkarken

Clara'nın bana İtalyanca küfretmesiyle ofisten çıktım. Hissedarlar toplantısı bekleyebilir. İlgilenmem gereken daha acil bir şey var.

China Town'daki küçük bir ara sokağın gölgesinde, Kızıl Ejder'den sadece bir taş atımı uzaklıkta duruyorum. Feng'in iki adamı bugün çoktan indirilmişti, ama ona birkaç gün önce Rose'un işimi halletmek yerine kalıp onu becermem için beni ikna etmesine izin verdiğim için bir tane daha borçluyum.

Büyük bir hata. Yakın zamanda tekrarlamayacağım bir hata. Keşke sikimi de gemiye bindirebilseydim.

Boğuk ayak sesleri yaklaştıkça parmaklarım cebimdeki bıçağın etrafında sıkılaşıyor. Kimse bunun sağlıklı bir tahliye olacağını söylemedi. İçimdeki canavar şiddet istiyor. Karnını doyurursa, diğer arzularımdan uzak durabilirim. Bu seçimin tüm kötülüklerin en iyisi gibi görünmesi tuhaf.

Sokağın kenarına doğru sürünüyorum ve sırtımı grafitili duvara dayıyorum. Derin bir nefes alarak hızlanan nabzımı durdurmaya çalışıyorum. Sakinliği, avın heyecanı sırasında bedenimi ele geçiren o buz gibi huzuru arıyorum. Çatı katında Rose'u ararken de aynı dinginliği hissetmiştim, sadece o küçük fareye zonklayan sikim rehberlik etmişti. Bu kez damarlarımı farklı bir şehvet dolduruyor.

Kırmızı gömlekli ejderha köşeyi dönerken elim yılan gibi dışarı çıkıyor. Onu boğazından yakalayıp karanlık girintiye sürüklüyorum. Onu duvara yapıştırdığımda öksürüyor ve sıcıyor, gözleri inanılmaz derecede büyüyor.

Adam başını hızla sallıyor, ağzı açık, bulamadığı nefesi içine çekmeye çalışıyor.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Hırlıyorum, parmaklarım boğazını sıkıyor.

Adem elması sütunda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, nabızı şiddetleniyor, sonra başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Güzel."

Bu pisliğin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece metro istasyonundan takip ettiğim bir lağım faresi. Sırf çantasını çalmak için bastonlu yaşlı bir kadını yere düşürmesini izledim. *Figlio di puttana*, vereceğim cezadan çok daha kötüsünü hak ediyor.

Luca *babamızın* yerine geçtiğinde koyduğu bazı kurallar vardı. Babamızın bize çocukken aşıladığı ve bizim de Krallara hizmet eden her erkek ve kadına aktardığımız kurallar. Asla bir kadına, çocuğa ya da yaşlıya el kaldırmayın. Diğer herkes adil bir oyundur. Bu adam bu temel kurallardan birini çiğnedi ve şimdi cezasını çekecekti.

Ve dostum, bunu dört gözle bekliyorum.

Cebimdeki bıçağı çekiyorum ve adamın ağzından bir çığlık çıkıyor. Elim soluk borusunu ezdiği için ancak bir fısıltıdan öteye gidemedi.

Dilimi şerefsize doğru şaklatıyorum ve ona keskin bir bakış fırlatıyorum. "Oradaki yaşlı kadına ne yaptığını gördüm." Başımı Canal Street girişine doğru çeviriyorum. "Hiç utanman yok mu senin? Ya o senin doksan yaşındaki büyükannen olsaydı?"

Cevap verebilmesi için elimi yeterince gevşetiyorum. "I-I...."

"Sen ne, *pezzo di merda*?" *Dio*, bu adam tam bir pislik. Aşağılık bir eylemde bulunmakla kalmadı, bunu kabullenmeyi bile beceremedi.

"Feng bugün her birimizin bin dolar getirmesi gerektiğini söyledi ve bende o para yoktu, tamam mı?"

"Yani, yaşlı kadının kolay lokma olacağını mı düşündün?" Başını sallamaya çalıştı ama ellerim hareket etmesini engelledi.

"Şanslı günündesin sık kafalı, çünkü artık Feng yerine benimle uğraşacaksın." Bıçağı göğsüne doğru sürüklüyorum ve boğuk bir

çığlık atıyor. Kan, kumaşın canlı kırmızısıyla eşleşerek gömleğinden aşağı sızar. "Uh, uh." Başımı ona doğru salladım. Eğer çığlık atacaksan, ağzını tıkamak zorunda kalacağım."

China Town'da bir sokağın ortasında ona işkence etmek muhtemelen benim açımdan en akıllıca hareket değil ama içimde küçük bir parça yakalanmak istiyor. Her şeyden çok, Feng denen herifi dışarı çekmek istiyorum. Boynunu kırdığımda, Luca ve Stella nihayet geri dönebilir ve her şey normale dönebilir.

Ya da en azından biraz normal.

Artık Kral'ın tahtının tadına baktığıma göre, bu gücü bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim. Elbette, tüm idari ve kurumsal saçmalıkları geçebilirdim, ama bunu, sokaklardaki şeyleri seviyordum. Ben gölgelerdeki kral olmak için doğmuştum.

Kolumu geri çekerek serbest bıraktım ve yumruğumu adamın suratına indirdim. Parmak eklemlerimin altındaki kemik çıtırtıları içimdeki canavarı besliyor. Daha fazla. Daha fazla acı. Daha fazla yıkım. Burun deliklerinden dudaklarına kan damlıyor. Tükürmeye çalışıyor ama ben yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu aklından bile geçirme." Temiz elimle ipek düğmeli gömleğimi çekiştiriyorum. "Bu Armani."

Kravatımı gevşeterek yakamdan kurtarıyorum ve ağzının üzerine bağlıyorum. Adam tekmeliyor ve kıvranıyor ama ejderhaya en az yüz kilo fark atıyorum. Adam iyice sessizleşince kollarımı sıvamak için biraz zaman ayırıyorum. Siyah mürekkep, yıllar içinde eklediğim kafatasları, kötü yaratıklar ve kabile işaretlerinden oluşan bir harita gibi kollarımda aşağı yukarı geziniyor. Kişisel favorim kalbine hançer saplanmış Çin ejderhası. Detaylı resme ulaştığımda duruyorum, gördüğünden emin olmak için.

"Eğer uslu durursan, bunu hızlı ve onurlu bir şekilde yapacağım."

"Lütfen yapma" olduğunu düşündüğüm bir şey mırıldanıyor ama şakağın altında emin olamıyorum. Umurumda da değil. Adam bu gece ölecek ve her şey sona erecek.

Sırf çok iyi hissettirdiği için bir yumruk daha atıyorum. Derinin deriye değmesi ve kemiğin iğrenç çıtırtısı kadar öfkeyi dindiren bir şey yok. Bıçak daha hızlı ve amaca uygun ama o kadar da tatmin edici değil.

Teorimi test etmek için göğsünde bir kesik daha açtım.

X. Parçalanmış gömleğinden daha fazla kan fışkırıyor. Hayır, yumruk kadar iyi değil. Hazırladığım X'in ortasına bir darbe daha indiriyorum ve yumruğum kıpkırmızı oluyor.

Koridorda boğuk bir nefes sesi daha yankılanıyor. Ağzını ısıırıyor, başını bir o yana bir bu yana sallıyor. Kesikler Papa'nın bana öğrettiği gibi sık, işkenceyi uzatmanın mükemmel bir yolu. Bir sonrakini daha derine batırıyorum, tam üçüncü ve dördüncü kaburgaların arasına ve tehlikeli bir şekilde karaciğerine yakın.

Heyecan azalıyor, canavar karanlık derinliklere çekiliyor ve bir parçam sadece bu işi bitirmek istiyor. Ki bu çok garip. Her zamanki haz eksik.

Ve şimdi kızgıyım.

Bıçağı çıkarıp yüzünün önünde salladım. Ter boncukları alnından parlak gözlerine doğru yuvarlanıyor. Gözyaşları ve sümük yanaklarından aşağı süzülüyor ve ben her zamanki hazzın tek bir zerresini bile alamıyorum.

Bir su damlası dikkatimi parçalanan asfalta çekiyor. Adamın ayaklarının arasında bir sidik havuzu birikiyor. Kargo pantolonunun ağ kısmı kararıyor ve keskin idrar kokusu burun deliklerime ulaşıyor.

Burnum kırıışıyor, kara kalbimi tiksintiden başka bir şey doldurmuyor.

Bir adım geri atıyorum ve adamın yüz hatlarını oyan korkunun tadını çıkarıyorum. Sonsuz bir an duraksıyorum, her zaman hissettiğim o yüksek duyguyu, bir can almanın, çok değerli bir şeyi avucumun içinde tutmanın heyecanını bekliyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey ama boş.

Ve bu boşluğu dolduracak tek bir şey olduğunu biliyorum.

Şimdi çok korkuyorum.

Parmaklarım yıpranmış tahta sapın etrafında kenetleniyor ve bıçağı adamın boğazına saplıyorum. Şahdamarını kestiğimde bir kan fiskiyesi fişkırıyor ve sıçramayı önlemek için zar zor zamanında geri çekiliyorum.

Kızıl Ejder yere yığılır, karanlık gözlerindeki ışık neredeyse anında söner. Yere düştüğünde, boş küreler zifiri gökyüzüne bakıyor.

"Cehennemde benim için bir yer ayır, *piç kurusu*."

BÖLÜM 29

DUYGUSAL OLARAK ULAŞILMAZ MAFYA PATRONU

Rose

Beni becermeden önce güvenliğim için bu kadar endişelenen biri için, Dante olaydan sonra beni başkasına vermekte gayet iyi görünüyor. Palestra'daki personel salonunda yeni dolabımın önünde durmuş babamdan gelen mesaja bakarken nefes nefese kaldım. Ölü gül olayından sonra bana yeni bir dolap tahsis etmesi için müdüre yalvarmıştım ama tuhaf koktuğu gibi aptalca bir bahane uydurmak zorunda kalmıştım. İş yerimdeki herkesin hayatımın ne kadar berbat olduğunu bilmesine ihtiyacım yok. Maisy'nin bilmesi yeterince kötü.

Tekrar ekrana bakarak babama hızlıca bir yanıt yazıyorum. Ailemle Noel'i kaçırdığımdan beri gelip beni ziyaret etmek istiyordu. Belki de Long Island'a günübirlik bir gezi tam da ihtiyacım olan şeydir. Daha fazla izin alamayacak olmam çok kötü.

Omzumun üzerinden baktığımda Tony'nin salon kapısının hemen dışında oyalandığını görüyorum. Koca kafası küçük cam pencereyi dolduruyor. Yeni bir korumam olduğu için mutlu olmalıyım çünkü en azından tuvalete yalnız gitmeme izin veriyor, ama aptal, zayıf kalbimin zorba İtalyan'ı özlemesine engel olamıyorum.

Normal, kendine saygısı olan her kız, beni hayalet gibi kovalamasından sonra ondan kurtulduğu için mutlu olurdu. Kendi lanet dairesinde yaşarken benden nasıl bu kadar iyi kaçabildiğini aklım almıyor. Geceleri yatağında Caroline'ın yatağını doldurup doldurmadığını merak ederek geçiriyorum. Çünkü o saatte başka nerede olabilir ki?

Sinirli bir nefes veriyorum ve dolabımın kapısını çarparak kapatıyorum. Bugün, uzun tatilimin ardından Dr. Winchester'ın ofisine döndüğüm ilk gün olacak ve bir yanımda normal bir rutine dönmekten memnun. Ama diğer yanımda Mark'ı düşünmeden edemiyorum. Ya beni oraya kadar takip ederse? Ya bir şekilde içeri girerse?

Tony, hasta gizliliği nedeniyle Palestra'da yaptığı gibi beni gölgeleyemeyecek ve Dr. Mark'la olanları patronuma itiraf etmemin imkanı yok. O olduğunu varsayarsak.

"Hey!"

Arkamı döndüğümde sırtımda Maisy'yi gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Oh, merhaba." Kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için elimi göğsümde çırpıyorum.

"Çok özür dilerim tatlım, seni korkutmak istememiştim."

Neredeyse kalp krizi geçirmeyecekmişim gibi umursamaz bir el sallıyorum. "Oh, endişelenme. Sadece beni şaşırttın." Çantamı omzuma atıp kapıya doğru dönüyorum. "Yine de gitmem gerek, bugün ofise geri dönüyorum."

"Ah, doğru." Tasarım çantasını omzunda yukarı doğru sallıyor ve beni kapıya kadar takip ediyor. "Aslında ben de gidiyorum. Yukarı Doğu Yakası'nda doktor randevum var. İstersen birlikte yürüyebiliriz."

Spin eğitmenlerinden biri salona girerken kapıdaki aralıktan Tony'ye bakıyorum. Arkadaşımla bir gezinti, bu adamla uzun süren garip sessizliklerden çok daha katlanılabilir geliyor. "Evet, çok isterim."

Bana komplocu bir göz kırptıyor ve yakınımı eğiliyor, "Ve sen de bana sen ve seksi Dante arasında neler olup bittiğini anlatabilirsin."

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardım. "Kesinlikle hiçbir şey. Hâlâ benden kaçıyor." Ona çamaşırhanedeki ilişkimizin daha ılımlı ayrıntılarını anlatmış, karanlık ve dolambaçlı kısımları dışarıda bırakmıştım. Maisy'nin bu tür şeylerle ilgileneceğini sanmıyordum ve henüz o kadar yakın arkadaş değildik.

"Erkekler çok adi." Tony'ye bir bakış fırlatıyor ve sadık korumam birkaç adım arkamızdan geliyor.

"Pislik." Bir kahkaha koptu, muhtemelen günlerdir ilk kahkahamdı ve iyi hissettirdi. "Daha önce küfür ettiğinizi duyduğumu sanmıyorum, Bayan Maisy."

"Evet, Bayan Gloria Vanderbilt kesinlikle onaylamazdı. Eğer böyle aşağılık bir dil duysaydı, çocuk bakıcılarımın her birini kovardı."

Yine güldüm. "Kahretsin, yani sadece eski sevgilin yüzünden zengin değilsin, zengin mi yetiştirildin?"

Başını sallıyor. "Bu gerçekten övünmek istediğim bir şey değil. Varlıklı bir ailede büyümek demek, soğuk, umursamaz personel tarafından sıcaktan yoksun kocaman bir evde yetiştirilmek ve ebeveynlerinizle neredeyse hiç vakit geçirememek demektir."

"Tanrım, özür dilerim kızım." Hayatım amcam yüzünden boka sarmış olabilir ama ondan önce güzel anılarım vardı.

"Cidden, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Omuz silkiyor. "Zavallı küçük zengin kızıdan daha kötü bir şey yok."

Kolumu omzuna doluyorum, sadece onun için değil, kendim için de. Stella'nın gidişiyle boşluğu doldurmak için harika bir iş çıkardı ve ona sahip olduğum için minnettarım. Aslına bakarsanız, Dante'yle aramızdaki buzlar yakında çözülmezse, ona yeni bir oda arkadaşı isteyip istemeyeceğini sorabilirim. Evi kesinlikle yeterince büyük.

Dante'nin beni tamamen görmezden gelmesine rağmen, taşınmamı iyi karşılamayacağına dair bir his var içimde. Ama dürüst olmak gerekirse, ne istediği umurumda değil. Anlayıştan fazlasını gösterdim, ona sorunlarını çözmesi için günler verdim. Henüz lisanslı bir psikolog olmayabilirim, ama tam olarak biliyorum

Ne yaptığını. Bana karanlık ve çarpık parçalarını gösterdikten sonra korkudan aklını kaçırdı ve şimdi umutsuzca beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

Sorunlarını yakında çözmezse, istediğini elde edecek.

Birkaç blok daha rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz, dönen düşüncelerim bana fazlasıyla eşlik ediyor. Maisy yavaşlamaya başlıyor ve Doğu 76th Sokağı'nın köşesindeki bir binayı işaret ediyor. "Bu benim."

Neyse ki Dr. Winchester'a sadece birkaç blok kaldı ve soğuk henüz burnumu dondurmadı. "Yürüyüş ve sohbet için teşekkürler."

"Her zaman." Kapıya doğru döner, ancak eldivenli eli kapı kolunu kapatmadan önce kapı açılır.

Caroline dışarı fırlıyor, sonra buz gibi bakışları benimkileri yakalayınca donup kalıyor. Uzun, aristokrat burnunu havaya kaldırarak bana bakıyor. "Ah, sen," diye hırlıyor.

"Evet, ben." Dante'nin Noel'i benimle geçirmek için onu evinden kovduktan sonra eski sevgilisine ne söylediğinden tam olarak emin değilim.

"Maisy, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Caroline'ın mükemmel şekilde alınmış kaşları neredeyse platin sarısı saç çizgisine ulaşıyor.

Arkadaşıma meraklı bir bakış fırlattım. Düşmanı nereden tanıyor?

"Var." Sarışın sürtüğe bir gülümseme sunuyor ve elimi sıkıyor. "Rose ve ben Palestra'da birlikte çalışıyoruz."

Caroline elini göğsüne bastırırken zoraki bir kahkaha atıyor. "Çok tatlısın Maisy. O utanç verici boşanmadan sonra küçük bir işe girdiğini duydum."

Maisy'nin yanakları kıpkırmızı oluyor ve içimde bir öfke kabarıyor. Maisy tanıdığım en tatlı insanlardan biri. Bu kaltağın onu aşağılamasına izin veremezdim.

"Dinle Caroline," diye bağırdım.

"Hayır, sorun değil Rose, cidden." Bana dönüyor, o parlak yeşil gözleri yalvarıyor, sonra tekrar kraliçe kaltağa dönüyor. "Sadece yeniden başlamak istiyorum,

Caroline. Galalara ve Manhattan sosyetesinin tüm o şatafatına hiç ilgi duymuyorum."

"Bu neden *onunla* birlikte olduğunu açıklıyor." Kibirli burnunu bana doğru uzattı.

Ona sövmemek için azı dişlerimi sıkıyorum çünkü daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. "Belki bu Maisy'nin neden benimle olduğunu açıklar, peki ya Dante?" Ona tatlı bir gülümseme fırlatıyorum. "Tahminimce senin frijit amcığın ona göre değildi."

Maisy'nin dudaklarından keskin bir kıkırdama kaçıyor, ama hemen bir öksürükle kapatıyor.

Caroline'ın gözleri hançer gibi parlıyor, öldürücü bakışları bu konuşmanın her saniyesine değiyor. "Sen aşşğılık ağızlı, görgüsüz küçük bir şeysin."

"Belki, ama Dante ağızından hoşlanıyor gibi görünüyor."

Burun delikleri alevleniyor, yanaklarını koyu bir kırmızı kaplıyor. "Dün gece geldiğinde söylediğı bu değildi."

Gülümseme yüzümden eriyip gidiyor ve ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor. O bana sırtırken ağızım açık kalıyorum. Kendime yalan söylediğini, sadece beni tahrik etmeye çalıştığını söylüyorum ama içimdeki kuşkuya engel olamıyorum. Dante her gece eve daha geç geliyordu. Kolaylıkla onunla birlikte olabilirdi.

"Sen bir yalancısın," diye zorladım.

"Sanırım asla bilemeyeceksin, değil mi?" Memnun bir sırıtışla yanımdan hızla geçip büyük boy Hermes'iyle omzuma vuruyor. Başını geriye doğru eğiyor ve parmaklarını arkadaşına doğru sallıyor. "Seni gördüğüme sevindim Maisy. Umarım bir dahaki sefere daha iyi bir arkadaş ortamında oluruz."

"Ah, ne kaltak ama," diye mırıldanıyorum o sokakta yürürken.

"Bunun için üzgünüm Rose." Omzumu sıkıyor, dudaklarını büzüyor. "İkiyle ikiyi asla bir araya getiremedim. Tam bir aptalım. Dante'yle bir süredir bir dargın bir barışık olduklarını biliyordum."

Düşüncelerim Noel'e, bana karşı ne kadar korumacı davrandığına ve onu ne kadar kolay gözden çıkardığına geri dönüyor. Ama aynı şeyi daha birkaç gün önce bana da yapmıştı. Ya Dante'nin bana olan saplantısı sikini içime soktuğu anda sona erdiyse?

Belli ki onun için sadece kovalamacanın heyecanı söz konusuydu.

Kalbim küt küt atıyor. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Luca'nın evindeki ilk geceden beri bunu açıkça belirtmişti. Sadece bir gecelik bir şeydi. Benden istediğini almıştı ve ben artık eski bir haberdim.

Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor. Onlar dökülmeden ve Maisy gerçekten deli olduğumu düşünmeden hemen gitmeliyim. Çünkü ne tür bir moron duygusal olarak müsait olmayan, pislik bir mafya babasına aşık olur ki?

BÖLÜM 30

ZATEN BAĞIMLI

D ante

Asansörün uzunluğunu adımlıyorum, çatı katına yavaşça tırmanırken küçük alanı en az bir düzine kez tüketiyorum. Kızıl Ejder'le karşılaştıktan sonra Rose'u görmek için eve koşmak istesem de kendimi kontrol altında tutmaya zorlamıştım. Eğer onu o zaman görseydim, damarlarımda dolaşan kana susamışlıkla, onu çiğ çiğ sikerdim. Bütün gece. Bütün gün. Lanet çatı katımın her yüzeyinde. Bu akıl almaz ama riskli, inanılmaz riskli ve delicesine aptalca olurdu. Onun yerine Central Park'ın her santimini dolaştım. İki kez.

İşte şimdi buradayım, dışarıdaki otuz derece sıcaklığa rağmen cehennem gibi terliyim, sinir ve parkın etrafındaki yürüyüşün bir karışımı. En azından öfke ve ona eşlik eden şehvet kontrol altında. Ya da en azından öyle olduğunu umuyorum.

Asansör kapıları kayarak açılıyor ve dairemdeki sesleri dinleyerek koridora çıkıyorum. Tony avucunda sıkılı bir silahla kapının yanında duruyordu. "Her yer sessiz patron."

"Güzel," diye mırıldandım. "Artık gidebilirsin." Saat gece yarısını geçti ve Rose'a tek başıma bakabilecek durumdayım. Ayrıca, acil durumlar için aşağıda hâlâ Aldo var.

Tony asansöre doğru yürüyor ama daha fazla uzaklaşmadan koluna uzanıyorum. Bana doğru dönüyor, gözleri kocaman.

"Palestra'daki o sik kafalılarından biri onunla flört etti mi?"

Başını yavaşça eğiyor. "Sadece birkaç.... O çok güzel bir kız patron. Birinin onu kapması an meselesi." Bir hırıltı boğazımı titretiyor ve Tony alt dudağını ısırtıyor. "Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez." Dönüp asansöre doğru koşuyor ve parmağını çağrı düğmesine sokuyor.

Öfkemi dizginleyerek çatı katının kapısını açıyorum. Ortalık sessiz, Noel ağacının sıcak ışıltısı karanlığı kaplıyor. Bir parçam Rose'un çoktan uyuduğu için rahatladı. Ben lanet bir korkağım ve bunun farkındayım.

Mutfağa girip buzdolabından bir şişe su alıyorum. Uzun bir yudum alıyorum, bakışlarım çirkin küçük ağaca odaklanıyor. Böylesine küçük, cılız bir şey için buraya çok fazla sıcaklık getirdiği kesin. Mermer adanın üzerinden bakmak için parmak uçlarımda yükseliyorum, hareket gözüme çarpıyor.

Rose, tüylü pembe bir battaniyenin altında kanepeye yayılmış durumda. Onun kızsak saçmalıkları çatı katımı işgal etmiş durumda. Sanki ben yokken genişlemiş, sanki bilerek evimi ele geçirmeye çalışıyormuş gibi görünüyor.

Yaklaşıyorum, hain ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Günlerdir onu ilk kez yüz yüze görüyorum. Elbette, birçok geceyi güvenlik kameralarından onu izleyerek geçirdim, ona yapmak istediğim şeylerin fantezisini kurarken sikimi boğazıma kadar sıktım, ama siyah beyaz görüntüler onun hakkını asla vermiyor.

Göğsümdeki garip bir sıkışma beni kanepeden birkaç adım ötede durduruyor. O noktaya masaj yapıyorum, tanıdık olmayan bu his solmuş, yorgun kalbime giden kan akışını daraltıyor.

Hafif bir iç çekiş kaçıyor ve dikkatimi o dolgun dudaklara çekiyor. Tanıştığımızdan beri ilk kez, o ağız aletime sarılmış olarak değil de kendi ağızıma karşı hayal ediyorum.

Yaklaşıyorum ve kanepenin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına süpürürken, başparmağım bir süre daha yanağında kalıyor. Beynim kendi aptallığımı idrak edemedi eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Yumuşak ve iffetli, şimdiye kadar verdiğim hiçbir öpücüğe benzemiyor.

Dudakları yastık gibi ve mükemmel, hafif bir kiraz çiçeği kokusu var. Orada öylece durmuş, tam bir *coglione* gibi uyurken ona bakıyorum. Kalbim kabarıyor, ritmi her dakika daha da hızlanıyor. Kalp krizi mi geçiriyorum? Neyim var benim böyle?

Rose'un göz kapakları titriyor ve yavaşça açılarak o parlak mavi gözleri ortaya çıkıyor. "Caroline'la birlikte miydin?"

Kaba, uykulu sesi, sözlerine odaklanmadan önce neredeyse sikimi sertleştiriyor. "Ne?" Hâlâ onun yanında diz çökmüş bir halde ağızından kaçırıyorum.

Hızla göz kırpmıyor, sonra gözlerindeki uykuyu siliyor. "Evde olmadığın tüm bu geceler boyunca onunla birlikte miydin?"

Kaşlarım çatılıyor ve başım öne arkaya savruluyor. "Hayır."

"Bana yemin eder misin?" Gözlerini gözlerime dikeyyor ve *Dio*, kalbim yine o garip ürpertiye yaşıyor. "Bana gerçeği borçlu olmadığını biliyorum. Birbirimize karşı bir şey olmadığımızı biliyorum ama lütfen bu konuda bana yalan söyleme, Dante."

"Yemin ederim onunla birlikte değildim." Tehlikeli durumu daha da kötüleştirmek istemediğim için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ama gerçeği istiyorsa, ona vereceğim. Belki ikimizin de bunun neden bu kadar yanlış olduğunu anlamamıza yardımcı olur. "Ama dün beni aradı. Gelmemi istedi ve tekrar birlikte olmak için yalvardı."

Kendini minderden itiyor ve kanepenin arkasına yaslanıp dizlerini göğsüne doğru çekerek oturuyor. Üzerinde yine vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran bir bluz ve o lanet yoga pantolonu var. "Peki sen ne dedin?" diye fısıldıyor.

"Evet demeyi düşündüm." Duraksıyorum ve dişlerimi alt dudağıma geçirip yere bakıyorum. "Hızlı bir sevişmenin o anın acısını silmeye yardımcı olacağını"

Ellerinin vücudumdaki anıları, sikimin etrafına sarılmış tatlı amın, o *dudaklar-merda*," diye tıslıyorum. "Bunu yapamam Rosa. Bu işlerin hiçbirinde iyi değilim." Yukarı bakıyorum ve bir çift parlayan mavi gözle karşılaşıyorum. Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti kıvrılıyor ve lanet olsun, ama bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey.

"Yani, onunla birlikte olmadın mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ önünde diz çöküyorum. "Tek düşündüğüm senken nasıl yapabilirim?"

Dudaklarında dolu dolu bir gülümseme beliriyor.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, tatlım. Ben iyi bir adam değilim, iyi bir insan değilim. Kötü, berbat şeyler yapıyorum. Sana sadece bir kez sahip oldum ve şimdiden bağımlı oldum. Bu ikimiz için de iyi değil. Hayatım boyunca bağımlılıkla mücadele ettim ve bu hiç hoş değil."

Yumuşak elleri yüzümü çevreliyor ve beni kendine çekiyor. "Sana yardım edeceğim," diye fısıldıyor.

"Emin misiniz? Çünkü bu pazarlık ettiğinizden çok daha fazlası."

"Seni istiyorum Dante Valentino ve bu karanlık ve vahşi paketle birlikte gelen her şeyi kabul ediyorum." Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım tüm yükseklerden daha iyi. Parmaklarım ensesindeki saçlara saplanıyor ve ipeksi sarı bukleleri avuçlayarak başını arkaya yatırıyorum. Bu açıdan, dilini kendi dilime çekerek ağzını yutuyorum. Bir kadını böyle öpmekten hiç zevk almamıştım. Bu her zaman sikimi ıslatma eyleminin can sıkıcı bir habercisiydi.

Rose ile durum farklı. Dudaklarının mükemmel kıvrımı o kadar şehvetli, dili o kadar hınzır ki, bütün geceyi ağzının her köşesini keşfederek geçirebilirim.

Ama bu alıngan küçük şey bekleyemez. Beni kanepeye, üstüne çekiyor ve elleri kemerimi karıştırarak aramıza uzanıyor. O bir şeytan.

ve ben kimim ki onu reddedeyim? Çünkü *Dio*, onun ne istediğini bilmesini ve bunun için uğraşmasını seviyorum.

Dudaklarım çenesinde geziniyor, sonra pantolonumu ayak bileklerime kadar çekerken kulağını buluyor. Sertçe ısırmadan önce yumuşak lobunu kemiriyorum.

"Ah!" diye ciyaklıyor.

Ağzıma geri çekmeden önce usulca yalıyorum. "Karşı koyamadım." Çıplak kolunda tüyleri diken diken oluyor ve bu tepkiyi görmek heyecanımı daha da artırıyor.

Üstünün eteklerine uzanırken parmak uçlarım yumuşak tenine değiyor. "Seni o çirkin Noel ağacının önünde becermemi ister misin, tatlım?" Tişörtü kafasına geçirmeden önce fısıldıyorum. Alt tarafı çıplak ve mükemmel pembe meme uçlarını görünce sikim anında sertleşiyor.

"Mmm, evet," diye inliyor. Üstü yere düştüğünde gözleri benimkileri buluyor ve kenarları sivriliyor. "Dur bir saniye, çirkin değil," diye tıslıyor.

Derin bir kıkırdama göğsümü titretiyor. "Sen nasıl istersen, tatlım."

Parmakları baskıcı düğmeli gömleği çabucak hallediyor ve sanki omuzlarımdaki fil yere düştüğü anda yok oluyor. Süslü takımlar ve yönetim kurulu toplantıları için yaratılmamışım. Tüm o bürokratik saçmalıklarla uğraşmaktan aklımı kaçırmadan önce Luca'yı bir an önce buraya geri getirmeliyim.

Elleri göğsüme doğru ilerliyor, tenime kazınmış dövmeyle mükemmel bir şekilde oturuyor. Avuç içleri intikam kelimesini kaplıyor. Rose'la birlikteyken içimdeki intikam ateşinin sönmesi ironik bir durum.

İntikam kraldır.

İlk kısım tamamlandığına göre geriye sadece kral kalıyor.

Şiirsel ağdalara başlamadan önce rastgele düşünceleri bir kenara itiyorum. Kahretsin, bu kadın bana ne yaptı?

Ellerimi yoga pantolonunun bel bandının altından geçirip öyle bir çekiyorum ki, keskin bir yırtık, kesik kesik nefeslerin uğultusunu yarıp geçiyor.

ve kıyafetlerini döküyor.

"Dante!" diye ağlıyor. "Bunlar en sevdiklerim." "Sana yenilerini alacağım."

"Sen daha iyisin." Gözleri benimkilerle buluşuyor, canlı mavide parıldayan bir eğlence.

Cazzo, bu kadın beni taşaklarımdan yakaladı. Ve ben bununla ne yapacağımdan emin değilim. "Belki de yapmam, o zaman da çatı katında sadece külotunla dolaşmak zorunda kalırsın." Onları da yırtıyorum, gözyaşı aramızda yankılanıyor. Bir çığlık daha atıyor ama avucumu karnına bastırarak onu sabit tutuyorum. "Ya da daha iyisi, hiçbir şey giyme ki seni kanepeye yatırıp istediğim zaman sikebileyim."

Dokunuşumun altında kıpırdanıyor, kalçaları şimdiden uyarılmaktan kayganlaşmış. "Peki Palestra'ya gitmek zorunda kaldığımda ne yapacağım?"

"O kıcını saran kıyafetlerle bir daha bu evden çıkmama izin vereceğimi hiç sanmıyorum. Bir dahaki sefere orada ders verirken moo-moo giyeceksin."

Bir kıkırdama çıkardı, güzel göğüsleri altımda zıplıyordu. "Sen aklını kaçırmışsın, D."

"Hiçbir fikrin yok." Başımı göğüslerinin arasına bırakıyorum ve yanaklarıma değen o sarhoş edici hissin tadını çıkarıyorum. Derin bir nefes çekerek kokusunu içime çekiyorum, tıpkı adaşı gibi ılık vanilya ve gül yaprakları. Birkaç saniye daha oyalanıyorum, fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkarıyorum çünkü ejderhayla daha önce karşılaşmam canavarı geçici olarak bastırmıştı ama uzun süre zincirli kalmayacaktı. Ve onu serbest bıraktığımda ve aramızda gelişen bu şeyin tadını çıkardığımda, onu kafesine geri götürmek olmayacak. Çünkü gerçek şu ki, herkes zaten bir canavar olduğunuzu düşünüyorsa, o canavarı serbest bırakmak kolaydır.

BÖLÜM 31

BENİ ISIRDIN MI?

R ose

Dante'nin ağızı meme ucumun etrafına kapanıyor ve onu ısırıp emerek sert bir tepe haline getirirken tüm vücudum yoğun hislerle kavisleniyor. Sonra ısırıyor.

Bir çığlık kaçıyor, sonra o dişlerin yerini sıcak, ıslak bir dil aldığında bir inilti tarafından yutuluyor. Acı ve zevkin keskin paradoksu bedenimi alev alev yakıyor.

Bir göğsümü ağızıyla, diğerini avucuyla yalayıp yutmaya devam ederken, boştaki eli kalçalarımın tepesine doğru ilerliyor. Parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve kalçalarım onun hınzır dokunuşunu karşılamak için itiliyor.

"Mmm, tatlım, benim için bu kadar sıırsıklam olmana bayılıyorum." Kalın parmağı klitorisimin üzerinde kayıyor, sonra daireler çiziyor. "Sadece benim için, değil mi?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Eğer biri bu tatlı amcığa, *benim* amcığıma dokunursa, onun sikini koparır ve boğulmasını sağlarım. Beni anlıyor musun?"

Tekrar başımı sallıyorum. Ses tonundaki şiddet omurgamda bir heyecan yaratıyor. Bu benim berbat ruhuma kedi nanesi gibi geliyor.

"Rosa, anlıyor musun? Söylemeni istiyorum."

"Anlıyorum," diye nefes alıyorum, çıkardığım düzensiz ses tamamen utanç verici. O günahkâr parmağın muhtaç klitorisimi okşadığı şu anda hemen hemen her şeyi kabul edebilirdim.

"Söyle." Parmağını içime sokuyor ve kalçalarım beklenmedik müdahaleden dolayı kıpırdıyor, sonra o lezzetli sürtünme için istekli avucuna doğru sallanıyor.

"Senden başka kimse amıma dokunamaz."

"İşte benim güzel kızım." İkinci bir parmağını içeri sokuyor ve tam doğru açıyla kıvrıyor. Sonra uyarılmamla ıslanan o yaramaz parmağı kıvrımlarımdan geçirip arka deliğime doğru sürüklüyor.

"Dante...." Yeni, ateşli hisler beni yutarken kaskatı kesiliyorum.

"Bana bakir topraklara ulaştığımı söyleme, tatlım?" Islaklığımı dar deliğin etrafına sürüyor ve her çıldırtıcı çemberde zevk çiçekleri açıyor.

"Umhmm," diye mırıldandım.

"Ah *cazzo*, Rosa, bana bunu söylememeliydin çünkü şimdi tek düşünebildiğim sikimi o daracık küçük kışına sokmak ve onu ilk benim yapan kişi olmak."

Birkaç gün önce olsa, hayatta olmaz derdim. Kimsenin yanında kendimi oraya gidecek kadar rahat hissetmemiştim. Göt deliğim keşfedilmemiş bir bölgeydi ve öyle kalması için her türlü niyetim vardı. Ama Dante'nin karanlık bakışlarındaki umut parıltısında kendimi ona mümkün olan her şekilde vermek istememe neden olan bir şey var.

Her zaman ilkini hatırla derler, değil mi?

Onun benim ilk şeyim olmasını bu kadar çok istemem delilik. Ve onun da buna ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünmem daha da saçma.

Uzun parmağını iki deliğim arasında ileri geri gezdirmeye devam ediyor, uyarılmışlığımı o hassas sinir uçları boyunca sürüklüyor ve ben zaten orgazmdan bir saniye uzaktayım. Parmak ucunu açıklığıma bastırıyor ve basınç ezici, bir ç ı ğ l ı k kopuyor, bir düğüm

zevk ve acı, ve zevk dalgaları üzerime çökerken uçurumun kenarına savruluyorum. Titreşimler alt yarımından geçerek ayak parmaklarıma kadar iniyor ve ben titremeye başlıyorum.

Vay anasını. Hayatımda hiç bu kadar çabuk boşalmamıştım.

Üstümde karanlık bir kıkırdama yankılanıyor ve zevk dalgaları içimde titreşirken gözlerimi zorla açıyorum. Gözlerimi ne zaman kapatmıştım ki?

"Oh, Rosa, çok sıkı, çok masumsun. Benim olduğunu iddia etmeden önce o kış üzerinde çalışmamız gerekecek." Amcığıma bir tokat atıyor ve ben sıcıyorum ama Dante'nin iri vücudu beni kanepeye yapıştırdığı için bir santim bile kıpırdamıyorum. "Sanırım bunu eski usul yapmamız gerekecek." Ayağa kalkıyor ve boxer'ını sıyırarak devasa sikini serbest bırakıyor.

Gördüğümde bile karnım zonklıyor. Çamaşır makinesindeki ilk seferimizden daha yeni kurtulmuştum; günlerce ağrımıştı. Ama benim aptal şehvetli amım şu anda bunların hiçbirini hatırlamıyor gibi görünüyor.

Sert boyuna uzanıyorum ama elimi savurup kolunu belime doluyor ve beni ters çeviriyor. Yüzüstü yatmış, sevimli küçük Noel ağacıma bakıyordum.

"Seni o cılız şeyin önünde becermek istediğimi söylemiştim." Şaplak, gürleyen kalbimin üzerinde çınlarken kışıma keskin bir acı saplanıyor. "Kaldır o kışı benim için, tatlım." Yanan kış yanağıma nazik bir öpücük konduruyor.

Dante üzerimde pozisyon alırken korku ve heyecanın tehlikeli bir karışımı göğsümü dolduruyor. O kadar büyük ki beni boğacağından korkuyorum. Kolunu ortama doluyor ve amımı avuçluyor. "Mmm, hala benim için sıırıslıklamsın, tıpkı iyi bir kız gibi." Klitorisimle oynuyor ve ben şimdiden kızışmış bir köpek gibi ona sürtünüyorum. Sonra kalın kafası kış yanaklarımin arasından kayıyor ve donup kalıyorum. Adam tam bir hayvan, onun sikiyle başa çıkabilmemin imkânı yok.

Üzerime kıvrılıyor, iri göğsü tüm bedenimi örtüyor. "Rahatla Rosa, bu gece sadece amını alacağım." Sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Nefesimi bırakıyorum ve içime öyle vahşi bir şekilde giriyor ki öne doğru savruluyorum. Bacaklarımın arasındaki eli olmasaydı, kanepeden aşağı uçabilirdim. Bunun yerine, arkamdan bana vururken beni sabit tutuyor, horozu kıvrımlarımı tek hissedebildiğim o olana kadar yayıyor.

Parmağı klitorisimi yuvarlıyor, siki tatlı noktama sürtünüyor, taşakları her itişte kıcımlı tokatlıyor, göğsü üstümde kabarıyor, sıcak nefesi boynumun arkasına dökülüyor....

Dante. Dante. Dante.

Her yerde o var.

Ve tanrım, doyamıyorum.

"Durma," diye inliyorum o temposunu artırırken, kalçaları klitorisimdeki parmakla aynı anda daha sert ve daha hızlı sallanıyor.

Serbest eli göğsümü buluyor, hassas eti yoğuruyor ve çimdikliyor. Parmakları meme ucumun etrafında kenetleniyor ve sıkıyor. Keskin bir çılgılık atıyorum ve o sadece daha sert itiyor.

Sıcak sırtımı yıkıyor ve dilinin omurgamı yaladığını belli belirsiz fark ediyorum. Bir his kasırgası beni tüketiyor, zevk, acı verici ağrı, neredeyse çok fazla. Ağzı omzuma ulaşıyor ve dişleri etime kenetleniyor.

"Ow!" Ciyaklıyorum. "Az önce beni ısırdın mı?"

Dili keskin acının üzerinde geziniyor ve sırtım zevkle kavisleniyor.

"Benim," diye hırlıyor. "Hepinizin. Anlıyor musun?" Saçlarımı yumrukluyor, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için başımı geriye çekiyor. "Sen benimsin. Benimsin."

"Seninim Dante," diye inliyorum tekrar tekrar içime girerken. Zar zor dayanabiliyorum, dizlerim her santiminden geçen ateşli sıcaklık yüzünden titriyor.

Çok yaklaştım. Bir saniye daha ve ben onun her tarafını çözeceğim.

"Seni döllerimle dolduracağım, tatlım. Tohumlarımla kalçalarından aŗađı döküldüğünü görmek istiyorum. Ve bir gün, o karnına bir bebek koyacağım."

Bütün hava ciğerlerime
doluyor. Donuyorum.
O da  yle.

Gürleyen kalplerimizin ve kesik kesik nefeslerimizin melodisi ağır sessizlik anını dolduruyor. Hâlâ içimde, hâlâ geriliyor ve beni iliklerime kadar dolduruyor ama k p rdam yor.

D   nmeye çalışıyorum, kendi kontrolü dışında ağzından çıktığı belli olan kelimeleri mantıklı hale getirmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Dante Valentino ile bir gelecek fikri çok korkutucu. Ve yine de, hiç olmama fikri daha da kötü.   in içine bir de bebek girince durum tamamen içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Sonsuz bir an sonra bacaklarımla arasına uzanıyorum ve elini amımın üzerine koyuyorum. Parmaklarımla onunkilerin arasından geçirerek onu teşvik ediyorum, avucuna karşı sallanıyorum ve k  ımı kalçalarına sürtüyorum. "Sorun yok," diye f s ld yorum.

Yava  a çekiliyor ve bir an için tekrar kaçacağından korkuyorum. Ama k l f n  ucuna kadar a tığında, yenilenmiş bir vah ilikle bir kez daha içime dal yor. Onun nerede bittiğini ve benim nerede ba ladığımı anlayana kadar giriyor, giriyor ve giriyor.

Birkaç saniye önce söylediklerine değil buna odaklanmayı seçiyorum     n  ikimizin de bu dil s r mesiyle y zle meye hazır olduğundan emin değilim.

"Benim," diye h rl yor yine, insandan çok canavar gibi.

O anda kendimi tamamen ona bırakıyorum, bu haf  akli dengesi bozuk mafya babası tarafından tamamen mest edilmeme izin veriyorum. Her k s tlamayı, her korkuyu, her güvensizliği serbest bırakıyorum ve onun beni bedenlen ve ruhen ele geçirmesine izin veriyorum.

    n  istediğim kadar inkar edebilirim ama Dante'ye açık oluyorum ve o beni cehenneme sürüklerken her dakikanın tadını çıkara c a đ   m .

İkinci bir orgazm oluşuyor, bu sefer daha güçlü ve daha kuvvetli. Her itiş beni daha da zorluyor, tek hissettiğim, tek bildiğim Dante olana kadar içimde kıvrılan arzu.

"Geliyorum, Dante..." diye inliyorum.

"Beni bekle." İçime o kadar derin giriyor ki omurgama çarptığına yemin edebilirim, çekirdeğimden yükselen ve her kuytu köşeye uzanan bir zevk dalgası gönderiyor. Aleti seğiriyor ve sıcaklığı içime akıyor, beni daha çok onunla dolduruyor.

Çılgınca bir an için, o minik yüzücülerin yumurtalıklarına doğru yarıştığını hayal ediyorum ve kalbim o kadar dolu ki, amımın onun sikiyle dolu olduğu kadar *dolu-Hayır!* Düşünceleri istenmeyen duygu patlamasıyla birlikte geri itiyorum. Bebek muhabbeti çılgınca, kesinlikle deli saçması. Bırakın bir çocuğu, ikimiz de kendimize bakacak durumda değiliz.

O zaman neden kolları beni sararken ve beni kucağına çekerken tek düşünebildiğim bu? Hâlâ içimde ama şimdi beni tamamen farklı bir açıdan dolduruyor.

"Mmm, Rosa...." Kulağıma sokuluyor ve ben ona doğru eğiliyorum, göğsünün sert düzlemleri bir şekilde hala bana karşı yumuşak. Başım omzuna yaslanıyor ve o karanlık bakışla karşılaşıyorum. Karanlık uçurumda daha önce hiç görmediğim bir şey yanıp sönüyor... güvensizlik, belirsizlik, korku?

Cep telefonunun keskin zil sesi huzurlu anı bozuyor. Attığı pantolonuna uzanmadan önce bir küfür mırıldanıyor ve ikimizi de öne doğru eğiyor. Hâlâ içimde. Adam nasıl hâlâ sert, aklım almıyor.

Telefonunu tarıyor ve bu kez İtalyanca bir dizi küfür savuruyor.

"Sorun nedir?"

Karanlık çenesini oyuyor, öldürücü bakışları omurgama bir ürperti gönderiyor. "Orospu çocuğunun biri daireni yakmış."

BÖLÜM 32

BENİ KULLAN

D ante

"Bu nasıl olur?" Telefona bağıyorum.

Aldo bir özür daha mırıldanıyor ama tek yapmak istediğim elimi telefona uzatıp o aptalın boynuna vurmak. "Yakından takip etmiyorduk patron. Rose senin evindeyken bunun bir öncelik olduğunu düşünmedik."

"Sana düşünmen için para vermiyorum, aptal." "Doğru, özür dilerim."

"Bana her şeyi anlat." Bana fazla olmayan detayları anlatırken dişlerimi sıkıyorum. Rose yanıma oturuyor, çıplak kalçası benimkine değiyor. Vücutunda hafif bir titreme hissediyorum ve tüylü pembe battaniyeye uzanıp onu omuzlarına örtüyorum.

Birkaç dakika daha saçmaladıktan sonra parmağımı ekrana vuruyorum. Hiçbir yere varamıyoruz ve bahanelerle kaybedecek zamanım yok. Damarlarımda öfke dolaşırken ve kendimi kaybetmeme bir saniye kalmışken olmaz. Görebildiğim tek şey kan olana kadar kızıllık görüş alanımın köşelerine doğru ilerliyor. Düşmanlarımdan kanı odayı boydan boya kaplıyor. Bir orospu çocuğu benimle uğraşmaya nasıl cüret eder? Kız arkadaşımın evini sikmeye?

Çünkü bu açıkça benimle ilgili.

Kibirli Dr. Mark'ın kundaklama gibi bir şeye ellerini kirletmesine imkan yok. Tek bir şey istiyor: Rose. Onun dairesini yakmak onun amaçlarıyla uyuşmuyor. Bu Feng ve Kızıl Ejder piçleri. Ara sokakta öldürdüğüm adam için misilleme. Öyle olmalı.

Cazzo. Bu benim hatam. Suçluluk duygusu öfkemle pençeleşiyor, ama benim canavarım açgözlü bir canavar. Sadece doymak bilmez öfkesi kalana kadar onu yutuyor. Feng'in kafasını koparacağım ama önce el ve ayak parmaklarının her birini keseceğim. Sonra onları boğulana kadar ağzına tıkacağım-

"Dante?" Rose'un yumuşak sesi beni sarmal karanlığın derinliklerine gömülmekten kurtarıyor. Elime uzanıyor ve parmaklarımı telefonumdan çekip alıyor. Hâlâ onu tuttuğumu fark etmemiştim bile. Bakışları avucumdaki dört yarım ay kan izine takıldı ve yüzünü buruşturdu. "Kanaman var."

"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil." Ayağa kalkıyor, yumuşak, pembe şalvarı omuzlarına doluyor ve oturma odasından mutfığa doğru yürüyor. Mermer tezgahın arkasında kayboluyor ve bir süre sonra elinde ilk yardım çantasıyla çıkageliyor. Bu meraklı küçük şey ben yokken dairemin etrafında dolanıyor olmalı. Orada olduğunu bile bilmiyordum.

Muzaffer bir edayla geri dönüyor, sanki buranın sahibiymiş gibi kalçalarını sallıyor. Sadece birkaç dakika önce çiğ çiğ siktığım biri için, kesinlikle çok havalı. O yaklaştıkça dudaklarımın kenarları kıvrılıyor ve kalbim o garip çarpıntıyı yapıyor. Bacaklarını yanıma doğru kıvrıldığında, balon gibi şişen öfkem tamamen dağılıyor.

Nefes alıp veriyorum, o her şeyi tüketen öfkeyi arıyorum ama kontrol edilebilir bir seviyeye inmiş.

Rose elimi kucağına alıyor ve alkolle ıslatılmış bir pamukla kesikleri temizliyor. Gözlerimi elimin hemen altındaki çıplak amına sabitliyorum ve acıyı hissetmiyorum bile. Şimdi öfke azaldı, fark ettim ki

ikisi de hala çok çıplak. Ve sertleşen aletime bakılırsa, onu bir kez daha almaya fazlasıyla hazırım. Ama *merda*, ya yine tamamen delice bir şey söylersem? O dil sürçmesinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. *Ve bir gün, o karnına bir bebek koyacağım.* Sözlerim zihnimde yankılanıyor, şehvet sarhoşu bir adamın saçmalıkları.

Çocuk bile istemiyorum. Ya da en azından hiç istemedim....

Hala sessizce kesiklerimle ilgilenen Rose'a gizlice bir göz atıyorum. Başka bir kadın olsa korkup kaçardı. Kahretsin, eğer biri bana bunu söyleseydi, ilk uçakla ülkeyi terk ederdim. *Dio*, ben tam bir *coglione'yim*. Siktiğimin salağı.

"Peki, daireme ne olduğunu bana anlatacak mısın yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın?" Büyüleyici gözleri benimkilere dönüyor ve titreyen bir nefes bırakıyorum.

Bunu yaptığımı ona nasıl söyleyebilirim? İçimdeki şeytanların beni alt ettiğini ve şimdi öfkemin bir sonucu olarak dairesinin küle döndüğünü nasıl kabul edebilirim?

"İkincisi." Ona bir sırtıma fırlatıyorum. "Son on dakika olmamış gibi davranalım ve odama geri dönelim ki seni yatağında düzgünce becerebileyim." Ya bu olacak ya da kanlı bir saldırıya geçip şehrin yarısını yok edeceğim.

"Dante...." Onaylamayan ses tonuna rağmen yanakları arzuyla kızarır.

Dio, bu kadını benim için nasıl buldu?

Rose avucuma bir bandaj yerleştiriyor ve tüm malzemeleri kitin içine geri koyuyor. Arkasını dönmeden önce ellerim kalçalarına dolanıyor ve onu tekrar kucağıma sürüklüyor. Azgın ereksiyonum ortasına değdiğinde hafif bir nefes alıyor.

"Artık evsiz olduğum gerçeğinden dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırakın," diye ciyaklıyor.

"Asla evsiz kalmayacaksın Rosa... ama işe yarıyor mu?"

"Evet!" Zoraki çatık kaşlarının arasından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" Soru kendiliğinden ortaya çıkıyor. Sanki bu kadının etrafında olduğum her seferinde lanet dudaklarım kaçırılıyor.

"Her zaman." Gözleri gözlerime kilitleniyor ve *Dio*, parlak mavinin ardına gizlenmiş duygu derinliği, zayıflayan ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Sen, tam burada, şu anda, beni buradan çıkıp Feng Zhang'ı bulup çarmıha gerene kadar tüm China Town'ı vurmaktan alıkoyan tek şeydin." Ellerim kalçalarının etrafında kıvrılıyor, parmaklarım yumuşak etine giriyor. "Bu benim hatam. Dairen benim yüzümden yakıldı. Bir anlık öfkeyle yaptığım bir şey yüzünden ve bunu tekrar yapmama bir saniye kaldı. Çünkü kimse benim olana zarar veremez ve bunu anlatacak kadar yaşayamaz." Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Rose alnını benimkine bastırıyor ve burnunu benimkine sürtüyor. Göz kapaklarımı yavaşça aralıyorum ve o canlı gözlerle buluşuyorum. "Ve sen. Benimsin. Benimsin. Rosa."

Kalçalarını kaldırıyor ve tatlı amını sikimin üzerine gömüyor.

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, onu doldururken tüm vücudumu bir titreme sarıyor.

"Bu senin hatan değil, Dante." Sikime binmeye başlıyor, kaygan şaftımda aşağı yukarı kayıyor ama gözleri benimkine sabitlenmiş durumda. "Öyle olduğunu düşünseydim, sadece bir an için bile olsa, hala burada olmazdım. Ama buradayım. O yüzden öfkeni bastırmak için beni kullan, öfken geçene kadar sik beni. Çünkü mutlu olmayı, sevmeyi, bir aileye sahip olmayı hak etmeyen korkunç bir canavar olduğunu düşünüyorsun, ama bu saçmalık. Artık senin olduğumu söylüyorsun ama sen ve canavarın başından beri benimdi."

İçimde bir şeyler paramparça oluyor. Kalbimdeki yırtılmayı hissediyorum, ikiye bölünüyor çünkü çok parçalanmış durumdayım. Bu kadını hak etmiyorum. *Dio*, bin yıl yaşasam da onun sadakatini, hayranlığını, sevgisini asla hak edemem ama o yine de bana bunları veriyor. İçimdeki pislik her şeyi almak istiyor ama küçük gizli bir parça bu kadını benimle birlikte cehenneme sürüklemenin ne kadar yanlış olduğunu biliyor.

"Hadi buradan gidelim."

"Ne?" Kıının üzerine düştü, bana bakıyordu.

O kadar içindeyim ki yemin ederim içini hissediyorum ve kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. "Seni şehirden çıkarmalıyım. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce *kendimi şehirden çıkarmalıyım.*"

"Şu anda mı? Gecenin bir yarısı. Ve gerçekten gidip dairemden bir şeyler kurtarabilir miyim diye bakmalıyım-"

İki parmağımı ağzına bastırarak sözünü kestim. "Kaybettiğin her şeyi yerine koyacağım, yemin ederim." Yapmak istediğim son şey ondan ayrılmak, ama kendimi tanıyorum, eğer şimdi ayrılmazsam, işimiz bittiği anda öfke geri dönecek. Ve eğer Aldo arabayı sürerse, Long Island'a giderken onu arabada becerebilirim. Çılgılık çılgılığa bağırın sikime ve bana fırlattığı dudaklarına rağmen onu nazikçe üzerimden kaldırıyorum. "Çantayı hazırla, on dakika içinde gidiyoruz."

Etrafında dönüyor ve ben de kışına şaplak atıyorum çünkü *cazzo*, kendime engel olamıyorum. "Acele et," diye bağıyorum o koridorda koştururken. Sonra telefonumu kapıp Aldo'ya hızlıca bir mesaj atıyorum, ardından Tony'ye ikinci bir mesaj.

Rose'un dairesini aydınlatanın Kızıl Ejderhalar olduğunu doğrulamam gerek.

Elbette patron. Hallediyoruz.

Ben: *Ve eğer onlarsa, ben izin verene kadar hareket etmeni istemiyorum. Anladın mı?*

Anladım.

Hâlâ çıplak olduğumu hatırlayana kadar telefonumu pantolonumun cebine sokmaya çalışıyorum. Duvardaki saate bakarak, akrep ikiyi geçerken bir küfür savuruyorum. Yarın cehennem gibi uzun bir gün olacak. Ama en azından Rose şehirden, Feng'den ve o MIA pisliği Mark'tan uzakta olacak.

Bu bana şunu hatırlattı.

Bir şey daha Tony. Dr. Mark'ın kredi kartlarından bir şey çıktı mı?

Hayır. Günlerdir hiçbir banka hesabında hareket yok.

Merda. Bu adam radarın altında nasıl böyle hayatta kalabiliyor? Ortadan kaybolmadan önce, Rose'un saldırısından önce, büyük miktarda para çekimi yoktu, hiçbir şey yoktu. Bu Büyük Birader çağında tamamen görünmeden yaşamak mümkün değil. Peki sıradan bir plastik cerrah *benden* nasıl kaçabiliyordu? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Hangi cehennemde bu adam?

BÖLÜM 33

BENİMLE SIKIŞTI

Rose

Hafif bir vınlama sesi beni kendime getiriyor ve yastığımın sıcak bir kucak olduğunu hayal meyal seçebiliyorum. Bir martının tiz çığlığı sonunda ağır göz kapaklarımı açıyor ve Dante'nin arabasının siyah deri arka koltuğu gözümün önüne geliyor.

Yuvarlanıyorum ve yüzümü Dante'nin kasıklarında buluyorum ve hınzır sırtışıyla yaramaz bir İtalyan bana bakıyor. "Pekala, tatlım, eğer ağzını orada yapacak bir şey bulamazsan...."

"Kapa çeneni," diye inliyorum ve kendimi kalkmaya zorluyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. İlk kez, uğursuz bir şey değil, tam tersi. Arka koltuğun camı açılmış, Büyük Güney Körfezi'nin beyaz kapakları görünüyor.

Arabanın üzerinde oturduğu feribot küçük dalgalar boyunca hafif bir sallanma hareketiyle sallanıyor. Gökyüzünü daha iyi görebilmek için başımı camdan dışarı çıkarıyorum. Güneş ufukta süzülürken mavinin üzerinde bir renk cümbüşü, altın sarısı ve parlak magentalardan oluşan bir gökkuşağı belirliyor.

Tanrım, en son ne zaman gün doğumuna yetiştiğimi hatırlamıyorum. Tamam, belki diğer yoga stüdyosunda çalışırken erken bir vardiya için kalkmışımdır,

ama ihtişamının tadını çıkarmak için asla dışarı çıkmadı.

Stüdyo... ugh, yanan dairem. Tanrıya şükür Dante'nin evine taşınırken tüm ihtiyalarımla birlikte birkaç kişisel eşya da getirmiştim. Long Island'daki çocukluk evimde bıraktığım bir avuç eşya dışında elimde kalan tek şey onlardı. ılgınca olan şey, tüm bunlar hakkında bu kadar duygusuz hissetmemdi. Yıkılmış olmam gerekirdi, ama bir parçam rahatladı, hatta o yerle işim bittiği için mutlu oldu. Orada olanlardan sonra bir daha geri dönebileceğimi sanmıyorum.

Dante'nin kafası yanımda beliriyor ve ben de ateşli mafya babasına gizlice bir göz atıyorum. enesinin tipik sert kesimi gevşemiş, alnındaki derin çukurlar kaybolmuş. Son derece sakin ve huzurlu görünüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Bu nadir anın huzurunu bozmaktan korkarak fısıldıyorum.

"Fire Island'daki sahil evime." Maviliklere dağılmış küçük balıkçı teknelerine bakarken bakışları hüznölü bir hal alıyor.

Ada, yaz mevsiminin normal telaşına kıyasla ıssız görünüyor. Sahil kasabalarının çoğunda olduğu gibi, buralar da yaz aylarında şehirden kaçan Manhattanlılara bağılı olarak son derece mevsimseldir. Ve bu kesinlikle yaz değıl. şimdi düşündüm de, kahretsin, yılbaşı arifesindeyiz. Neredeyse bunu nasıl kaırıyordum? Dante'ye gizli bir bakış attım; sanırım yeni yıla birlikte gireceğiz. İçimde çılgınca bir kelebek uçuşuyor.

Dikkatimi huzurlu manzaraya verip sakinliğı korumaya çalışıyorum. Fire Island'ı bu kadar sessiz görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ürkütölü derecede güzel.

Feribot yavaşlamaya başladığında, Dante beni arabaya geri çekiyor ve mutlak huzur anı dağılmaya başlıyor. Alnındaki damarlardan biri titriyor ve bu değışikliğı neyin sebep olduğunu sormak istiyorum ama durumu daha da kötüleştirmekten çekindiğim için tereddüt ediyorum.

"Bizi burada kimse bulamaz," diye mırıldandı. "Ev annemin kızlık soyadını taşıyor ve Luca ile ben aile hayatımızın bu kısmını gizli tutma konusunda kararlıyız."

"Tamam. Sana güveniyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve şimdi onu bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu anlıyorum. Benim güvenliğim. Bir sıcaklık kabarcığı göğsümü dolduruyor. Son birkaç saat içinde Dante'yle aramızda bir şeyler değişmişti. Hayal kırıklığını kaldıramayacağım için fazla umutlanmak istemedim ama yine de değişimi hissettim.

Feribot rıhtımda durur ve motorun gürültüsü kesilir. Dante geniş arka koltuğa doğru eğilir ve ön taraftaki küçük pencereyi kapatan gizlilik perdesini kaydırarak açar. "Hizmetçiyle konuştun mu?"

"Evet, halledildi patron. Kızlar geldi, ortalığı topladılar ve isteğiniz üzerine tüm gerekli malzemeleri stokladılar."

"Güzel." Ekranı kaydırarak kapatıyor ve arabanın motoru ateşlenip araç feribottan inerken yanıma yerleşiyor. Gemide bizimle birlikte sadece bir araba daha vardı. Kesinlikle şimdiye kadar gördüklerimin en boşuydu.

"Peki, plan nedir?" Mafya babasına ihtiyatla bakıyorum. Bu bir çiftin kaçmağı gibi hissettirmeye başlıyor ve aptal, kırılgan kalbim benimle birlikte kaçıyor.

"Dedikleri gibi, k a n a t l a n ı y o r u m . " Bana muzip bir göz kırptıyor. "İ Her iki patronunuza da e-posta göndererek Covid olduğunuzu ve bu hafta boyunca çalışmayacağınızı söyledim."

"Dante!" Tıslıyorum. "Benim iznim olmadan bunu yapamazsın."

"Sanki yapamam." Ellerimi ellerinin arasında eziyor, küçük kemiklerin çıkırtısını duyduğuma yemin edene kadar sıkıyor. Bu sahiplenici salaktan o kadar etkilenmişim ki irkilmiyorum bile. "Evini yakmanın bizim dünyamızda neyi sembolize ettiğini anlamıyorsun, tatlım. Seni işaretliyorlar."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum, bu sefer hiç de iyi bir ürperti değil.

"Seni korkutmak istemedim ve yemin ederim, bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim, ama Feng'in icabına bakılana kadar burada kalıyoruz ve gözümün önünden ayrılmıyorsun."

Sertçe yutkunuyorum; ses tonundaki öfke, onu saran korkuyla kıyaslanamaz bile. Eğer benim için korkuyorsa, o zaman durum kötü olmalı. "Tamam," diye mırıldanıyorum.

Başını sallayıp koltuğunda geriye doğru kayıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Sert düzlemlerine gömülüyorum, boyun eğmeyen formunun getirdiği rahatlık tamamen haksız. Göz kapaklarım arabanın sabit hareketi ve dün geceki uykusuzluk yüzünden ağırlaşıyor ve tekrar uykuya dalıyorum.

"*Burası* senin sahil evin mi?" Gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak kıyı boyunca uzanan geniş malikâneye bakıyorum. Tamamen modern, açık gri sedir ve camdan yapılmış, iki katlı, etrafı saran verandaları var. Aşırı büyümüş deniz otları ve gözlerden uzak kalmasını sağlayan uzak konumu olmasaydı, komşular tüm evin içini görebilirdi.

Dante beni beyaz çakıllı yürüyüş yoluna götürmeden önce birkaç dakika daha aval aval bakıyorum. Okyanus o kadar yakın ki havadaki tuzun tadını alabiliyorum. Her iki omzunda çantalarımızı taşıyarak anahtarla oynarken derin bir nefes alıyorum.

İçimde bir endişe girdabı yüzüyor ve her geçen an daha da kötüleşiyor. Dante ile bütün bir hafta burada mı? Yalnız mı? Tanrım, yardım et bana. Şimdiden umutsuzca bu adama aşık olmaya başladım. Hissettiğim her şeyin üstüne bir de bu süper romantik kaçamaktan sağ çıkmamın imkânı yok.

"Ah-ha, anladım."

Siyah kapı açılıyor ve Dante beni içeri buyur ediyor, çantalarımızı ve paltalarımızı girişe bırakıyoruz. Evin şık, kıyıdaki rahat görünümünü atlıyorum.

büyük odaya geçin ve doğrudan beyaz toz kumun ve sonsuz sahil şeridinin engelsiz manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere doğru ilerleyin.

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor. Kışın ortasında bile koyu mavi sular ruhumda güçlü bir şeyler uyandırıyor. Ben de Long Island'da büyüdüm. Bu havalı kısımda değil ama ailemin evi bir saatten daha az bir mesafede. Sayısız yazımı sahilde geçirmiştım. O yaza kadar her şey çok huzurlu.... çok pastoralı.

"İyi misin, tatlım?" Dante arkama geçerek sıcak bedenini aniden buz kesen bedenimin etrafına sarıyor. "Çok soğuksa ısıtıcıyı açabilirim."

Sürgülü cam kapılardan birkaç metre uzakta dururken, arkamı dönüp bir damla gözyaşı dökmekten korkarak bakışlarımı okyanusa sabitliyorum. "Hayır, ben iyiyim, sadece yorgunum sanırım."

Dante beni etrafında döndürüyor ve kara kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşiyor. "Sorun nedir?" Beni kol mesafesinde tutmaya bu kadar niyetli biri için, ruh halimdeki değişikliklere son derece uyumlu.

"Hiçbir şey," diye zorluyorum. "Gerçekten her şey mükemmel." Omuz silkiyorum ve kucağından kurtulmaya çalışıyorum ama kolları beni daha da sıkıyor.

"Söylediklerimde ciddiydim Rosa. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Seni her zaman güvende tutacağım."

"Sen çıldırıp tekrar gidene kadar." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Gülümsemesi kaşlarını çatmaya başladığında hatamı anlıyorum ama artık çok geç. Kollarının gevşemesini, üst kata çıkmasını, hatta kapıdan çıkmasını bekliyorum.

Sadece o hareket etmiyor.

Onun yerine kocaman eliyle çenemi kavırıyor, parmakları yanaklarıma batıyor. Öldürücü bakışları içime işliyor ve bir ürperti omurgamda geziniyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırlıyor. "Canavarı serbest bıraktın ve bundan sonra ne olacağı konusunda seni uyarmıştım. Artık bana saplanıp kaldın, tatlım. Sen tattığım en tatlı uyuşturucusun ve ben şimdiden tamamen bağımlısı oldum. Kimse seni benden alamayacak. *Hiç kimse.*"
Onun

Elleri kıcıma inip beni kaldırırken ağız benimkine çarpıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve kalan birkaç metreyi de pencerelerden oluşan devasa duvara doğru yürüyor. Elleri enseme, saçlarımın arasında dolaşıyor.

Sonra beni yere yatırıp dizlerinin üzerine çöküyor ve yoga pantolonumu da onunla birlikte indiriyor. Altım çıplak ve hınzır bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor. "Oh, Rosa, sen benim ölümüm olacaksın. Ama yüzüm senin mükemmel amına gömülü olarak ölebileceğim anlamına geldiği sürece her günahkâr anı kabul edeceğim."

Gömleğimi başımdan çekip beni cama yapıştırıyor. Buzlu cam, sıcak tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Bacaklarımı ayırıp beni yutarken hem üşüyorum hem de ısınıyorum, damarlarımda kan dolaşıyor.

Kıçımı cama bastırıyor ve kışın ortasında olduğumuza şükrediyorum, yoksa sahildeki herkes pembe yanaklarımı ön sıradan görebilirdi. Dili klitorisimi okşarken, eli göğsümü almak için yukarı çıkıyor ve bir inilti serbest kalırken ona doğru eğiliyorum.

"Benim," diye hırlıyor amıma karşı, sonra dilini daha derine daldırıyor. "Benim." Bir parmağını içeri sokuyor ve ben haykırıyorum. Sonra orta parmağı arka deliğime sürtünüyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir ateş tepemde birikiyor. Parmağını bakir bölgenin içine daldırıyor ve beni tümüyle dolduruyor. O kadar dolu hissediyorum ki patlayacağımdan eminim. Parmakları her deliğimi, dili klitorisimi okşuyor. "Tanrım, boşalacağım" diye haykırıyorum.

"Hayır, değilsin tatlım, henüz değil." Sözlerinin hassas bedenimdeki titreşimleri beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. "Seninle ilişim henüz bitmedi. O kıcı sıkımla alıyorum, hemen şimdi. Daha fazla bekleyemem. Benim olacak, sadece benim."

Beni bırakıp etrafımda döndürmeden önce dilini kıvrımlarımda bir kez daha gezdiriyor. Göğüslerim ve tüm o sıcak etim buzlu cama bastırırken bir miyavlama sesi çıkarıyorum. Çok ıslağım, uyarılma kalçalarımı kayganlaştırıyor, bacaklarımın iç kısmına doğru akıyor.

"Mmm, mükemmel," diyor Dante beni eğerken. Pantolonu yere düştü, sonra da boxer'ı.

Aleti ıslak kıvrımlarımı okşuyor, sonra daha yukarı çıkıyor. Kalın başı kıcıımı okşuyor ve beklenti içimi sıkıyor. Bacaklarımı aralıyor ve klitorisimi okşamak için uzanıyor. Daireler çizmeye başladığında dizlerim titriyor ve orgazm yeniden başlıyor. "Sadece rahatla, tatlım." Sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor. "Çok ıslaksın, sikim için çok hazırsın."

Ve lanet olsun, bu doğru.

Bunu onunla birlikte yaşamak istiyorum. Ona her zaman sadece ona ait olacak bir şey vermek istiyorum.

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve ağzımı yakalamak için başımı geri çekiyor. Dikkatim onun günahkâr dilindeyken, bir parmağını sırlıslıklam olmuş amımda gezdiriyor, sonra da uyarılmışlığımla arka deliğime doğru sürüklüyor. Bir parmağını içeri daldırıyor ve tüm vücudum kenetleniyor. Yavaşça itiyor, beni geriyor. "Mmm, Rosa. Senin tatlı küçük kıcın benim horozum için hazır."

Ben daha tek kelime edemedim dili ağzımın içine dalıyor ve aynı anda sikini arka deliğime sokuyor. Bir zevk ve acı dalgası beni tüketiyor, bir ııılık atarken sırtımı kamburlaştırıyor.

"İyi misin, tatlım?" Yavaşça çekip bir parmağını amıma sokuyor ve ben yine ııılık atıyorum. Zevkten.

"Durma," diye inliyorum.

Aleti arka deliğimi dolduruyor, bir uzman parmağı içime dalıyor ve diğeri klitorisimin etrafında dönüyor. Kutsal cehennem, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dante'yle doluydum, her santimimden zevk fıskırıyordu.

"Ben geliyorum...."

Zevk içimde geziniyor, beni bütünüyle yutuyor. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, yavaşça ve çok derinlere itiyor.

"Dante," diye inliyorum.

"Benim için gel, tatlım." Klitorisimi çimdikliyor ve aynı anda sikini itiyor, meme uçlarım soğuk cama sürtünüyor ve hislerin saldırısı beni deviriyor. Uçurumun kenarına düşüyorum, içimde öyle güçlü bir sarsıntı oluyor ki bacaklarım altımda çırpınıyor. Eğer Dante beni dik tutmasaydı, yere yığılırdım.

Ben zevk dalgalarına binerken, Dante'nin siki içimde sarsılıyor. Sıcaklık bacaklarımdan aşağı dökülürken adımın inliyor. "Ah, Rosa," diye homurdanıyor, hâlâ saçlarımı avuçluyor. Ağzımı onunkine doğru sürükleyerek, dili benimkini tahrip ederken içime birkaç kez daha pompalıyor. "Oh, Rosa, Rosa, sen benim mutlak kurtuluşum olacaksın. Ya da mutlak ölümüm. Her iki durumda da çok mutlu bir adam olarak öleceğim."

BÖLÜM 34

CENNETTEN DAHA IYI

D ante

En son ne zaman bir kadınla yattığımı hatırlamıyorum.

Becerilmedi, ama yine de yatağında yattı. Daha doğrusu üstümde. Ve yeni yıla girmek için. Bu muazzam bir şey olmalı. Rose onu son kez sahiplendiğimde yatağın üzerinde yuvarlanmaya çalıştı, ama onu vücuduma sabitledim, aletim hala onun derinliklerine gömülüydü. Orası hoşuma gitmişti. Sonsuza kadar kalmak istiyordum.

Saatler sonra, yumuşadığımda, hala kollarımı onun yumuşak formundan çözemiyordum. Böylece, Yeni Yıl'a kadar bütün geceyi bu şekilde geçirdim; göğsü göğsüme yaslanmıştı, kalbi benimkine karşı mutlulukla çarpıyordu. Yatağımızda tüm Manhattan'ı aydınlatmaya yetecek kadar ateş varken kimin yeni yıl arifesinde havai fişeklere ihtiyacı vardı ki?

Hayatımda hiç bu kadar iyi bir seks ya da uyku gecesi geçirmemiştim. Tabii ki şimdi damarlarımda panik akıyor.

Rose dün yanılmadı. Bu kadının içimde uyandırdığı duygular beni çok korkutuyor. Yıllardır tek bildiğim intikam, nefret ve şiddetti. Her şeyi tüketiyorlardı ama basittiler. Şimdi daha fazlasını istiyorum.

Ve bu sadece Rose yüzünden değildi. Sonunda Papa'nın imparatorluğunun kralı olarak tahta geçmişim, bunca yıldan sonra nihayet doğuştan gelen hakkımı elde etmişim. Ama intikam acı-tatlıdır ve yalnız bir kral değersizdir. Geçmişimdeki tüm pislikleri telafi etmek için bir kurtuluş yolu bulmayı ummuştum. Babamı hayal kırıklığına uğrattığım için, küçük kardeşimi yüzüstü bıraktığım için, nişanlısını incittiğim için, kendi lanet hayatımı mahvettiğim için. Ama bir şeyin farkına vardım: Kefaret kavramı aptallar içindir. Günahlarım beni mezara kadar takip edecek ve cehennemdeki ön koltuğumun bedelini ödeyecek.

Ama belki, sadece belki, Rosa bu hayatta yanımda kalırsa her şeye değmiş olacak.

Düşüncelerim geçmişe, Papa'yı gömdüğümüz güne gidip geliyor....

"Birinin Re Industries'i devralması gerekiyor." Luca Bronx'taki eski evimizin arka bahçesine doğru yürüyor. Öfkeleniyor, burun delikleri açılıyor. Küçük pislik beni korkutabileceğini sanıyor. Daha yirmi yaşında ama şimdiden her şeyi bildiğini sanıyor.

Benim yaşadığım cehennemi yaşadıktan sonra benimle hayat hakkında konuşabilir.

"Ben zaten hayır dedim," diye homurdanıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Dante?" Parmağını göğsüme saplayarak bana ters ters bakıyor. İkimiz de hâlâ siyah cenaze kıyafetlerimizi giyiyoruz ve ceket boğucu. Onu yırtıp atma isteğimi zar zor dizginliyorum, bir de baskıcı kravat. "Sen en büyük oğulsun. Bu işi devralmak senin doğuştan hakkın. Papa'nın bunca yıl uğruna çalıştığı her şeyin yanmasına izin vermeyeceğim."

"Onun istediği buydu, Coglione." Aylar önce babamla yaptığım tartışma aklıma geliyor. Mezarımın üzerine yemin ederim ki, asla varislik rolünü üstlenmeyeceksin. Bunu senin için istemiyorum. Çok daha fazlasını yapabilirsin.

"Olamaz!" Luca bağılıyor ve beni geri itiyor. "Eğer işi sen devralmazsan ben devralırım."

Derin bir kıkırdama göğsümü titretiyor. "Cehennem gibi olacaksın, fratellino. Papà'nunki gibi bir işletmeyi yönetmek hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Vaffanculo, Dante. Sen Cornell'de o hazırlık okulu veletleriyle takılırken ben de son iki yıldır babamızı takip ediyordum. Ben buradaydım, sen değil. Ve biliyor musun, haklısın. Bu iş için uygun adam sen değilsin, benim."

Kardeşimi yakasından tutup ayağa kaldırıyorum. "Babamın bizim için ve özellikle de senin için istediği bu değildi, coglione. Bırak gitsin."

İnatçı bir çocuk gibi tepinerek uzaklaşmadan önce "Asla," diye tükürdü.

Çok aptaldım. O gün beni bir ay rehabilitasyona sokacak çılgın bir alem yapmak yerine ona tüm gerçeği anlatsaydım, tüm hayatımız farklı olabilirdi. Dışarı çıktığımda Luca işi devralmıştı ve ricalarım kulak ardı edildi. Her nasılsa, azgın bir alkolik ve uyuşturucu bağımlısından gelenler o kadar ağırlık taşıyordu.

Porca miseria.

Rose yumuşak bir iç geçiriyor, sonra üstümde kıpırdanıyor ve anında sikimi uyandırıyor. Daha iyi düşünmeden başının tepesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. *Bu erkek arkadaş meselesi, seni salak. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.* Bu ses zihnimin arkasında alay ediyor ve haksız da değil. Biriyle doğru şekilde ilgilenmekle ilgili ilk şeyi bile bilmiyorum. Babamdan sonra Luca'yla da denedim ve fena halde çuvalladım, annemle bile doğru şekilde yapabildiğimi sanmıyorum. Beni sevmek zorunda olduğu için seviyor ama mükemmel, küçük Luca her zaman onun favorisi oldu.

Rose'un göz kapakları titriyor, zayıf nefesleri daha güçlü hale geliyor. Başını geriye doğru eğiyor ve o dayanılmaz mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Uyumama izin veriyorsun"

Bütün gece senin üstünde mi?" Sesi sert ve bir o kadar da seksi.

Kısmi ereksiyonum şimdi tam direkte, karnını dürtüyor. Elimden gelenin en iyisini yaparak sorusunu geçiştiriyorum. Gerçek şu ki, burada kendimi tamamen aşmış durumdayım. Bu yüzden doğal olarak yapmam gerekeni yapıyorum - bir eşek gibi davranıyorum. "Uyandığında amına en kolay erişimi bunun sağlayacağını düşündüm." Kalçalarını kaldırdım ve onu sikimin üzerine bıraktım. "Mutlu yıllar, tatlım."

Onu sonuna kadar doldurduğumda bir çığlık atıyor. Kahretsin, hala ıslak, muhtemelen hala dün geceki dölleriyle dolu. Kalçaları hemen benimkilere karşı sallanmaya başladığında bir inilti çıkardım.

"Cazzo, Rosa," diye tıslıyorum, "Sikim için çok açgözlü küçük bir şeysin." "Ben mi?" Gülüyor, bana karşı öğütürken başını geriye atıyor. Göğüsleri her hamlede zıplıyor ve kendime engel olamıyorum. Doğrulup o mükemmel pembe tomurcukları yutuyorum, önce birini sonra diğerini.

Doğrulup onu daha derinden dolduruyorum, yeni aç dudaklarından bir inilti dökülmesine neden oluyor. "Mmm, Dante... Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Cennet gibi hissettiren o.

Kalçalarını kavriyorum, onu yukarı ve aşağı yönlendiriyorum, böylece horozumun sırtı tekrar tekrar klitorisine çarpıyor. Birçok şeyde berbat olabilirim ama bir kadını nasıl boşaltacağımı biliyorum. Ve Rose'un şansına, bu benim hayattaki görevim oldu. Dudaklarının kıvrımı, gözlerindeki ışıltı, içine dalıp orgazm olduğumda yanaklarının pembeleşmesi benim bağımlılığım haline geldi.

Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm o oluyor. Örüntüyü tanıyorum ve bu korkutucu. Bir kez olsun sadece kendim için değil, onun için de korkuyorum. Onu hayatıma sokmak sadece daha fazla sorun yaşamasına neden oldu. Şimdi, sadece bir sapıgı yok, aynı zamanda dairesi yıkıldı ve Feng onun kanının peşinde.

"Dante?" Yumuşak nefesi beni şimdiki zamana, sikime sahipmiş gibi binen güzel kadına geri çekiyor. Ve lanet olsun, öyle. Gözleri gözlerime kilitlenirken elleri yüzümü çevreliyor. Bana bu şekilde sarılmışken, bacakları kalçalarıma dolanmışken ve kollarım vücudunu sarmışken

kalplerimiz senkronize bir şekilde çarpıyor, bu an çok samimi. Çok az sevişiyor gibi, çok fazla sevişiyor gibi hissediyorum.

Panik kalbimi kavlıyor ve onun altında donup kalıyorum. "Durma," diye nefes alıyor.

Onu aletimden kaldırdım ve o bir küfür savurdu. Sikim de öyle. "Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

"Sikimi mi istiyorsun, tatlım? Bunun için yalvarmanı istiyorum."

Gözlerini deviriyor ama yine de yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor. "Lütfen, Dante." İç uyluğundan aşağı bir uyarılma izi damlıyor ve lanet olsun, sikim bu manzara karşısında seğiriyor, o sıcak tatlılığa geri dönmek için can atıyor.

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve amını avuçluyorum. Başı geriye düşüyor ve kalçaları avuçlarıma sürtünüyor. "Daha çok yalvar, tatlım." Dudaklarımın sinsi bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum.

"Tam bir pislüksin." Eli benimkinin üzerinde hareket ediyor, avucumu onun muhtaç klitorisine doğru zorluyor.

"Uh, uh, uh." Başımı sallıyorum. "Tam olarak istediğin şey için bana yalvar." "Lütfen, Dante, beni becermeni istiyorum." Kalçaları yuvarlanıyor, hala itiyor hareketsiz elime karşı. "O kocaman, güzel sikini amımın içinde istiyorum. Parmaklarını klitorisimin üzerinde istiyorum ve en çok da o ağzın beni yalayıp yutmasını istiyorum. Sonra sikinin üzerine boşalmak istiyorum ve beni o kadar çok dölle doldurmanı istiyorum ki kalçalarımın aşağı damlasın."

Yüzümde boktan bir sırıtış belirliyor. "İşte benim iyi kızım, Rosa." Damlayan kıvrımlarında bir parmağımı gezdiriyorum ve iniltisi havayı deliyor. "Şimdi uzan tatlım ve bacaklarını benim için aç. Eve geliyorum."

Yatağın üzerinde geriye doğru düşüyor, sarı saçları beyaz çarşafların üzerinde bir hale gibi yayılıyor. Daha önce biriyle yüz yüze sevişmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Genelde kadınları arkadan almayı tercih ederim. Çok daha az samimi. Ama Rose ile değil. Zevkin son zerresini çıkarırken yüzünü görmeliyim.

İçine doğru itiyorum ve hepsini tek seferde alırken sırtı kavisleniyor. Ve *Dio*, bu çok ateşli. Bakışlarımı kızarmış yüzünden ayırıp sikimin amına girişini izliyorum. Dudakları benim için açılmış, sanki sadece benim için yapılmış gibi sikimin etrafında kenetleniyor. Daha derine dalıyorum, taşaklarım güzel bir senfoniyle kıkına çarpıyor. Onu götten almak heyecan vericiydi, artık bana ait olan sahipsiz bir bölgeydi, ama burası, burası evim.

Yavaşça ucuna kadar çekiliyorum ve Rose'un elleri kıkımın etrafında kenetlenerek beni tekrar içeri itiyor. "Yalvar, bebeğim."

"Lütfen, Dante, çok yaklaştım. Lütfen o kocaman sikinin üzerine boşalmama izin ver."

Kahretsin, bu işte gittikçe ustalaşıyor. Bacaklarını omuzlarımin üzerine kaldırıp iyice açıyorum, böylece beni daha fazla içine alabiliyor. Sonra içine dalarak bir inilti daha çıkarıyorum ve hızımı artırıyorum. Her itiş daha da derinleşiyor ve sertleşiyor, ta ki düzensiz pantolonlarımız senkronize bir uyum içinde havayı doldurana kadar. Elimi vücudunda gezdirerek göğüslerinden birini avucumla yoğururken diğerini ağzımla yakalıyorum. Sert, pembe tepe noktasını kemirip emerken sırtı kavisleniyor.

"Boşalacağım," diye ağlıyor.

Çıldırıncı bir tempoyla içine giriyorum ve amı sikimin etrafında öyle sert kenetleniyor ki, beni de kendisiyle birlikte kenara sürüklüyor. Bir inilti çıkarıyor, ismim dudaklarında ve sikim içinde sarsılıyor. Ciğerlerim sıkışıyor ve *Dio*, onun içine sertçe boşalırken ruhumun bir parçasını döküyormuşum gibi hissediyor.

Lanet olsun, artık cennete ihtiyacım yok, çünkü burası bin kat daha iyi.

BÖLÜM 35

ÖFKEYE DIKKAT EDİN

Rose

Dante'nin mutfaktaki hareketleri, tıpkı yatakta olduğu gibi, hipnotize edici. Bir insan yemek yapmayı nasıl bu kadar seksi hale getirebilir, kesinlikle aklım almıyor. Çıplak, mükemmel kaslı, dövmeli gövdesi ve düşük askılı eşofman altı da kesinlikle zarar vermiyor. Ocağa doğru dönüyor ve bana geniş omuzlarının ve sırtına damgalanmış karmaşık mürekkep desenlerinin mükemmel bir görüntüsü hediye ediliyor. Adam yürüyen bir sanat eseri gibi. Sayısız yara izi bile güzelliğini azaltmıyor, aksine doğasının karanlık vahşetini artırıyor gibi görünüyor.

Mermer adanın etrafından dolanıyorum ve arkasında duruyorum, ona dokunmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. Bu adamın yanında irade gücüm yok ve bir saniye sonra parmaklarım siyah mürekkep haritasının izini sürüyor. Dokunduğumda titriyor ve içimdeki cadaloz memnuniyetle kına yakıyor. Adam yatakta bir tanrı, ama ben o patlayıcı orgazmlardan birkaçını onun tarafında kazandığımı düşünmek istiyorum. Dikkatimi sıcak tenine, kabile işaretlerine, zincirlerin, kafataslarının ve karnında bıçak olan bir ejderhanın daha karmaşık çizimlerine geri veriyorum. Dante'nin göğsünün karşısındakini göremesem de, zihnimin ön tarafına sığıyorum.

İntikam kraldır.

Stella bana Luca'nın aile geçmişi hakkında bilgi vermişti ama bakışlarım ne zaman o dövmeye takılsa daha fazlasını sorasım geliyor. Tek taraflı hikâyeler asla resmin tamamını göstermez ve bu değişken mafya babasıyla sadece birkaç hafta geçirdikten sonra, hikâyesinde çok daha fazlası olduğuna dair bir his var içimde. Keşke açılsa....

İçimi çektim ve bu çılgın fikri reddettim. Şimdiye kadar bana verdiği kadarıyla mutlu olmalıydım. Duyguları paylaşmanın bu adamın repertuarının bir parçası olmadığı açık.

Ona doğru eğilerek, bana söz verdiği frittata için domates ve taze maydanoz doğrayan ellerini izliyorum. O kaba, nasırlı parmakların nasıl bu kadar güzel bir şey yaratabildiği şaşırtıcı. Tuzlu kokular havayı dolduruyor ve midem utanç verici bir gümbürtü çıkarıyor.

Karnım neredeyse sırtına yapışmışken bunu kesinlikle duyuyor olmalı. Hınzır bir kıkırdama gövdesini gümbürdetiyor. "*Pazienza*, Rosa, geliyor." Başını omzunun üzerinden eğiyor ve bana gülümsüyor. Küçümseme ya da sırtıma değil, gerçek bir gülümseme ve Tanrım, aptal kalbim tekliyor. "Babam her zaman *sabırlı bir adamın öfkesinden sakın* derdi." O öpülesi dudaklardan alaycı bir kıkırdama dökülüyor. "Neyse ki benim hiç böyle bir sorunum olmadı. Benim için daha çok öfkeli bir adamın sabrından sakınmaktı."

"Ne sabırlı ne de öfkeli olmam senin için iyi bir şey." "Bu çok doğru."

Dikkatini sobaya verir ve ocağı kapatır.
brülör. "İşte, bitti."

Frittataları tabaklara koyarken, renkli seramik tabakların kenarlarını kağıt havluyla temizlerken, sonra yumurtaları taze maydanozla süslerken tamamen büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Tabakları her bir bar taburesinin önündeki adaya yerleştiriyor ve ardından bardaklarımızı taze sıkılmış portakal suyuyla dolduruyor.

"Baban hakkında hiç konuşmuyorsun..." Temkinli bir şekilde başlıyorum. "Ve Stella bana Luca ve King Industries ile olan geçmişinizden parça parça bahsetti."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Ben de devam ettim.

"Baban vefat ettiğinde neden Kral'ın yerini devralmadın?"

Dante omuz silkiyor, karanlık anlamlı gözlerini perdeliyor. Sonunda nefesini vermeden önce uzun bir dakika geçer. "Yapmayacağıma dair bana söz verdirdi."

"Ciddi misin?"

Başını sallıyor, çenesini gıcırdatarak tendonunun canlanmasını sağlıyor. "Babam bu hayatı bizim için istemedi. Ölmeden önce, şirketin de kendisiyle birlikte yok olmasına izin vereceğime dair bana yemin ettirdi. O zamanlar aptaldım ve oldukça berbat durumdaydım ve çok geç olana kadar Luca'ya tüm gerçeği anlatmadım."

Aramızdaki sessizlik tekrar bozuldu ve tartışmanın bittiğini anladım. Dürüst olmak gerekirse bu kadarını duyduğuma şaşırdım.

"*Mangia*," diyor sonunda bar taburelerinden birine kayarken. Yemek. İtalyancam çok kötüdür ama en azından bunu biliyorum.

Orada tam bir aptal gibi duruyorum, gözlerimin kenarından sıcak yaşlar süzülüyor. Yürek parçalayan itirafı ve pofuduk frittata arasında ağlamaktan bir saniye uzaktayım. Neyim var benim böyle? Gerçekten de o kadar pisliklere mi alışmışım ki, içten bir sohbet ve ev yapımı bir kahvaltı beni gözyaşlarına boğuyor?

"Rosa?" Dudaklarında, o seksi İtalyan aksanıyla ismim, taşkın kapılarını açıyor.

Gözyaşlarım dökülmeye başladığında umutsuzca onları süpürerek uzaklaşıyorum. Dante beni ağlarken görürse çıldıracak. Fazla duygusallaştığımı, ona tamamen aşık olduğumu düşünecek. Haksız da sayılmaz ama bunu bilemez. Henüz değil, belki de hiç.

Metal bar taburesinin ahşap zemin üzerindeki gıcırtısı gözyaşlarımı daha da çılgınca silmeme neden oluyor. "Neyin var senin?" Sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor.

"Soğanlar yüzünden gözlerim yaşardı."

Bana yan gözle bakıyor ama itiraz etmiyor. Onun yerine masadan bir peçete alıp bana uzatıyor. "Bazen ben de soğanlarla aynı sorunu yaşıyorum. Bu yüzden sık yemek yapmıyorum." Omuz silkiyor ve elini kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Şimdi hadi, ye yoksa soğuyacak. Bu beş yıldızlı hizmete alışma, tatlım. Bugün Yeni Yıl, o yüzden özel bir şeyler hazırlayayım dedim ama seni sonsuza dek şımartamam...."

Bir kahkaha atıyorum ve onu adaya kadar takip ediyorum. Frittata'dan bir ısırık alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. Acaba o da benim gibi sonsuzluk kelimesine mi takıldı? *Kes şunu Rose*. Dante'yle sonsuza kadar diye bir şey yok. Dr. Mark'la ve şimdi de Kızıl Ejderhalarla olan bu karmaşayı hallettikten sonra gerçeğe dönmem gerekecek. Dante benim erkek arkadaşım değil. Elbette beni sikmeyi seviyor ama benden hoşlandığından bile emin değilim. Luca ve Stella şehre dönene kadar o benim yüceltilmiş bebek bakıcım.

"O güzel küçük kafanın içinde neler oluyor?" Dante bakışlarını bana doğru çeviriyor ve sarmalıma bir son veriyor.

Ona gerçeği söylemek yerine, kısmi bir gerçeği tercih ediyorum. "Babam onu görmem için bana mesaj atıyordu." Bu bir yalan değil. Bu sabah uyandığımda yarım düzine mesaj bulmuştum. Sanki bir şekilde yakınlarda olduğumu biliyordu. Long Island'a geri dönmek ve aileme bu kadar yakın olmak beni zorluyor.

Dante çatalını yere bırakır ve çiğnemeyi bitirir. "Ah evet, nerede yaşıyor?"

Büyük bir lokma yutuyorum, lezzetli frittata olması gerekenden daha sert bir şekilde mideye iniyor. "Buradan çok uzakta değil, King's Park'ta." Büyüdüğüm kasabanın adı ağızımdan dökülene kadar ironiyi fark etmiyorum bile. Ve işte Kralların yeni kralıyla birlikteyim.

"Yakın mısın?"

Omuzlarım ağır ağır kalkıyor. Bir zamanlar öyleydik. Amcamla olanlardan sonra herkesten, özellikle de erkeklerden uzaklaşmışım. Babam yapmadı.

Bunu hak etmişti ama acımın en büyük kısmını hak etmişti. "Sayılır," diye mırıldandım sonunda.

Kara kaşları çatıldı, dudakları çatıldı. "Hiç kimse hakkında bu kadar az hevesle konuştuğunu görmemiştim. Babanla aranızda ne oldu?" Ses tonuna bir miktar öfke karışıyor. Belli belirsiz ama birlikte geçirdiğimiz bu kadar baş başa zamandan sonra ipuçlarını yakalamaya başladım.

"Hayır, öyle bir şey değil," diye geveledim, başımı sallayarak.

"Sana hiç el kaldırmadı mı?" Bana doğru dönüyor ve gözlerinin sonsuz gece yarısında kızgın bir öfke belirliyor. "Seni incitti mi Rose? Bu yüzden mi Noel'de Long Island'a gitmek istemedin?" Elleri omuzlarımda kenetleniyor, parmakları tenime batıyor ve bar taburemi bacaklarının arasında sürüklüyor. "Çünkü yemin ederim, eğer o-"

"Hayır," diye geveledim. "O değildi; yemin ederim."

Kahretsin. Çenemi kapattım ama artık çok geçti.

Öfkesi hiddete dönüşüyor ve bana bakarken tüm vücudu titriyor. "Seni kim incitti Rose?"

"Bu uzun zaman önceydi, Dante. Bu konuya girmeye değmez." "Değmez amına koyayım."

"O öldü," diye geveledim. Tamamen yalan, ama bu adamın şu anda psikopatlaşmasına izin veremem. Attığımız onca adımdan sonra olmaz.

Hızla göz kırpmıyor ve öfke, kollarımın etrafındaki ölümcül tutuşla birlikte kaynıyor.

"Ben iyiyim, artık bana zarar veremez, D. O çoktan gitti." "Kimdi o?" diye hırlıyor.

"Önemli değil... uzak bir akraba." Omuz silkiyorum, acı dolu anıları gündeme getirme fikri kalbime bir bıçak saplamak gibi geliyor. "Ben küçükken çok yakındık ve...." Kelimelerin dökülmesine izin verdim. Belki de bu benim hatamdı. Onunla fazla samimi olmuşum, hatta biraz flört etmişim. On altı yaşındaydım ve yirmi birime giriyordum. Aptalca davranmışım, çok aptalca.

Bir hırıltı beni sarmal düşüncelerimden koparıyor. "*Figlio di puttana* çoktan öldüğü için şanslı, yoksa taşaklarını kesip boğazına tıktıktan sonra onu kendi ellerimle cehenneme gönderirdim. Sonra da hayatının gözlerinden yavaşça çekilişini izlerdim."

Omurgamı bir ürperti kapladı. Bunu birden fazla kez hayal etmiştim ama bu kadar grafiksel değildi. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Hiç kimse beni bu kadar güvende hissettirmemişti ama kelimeleri yüksek sesle söylemeye korkuyorum.

"İstersen seni babanı ziyarete götürebilirim."

Nefes alıyorum. Gerçekten istemiyorum ama babamı ve üvey annemi sonsuza dek erteleyemem ve Dante'yle gitmek bana ihtiyacım olan gücü verebilir, hızlı bir ziyaret için bahaneden bahsetmiyorum bile. "Sanırım.... yapmalıyım." Tuzlu frittatadan gönülsüzce bir ısırık daha alıyorum. "Bugün yapacak işin falan yok mu?"

Başını sallıyor, köşelerinde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Clara'ya bende de Covid olduğunu söyledim."

Bir kahkaha atıyorum ve neredeyse yere kapaklanıyorum. Luca'nın asistanının iki Valentino'yu da korkutup boyun eğdirmesi başımı döndürüyor. Bir gün onun numarasını öğrenmek zorunda kalacağım.

"Sence bu komik mi tatlım?"

"Seviyorum. Gerçekten anlıyorum. O kadın seni taşaklarından yakalamış."

Başını geriye atıyor ve karanlık bir kıkırdama iri göğsünü titretiyor. "Beni taşaklarımdan yakalayan tek bir kadın var Rose ve bir saniye içinde ağzı sikimle ve o taşaklarla dolacak."

Nabzım fırlıyor, kalçalarımın arasından ateş fişkırıyor. Tanrım, bu ağız çok pis ve beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ateşliyor. Daha bir saat önce içime girmişti ve ben şimdiden onun için yeniden hazırdım. "Düşündüğünüz gibi, Bay Valentino."

"Bu *tabela*...."

"Peki, *Bay Valentino*." En iyi İtalyan aksanımı deniyorum. "Tabii yalvarırsanız."

O gece yarısı gözlerinde bir muziplik parıldıyor. "Bu işler böyle yürümez, tatlım."

Bar taburesinden atlayıp aramıza yerleştiriyorum. Beyaz minderin üzerinde tehlikeli bir şekilde geziniyor. "Buna ne dersin?" Kalbim çoktan fazla mesai yapmaya başlamışken, nefesimi vermeyi başarıyorum. "Eğer beni yakalarsan, beni becermene izin veririm." Aramızdaki havayı bir başka hınzır kıkırdama dolduruyor. "İzin *mi*? Bu çok komik."

Başını sallıyor, kara kaşları kalkık. "O oyunu sevdin, değil mi?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Hayatımın en heyecanlı sevişmesiydi, Dante'yle ondan sonraki her sevişmeden önce.

Kol saatine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sanırım aileni ziyaret etmeden önce hızlıca bir tur atabiliriz."

Sadece bir cümlenin binanın alevlerini bu kadar çabuk söndürebileceğini hiç düşünmemiştim. Babam yanlış bir şey yapmış değildi. Olsa olsa benim ya da hiç konuşmayan annemin hatasıydı. Bunca yıl geçmesine rağmen John Amca'nın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şüphelendiğine dair bir his vardı içimde, özellikle de annemden sonra....

"Rose?" Dante parmaklarını burnumun bir santim önünde şıklatıyor.

Hızlıca göz kırpyorum, karanlık anıları kovalıyorum. Siktir git, John Amca. Artık üzerimde hiçbir gücün yok. Hayatımı mahvetmesine ihtiyacım olan tek adam, bana tepeden bakan, huysuz, hafif akli dengesi bozuk İtalyan. Dönüp sürgülü cam kapıya doğru koşuyorum.

"Gel yakala beni, D. Eğer beni yakalarsan, sana taşaklarının kimin elinde olduğunu göstereceğim."

Kapıyı kaydırarak açıp sabahın sert havasına dalarken arkamda bir dizi İtalyanca küfür patlıyor. Kumlu güvertede ilerleyerek sahile doğru koşuyorum, ipek bornozum arkamda dalgalanıyor.

Havadaki acı soğuk, dar kıyafetlerimi kesiyor ve damarlarımda dolaşan adrenalin olmasaydı, soğuktan titriyor olurdum. Daha hızlı koşuyorum. Sahil sadece birkaç metre ötede.

Şimdi. Arkamda ağır nefes alış verişler yankılanıyor, yumuşak kuma batan ayakların fısıltısı giderek yaklaşıyor.

Beklenti ve heyecanın o tatlı karışımı damarlarımda dolaşüyor. Kıyıya doğru son adımlarımı atarken vücudumdaki her sinir ucu hazır ola geçiyor. Buz gibi su ayak parmaklarıma sıcıyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

İri bir vücut arkamdan bana çarpıyor ve beni o sıcak, misk kokusuyla sarıyor. "Bu pek de zor olmadı, tatlım." Dudaklarını kulağıma daldırıyor, boğuk sesi kabuğumu gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Belki de yakalanmak istedim," diye fısıldıyorum dalgaların gürültüsü arasında. Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki istedim. Karanlık anıları bastırmak için Dante'nin sikinden daha iyi bir yol olabilir mi?

Ayak parmaklarım buz sarkıtları gibi, ama Dante'nin kocaman kolları beni sarmışken ve körfez ufka doğru uzanırken olduğum yerde sabit kalıyorum. Uzun bir süre sonra beni kollarının arasına alıyor, sahile doğru birkaç adım atıyor ve nemli kumların üzerine bırakıyor.

Eşofmanını ayak bileklerine kadar indiriyor ve ben onu tamamen içime çekerken nefesimi emiyorum. Kışın ortasında olmamız ve sahilde kimsenin olmaması çok iyi bir şey, yoksa o devasa, sert siki mükemmel bir şekilde görebilirlerdi.

Saçlarının arasından esen rüzgâr ve heybetli formunun arkasına çarpan dalgalarla, fethetmek ve yağmalamak için kıyıya gelen intikamcı bir deniz tanrısı gibi görünüyor. *Ben gönüllüyüm!* Üzerime çöküyor, kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve sikini içime sokuyor.

Ani, ezici dolgunluk karşısında nefesim kesiliyor. Sonra bacaklarım beline dolanıyor ve onu daha derine, daha hızlı, daha sert itiyor. Vahşi mafya babasını taşaklarımdan yakalamış olabilirim ama o beni kalbimden yakalamıştı ki bu çok daha kötüydü.

BÖLÜM 36

SADECE ARKADAŞLAR

Rose

Çocukluk evime giden kayalık patikadan yukarı doğru yürüyorum, içimde bir sürü duygu birbiriyle savaşıyor. Renkli kırmızı bir kapı, gözleri solmuş beyaz dış cephe kaplamasından ve gri sazdan çatıdan uzaklaştırıyor. Evin daha iyi günler gördüğü kesin, tıpkı sakinleri gibi. Annem vefat ettiğinden beri ziyaretlerimi minimumda tuttum, eski kolonyal çok fazla karanlık anı barındırıyordu. Ayrıca, babam yeniden evlendikten sonra ev gibi hissetmiyordum. Janet'i sevmediğimden değil, sadece annemin yerini çok erken almış gibi hissediyordum.

Cılız, eski verandanın en alt basamağına ulaştığımda Dante beni yanımdan dürtüyor. "Ziyarete gelmek istediğini sanıyordum."

Neşeli bir gülümsemeye zorluyorum ve başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Yaptım, yaptım. Noel'i kaçırdığım için onlara bir ziyaret borçluyum. Onları yazdan beri görmedim." O zaman gelmemin tek nedeni kardeşim Robbie'nin ailesiyle birlikte Florida'dan ziyarete gelmiş olmasıydı. Gelmem için yalvarmıştı, ben de geldim çünkü yeğenlerimi seviyordum. Yaklaşık altı yıl önce o yaz John Amca'ya ne olduğunu ağabeyim bile bilmiyordu. Bunu mezara kadar yanımda götüreceğime yemin etmiştim. Ta ki bir gün artık dayanamayana kadar.

Anneme asla söylememeliydim....

Eğer yapmasaydım, hala burada bizimle olurdu.

"Rosa." Gözlerimi kırıştırıyorum ve Dante'nin burnu benimkinden bir santim uzakta. "Neyin var senin?"

Başımı sallıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Tüm bu S-E-X yüzünden çok yorgunum," diye fısıldıyorum merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken.

Kaşları çatılıyor, sanki bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyormuş gibi, ama nedense sessiz kalıyor. Sırlar hakkında bir iki şey bilen biri varsa, o da yeni kraldır.

"Hadi gel." Çok fazla düşünmeden parmak eklemlerimi kapıya bastırırken boştaki elimle onun eline uzanıyorum. Dante'nin elini tutmak son zamanlarda ikinci doğam haline geldi ve bunun samimiyetini düşünmek için durmadım bile, özellikle de erkek arkadaşımı ailemle tanışması için eve getiriyormuşum gibi görünürken.

Şaşırtıcı bir şekilde, büyük, sıcak elini benimkinin etrafına sarıyor ve bir anda kalp atışlarım yavaşlıyor.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve babam girişi dolduruyor. Alnına birkaç tutam gümüş rengi saç düşmüş ama onu gördüğümünden bu yana geçen altı ay içinde daha da zayıflamış gibi görünüyor.

"Hey, Rosie!" Beni kollarının arasına aldı ve Janet bir saniye sonra omzunun hemen üzerinden belirdi. "Mutlu Yıllar!"

Sonra bana sarılıyor, yanaklarımı sıkıyor. "Sıska görünüyorsun Rose. Şehirde yeterince yemek yemiyor musun?"

"Yok, ben iyiyim Janet, teşekkürler." Kucağından kurtuluyorum ve hâlâ kolumun diğer ucunda duran Dante'yi işaret ediyorum. "Baba, Janet, bu benim arkadaşım Dante."

Arkadaşım lafı ağzından kaçırır kaçırmaz bana doğru bir bakış fırlattı. Ona ne demem gerekiyordu? Korumam mı? Kurtarıcım mı? Oda arkadaşım mı? Seks kankam mı? *Her şeyim*. Haince bir düşünce dilimin ucuna kadar geliyor.

Başını eğerek elini uzatıyor. "Dante Valentino." "Gerry Holloway." Babam onunla sıkı bir tokalaşma yapar.

"Vay, vay, ne kadar yakışıklısın!" Janet'ın aç bakışları onun üzerinde geziniyor.

Oh, iğrenç.

Dante kendini beğenmiş bir gülümseme sunar. "Teşekkür ederim ama buradaki gerçek güzellik sensin." Kadının eline uzanır ve tepesine bir öpücük bırakır. Dante bu geveze mafya beyefendisini nerede saklıyordu? Onun bu nazik ve sofistike yanını daha önce hiç görmemiştim. Bu versiyonu bana Luca'yı hatırlatıyor.

"İçeri gel, içeri gel. Dışarısı buz gibi." Janet bize el sallıyor ve babam da birkaç adım arkamdan geliyor.

"Gelmene gerçekten çok sevindim, tatlım. Noel'de seni gerçekten özledik.

Sen ve Robbie olmadan aynı değildi."

Omzumun üzerinden ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum. "Evet, üzgünüm, yeni işim yüzünden işler biraz karıştı."

Dante bana yan gözle baktı. *Harika, aileye yalan söylerken yakalandım.* Tecavüz girişimini, sapığımı ya da yanmış dairemle ilgili hiçbir şeyi açıklamamın imkânı yok. Babam burada onlarla kalmam için ısrar eder ve ben de bu işkenceye katlanmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Janet bizi oturma odasına götürüyor, annemin tüm kişisel dokunuşları çoktan gitmiş. Onsuz burada olmak hâlâ yanlış geliyor. Bunca yıl sonra bile. Sanki babam kendi canına kıydığı gün, bizi terk etmeye karar verdiği gün onunla ilgili tüm anıları silmiş gibi. Kırık bir kalp insana bunu yapar.

Ona John Amca hakkındaki gerçeği söyledikten sadece birkaç ay sonra.

Bazen gerçeği babamdan saklamanın verdiği suçluluk duygusu boğucu olabiliyor. Kolay yolu seçtiği için onu suçluyor ama bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yok. Benim var.

Dante'nin kolu omzuma dolanıyor ve bir ürperti omurgamda dalgalanıyor. "Buz gibisin, tatlım. Neyin var?"

Ona mükemmelleştirdiğimi düşündüğüm o sahte gülümsemeyi sunuyorum ama Dante'yle değil, o her zaman saçmalıkları anlayabiliyor. Muhtemelen buna çok aşina olduğu için. "Bazen burada olmak zor oluyor."

Babam ve Janet'in duvarlardaki resimlerine bakarken başımı sallıyor. Düğün günleri, Jersey Sahili'ndeki tatilleri, Robbie ve gülümseyen karısı ve çocuklarıyla Florida'ya aile gezileri ve tabii ki Janet'in çocuklarıyla tonlarca. Ben tek bir resim yaptım. Umursadığımdan değil. Ailemle vakit geçirmekten mümkün olduğunca kaçınıyorum.

"Otur, otur." Janet yeni oturma odası takımını işaret ediyor. Kör edici renklerin çatışmasından gözlerimin yanmasına neden olan şatafatlı bir çiçek baskısı. Kanepeye uzanıyorum, böylece en azından kığım üzerindeyken bir an daha o çirkin şeye bakmak zorunda kalmıyorum. Dante yanıma kıvrılıyor ve birbirine dolanmış ellerimizi kucağına getiriyor.

Yine, hâlâ elimi tuttuğunu unutmuşum. Fark etmeliydim çünkü vücudumda buzlanmamış tek yer orasıydı.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim mi? Bir kadeh şarap, biraz bira, Dante?" Janet'in takdir dolu bakışları ateşli İtalyan'ımın üzerinde geziniyor.

Dudaklarında sert bir çizgi belirliyor. "Hayır, içmiyorum, teşekkürler."

Sözleri beni derinden etkiliyor ve bunu daha önce fark etmediğim için kendimi tokatlamak istiyorum. Sık sık bağımlılığından bahsederdi ama bir parçam bunun anlamını tam olarak kavrayamamıştı. Ve bu doğru, ateşli mafya babasını tanıdığım aylar boyunca onu bir damla bile alkol içerken görmemiştim.

"İki su harika olur Janet," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi Rose? Sana şarap yok mu?" Kaşları sanki dünyadaki en garip şeymiş ve ben de azılı bir alkolikmişim gibi kalkıyor. Bir daha düşündüm de, sanırım ziyarete gittiğimde çok içiyorum. Acıyı uyuşturmanın tek yolu.

"Sadece su, teşekkürler."

Babamın bakışları Dante'ye kayıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Bu adamı tanımıyorum ama şimdiden hoşlandım."

"Baba," diye inledim.

"Ne? Gördüğüm gibi söyleyemez miyim?" Yanımızdaki koltuğa uzandı. Annemin günlerinden kalan tek kalıntı bu. "Rosie'yi artık pek görmüyor olabilirim ama kızımı tanıyorum ve mutlu görünüyor."

"Biz sadece iyi arkadaşız," diye tıslıyorum.

Dante'nin eli parmaklarımı sıkıca kavırıyor ve onları büyük avucunun içinde eziyor.

Bir ciyaklamayı zar zor dizginleyerek ona ters ters bakıyorum.

"Tabii Rosie, sen nasıl istersen." Gözlerini devirir ve koltuğu arkaya doğru iter. Dante'ye dönerek bacaklarını uzatır ve çorabındaki göze batan deliğe dikkat çeker. Çok utanç verici. "Ee, Dante, sen ne iş yapıyorsun?"

"İtalyan mafyası." Kara gözleri eğlenceyle parlıyor ve tüm oda sessizliğe gömülüyor. Kalbim duruyor ve çenemin kırılmak üzere olduğundan emin oluyorum. Uzun bir saniye sonra Dante kıkırdıyor, sıcak, boğucu ses bu eve girdiğimden beri vücuduma yerleşmiş olan soğuğu kovuyor. "Şaka yapıyorum tabii ki." Kolçağa doğru eğiliyor ve babamın elini biraz fazla kuvvetli bir şekilde okşuyor. "Ben bir iş adamıyım, Bay Holloway. Belki King Industries'i duymuşsunuzdur?"

"Elbette. Üç eyaletli bölgede kim yapmadı ki?" "Bu bizim aile işimiz."

Şimdi babamın çenesi açılıyor ve elinde su bardaklarımızla bize doğru yürüyen Janet'in gözlerinde dolar işaretleri beliriyor. "Demek sen o Valentino'sun?" Janet ciyaklıyor.

"Kardeşim Luca'dan bahsettiğinizi varsayıyorum. O CEO, New York'un eski en gözde bekarı. Ben onun ağabeyiyim. İşin diğer yönleriyle ilgileniyorum."

"Şu anda CEO olarak görev yapıyor aslında," diye araya giriyorum.

"Bu sadece geçici bir durum." Dante bana yan gözle baktı.

"Luca ve Stella bebek doğurmaya başlamadığı sürece." Sudan hızlıca bir yudum alıyorum.

"Daha evlenmediler bile."

Omuz silkiyorum. Bu ikisinin tavşanlar gibi sevişme şekline bakılırsa, bir bebekleri olsa şaşırmazdım.

Bir motorun gürültüsü ve çakılların üzerinde dönen lastiklerin çıtırtısı başımı omzumun üzerinden döndürüyor. Eski bir Chevy kamyonet garaj yoluna giriyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Hayır! Onun burada ne işi var?

37. BÖLÜM

CEHENNEMDE GÖRÜŞÜRÜZ.

D ante

Rose'un omurgasına bir titreme yayılır, tepki o kadar şiddetlidir ki tüm vücudu titrer. Ona neler oluyor böyle? Benden bir şey saklıyordu ve ilk başta bunu sorun etmedim. Kendini bana anlatacak kadar rahat hissetmesi için ona zaman vermek istedim ama artık yeter. Eğer bana burada ne haltlar döndüğünü anlatmazsa, ağzını burnunu kıracağım ve tüm ailesi çığlıklarını duysa bile umurumda değil.

"Rosa..., " diye kulağına hırlıyorum. "Neler oluyor?"

Sertçe yutkunuyor, endişeli bakışları ön kapıya giden koridora sabitleniyor.

"Hiçbir şey." Gözleri yaşlarla doluyor ve hıçkırıklarını bastırıyor.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor, uğursuz tokat sesleri kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"*Cazzo*, Rosa," diye tısladım. "Bana hemen şimdi söylemezsen, yemin ederim seni cezalandırırım." Onu böyle gördüğüm için bedenim öfkeyle titriyor. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Yumruklarımı sıkarak ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

"Yapamam...."

Odanın içinde Rose'un yaşadığı çöküşten tamamen habersiz görünen babası ve üvey annesine bakıyorum. Nasıl bu kadar kör olabiliyorlar?

Ağır ayak seslerinin kaynağı köşede beliriyor ve Rose'un vücudundaki tüm kaslar yanımda geriliyor. Göz ucuyla yüzünün solgunluğunu fark ediyorum, normalde pembe olan yanaklarını hastalıklı bir solgunluk kaplıyor.

Bakışları Rose'a takılan erkeğe ters ters bakıyorum ve gri gözlerinde bir kıvılcım parlıyor, dudağında bir alay ifadesi beliriyor. Uzun boylu, sırık gibi bir adam, sarı saçları var, muhtemelen benden on yaş kadar büyük. Yırtıcı diye bağırarak bir şey yok.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyor. "Çok uzun zaman oldu. Gerry bana ziyarete geleceğini söyleyince, Noel'de seni özlediğim için uğramadan edemedim."

Ama ona verdiği tepki dehşetten başka bir şey değil. Ölüymüş, kırımın kenarı.

Dizlerini göğsüne çekerek kendi içine kıvrılıyor ve ben bunu görüyorum. Gözleri olan herkes için çok açık. Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum. Tüm ailesi bunu nasıl görmez.

"Dante bu Rose'un amcası, John-"

Babasının sözünü keserek ayağa fırladım ve Rose'u da yanımda sürükledim. "Affedersiniz, Rose'la hemen özel olarak konuşmam gerekiyor."

Bu John denen herif beni izliyor, kaypak bakışları birbirine dolanmış parmaklarımıza yöneliyor. Öfke kafatasıma çarpıyor ve eğer Rose'u hemen bu odadan çıkarmazsam, şüphelerimi doğrulamadan *pezzo di merda'nın* kafasını koparacağım.

Rose'un elini o kadar sıkı tutuyorum ki, onu oturma odasından çıkarırken ciyak ciyak bağılıyor. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Kapalı kapıların, bir banyonun önünden geçerken tek kelime etmiyor ve sonunda onu görüyorum. Arka bahçeye açılan bir paravan kapı. Dışarısı buz gibi, tam da damarlarımda kabanaran ateşli cehennemi söndürmek için ihtiyacım olan şey.

Rose'u kapıdan içeri doğru itiyorum ve buz gibi hava omurgasına bir titreme daha gönderiyor. Kollarını ortasına doladı ve eğer bu kadar öfkeli olmasaydım onu buraya sürükleme kararımdan büyük pişmanlık duyardım. Buz gibi havayı içime çekiyorum ve ellerim omuzlarında kenetlenmiş halde ona doğru dönüyorum.

Gözlerim onunkilere sabitleniyor ve tipik canlı mavi yerine boş bir bakış bana bakıyor. "Bana yalan söyledin," diye hırlıyorum. "Seni inciten adam bu mu?"

Alt dudağı titriyor ve göğsünde bir hıçkırık birikiyor.

"Rosa, söyle bana!" Bir damla gözyaşı serbest kalana kadar onu sarsıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. "Kahretsin, Rosa, sana ne yaptı?"

"Bana bağırmayı kes!"

"O zaman söyle bana!" Öfkemi dizginleyemeyerek homurdanıyorum.

"Bana tecavüz etti! Duymak istediğin bu mu, Dante? Annemin erkek kardeşi, ben daha on altı yaşındayken bütün bir yaz boyunca bana defalarca cinsel saldırıda bulundu."

"Siktir...." Midem bulanıyor, az önceki kahvaltı yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Ona bakıyorum, gözlerim o kadar geniş ki kafamdan fırlamak üzereler. O adamı öldüreceğim. Aletini keseceğim ve onunla onu öldüresiye döveceğim. Bu ne cüret? Bir çocuktan böyle yararlanmaya nasıl cüret eder? "Onu parçalara ayıracağım." Saçma sapan konuşmalarım bir anda patlak verdi.

"Hayır, Dante...." Gözyaşı dolu gözleri benimkilere kilitleniyor, ıstırap kalbimi parçalıyor. "Kimse bilmiyor, ne babam, ne kardeşim, hiç kimse."

"Neden? Neden o *figlio di puttana*'yı hapse göndermedin?" "O kadar kolay değil."

"Sen neden bahsediyorsun Rose? Öyle!"

"O benim amcam, Dante, annemin kardeşi ve biz çok yakındık. Genç ve aptaldım ve muhtemelen onu kışkırttım-"

"Hayır!" Bağırıyorum, öfkem tehlikeli bir kreşendoya ulaşıyor. Onu tekrar sarsarak aklını başına getirmeye çalışıyorum. "Bu asla senin hatan değil. Yapma!"

Bunu anlıyor musun? Bunu o yaptı. O hasta bir pislik ve sana dokunmanın bedelini ödeyecek."

Başı ileri geri sallanıyor. "Bunu yapamam, Dante. Geçmişini yeniden yaşamak, tüm o karanlık anıları gün yüzüne çıkarmak istemiyorum. Sadece ölü ve gömülü kalmalarını istiyorum."

Ölecekleri kesin. O orospu çocuğunu canlı canlı gömeceğim ve mezarının başında durup gülerek dışarı çıkmaya çalışacak.

"Başka kimse bilemez." Vücudunu benimkine bastırıyor, kanlı gözlerinde çaresizlik var. "Bana söz ver, Dante. Babama bir şey söylemeyeceğine söz ver."

Boğazım düğümleniyor, elimi adamın boynuna dolayıp gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkma arzusu o kadar baskın geliyor ki tırnaklarım avuç içlerime yarım ay şeklinde oyulana kadar parmaklarımı yumruk şeklinde kıvrıyorum.

"Lütfen, Dante. Senden hiçbir şey istemedim ama buna ihtiyacım var. Geçmişini yeniden konuşmak istemiyorum, sadece hayatımın geri kalanında bundan kaçınmak istiyorum." O bakış, gözlerindeki korku, boğucu. İçimde bir şeyleri kırıyor, kalbimin etrafındaki o yüksek duvarları yıkıyor. Bu kadını korumaktan daha çok istediğim bir şey yok. Hayatım boyunca onun başına bir daha böyle bir şey gelmemesini sağlamaya çalışacağım. "Tamam," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Tamam mı? Bir daha bu konu hakkında konuşmak zorunda kalmayacak mıyız?"

Başımı sallıyorum. "Bu konuyu bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağız, ama yardım et Rosa, eğer buraya bensiz gelip ziyaret etmeye kalkarsan kendimi kaybederim. Ben yanında olmadığım sürece bir daha bu eve yaklaşmana asla izin vermem. Anladın mı?"

Başını sallıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

Onu kollarıma çekip göğsüme bastırıyorum. Yine titriyor ama bu sefer soğuktan olduğundan oldukça eminim. "Bunu söylediğimi biliyorum

ama sana yemin ederim Rosa, bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Şimdi buradayım ve senin için dünyayı yakıp yıkacağım."

Çenesini yukarı kaldırıyor, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti seğiriyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Ellerim sırtında geziniyor ve kıcını avuçluyor çünkü kendime engel olamıyorum.

"Şimdi ne olacak?"

diye sorar. "Seni eve götüreceğim."

Gözleri parlıyor, karanlık perde aralanıyor. "Güzel, çünkü sana içimde ihtiyacım var."

Onun sözleriyle sikim anında sertleşiyor, sanki sesi benim aptal sikimle doğrudan bir bağlantı kuruyor. Bana itiraf ettiği onca şeyden sonra kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı çünkü yanakları pembeleşiyor ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Şu anda gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim o. Ellerini üzerimde hissediyorum ve ben sadece-" Tekrar titriyor. "Her şeyi silmeni istiyorum. Onu düşünmek istemiyorum, sadece seni hissetmek istiyorum."

Başım öne eğiliyor çünkü onu tamamen anlıyorum. Gözlerindeki acıyı silecekse, sikimi çıkarıp onu burada, arka verandada götürmeme bir saniye kaldı. Bu John Amca'ya gününü gösterir.

"Arabaya bin." Onu bırakıyorum ve kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Ailenize selamlarımızı iletme için."

Hafifçe kaşlarını çatıyor, dudakları büzülüyor. "Dante...."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, söz veriyorum." Parmaklarım bileğini sarıyor ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Dilimle dudaklarını ayırıyorum ve onu kabaca öpüyorum. Eğer unutmak istiyorsa, ona unutturacağım. Onunla işim bittikten sonra, düşüneceği tek erkek, isteyeceği tek penis, vücudunda hatırlayacağı tek eller ben olacağım. "Şimdi gir içeri"

"Seni burada, verandada becermeden önce," diye fısıldıyorum ağzına.

Başı aşağı yukarı sallanıyor ve merdivenlerden arka bahçeye iniyor. Evin yan tarafındaki taş patikayı takip edip ön tarafta kaybolurken onu izliyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Aldo'ya arabada kaldığından emin olmak için kısa bir mesaj atıyorum. Onu John Amca'nın yakınında istemiyorum.

Ellerimi yüzümde gezdirerek sakinleştirici bir nefes alıyorum. Oraya geri dönmek ve sakinliğimi koruyarak o şerefsizle yüzleşmek şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacak. Zihnim A.A.'deki günlerime geri dönüyor ve o iç huzuru arıyorum.

Kapıyı sarsarak açtım ve neredeyse menteşelerinden söküyordum. Sakinlik buraya kadarmış. Nefes al. Nefes ver. Koridorda tepinirken bu mantrayı tekrarlıyorum. Oturma odasına ulaştığımda Rose'un babasının gözleri benimkilere dikiliyor. Korkunç görünüyor olmalıyım çünkü altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyor. Üstelik öfkemin nesnesi o bile değil. Yani, onu suçluyorum çünkü nasıl bir kör aptal burnunun dibinde olup bitenleri fark etmez ki?

Bu da düşüncelerimi Rose'un annesine yönlendiriyor. O artık yok, ama biliyor muydu? Bu düşünceleri şimdilik zihnimin gerisine atıyorum ve kanepeye tünemiş sarışın *pezzo di merda*'ya odaklanıyorum. Kendini beğenmiş bir sırtıma dudaklarını kıvrıyor ve *Dio*, o gülümsemeyi yumruğumla yüzünden silmek için can atıyorum. Tırnaklarım canavarı uzak tutmanın zorluğuyla derime batıyor.

"Rose ve ben gidiyoruz. Aydınlatıcı bir ziyaret oldu." Ses tonumu buzla süslüyorum, içlerinden birinin beni sorgulamasına cesaret ediyorum. Kimse sorgulamıyor. Bakışlarımı amcaya çeviriyorum ve gözlerim hançer gibi saplanıyor. "Gitmeden önce açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var. Rose benim için çok şey ifade etmeye başladı, hepinizden çok daha fazla. Hayatımın geri kalanını onunla ilgilenerek, onu koruyarak geçirmeyi planlıyorum. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum olabilir ama hepinizden daha iyi bir iş çıkaracağıma eminim."

Janet küçük bir cıglık atıyor.

Sonra karanlık bakışlarımı babama sabitliyorum. "Ona ulaşma, onu arama, mesaj atma. Eğer konuşmak isterse, seni arayacaktır. Ve eğer hiç aramazsa, o zaman onu unut. Baba olmak hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama sen her şeyi berbat ettin Gerry."

John Amca'ya dönerek parmağımı ona doğru kaldırıyorum. "Cehennemde görüşürüz, *pezzo di merda*."

Hızır bir sırtıyla Rose'un ailesine başımı eğiyorum ve kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 38

ONA AŞIK OLMAK

Rose

Sabit bir gümbürtü beni derin bir uykudan çekiyor. Gözlerimi kırpıştırarak dönmeye çalışıyorum ama çelik bantlar belimi sıkıyor. Başımı kaldırıp üzerine yayıldığım uyuyan İtalyan'a bakıyorum. Gözleri kapalıyken çok daha az korkutucu, kirli çenesi her zamanki sıkılı hali yerine gevşemiş. Her nasılsa daha genç görünüyor.

Bu güzel ve ölümcül adamı seyretmek için bulduğum nadir huzur anının tadını çıkarıyorum. Göğsündeki dövmelemin haritasını izleyerek, parmağımı karmaşık tasarımların üzerinde yavaşça gezdiriyorum. Kıpırdamamasına şaşıyorum; dün gecedен sonra bitkin düşmüş olmalı. Sözünde durmuş, beni öyle bir becermişti ki amcamın ortaya çıkardığı tüm karanlık anıları silmişti.

Ne zaman geçmişi geride bıraktığımı düşünsem, bir yolunu bulup geri geliyor. John Amca değilse bile, şimdi de bu deli sapık. En azından Dr. Mark şehirden kaçtığımdan beri sessiz. *Palestra*'daki o günden beri onu hiç düşünmedim. Manzara değişikliğinin ve günlerce anlamsızca sikilmenin insanın aklını başından alması ne tuhaf.

Dante'yi uykuda ve savunmasız bir şekilde içime çekerken yüzümde bir gülümseme belirliyor. Göğüs kafesim aniden dolu kalbimin etrafında çok sıkı hissediyor. Bu adam

İmkansızı başardım. Ona aşık oluyorum. Kahretsin... kimi kandırıyorum? Ona çoktan aşık oldum.

Ki bu kesinlikle korkutucu.

Dante gibi adamlar aşık olmaz, evlenmez ya da beyaz çitli evleri olmaz. Ama bunlara ihtiyacım olduğunu kim söyledi, değil mi?

Sadece Dante'yle olmak yeterli. Düşüncelerim seksin ortasında yaptığı hataya geri dönüyor. *Ve bir gün, o karnına bir bebek koyacağım.* Ya da belki hepsine sahip olabiliriz.... Vahşi mafya babasıyla bir gelecek düşüncesi bile bacaklarımın arasını ısıtıyor. Uyluklarına oturana kadar yavaşça gövdesinden aşağı iniyorum. Aleti hazırolda duruyor; uykuda bile ereksiyon olmuş durumda.

Eğildim ve dilimi ucunda gezdirdim. Tuzlu ve misk kokulu, dün gece içimde o kadar zaman geçirdikten sonra ikimizin baş döndürücü bir kombinasyonu. Bir inilti Dante'nin fiçı gibi göğsünü titretiyor, bu da beni daha da kamçılıyor ve ona bakıyorum. Gözleri hâlâ kapalı ama göğsünün inip kalkması hızlanmıştı. Tepesinin etrafındaki daireleri yalıyorum ve elimle şaftını çalıştırmaya başlıyorum. Döl uçtan parlıyor ve tükürüğümle karışarak kalın uzunluğunu kayganlaştırıyor. Neredeyse çenemin kilidini açarak hepsini içine almaya çalışıyorum. Başı boğazımın arkasına dayanıyor, o kadar büyük ki, ama caymıyorum.

Dün gece ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı ve bugün ona minnettarlığımı göstermeye kararlıyım. Daha sert emiyorum, dilimi dolaştırıyorum ve boştaki elimle taşaklarını avuçluyorum.

"Mmm, Rosa, sabahları uyanmak için ne güzel bir yol."

Ona dişlek bir gülümseme gösteriyorum ama çalışmayı bırakmıyorum. Buna boşuna iş demiyorlar.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, ben sikini yalayıp yutarken o yoğun gece yarısı gözleri beni delip geçiyor. Daha önce bu hareketin hayranı olmamıştım ama Dante ile durum farklı. Büyük kralı diz çöktürmenin getirdiği güç bana bir şeyler yapıyor.

"Oh, tatlım, o dilin ve ağzınla yaptığın şeyler, *cazzo*. Sen bir tanrıçasın."

Onu daha derine çekip daha sert emerken şimdi lanet bir tavus kuşu gibi süsleniyorum. Siki seğiriyor, ağzımda sertleşiyor ve yakın olduğunu biliyorum. Başım daha hızlı sallanırken mırıldanıyorum ve onu kenara çekiyorum.

Şimdi sonuna kadar oturuyor ve bir elini saçlarımda yumruk yapıyor. Uzun telleri çekiştirirken acı duymayı bekliyorum ama asla gelmiyor. Bunun yerine, ben daha hızlı hareket ederken boynumun dibine masaj yapıyor.

"O küçük güzel ağzına boşalacağım Rose ve hepsini yutmanı istiyorum. Anladın mı?"

Körü körüne başımı sallıyorum. Onu tatmak, sıcaklığını dilimde hissetmek istiyorum. Dante'yle, sanki onun küçük bir parçasını alıyormuşum gibi samimi davranıyorum.

"Benim için ıslandın mı, tatlım? Sikimin tadına bakmak o küçük tatlı amcığını çılgına çeviriyor mu?"

"Umhmm," diye inliyorum onun sikine karşı.

"Bir bakayım, bebeğim." Başım sallanmaya devam ederken bacaklarımdan arasına uzanıp çıplak amımı avuçluyor. "Mmm, sırlıslık olmuştun, tam düşündüğüm gibi." Kalın parmağını ıslak kıvrımlarımdan arasında gezdiriyor ve kalçalarım titriyor. "Parmağımı içinde istiyorsun, değil mi?"

Tanrım, evet. Ona doyamıyorum. Başımı sallıyorum, dudaklarım hâlâ sikine sıkıca sarılıyken karanlık bakışlarını karşılıyorum.

"O zaman tam olarak hak ettiğin şeyi alacaksın." Parmağını içime sokuyor ve bir inilti patlak vererek tüm sikini titretiyor. "Dikkatli ol tatlım, şimdi çok yakınlım ve o tatlı dudaklarınla sikimin etrafına gelmeni istiyorum, böylece zevkinin her zerresini hissedebileyim."

Kalçalarımı avucuna bastırırken kalbim hızla çarpıyor. İçime ikinci bir parmağını sokuyor ve onunla o kadar doluyum ki patlayacağımdan eminim. O parmaklarını sokup çıkarırken emmeyi ve dilimi tepesinin etrafında döndürmeyi bırakmıyorum. İçeri ve dışarı. Aynı anda hem yıkıcı hem de

akıl almaz.

Kalçaları hareket etmeye başlıyor, sikini boğazımın derinliklerine doğru itiyor. Hepsini nasıl içime aldığımı bilmiyorum ama parmakları ve çenesine kazınmış zevk, gözlerindeki karanlık ışıltı arasında yarı sayıklıyorum. Onu uçuruma sürüklemek istiyorum, boşalırken ciğerlerindeki havayı çalan kişi olmak istiyorum.

Tepe noktamdaki basınç ateşli bir cehennem gibi, birkaç saniye sonra patlayacağım. "Geliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Güzel," diye pantolonunu indirdi, "çünkü beni taşaklarımdan yakaladın, tatlım."

Başparmağı klitorisimi sıyrıyor ve zevk dalgaları üzerime çöküyor. Amım o parmakların etrafında, ağzımın onun sikinde olduğu kadar sıkı kenetleniyor. Sert etine karşı inliyorum ve son bir pompayla dilimin üzerinde çözülüyor. Sıcaklığı ağzıma dökülüyor ve parmaklarını unutulmanın en uç noktasına kadar sürerken onu yutuyorum.

Sonunda içimden çekildiğinde, göğsüne yığılıyorum. Ezici duygular göğüs kafesimi sıkıyor ve gözyaşlarımı zorlukla uzak tutabiliyorum. Neden ağladığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı gelmiyor. Belki de kendimi bildim bileli ilk kez önemsendiğimi, korunduğumu ve sevildiğimi, hatta belki de sevildiğimi hissettiğim içindir.

Dante başparmağını yanağımda gezdirerek dökülmemiş bir damla gözyaşını siliyor. Kahretsin, umarım ağlamak üzere olduğumu anlamaz. Ne kadar utanç verici. Bu adamla tanıştığımdan beri zayıf, ağlamaklı bir kız oldum.

Hayatımı değiştiren o üç küçük kelimeyi dökmek için içimde çok güçlü bir istek var. *Seni seviyorum*. Bunu söylemeyi çok istiyorum ama cesaret edemiyorum. Çok yol kat ettik ve bu itirafın bana neye mal olacağından korkuyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemi göğsüne indiriyorum. Hızlı yükselip alçalması yavaşlamaya başlıyor ama kalp atışlarını hâlâ elim altında hissedebiliyorum. Belki halüsinasyon görüyorum ama sanki sadece benim için atıyormuş gibi geliyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, sonsuz gece yarısını aydınlatan bir parıltı. "Dio, Rosa, bana ne yapıyorsunuz?"

Göz kapaklarımı kırpıştırarak ona masum bir gülümseme veriyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Bu, biz, biz asla olmamalıydık." Yanağının iç kısmını çiğniyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ama lanet olsun, tatlım, bu çok doğru hissettiriyor."

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum çünkü o ağır bakışlar üzerimde sabitlenmişken kendimi kaybetmeme ramak kalmıştı. Ağzımı açıp tamamen uygunsuz bir şey söyleme riskini almak yerine, başım aşağı yukarı sallanıyor. Umarım onun için ne kadar çok şey hissettiğimi biliyordur. Bence biliyor....

İnliyor ve beni yanındaki yatağa yuvarlıyor. Göz ucuyla, sürgülü cam kapılardan uzanan beyaz kapaklar ve kumsala bakıyorum. Arka planda okyanusun sesi, kesik kesik nefeslerimize karışırken uyumak, bence bunu yapmanın tek yolu.

Dante üstüme tırmanıyor, ereksiyonu hala kalçamda ağırlaşıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Rose, ama kısa bir işim var."

"Ne?" Sızlanıyorum. Ve işte ikinci raunda hazırlanıyorum.

Telefonunu eline alıyor ve ekranı bana öyle hızlı gösteriyor ki tek bir şey bile anlayamıyorum. "Tony bu sabah bana mesaj attı. North Shore'da bir iş çıkmış. Acil bir durum ve zaten burada olduğumuz için hemen halledebilirim."

"Neden Aldo'yu göndermiyorsun?"

Dante gözlerini devirir. "Tatlım, Aldo bu tür şeylerle başa çıkamaz." Alnıma bir öpücük konduruyor ve bu alışılmadık derecede tatlı jest karşısında neredeyse eriyip su birikintisi haline geliyorum. "Ama en fazla iki saat içinde dönerim." Ağzını göğsüme götürüyor ve meme ucumu keskin bir noktaya kadar emiyor. Duyguların verdiği heyecanla sırtım dikleşiyor. "O yüzden giyinme. Beni yatakta bekle çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Omurgamda bir heyecan dalgası yükseliyor ve dudaklarımda durdurulamaz bir gülümseme daha yayılıyor. "Burada yapacağımız tek şey bu mu Dante? Kahretsin!

ve uyumak?"

Omuz silkiyor, şeytani bir sırtış ağızının kenarlarını çekiftiriyor. "Bizim de yememiz lazım bebeğim." Bacaklarının arasına giriyor ve dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Beklenmedik cömertlikten neredeyse eğiliyordum. "Ve o am için açlıktan ölüyorum."

Kukumdaki ısı hızla artıyor ve yanaklarımda çiçek açıyor. Tanrım, bu adam açgözlü.

Kendini şilteden aşağı itiyor, çaba sarf etmekten homurdanıyor. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?" Yine sızlanıyorum.

"Evet, bu kişisel bir şey tatlım. Ama söz veriyorum, sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım ve Aldo tüm bu süre boyunca ön kapıda bekliyor olacak. Güvende olacaksın." Attığı boxer'ını giyerken başını banyonun kapısına vuruyor. "Ben yokken güzel, rahatlatıcı bir banyo yap çünkü seninle işim bittiğinde cehennem gibi ağrıyacaksın."

BÖLÜM 39

İYİ DEĞİLİM

D ante

Çakıl taşlı yürüyüş yolunda ilerlerken ellerime bulaşan kan tırnaklarıma gömülüyor. Bir parçam onu temizlemekten nefret ediyor. O *figlio di puttana*'yı, yaptığım işkencenin her saniyesini hatırlamam gerekiyor. Rose'un işkence görmüş haline tanık olduktan sonra içindeki canavar kudurmuştu. O orospu çocuğunu babasının evinde boğmamak için kendimi zor tuttum. Sonra bütün gece beklemek zorunda kaldım. Yataktan her kaçmaya çalıştığımda, Rose'un dudaklarından bir iç çekiş ya da gülünç derecede sevimli başka bir ses çıkıyor ve beni olduğum yere kilitliyordu. Sonra tekrar sertleşiyordum ve o güzel amcığa bir kez daha tapınmak için onu uyandırıyordum.

Şimdi canavar doydu. Benim olanı incitmeye cüret eden *piç* öldü. O iğrenç sikinden başlayarak her bir uzvunu kestikten sonra yavaş yavaş kan kaybından ölmesini izlemiştim. Ceza benim için çok kısaydı ama Rose'u yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. Aldo'yla bile. Gideli bir saatten biraz fazla olmuştu ve şimdiden onun yokluğunu şiddetle hissediyordum.

Dio, o kadın bana ne yaptı....

Bağımlılığımı yenmek için çok mücadele ettim, ama bu, ona olan saplantım asla üstesinden gelemeyeceğim bir şey. Aşmak da istemedim. *Merda*, onu sürekli yanımda istiyorum. Sonsuza kadar. O yabancı his göğsümü istila ediyor, kaburgalarımın sıkışması, kalbimin dolması. Hayatım boyunca bundan kaçınmaya çalıştım çünkü beni çok korkutuyordu. Ama dünden sonra, görmezden gelmek imkansız.

Kahretsin, Rose'a aşığım.

Farkına varış, kolumdan vurulmuş gibi keskin ve hızlı bir şekilde gerçekleşiyor ve ardından damarlarımı dolduran o coşkulu his geliyor. Ben. Seviyorum. Rose'u.

Ayaklarım daha hızlı hareket ediyor, arabaya ulaşmak, Rose'a ulaşmak için umutsuz bir yarış içindeyim. Panik göğsümü eziyor ve elim kapının kolunda donup kalıyorum. Ne söyleyebilirim ki? Ona nasıl bir hayat sunabilirim? Geleceğim sisle kaplı bir gece kadar net, ileriye doğru atılan her adım belirsiz. Kesin olan tek şey, onsuz hayatta kalamayacağım.

Sadece arabaya bin, seni coglione. Bu sefer kafamın içindeki sesi tanıyorum, bu babam. Bana inanan, benim için daha fazlasını isteyen tek salak oydu. Her şeyi berbat eden bendim.

Arabaya atladım, parmağımı kontağa soktum ve garaj yolundan çıktım. Adamlarım pisliği temizlemek için yola çıktılar bile. Florida'ya dönüş uçağına asla binemeyecek. Kimse sevgili yaşlı John Amca'yı bulamayacak. Umarım cehennemde çürürsün, *pezzo di merda*.

Babam bize pek çok şey öğretti ama benim en çok aklımda kalan, arkamızı nasıl temizleyeceğimiz oldu. Düşüncelerim geçmişe, henüz çocukken babamla yaptığım bir konuşmaya dönüyor.

Papà mutfakta oturmuş, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, uçlarını çekiştiriyor. Önünde yırtık bir zarf ve parçalanmış bir kağıt parçası duruyor. Luca'yla futbol oynamam gerekiyordu ama antrenmanı ettim ve gizlice eve geldim. Burada kimsenin olacağını düşünmemiştim. Papa'nın evinde bir şeyler var.

yüzündeki acı dolu ifade beni geri adım attırdı. Ama artık çok geç. Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve korku göğüs kafesimi sıkıyor. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar çaresiz, bu kadar acı çekerken.

"Dante, che fai qui?" diye bağılıyor kâğıdı avucunun içinde buruştururken.

Ne yapıyorum ben burada? Neredeyse burada ne işi olduğunu soracaktım. "Kendimi iyi hissetmiyordum, bu yüzden antrenmanı kaçırdım."

Bana bakarken kara kaşları çatıldı. "Stai bene?"

Gözlerindeki endişeli bakışla göğsümü bir suçluluk duygusu işgal ediyor. "Evet, iyiyim baba, sadece karnım falan ağrıyor," diye yalan söylüyorum.

"İyi misin?" Yanındaki sandalyeye kaydım.

Sıktığı parmaklarının arasından çıkan buruşuk nota bakıyor. "Hayır...." Nefes nefese kalmış, gözleri hâlâ elindeki şeye sabitlenmiş. "Sanırım öyle olmak zorundayım, figlio mio." Sonunda başını kaldırıyor ve siyah ruhumdaki her sırrı okuyabileceğinden emin olduğum o karanlık gözlerini bana diyor. "Beni dinle Dante, yakında bir erkek olacaksın. Erkek olmak, yaptıklarının sorumluluğunu almak, kendi pisliğini temizlemek demektir. Capisci?"

"Evet, baba, anlıyorum."

"Hepimiz hata yaparız, evlat. Bazıları diğerlerinden daha kötüdür ama sen onlarla yüzleşir ve doğru olanı yaparsın."

Antrenmana gitmediğimi itiraf etmemi mi bekliyor diye merak ederek başımı sallıyorum.

Arkasını döner, nota tekrar bakar ve ayağa kalkar. "Git, Dante, git ödevini yap. İlgiyenmem gereken önemli bir şey var."

"Evet, baba." Sandalyeden fırlayıp koridora daldım, yara almadan kurtulmak için çok hevesliydim.

Papa'yı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. O zamanlar sadece bir çocuktum, en fazla yedi ya da sekiz, ama o sahnede bunca yıl aklımda kalan bir şey vardı.

Telefonumun keskin cızırtısı ön paneli aydınlatıyor ve düşüncelerimi günümüze geri çekiyor. Tony'nin adı ekranda yanıp sönerken yeşil cevap düğmesine basıyorum.

"Ne?" Havlıyorum.

"Kötü haberlerim var patron."

"*Cazzo*, şimdi ne var Tony?" Bu adamdan sadece kötü haberleri olduğunda haber alıyorum.

"Meatpacking'deki depolarımızdan üçü boşaltıldı." "Ne demek *boşaltıldı*?"

"Her şey gitti, Dante. Tüm malzemeler, makineler, komiserin yeni rihtımı için özel malzemeler gitti."

"Siktir.... Nasıl?"

"Kameralar temizlendi, hiçbir şey yok, D. Benim tahminim Kızıl Ejderhalar olurdu, ama bu onların tarzı gibi görünmüyor. Depoları ateşe verirlerdi, malları çalmazlardı. Bu hiç mantıklı değil."

"Başka kim olabilir ki?" Düşüncelerim Rose'la birlikte gittiğimiz Noel ağacı partisine geri dönüyor. Clara'nın sürekli bahsettiği yeni oyuncunun adı neydi? Kahretsin, daha dikkatli olmalıydım.

"Emin değilim patron ama Luca bunun bize komiserin projesine mal olacağını öğrenince çıldıracak."

"Sikerim öyle işi. Malımızı kimin çaldığını bulup geri alacağız." Küçük kardeşime bu milyonlarca dolarlık anlaşmada çuvalladığımı itiraf etmemin imkânı yok. Caroline'ın babasının yeni gökdelenini kaybetmek yeterince kötü.

"Ee, şehre geri mi dönüyorsun?"

"Evet," diye homurdanıyorum. Beceriksiz aptallar bensiz hiçbir şey yapamazlar. "Peki ya Rose'un dairesi?"

"Ejderhalar olduğunu sanmıyorum...."

"*Düşünmüyor musun?* Burada emin olmanı istiyorum Tony."

"Elimde somut bir şey yok ama Feng'in övgüyü almaması mümkün değil. O adamın nasıl bir tavus kuşu olduğunu biliyorsun."

Lanet olsun. O haklı. O zaman benimle kim taşak geçiyor?

Ben içeri girerken ev sessiz, balkondan gelen dalgaların düzenli çarpışması tek ses. Tony'yle yaptığım konuşmadan sonra, içimdeki öfkeyi biraz olsun dindirmem gerekiyor ve bu karanlık arzuları nasıl bastıracağımı çok iyi biliyorum. Umarım Rose bana itaat etmiştir ve hâlâ yatağımızda çıplaktır.

Yatağımız mı? Nereden çıktı bu?

Merdivenleri hızla çıkıyorum, beklentim adımlarımı hızlandırıyor. "Rosa? Sırılsıklam, çıplak ve benim için hazır olsan iyi edersin, tatlım." Sahanlığa ulaşıyorum ve çift kapıdan koşarak ebeveyn yatak odasına giriyorum. Yatak boş, çarşaf lar hâlâ karmakarışık.

Banyo....

Yatağın yanından geçip kapıyı açıyorum. Boştu.

Kaburgalarım daralıyor, su katılmamış korku ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Rosa!" Bağıriyorum. Gitmiş olamaz. Az önce aşağıda Aldo'yla konuştum. Görev yerini bir an bile terk etmediğine yemin etti.

Karanlık görüş alanıma girerken bayılmamak için zorla nefes alıyorum. Sahil... belki de yürüyüşe çıkmıştır ve Aldo bunu fark edemeyecek kadar aptaldır. O sik kafalı kovuldu. Rose onu atlatabildiyse, artık işe yaramaz.

Merdivenlerden hızla iniyorum ve sürgülü kapıyı açmadan önce alt katı araştırıyorum. Güverteye çıkıp önce doğuya sonra batıya doğru ufku tarıyorum. Beyaz kumlu sahil kilometrelerce uzanıyor, ancak havadaki acı soğukla birlikte, sakın manzarayı tek bir ruh bile noktalamıyor.

"Merda!" Hırliyorum. Telefonumu bulmak için cebimi karıştırırken parmağımla ekrana vuruyorum. "H a d i Rose, cevap ver. H a d i , lanet o l s u n ."

Felç edici bir korku filizleniyor, ama onu geri itip karanlığın onu tüketmesine izin veriyorum. Korkunun canı cehenneme. Korku zayıflıktır, öfke güçtür.

Çevir sesi benimle alay ediyor, çalıyor ve çalıyor. Hiçbir şey yok.

Dio, eğer ona bir şey olursa, eğer biri onu kaçırırsa... Rose'umu bulana kadar tüm adayı yerle bir ederim.

Tekrar içeri girdim ve doğruca ön kapıya yöneldim. Aldo'nun boynunu kıracağım. Elim kapı kolunu kavlıyor ve tam kapıyı açmak üzereyken başımın üzerinden gelen yumuşak ayak sesleri dikkatimi merdivenlere yöneltiyor.

Rose, kulaklarından sarkan kulaklıkları ve çıplak vücuduna sardığı havlusuyla sahanlıkta duruyor.

Kalbim sendeliyor, sonra duruyor, sonra tekrar tekmeliyor. "Rosa...." Mırıldanıyorum, gözlerimin arkasına bir sıcaklık yayılıyor.

"Hey, bir şey duyduğumu sandım-"

Merdivenleri hızla çıkıyorum ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. Dudaklarından bir nefes kaçıyor ve ancak o zaman onu tam anlamıyla ezdiğimi fark ediyorum. Gövdesinin etrafındaki tutuşumu gevşetiyorum ve meraklı gözleri benimkilere dikiliyor.

"İyi misin, D?"

"Hayır," diye homurdandım. "Hiç iyi değilim. Siktir, Rosa. Sana aşığım."

BÖLÜM 40

BUNU SEVİYOR MUSUN?

Rose

Başım geriye düşüyor, Dante'ye bakarken çenem çözülüyor. Banyo tuzu gibi bir şey solumuş olmalıyım çünkü az önce vahşi mafya babasının beni sevdiğini söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

"Ne-ne?" Törpüledim.

"Hangi cehennemdeydin Rose? Bu evi bir köpek gibi arıyordum.
pazzo ... Seni biri kaçırdı sandım."

Evet, biri kesinlikle delirmiş, sadece o mu yoksa ben miyim emin değilim. "Rose, cevap ver bana!" Beni sarsıyor, karmakarışık düşüncelerimi toparlıyor.
günümüze kadar.

"Küvetteydim." Omzumun üzerinden misafir kanadını gösteriyorum.
"Ana odadaki suyu ısıtamadım, onun yerine oraya girdim."

"*Dio, Rosa, ödümü* kopardın." Beni tekrar kendine çekiyor ve kalbinin deli gibi çarpışını kulağımın kabuğuna bastırarak onu içime çekiyorum.

"Ben iyiyim, Dante. Ben buradayım." Şimdi, şu seni seviyorum meselesine geri dönelim... Birkaç saniye daha bekliyorum, nefesleri daha eşit çıkana kadar, ama bekledikçe nabzım hızlanıyor. Söylediklerinde ciddi miydi?

Bebek meselesi gibi bir dil sürçmesi miydi? Yine görmezden geleceğimiz bir şey mi? "Yani..." diye başlıyorum ama ağzı benimkini yakalıyor ve sözümü kesiyor.

Eğiliyor ve kolunu kalçalarımın altından geçirerek beni göğsüne yaslıyor. "Nereye gidiyoruz?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

"Küvete geri dön."

Beni üst kata, sahanlığa, çatı katına ve ana kanadın karşı tarafına taşıırken dili ağzımı işgal ediyor. Onu görmek için o kadar acele etmişim ki küvetin giderini bile çekmemiştim. Hala ağzına kadar köpüklerle ve lavanta kokusuyla doluydu.

Dante beni kucağına alarak mermer leğenin kenarına oturuyor ve sıcak musluğu açıyor. Ilık buhar saniyeler içinde odayı dolduruyor ve bir kapak dolusu parfümlü banyo yağı daha döküyor.

Sonra havlumu çıkarıp beni çıplak bir şekilde kollarına aldı.

"*Dio, sei bellissima.*" Çakıllı sesi bacaklarımın arasına sıcaklık gönderiyor. İtalyancam berbat olabilir ama sadece İngilizce konuşan amım bile bunun ne anlama geldiğini biliyor. *Tanrım, çok güzelsin.* Ve kendimi şu anki kadar güzel hissettiğimi hiç sanmıyorum.

Beni sadece tişörtünü başının üzerine çekecek kadar serbest bırakıyor, sonra beni kaldırıyor, böylece pantolonunu ve boxer'ını tek seferde çıkarabiliyor. Ve böylece ikimiz de çıtırçıplak kaldık ve beni küvete taşıdı.

Dante beni bacaklarının arasına sıkıştırıyor, zaten sert olan siki kıcıma sürtünüyor. Ona yaslanıyorum çünkü sert düzlemlerine ve gergin kaslarına rağmen, ona yaslanmak şimdiye kadar bulunduğum en rahat yer.

Çenesini eğip omzuma yaslıyor ve dudaklarından memnun bir iç çekiş süzülüyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve kolları beni sarıyor. Vücudunun sıcaklığı sıcak, güzel kokulu suyla birleşince cennet gibi oluyor.

Elleri gövdemde gezinmeye başlıyor, göbeğimin üzerindeki kabarcıkları ovuşturuyor, sonra göğüslerime doğru ilerliyor. Sert elleri hassas bölgemin etrafını sararken sırtım kavisleniyor. Daha önce söylediği şeyi sormak istiyorum, hayır, sormam gerekiyor ama çok korkağım.

Ya bir hataysa? Kaçırıldığımı ya da daha kötüsünü düşündüğü için o anın sıcaklığıyla ağzından kaçırdığı bir şey.

"Konuş, Rosa." Dante'nin komutu kulağımın kabuğunu okşuyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Hmm?" Becerikli parmakları meme uçlarımda etrafında dolanırken masumca soruyorum.

"Aklında bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden sadece söyle." Kulak mememi dişlerinin arasına almadan bir saniye önce sıcak nefesi omurgamda dalgalanıyor. Isırıyor, emiyor ve ben şimdi kıvranan bir karmaşa içindeyim.

Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyor.

Ağzı boynuma doğru hareket ediyor, dili köprücük kemiğime kadar iniyor. Aleti sertleşiyor, kıkır yanaklarımda arasında çelik gibi ilerliyor. Dişleri boğazımın dibindeki yumuşak ete batıyor ve bir çığlık atıyorum. Sonra arkamda karanlık bir kıkırdama yankılanıyor, sıcak ses içimi dolduruyor.

"Bu acıttı, *piç kurusu*." En iyi İtalyan aksanımı denedim ve bir kahkaha daha kazandım.

"Sevmiyormuş gibi davranma." İşte yine

L kelimesi!

Sinirlerimi yatıştırdım ve büyük kız külotumu giydim, fısıldayarak,

"İstiyorum

bayıldım."

"Güzel," diye mırıldanıyor. Sonra ellerinden biri göğsümü bırakıyor ve gövdemden aşağı kayarak bacaklarımda arasına giriyor. "Buna ne dersin Rosa?" Kalın parmağını amımda gezdiriyor. "Bunu *seviyor* musun?"

"Mmm, istiyorum." Kalçalarım içgüdüsel olarak onun dokunuşunu karşılamak için kalkıyor.

"Başka neleri *seviyorsun*?" Dudakları kulağımda ve parmağını içime daldırıyor. Etrafında kenetleniyorum, o tanıdık dolgunluk hissi için istekliyim. Yavaşça hareket etmeye başlıyor, önce bir, sonra iki uzun parmakla beni becerirken siki kıkırma sürtünüyor.

"Bunu seviyorum," diye nefes alıyorum.

"Evet, parmaklarıma boşalmana izin verdiğimde hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Kalçalarım tekrar tekrar yuvarlanıyor, avuç içimin girdaplı suların altında bile sağladığı sürtünme için çaresizim.

"Sikime ne dersin?" Hınzır sesi her santimimde alev alev yanan bir ısı gönderiyor. Kalçalarımı kaldırıyor ve ereksiyonunu girişime yerleştiriyor.

"Sikini seviyorum."

Beni sert uzunluğuna doğru yönlendiriyor ve içimi doldururken bir inilti çıkarıyorum. "Özellikle de o tatlı amcığın derinliklerine gömüldüğünde, değil mi?"

"Evet, Dante," diye inliyorum. "Buna *bayılıyorum*."

Kalçalarımı o sert şaft boyunca yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı yönlendirirken onun horozuna biniyorum. Sonra etrafıma uzanıyor ve klitorisimi buluyor. Parmağının içimde kayboluşunu izliyorum, delicesine erotik görüntüyle büyüleniyorum. Sikini arkamdan içime sokuyor, parmağı daireler çiziyor, etrafımızda su akıyor.

Sadece birkaç saniye oldu ama şimdiden eşiğindeyim. Ateş gittikçe artıyor, duyularımı elektriklendiriyor.

"Başka ne var, tatlım?" Dante'nin sözleri kalbimin çarpıntısıyla arka planda birbirine karışıyor.

Daha hızlı hareket ediyorum, bu serbest bırakmayı bulmak için çaresizim. Sanki ezici arzumu hissedebiliyormuş gibi, parmağı daha hızlı dönüyor ve klitorisime daha sert bastırıyor. Kendini içimde daha derine gömüyor, o kalın taç mistik noktayı buluyor.

"Dante..." diye inliyorum.

"Başka ne var, tatlım? Başka neleri seviyorsun?" İticiliğini yavaşlatıp yıkıcı bir şekilde durgunlaştırıyor. Şimdi benimle alay ediyor, beni orgazmın eşiğinde rehin tutuyor.

"Seni seviyorum, pislik!"

İçime dalıyor ve üzerimden bir zevk patlaması geçerken haykırıyorum. Klitorisimden bacaklarıma, vücudumdaki her sinir ucuna kadar titreşiyor. Sarsıntılar beni tüketirken nefes nefese kalıyorum, başım geriye atılıyor.

Dante bir saniye sonra içimde sarsılıyor ve ılık döllerini içime dolarken başka bir kasılma turu başlatıyor. Nefesleri normale döndüğü an, acayip bir akrobat gibi dönüyorum ve bir şekilde içimde kalıyor.

Zifiri gözleri üzerimde geziniyor, bitmek tükenmek bilmeyen karanlığın içinden süzülen duygu derinliği nefesimi kesiyor. İnanılmaz derecede uzun bir dakika boyunca birbirimizin bakışlarında kilitli kalıyoruz. Göğsü her nefes alışımında benimkine sürtünüyor, dövmesi meme uçlarımı sıyrıyor. İkimiz de konuşmuyoruz ama gerçekten bir şey söylememize gerek yok. Belli ki ikimiz de bu işi beceremiyoruz. Sonunda ağzı benimkini yakalıyor ve bunun sadece bu yoğun andan uzaklaşmak için olduğundan oldukça eminim.

Ama benim için sorun değil çünkü Dante'yi öpmeyi de *seviyorum*. Hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirebileceğime eminim.

Gözlerim hızla açılıyor ve parlayan gece yarısı küreleriyle buluşuyor. "İçine bir bebek koymak istiyorum," diye fısıldıyor.

Çenem düşüyor ve üzerine bindiğim çılgın erkeğe bakakalıyorum. "Ne?" Sonunda başardım.

"Beni duydun, tatlım. Seni seviyorum Rosa ve şu anda hayatımda ne halt ettiğimi bilmiyor olabilirim ama seni sonsuza dek hayatımda istediğimi biliyorum. Ve o karnının döllerimle dolu olmasını ve bebeğimin bir gün o mükemmel amcıkta çıkmasını istiyorum."

Bir kahkaha atıyorum çünkü ya ağlayacağım ya da ağlayacağım. Şimdiden sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissedebiliyorum. "Ciddi misin sen?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

"Tamamen." Dudaklarıma bir kez daha yapışıyor ve çoktan yeniden sertleşip içime girmeye başlıyor. "Şimdi soru sormayı bırak ve sevdiğim kadını becermeme izin ver."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor, kalbimi öyle büyük bir mutlulukla dolduruyor ki patlayabileceğini düşünüyorum. İyi ki doğum kontrol hapı kullanıyorum çünkü eğer kullanmasaydım, bu düşüncesiz mafya babası şu anda beni hamile bırakmaya çalışıyor olacaktı.

Dante ve ben balkonda bir şezlongda oturmuş, kabarık bornoz ve battaniyelere sarınmıştık. Soğuk havaya rağmen mükemmeldi.

Neredeyse.

Son birkaç dakika içinde Dante'nin altımda sertleştiğini hissettim ve bu iyi bir şey değildi. Kasları gergin görünüyor, düşünceleri başka bir yerde. Cesaretimi toplayarak başımı ona doğru çeviriyorum. "Her şeyi geri almanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyorsun?"

Yavaşça başını sallamadan önce dudaklarından alaycı bir kıkırdama dökülüyor. "Korkarım o gemi çoktan kalktı Rose. Senin sarhoş edici amcığın beni hayatım boyunca sahiplendi. O küçük, kötü bir şey."

Şimdi gülen benim.

"Ama sana söylemem gereken bir şey var." Ve aynen böyle, mutlu kıkırdamalar kaybolur.

"Tatil bitti, tatlım. Şehre dönmek zorundayız."

BÖLÜM 41

BEN SENİNİM

D ante

Ben Rose'a paltosunu taşımasında yardım ederken Aldo da spor çantalarını arabaya taşıyor. Ayaklarımı sürüyorum çünkü sahil evinden ayrılmayı gerçekten istemiyorum. Onunla burada geçirdiğimiz son birkaç gün inanılmazdı ve huzurlu baloncuğumuzdan ayrıldığımızda neler olacağından korkuyorum.

Ona olan aşkımdan vazgeçeceğimi düşünecek kadar aptal değilim ama şehre döndüğümde her şey çok daha karmaşık görünüyor. Kızıl Ejderhalar, Rose'un sapığı, King Industries, şehirdeki bu gizemli yeni oyuncu, Clara'nın beni bekleyeceği evrak kulesi....

Merda.

"Merak etme D, bir yolunu bulacağız." Rose sanki kasvetli düşüncelerimi okumuş gibi beni bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Belki eve dönerken onu arka koltukta becermeme izin verir. Bu ruh halimi iyileştirir.

Yaklaşan bir arabanın gürültüsü elimi belimdeki silaha götürürken, diğer elim Rose'u arkamdan itiyor. Görünüşe göre hâlâ gerginim. Pencereden dışarı fırlayan bir silah namlusu yerine, renkli cama bastırılmış tanıdık bir yüzü olan tanıdık bir araba garaj yoluna giriyor.

"Anne?" Onun burada ne işi var?

Kardeşimin hediyesi olan Mercedes SUV, Town Car'ın yanında yavaşlayarak durdu ve annem neredeyse araçtan dışarı fırladı. "Dante, burada ne işin var?" Bana doğru hızla geliyor, bakışları gizlice omzumun üzerinden Rose'a kayıyor. Rose'un elinin benimkine dolandığını gördüğünde gülümsemesi o kadar büyük ki yanakları patlayacak diye korkuyorum. Göğsümdeki tuhaf kıpırdanmayı görmezden gelerek anneme dik dik bakıyorum.

"Luca ve Stella ile birlikte olman gerekiyordu. Burada ne işin var?" Kaya büyüklüğünde bir korku çukuru midemin dibine çöküyor. "Oh, *cazzo*, lütfen bana onların da döndüğünü söyleme?"

"Dante, diline dikkat et!" Bana vuruyor ama hâlâ deli gibi sırtıyor.

O zaman hâlâ Rose'un elini tuttuğumu fark ediyorum, onu altmış yaşındaki annemden korumak için omuzlarımı genişçe açmıştım.

"Hayır, kardeşin ve Stella kaldı-"

Parmağımı ağzına bastırıp sözünü kesiyorum. Kimsenin nerede olduklarını bilmesine gerek yok, özellikle de Rose'un. İhtiyacım olan son şey onu daha fazla belanın içine sürüklemek. "*Grazie a Dio*," diye mırıldanıyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki bugünün felaketi yüzünden şehre geri dönmediler.

Rose boğazını temizliyor ve arkamdan çıkıyor. "Merhaba, Mrs. Valentino, seni tekrar görmek güzel."

"Sen de, Rosa, *bella*. Oğlumun kaba davranışı için özür dilerim. Benimki için de. Sizi burada bulmayı hiç beklemiyordum. *Birlikte*."

Son kelimedeki vurgu Rose'un yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden oluyor ve *merda*, bu bakış doğrudan sikime gidiyor.

"Bir süreliğine şehirden uzaklaşmamız gerekiyordu," diye araya giriyorum Rose anneme kirli detayları anlatmadan önce. "Ve şimdi, geri dönme vaktimiz geldi."

"Ah, ne yazık, en azından seninle biraz zaman geçirmeyi çok isterdim. Haftalar oldu, Dante." Sanki beş yaşındaymışım gibi yanağımı çimdikliyor ve boğazımda bir inilti gümbürdüyor. "Gerçekten şu anda gitmek zorunda mısın?"

"Öyle mi, D?" Rose o dolgun, alt dudağını dışarı itiyor, isli kirpiklerini kırıştırıyor ve ben gidiciyim. Kahretsin, bu aşk işi zayıf iradeli olanlara göre değil.

"Sanırım birlikte hızlı bir kahvaltı yapabiliriz ama sonra gitmemiz gerekiyor."

Rose mutlu bir çılgılık atıyor ve annem yine o manik sırtışına geri dönüyor. Eski arkadaşları gibi Rose'un koluna giriyor ve onu evin merdivenlerinden yukarı çekiyor. Sanırım annemin bavullarını ben getireceğim.

Büyük cipin bagajına doğru ilerlerken başımla Aldo'yu işaret ediyorum. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz, hazır ol."

"Evet, patron."

Sesimi alçaltıyorum ve yaklaşıyorum. "Bu sabahki olayla ilgili herhangi bir konuşma var mı?"

"Hiçbir şey yok. Her şey sessiz."

"Güzel." Annemin arabasına doğru dönüyorum, bagajı açıyorum ve patlayan yarım düzine bavula iyice bakıyorum. Başımı sallıyorum. Hayır, yapmıyorum. "Aldo, annemin bavullarını al ve içeri getir."

"Yapacağım, kaptan."

Topuklarımın üzerinde dönerek eve doğru yürüyorum. O iki gevezeyi başıboş bırakmak bela aramaktan başka bir şey değil.

Burada iki dakika geçti ve anne mutfakta kendini evinde gibi hissetmeye başladı bile. Talimatlar yağdırırken Rose da peşinden koşuyor, kolları yumurta, taze sebze, meyve suyu ve süt kaplarıyla dolup taşıyor. Şimdi o frittataları yapmayı nasıl öğrendiğimi görecektir. Ve annem benimkini utandıracak.

"Ah, güzel, Dante, markete gidip biraz portakal alabilir misin?" Plastik şişeyi tiksintiyle kokluyor.

"Anne, Aralık ayındayız. Şu anda Fire Island'da taze portakal bulamazsın. Sadece bunu iç. Organik ve taze sıkılmış."

Homurdanıyor. "Amerika'daki yemekler bizim memlekettekilere hiç benzemiyor...." Tiradına devam ediyor, ancak bu tirat

Tencere ve tavalar.

Dikkati dağılmışken Rose'un arkasına geçip kollarımı beline doluyorum. Kulağının arkasına sokulup güzel kokusunu içime çekiyorum. Bir kıkırdama kaçıyor ama o kaçmıyor. Bu hareket o kadar doğal geliyor ki, arkamdan yüksek sesli bir ciyaklama duyulduğunda hazırlıksız yakalanıyorum.

Annem bize bakıyor, gözleri o kadar kocaman ki kafasından fırlayacak diye korkuyorum. "Oh, Dante, senin adına çok sevindim. Zamanı gelmişti...." Gülümsüyor ve şimdi alkışlayanlar da var. "Biliyordum. Kasabadan ayrılmadan önce ikinizi birlikte gördüğüm o gece biliyordum!"

Meraklı anneme parmağımı sallamadan önce bir küfür mırıldanıyorum ve Rose'u serbest bırakıyorum. "Yine başlama."

"Neye başlayacağım? İlk oğlum için heyecanlanamaz mıyım? Yirmi dokuz yıldır ilk kez gerçekten mutlu görünüyor diye mi? Ugh, o korkunç Caroline'dan sonra-"

"Anne!" Sözünü kestim ve Rose neredeyse yanımda parlıyordu. "Bütün bunları bundan mı anladın?" İkimizin arasını işaret ediyorum.

"Bir anne bilir, *figlio mio*, bir anne her zaman bilir." Cızırdayan tavaya doğru döner, sotelenmiş soğanın kokusu evi doldurmaya başlamıştır bile. "Git, rahatla. Ben kahvaltıyı hazırlayayım, sonra sen bana bunun nasıl olduğunu anlatırsın. Bunu bir sır olarak saklayarak kurtulabileceğini de sanma, Dante. İki insan aşık olduğunda, bunu sadece aptallar göremez."

Annemin sözleri şehre dönerken zihnimde yankılanıyor ve her tekrarda daha da uğursuzlaşıyor. Kahretsin, o haklı, herkes Rose ve beni öğrenecek. Ben bile Luca ve Stella'da bunu gördüm ve bakın bu onları nereye getirdi: başlarına ödülleri konarak saklanıyorlar.

Rose'u bu duruma sokmam adil mi?

Belli ki cevap hayır, ama umursamayacak kadar *piç* miyim?

Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Elimi Rose'un saçlarında gezdiriyorum, sarı bir hale kucağıma dökülüyor. Bu kadın her şeye rağmen uyuyor. Dönüş yolculuğuna bir saat kala bayıldı ve bu da bana karanlık düşüncelerime dalmak için daha fazla zaman kazandırdı.

İyi bir adam olsaydım onu gönderirdim. Benden, Feng'den, Dr. Mark'tan, hepimizden uzağa. Ama iyi bir adam olmadığım açık ve hayatımda ilk kez bunu kabulleniyorum. Bu güzel, vahşi kadının sevgisi sayesinde.

Şehrin kaotik sesleri çift camlı pencerelerden içeri sızıyor ve Rose'u bu huzurlu andan koparmak istemesem de birazdan evde olacağız. Onu bıraktıktan sonra hemen ofise gitmem gerekiyor. Depolardan çalınan inşaat malzemelerini bulmak şu anda en önemli önceliğim. Sonra Mark ve Feng'le ilgileneceğim. Kızıl Ejderlerle işim bitti. Bu işi sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi ve bu tam kapsamlı bir savaş anlamına geliyorsa, öyle olsun. Canavarı serbest bırakmanın zamanı geldi....

Başparmağımı Rose'un alt dudağında gezdirerek ağzını zorla açıyorum. Parmağımı ıslattıktan sonra çenesinden aşağıya ve tişörtünün altına doğru kaydırırken kıpırdamıyor. Avucum göğsünün etrafına kapanmadan önce nemli parmaklarım meme ucuyla alay ediyor ve dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor.

"Uyanma vakti tatlım." Yumuşak, mükemmel göğsünü yoğuruyorum ve sikim başının altında sertleşiyor. Bu rahat olamaz.

Yine de kımıldamıyor.

Hıznır bir sırtıma dudaklarımı kıvırıyor ve boştaki elimi dar yoga pantolonunun bel bandının altına kaydırıyorum. Çıplak amını bulduğumda sikim seğiriyor.

"Mmm, Rose, şehre döndüğümüze göre artık herhangi bir iş yapmamı imkânsız hale getireceksin."

Beni görmezden gelmeye devam ediyor, göz kapakları hala birbirine sıkıca bastırılmış, ama şimdiden göğsünün yükselip alçalmasının hızlandığını hissedebiliyorum. Beni görmezden gelerek kurtulabileceğini düşünmesi komik.

İpeksi yarığını avuçladığımda, avucumda nem birikiyor ve bir heyecan doğrudan sikime doğru dalgalanıyor. "Uyanık olduğumu biliyorum Rosa, ya da en azından amcığının öyle. Şimdiden benim için damlıyor."

Hâlâ yanıt alamayınca parmağımı kaygan girişine sokuyorum ve kalçaları avucumla buluşmak için sıcıyor. İniltisi arka koltuğu dolduruyor, o kadar güçlü bir ses ki Aldo'nun duymaması için sağır olması gerekirdi. Buna alışması gerekecek. Hayatımızın geri kalanında Rose'u işgal ettiğimiz her yüzeyde becermeyi planlıyorum.

İç organları parmağımın etrafında kenetleniyor, her dalışta beni içine çekiyor. Tanrım, etrafımda çok sıkı hissediyor. Sanki her santimime tutunmak için çırpınıyor.

"Şimdi uyanık mısın, tatlım?"

Göz kapakları titreyerek açılıyor, yüzünde kalp atışlarını durduran bir gülümseme beliriyor. "Umhmm," diye mırıldanıyor, parmağımı o noktaya vurmak için kıvırdığımda sırtı arka koltuğa doğru eğiliyor. Siktir et, neden tüm eğlenceyi parmağım yaşasın ki?

Ondan uzaklaşıyorum ve o da sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Açgözlü küçük şey, değil mi?"

"Sadece senin için, D."

Cazzo, bu kadın böyle şeyler söyleyince beni deli ediyor. Onu kaldırıyorum ve taytını ayak bileklerine kadar indiriyorum. Mükemmel amına bakmak için bir dakikamı ayırıyorum ve siyah saçlarının yumuşak bölgesine bir öpücük konduruyorum.

Aletim pantolonuma doğru geriliyor, onun tatlılığına gömülmek için çıldırıyor. Sanki bu mücadeleyi sezmiş gibi elleri fermuarıma gidiyor ve ereksiyonumu kafesinden kurtarıyor. Ucunda dölleri birikmeye başlamıştı bile ve eğer doğum kontrol hapı kullanıyor olmasaydı, küçük adamlarımın o göbeğe bir bebek koymaya yetecek kadar suyu olur muydu merak ediyorum. Bu çok garip bir şey, ama son zamanlarda tek düşünebildiğim bu. Belki de yaklaşan otuzuncu yaş günümündür, ama Rose'un benim tohumlarımla dolu olması fikri beni cehennemden daha ateşli yapıyor.

Kalçalarını kavrayarak onu üstüme çektim. Sikime gömülüyor ve beni sonuna kadar içine alırken bir inilti çıkarıyorum. Taşaklarım şapırdıyor

aşağı yukarı sallanmaya başladığında kıcını. O kadar ıslak ki vücutlarımızın birlikte çıkardığı sesler beni hezeyanın eşiğine getiriyor.

Hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar tahrik edilmemiştim. Aşk insana bunu mu yapıyor? Belki de bunca yıldır bir şeyler kaçıırıyordum. Luca ve Stella'nın sürekli sevişmelerine şaşmamalı. Parmaklarımı Rose'un saçlarına geçirip boynunu ortaya çıkarıyorum ve dişlerimi hassas teninde gezdiriyorum.

Onu benim olarak işaretlemeliyim ki herkes ona dokunmaya cüret ederse ne olacağını bilsin. Dudaklarımı boynuna dolayarak sertçe emiyorum. O kadar sert ki bir çığlık atıyor.

"Bana morluk mu yapıyorsun?"

"Belki," diye mırıldanıyorum kızarmış tenine karşı. Parmaklarım kalçalarına gömülüyor ve Batı Yakası Otoyolu boyunca yarışırken onu daha hızlı bir şekilde yukarı ve aşağı itiyorum. Neredeyse eve geldik ve oraya varmadan önce boşalmasını istiyorum. Yüzündeki ifadeye, ayırık dudaklarına, yanaklarının kızarmasına, ben içine boşaldıkça çıkardığı iniltilere doyamıyorum.

O kadar bağımlılık yapıyor ki, bildiğim tüm uyuşturuculardan daha iyi.

Bir parmağımı klitorisine götürerek şişmiş yumruya masaj yapıyorum ve kalçaları daha acil bir şekilde dönüyor. Serbest kalmaya yaklaştıkça çaresizliğini hissedebiliyorum. Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor ve ben de onun zıplamalarıyla itişlerimi mükemmel bir şekilde zamanlıyorum. Mükemmel bir ritimle bir bütün olarak hareket ediyoruz. O kadar yaklaşmışım ki, vücudumda şiddetli bir sıcaklık dolaşıyor ve onu daha fazla tutamayacağım. Boştaki elimi tişörtünün eteğine götürüp çekiştirerek göğüslerini serbest bırakıyorum. Ritmimizle birlikte zıplıyorlar. Meme uçları sert, emmek için mükemmel. Birini ağzıma alıyorum ve sırtı kavislenerek sikimi yeni bir açıyla konumlandırıyor. Sıkışmış dudaklarından çıkan seslere bakılırsa iyi bir açı.

"Geliyorum, Dante," diye inliyor.

"Bu sese bayılıyorum, tatlım. Ver onu bana bebeğim. Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum."

O da öyle yapıyor, iyi bir kız gibi.

Başı geriye düşüyor ve tatlı zevk iniltileri arka koltukta yankılanıyor. Aldo'nun onun seslerini, sadece benim için çıkardığı sesleri duyacağı düşüncesiyle göğsümde beklenmedik bir kıskançlık oluşuyor. Elimi ağzına kapatıp iniltilerini bastırıyorum ve daha sert iterek zevk dalgalarını genişletiyorum. Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor, orgazmı içimden çıkarıyor ve ben de onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum.

Birkaç saniye sonra alnım onunkeye değiyor, ikimiz de terden kayganlaşıyoruz. Çenesini kavrayıp yıldız gibi parlayan gözlerini kendime çevirmeye zorluyorum. "Kahretsin, seni seviyorum Rose."

Dudaklarını yalıyor ve benimkilere bastırıyor. "Çok fazla, Dante," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Muhtemelen sağlığıım için çok fazla."

Derin bir kıkırdama göğsümü titretiyor çünkü bunu kendim daha iyi ifade edemezdım. Ona karşı hissettiklerim aşktan çok daha fazlası. Bu bir saplantı, doyamadığım, her şeyi tüketen bir his.

Dikkatim o kadar dağınık ki, arabanın yavaşlayarak durduğunu bile fark etmiyorum. Camdan dışarı baktığımda motosikletimi yanıımızdaki park yerinde buluyorum. Kahretsin, ne zaman benim binama geldik?

Aldo'yu kapının diğer tarafında bulmak için tam zamanında renkli camı bir aralık aşağı indiriyorum. "Bize bir dakika ver."

"Elbette, patron."

"Ucuz atlattık." Rose ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben belini sıkıca kavrayarak onu kendime bağı tutuyorum. Meraklı gözlerini benimkilere dikti.

"Gerçek dünyaya dönmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

Başını sallıyor, anlamlı gözbebeklerinde korku gibi bir şey yanıp sönüyor. Onu suçlamıyorum çünkü benden şüphe etmesi için ona pek çok neden verdim. "Seni seviyorum Rosa, ama aramızdaki bu şey beni korkutuyor. Benim ya da senin yüzünden değil, çevremizdeki tüm pislikler yüzünden. Bir noktada her şeyi berbat edeceğimi biliyorum çünkü ben böyleyim. Ve benden asla vazgeçmeyeceğine söz vermeni istiyorum, tamam mı? Çünkü senden önce sadece

Karanlığın ve ışığının tadına baktıktan sonra bir daha asla boşluktan sağ çıkamam."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin hayaleti beliriyor ve kahretsin, sanırım onu ağlattım. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Onu incitmek istemiyorum ama bu iş beni aşıyor.

"Senden asla vazgeçmeyeceğim, Dante Valentino. Ben senin olduğum kadar sen de benimsin." Ağız benimkini yakalıyor, kolları boynumun arkasına dolanıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve tüm bedenim titriyor.

BÖLÜM 42

NEREDEYSE ZAMANI GELDI.

Rose

Asansörle Dante'nin çatı katına çıkarken, nihayet telefonumu cebimden çıkarıp şehre dönerken kaçırdığım mesajlara bakıyorum. Dr. Winchester'dan birkaç mesaj, üniversiteden bir sınıf arkadaşım ve Maisy'den bir sürü mesaj. O hazırlıksız kaçıştan sonra babamdan hiç mesaj almadığıma şaşırdım. Uykumdan ve muhteşem uyanışımından sonra, bunların yarısıyla uğraşacak enerjim yok. Maisy hariç. Onu tamamen unuttuğum için kendimi kötü hissediyorum. Mavi baloncuya tıklayarak mesajlarını tarıyorum.

"Görünüşe göre Palestra'dan bir paket almışım." Bir an için heyecanlandım. Dante bana bir şey mi göndermişti? Sonra mesajdaki zaman damgasını fark ediyorum; hayır, o göndermiş olamaz. Biz sahildeki evdeyken gönderilmiş.

Dante bakışlarını telefonundan kaldırarak bana bakıyor. "Ne tür bir paket?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Maisy söylemedi ama iki gün önce geldi." "Bugün ilerleyen saatlerde Aldo'ya aldırırım."

Patronluk taslayan mafya babasına kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya da uğrayıp kendim de alabilirim."

O kadar sert gülüyor ki, kırım yamuluyor. Sonunda doğrulduğunda beni asansörün soğuk metaline yapıştırıyor, kara gözleri benimkilere dikiliyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, tatlım. Sen sadece benim değilsin, aynı zamanda sana aşığım. Bu işleri değiştirir. Sokaklarda tek başına gezip tozamazsın ve parmağında yüzük ya da karnında bebeğim olana kadar tüm o sik kafalıların kışına bakabileceği Palestra'ya geri dönmeyeceğinden emin olabilirsin."

Ses tonundaki sertlik ve parmağımdaki koca kışlı elmasın görüntüsü omurgamda karıncalanmalara yol açıyor. O ana kadar sadece bebeklerden bahsetmişti. Bunun erkekliğini ve erkekliğini herkese göstermek için duyduğu maço ve garip bir ihtiyaç olduğunu düşünmüştüm, ama bir yüzük? Tüm bu kızsı düşünceleri zihnimin gerisine iterek, onun çılgın sahipleniciliğiyle ilgili sorunuma yeniden odaklandım. "Eninde sonunda işe dönmem gerekecek."

"Cehennem gibi biliyorsun."

"Dante, üniversite harçlarım var, bir dairem var-, sanırım artık bir dairem yok, ama ödemem gereken faturalarım var ve-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor, kendi misk kokum burun deliklerimi istila ediyor. O inanılmaz yetenekli parmakların beş dakikadan kısa bir süre önce içimde olduğunu ve beni zevkin doruklarına çıkardığını hatırlamak zor. Ne kadar sinirlendiğimi düşünmek yerine buna odaklanmaya çalışıyorum. Eğer onun saklı kadını olacağımı düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir. Ve bununla tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

"Her şeyle ben ilgileneceğim," diye homurdanıyor.

Bingo.

"Bu benim için iyi değil."

"Olmayı öğrenmen gerekecek."

"Dante," diye hırıyorum asansör kapıları açılırken.

Beni görmezden gelerek kapıya doğru yürüdü, anahtarı anahtar deliğine soktu ve kırbaçlayarak açtı. "Bu tartışmaya açık değil, Rosa. Dışarısı senin için çok tehlikeli."

"Nereye?" Fuayede onu takip ederken bağıyorum.

"Her yerde!" Kollarını iki yana açarak dönüyor ve cam duvarların ötesindeki hareketli şehri işaret ediyor. "Düşmanlarım şu anda her yerde Rosa ve benim için ne ifade ettiğini anladıkları anda hedef haline geleceksin."

Ellerimi kalçalarımın vuruyorum ve paranoyak aptala ters ters bakıyorum. "Yani beni hayatının sonuna kadar çatı katında esir mi tutacaksın?"

"Hayır," diye homurdanıyor, gözleri benimkilerle buluşacak şekilde eğiliyor. "Seni hayatımızın sonuna kadar çatı *katımızda* esir tutacağım."

Aptal kalbim, alevlenen kızgınlığıma rağmen onun sözleri karşısında sıkışıyor. "Dante, kendi güvenliğim için beni hapsedemezsin." Şiddetli fırtınayı yatıştırmak için nefes almaya zorluyorum ve tanıdık, hastalıklı, tatlı bir koku burun deliklerimi işgal ediyor.

Nabzım hızlanıyor ve daireye doğru birkaç adım daha atıyorum, mutfak adasını geçiyorum ve bakışlarım oturma odasındaki kokteyl masasına takılıyor. Nefesim kesiliyor, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Solmuş, sarı güllerle dolu bir vazo.

Dante her adımımı izliyor ve görüş alanımı takip ederken ağzından bir dizi küfür dökülüyor. "*Pezzo di merda, come cazzo é possibile...?*"

Korkmalıydım; korkuyorum sayılır. Ama aklıma gelen ilk düşünce şu oldu: Dante artık evden çıkmama asla izin vermeyecek.

Hâlâ küfürler mırıldanarak yanımdan hızla geçiyor, vazoyu masadan kaldırıyor, notu plastik tutucusundan söküp yere fırlatıyor ve balkona doğru yürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Peşinden koşuyorum.

Ben yetişene kadar o çoktan dışarıda, soğuk havada, ölü gülleri başının üzerinde tutuyordu.

"Dante, hayır! Bir şeye ya da *birine* çarpabilirsin."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor. "Bu *piç* bugün ölecek. Onun alaylarından, aptal pasif agresif samalıklarından bıktım. Dr. Mark'ı hemen avlayacağım." Kristal vazoyu verandadan aşığı fırlatıyor ve vazo elli kat aşığı dūşıp Central Park West'in ortasında parçalanırken dehşetle bakıyorum.

Yanımdaki şeytanın omzunda koruyucu bir melek olmalı çünkü bir şekilde kimseye çarpmıyor, sadece asfaltta milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Dante!" Tıslıyorum.

Beni görmezden geliyor ve oturma odasına geri dönüp atılmış notu arıyor. Botumu üzerinden kaydırđığım notu. Zaten çok kızgın, psikopatın gönderdiği şeyi okuduğunda ne yapacağını hayal bile edemiyorum.

Şimdi yerde, halının kenarlarını kaldırıyor, sürünüyor ve küfrediyor. "Hangi cehennemde bu?" diye hırılıyor. Tanrı aşkına, bu adam aklını kaçırmış. Kartı ondan sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Ayakkabımın altında saklayarak, onun yanına, yere dşıyorum. "Dante, sorun yok. Ben iyiyim." Endişeli yüzünü ellerimle erçeveleyorum ve gözlerini benimkilere çevirmeye zorluyorum. "Sadece bizimle dalga geçiyor, bunu görmüyor musun?"

"Şimdi onun gırtlasını dişlerimle paralayacağım." Bana hırılıyor, parıldayan dişlerini gösteriyor ve bu vahşı erkekle tanıştığımından beri ilk kez korkuyorum. Ondan değil, onun *için*.

"Ne yapacaksın?" Sesimdeki titremeden nefret ediyorum.

"nce seni korumaları için bir sürü adamımı buraya getireceğim, sonra da yapacağım son şey olsa bile o pisliği bulacağım."

Dante'nin karanlık bakışlarında dönen deliliğe bakarken o buz gibi korku ciğerlerimi sarıyor. "Lütfen, gitme. Burada benimle kal."

"Yapamam, Rosa." Başıını sallıyor, yüz hatlarına öfke kazınmış. "Bu iş yeterince uzadı. Bunu haftalar önce kendim halletmeliydim."

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Çatı katına kimse giremeyecek, yemin ederim. Ön kapıda koca bir ordum olacak."

"Senin için korkuyorum, seni aptal." Yüzünü bırakıyorum ve omzuna bir yumruk atıyorum.

Çenesine yerleşen öfke bir nebze yumuşuyor ve dudağının kenarında bir gülümsemenin hayaleti beliriyor. "İyi olacağım, tatlım. Bir *pezzo di merda* plastik cerrahla başa çıkabilirim."

"Tek yapacağın bu, onu aramak, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor ama gözleri yere kayıyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı çenesinin etrafında kenetleyerek bakışlarını bir kez daha kendime çevirmeye zorluyorum. "Bu gece yatağımıza döneceğine söz ver."

Bana bakarken yarım gülümsemesi tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "*Bizim* dedin." "Dedim."

Dante beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımı fırtınalı bir fırtınanın şiddetiyle yakalıyor. Dili dudaklarıma dolanırken aramızda şiddetli arzu dalgaları oluşuyor. Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesiliyor, soluk soluğa kalıyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"Beni bekle," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Yakında döneceğim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama bir türlü cümleyi toparlayamıyorum.

"Ne olursa olsun bu çatı katından ayrılmayacağına söz ver."

Sonunda başımı sallamadan önce zorlukla yutkunuyorum. Ben daha tek kelime edemeden ayağa fırlıyor ve kapıya doğru yürüyor. Onun uzaklaşmasını izlerken her adımda korku göğüs kafesime çarpıyor. Kapı ürkütücü bir kesinlik çınlamasıyla kapanıyor.

Seni seviyorum. Söylemem gereken buydu, lanet olsun. O iyi olacak. Dante iyi olacak.

Dizlerimi göğsüme çekip top gibi kıvrılıyorum. Bu hareketle küçük kart botumun altından kayıyor. Yüzü yere dönüktü. Bir an için onu neredeyse unutmuştum.

Sabit bir nefes alarak, titreyen parmaklarımla elime alıyorum ve çeviriyorum. Koyu renk yazıyı tararken kalbim boğazımda düğümleniyor.
Vakit neredeyse geldi.

BÖLÜM 43

GERİ ÖDEME

D ante

Kaskımı çıkarıp motosikletin motorunu durdurdum. Çok uzun zamandır kullanılmadan duruyordu ve sadece bir motosikletin getirebileceği özgürlüğe ihtiyacım vardı. Caddenin karşısındaki Dr. Mark'ın ofisine bakıyorum. Eğer o *piç* yüzünü göstermeyecek kadar korkaksa, onu dumanla dışarı atmam gerekecek.

Ama önce... Telefonumu cebimden çıkarıp parmağımı arama düğmesine götürüyorum. "Tony, çatı katında kaç kişi var?"

"Binanın girişinde üç, asansörde iki, sizin katınızda iki, kapının dışında bir kişi var ve talimatlarınız doğrultusunda Rose'la birlikte içerideyim."

"İyi," diye homurdandım. "O nasıl?"

"İyi görünüyor. Kanepede oturmuş o cılız Noel ağacına bakıyor. Daha güzel bir şey alamadın mı patron?"

"Kapa çeneni, Tony."

"Doğru... neredesin?"

"İşle ilgileniyorum. Beni haberdar et." Bacağımı bisikletten ayırmadan önce sırt çantamın kayışlarını sıkıyorum, ağır yük omuzlarıma biniyor.

"Yapacağım."

Telefonu ceketime geri koyuyorum ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki lüks binanın girişine doğru ilerliyorum. Kapıcı yaklaşırken önce bana, sonra da büyük sırt çantama bakıyor ve bana "İyi günler, efendim" derken siyah şapkasının hafif bir ucuyla yetiniyorum.

"Dante Valentino," diye anons ediyorum, "üçüncü kattaki spa'da bir randevum var."

Eski bir panoya bakar ve başını sallar. "Evet, işte burada efendim.

Günün tadını
çıkarmın."

Oh, yapacağım.

Bir elim sırt çantamın kayışında, yaşlı adamın yanından geçerken parmağımı asansör düğmesine saplıyorum. Adrenalin damarlarıma pompalanıyor ve içimdeki öfkeyi körüklüyor. Rose'un sakinleştirici varlığı gittiğine göre, canavar zincirlerini koparıyor ve öfkesini serbest bırakmaya can atıyor.

Üçüncü kata ulaştığımda, duvardaki güvenlik kamerasının dikkatli bakışlarının hemen ötesinde kalarak asansörden çıkıyorum. Sonra bekliyorum. Beş, dört, üç, iki, bir.... Yanıp sönen kırmızı ışık kararıyor. Teşekkürler, Smitty. Bugünlerde bir teknik elemana sahip olmak vazgeçilmez bir şey.

Gölgelerin arasından sıyrılıp sırt çantamı omzumdan indiriyorum ve Dr. Mark'ın ofisine girmek için ihtiyacım olan küçük siyah kiti buluyorum. İnce, metal kazmayı dikkatlice anahtar deliğine sokuyorum, kilidin pimlerindeki gerilimi hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Kilit açmak, ustalaşması yıllar süren hassas bir dokunuş ve hassasiyet dansıdır.

İğneleri hafifçe oynatıyorum ve sessiz koridorda hafif, neredeyse müzikal bir dizi klik sesi ve ince titreşimler yankılanıyor. Son bir kez çevirirken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Tatmin edici bir klik sesiyle kilit teslim oluyor. *Bingo.*

Adamlarım günlerdir binayı izliyor ve beklendiği gibi ofis tüm bunlar başladığından beri kapalı. Çatı katı da

İstihbaratıma göre boş. Bu adamın hangi cehennemde saklandığını hala bulamadım.

Kapıyı sarsarak açıp, abartılı ofisin bekleme odasına giriyorum. Sırt çantamı karıştırıp işe koyulmadan önce güvenlik kamerasına hızlı bir bakış atarak kapalı olduğunu teyit ediyorum.

Patlayıcılar benim uzmanlık alanım değil, neyse ki bu iş için de bir adamım var. Küçük cihazı dikkatlice sırt çantamdan çıkarıyorum ve acil durum fiskeyesinin hemen altına yerleştiriyorum. Sadece Dr. Mark'ın ofisini yok etmek istiyorum, tüm binayı yerle bir etmek değil.

Söylendiği gibi kurmayı bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum ve işlemi o pisliğin çatı katında tekrarlamak için kendimi hazırlıyorum. O orospu çocuğu Rose'a yaptıklarından dolayı yanacak ya da en azından sevdiği her şey yanacak.

Artık her şey bittiğine göre, garip bir sakinlik çöküyor üzerime. Köşede durup itfaiye araçları ve ambulanslar caddeden aşağı inerken yangını izliyorum. Patlayıcı adamım bir dahi. Patlamayı nasıl bu kadar kontrol altında tutabildi bilmiyorum. Ama tam da söz verildiği gibi, sadece Dr. Mark'ın muayenehanesi ve çatı katı alevler içinde kaldı.

Bina elbette tahliye ediliyor, ancak herhangi bir ikincil hasar meydana gelmedi. Emin olmak için geri çekildim. Şu anda biraz dengesiz olabilirim ama bu şehrin yaşadıklarından sonra kimse bir gökdelenin daha yıkılmasını hak etmiyor.

Bisikletimin arkasına atladım, kaskımı taktım ve şehir merkezine doğru yola çıktım. Tüm bu yıkım içimdeki canavarı körükledi ama öfkemi bastırmak yerine daha da alevlendirdi. Ayrıca sapık sapığı hâlâ bulamadım ve bulana kadar da öfkemin yükünü bir başkası çekmek zorunda kalacak.

Kızıl Ejder'in ön kapısına doğru ilerlerken havada tatlı ekşi sos ve kızarmış wonton kokusu süzülüyor. Adımlarımı ikişer ikişer atarken iki kızıl kanatlı canavar ne yaptığımı biliyormuş gibi bana bakıyor. Damarlarımda sıcak kan ve şiddet dolaşüyor. Aşağı Doğu Yakası'ndaki Kızıl Ejder depolarının bir bloğunu ateşe vermenin verdiği adrenalin kalbimi hızlandırıyor. Şimdi, kundakçıların aldığı heyecanı anlıyorum. Nasıl bağımlılık yaptığını görebiliyorum. Güç, yıkım, bir moloz yığınının üzerinde dururken hissettiğiniz tanrısallık duygusu.

Telefonum çalıyor, kapıdan bir adım ötede adımlarımı durduruyor. Cevap vermeden önce uzun bir süre tanımadığım numaraya bakıyorum.

"Kim o?" Havlıyorum.

"Ben senin kardeşinim, seni lanet olası *Coglione*. Komiserin projesi için yaptığımız her şeyin çalındığını ve şimdi de Kızıl Ejder'in depolarındaki *kazayı* duydum. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Merda. Kim döktü lan? "Her şey kontrolüm altında Luca," diye tıslıyorum.

"Ne sikim yaparsan yap. Sanki orada bir çöplük yangını var, Dante. *Sei impazzito?*"

Delirdim mi? Muhtemelen. İşte tam da bu yüzden aşkın bizim gibi erkeklerin hayatında işi yok. "Hayır," diye homurdandım sonunda. "Ben hallediyorum."

"Jianjun misilleme yaptığında ne olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Yapmayacak. Şu anda Kızıl Ejder'deyim."

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu işi sonsuza dek bitirmek." Parmağımı kırmızı düğmeye basıp telefonumu sessize alıyorum ve ceketimin cebine geri koyuyorum. Restorana giden son basamakları çıkarken titremeye devam ediyor.

Kırmızı podyumun arkasında bir hostes duruyor, beni içeri alırken kıpkırmızı dudakları kaşlarını çatıyor. "Bay Valentino, Jianjun-"

Kadının önünü kesip yanından hızla geçtim. "Ben kendim girerim, teşekkürler."

Mandarin dilinde tıslayarak peşimden koşuyor ama onu görmezden gelip yemek odasını geçiyorum ve silahımı çekmiş bir şekilde arka ofislere açılan kapılardan geçiyorum. Birbiriyle uyumlu kırmızı zırhlar ve kukuletalar giymiş dört adam yuvarlak bir masanın önünde duruyor. Adamlardan birinin omuzları üzerinden Jianjun'u seçebiliyorum. Onun yanında Dört Deniz'den Qian Guo ve dış ilçelerden Hao Wei oturuyor. İnanılmaz, hepsi burada.

Kılıçlar çekilirken metal şingırtıları havayı titretiyor. Yaşlı adam şimdi de eski usule mi dönüyor?

"Burada ne yapıyorsunuz, Bay Valentino?" Jianjun'un sesi kırılmıştı. "Bırakın geçsin." Ejderha askerleri ayrılarak arkalarındaki liderler masasını ortaya çıkardı.

Boğazımı temizleyerek Jianjun'a keskin bir bakış fırlattım ve silahımın namlusunu Triad'ın başına doğrulttum. "1st Caddesi'ndeki tüm depolarınızın yok edildiğini duymadıysanız diye size şahsen söylemeye geldim."

Mırıldanan nefesler odayı dolduruyor ve parmağım tetikte seğiriyor.

"Lanet olası Kırmızı Ejderhalarınızdan biri kız arkadaşımın evini ateşe verdi. Bunu ödeşme olarak düşün." Bu bahane en iyi ihtimalle zayıf, ama yine de arkasında onların olduğundan yüzde yüz emin olmadığım için buna bağlı kalıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tıslıyor.

"Şehrin ortasındaki küçük stüdyo mu? Suçlunun Feng olduğunu biliyorum. Bizi birlikte gördü ve bana ait olanı hedef alarak intikamını almaya çalışıyor."

Jianjun ayağa kalkıyor, sandalyenin ayaklarının fayans üzerinde çıkardığı gıcırta nabzımı yükseltiyor. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Peki ya Feng?" Havlıyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Yollarımızı ayırdık." "Ne?" Neredeyse silahımı indiriyordum.

"Beni duydunuz. Yeğenim ve ben bir çıkmaza girdik. Öldürmekten

bıktım. Sen ve kralların, bu yıl içinde üç düzineden fazla can aldınız.

son birkaç haftadır. Bunun sona ermesini istiyorum ve o sizinle erkek erkeğe görüşmeyi reddediyor." Diğer iki erkek de başlarıyla onaylıyor.

"O zaman kardeşimin ve nişanlısının kellesine konan ödülleri iptal edin."

"Adamlarıma onlara zarar gelmemesi gerektiğini söyledim bile." Duraksarken bakışlarını indiriyor. "Ancak Feng konusunda yapabileceğim bir şey yok. Onun kendi gündemi var."

"Lanet olası *cornuto*."

"Şimdi de eşyalarım...." Kahretsin.

"Ödeştik diyebilirim," diye araya giriyorum.

Yaşlı adamın incelmış dudaklarından keskin bir kahkaha patlıyor. "Sen ve kardeşin aylar önce oğlumu öldürdünüz, şimdi de adamlarımın yarısını soğukkanlılıkla öldürdünüz, neredeyse geçim kaynağımı yok ettiniz ve ödeştığımızı mi sanıyorsunuz?" "Dinle Jianjun, Luca'nın yönetiminde her şeyin daha iyi olduğunu biliyorum, değil mi?" I Namluyu kafasının hizasında tut.

Üç erkek başını sallar.

"Bu iş ne kadar çabuk biterse, küçük kardeşim o kadar çabuk dönebilir ve her şey normale dönebilir. Yalan söylemeyeceğim; ben bu yönetim saçmalığı için yaratılmadım. O yüzden yeğenini bul, bana getir ve bu talihsiz olayların hepsini unutalım."

"Sen aklını kaçırmışsın," diye tıslıyor.

"Kafana bir kurşun sıktığımda bir saniye içinde aklını kaçıracaksın."

Muhafızlar geriliyor, kılıçların parıltısı gözüme çarpıyor. Gürleyen kalbimi yavaşlatmak için bir nefes çekiyorum. Canavar ne kadar güç getirirse getirsin, bazen sakinliğe ihtiyacım oluyor. Bugün ölebilirim ama önce bu orospu çocuklarından birkaçını, en önemlisi de liderlerini yanımda götürürüm.

Rose'un kocaman parlak gözlerini hiç göremeyeceğim, yumuşak tenine hiç dokunamayacağım, amının sikimin etrafında kenetlendiğini hiç hissedemeyeceğim düşüncesi öfke bulutunu dağıtıyor. Canavarı geri itiyorum ve kardeşimin

diplomatik işaret fişegi. Bu durumda o ne yapardı? "Ama," diye mırıldandım. "Eminim bir şekilde adil bir anlaşmaya varabiliriz."

BÖLÜM 44

SÜRPRIZ BİR HEDİYE

Rose

Soğuk parmaklar uyluklarımdan aşağı inerek beni huzursuz bir uykudan çekip çıkarıyor. Göz kapaklarım titriyor ve sonunda onları açıyorum. Bir çift dipsiz gece yarısı küresi bana bakıyor. "Dante?" Mırıldanıyorum.

"Oh, güzel, uyanmışsın." Üstüme yuvarlanıp bacaklarımı açarken ve kalçalarını uyluklarımdan arasına sıkıştırırken sıcaklık bedenimi kaplıyor.

"Saat kaç?" Komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Beşi biraz geçiyor. "Döneceğine söz vermiştin...."

"Geri döndüm." Aletini giriş yerimde gezdiriyor.

"Neredeyse sabah oldu. Bütün gece neredeydin?" Doğrulmaya çalışıyorum ama iri gövdesini üzerime indirerek çabalarımı engelliyor.

"Endişelendim, Dante. Gerçekten çok korktum."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Büyük bir işin ortasındaydım ve dikkatim dağılırsa her şeyin biteceğini biliyordum. Sesini duysaydım koşarak geri dönerdim ama yapamadım. Bu çok önemliydi."

"Ne oldu?"

"Sanırım Luca ve Stella'yı geri getirmenin bir yolunu buldum."

Uykulu gözlerim açılıyor, bir umut parıltısı sisi kovalıyor. "Yaptın mı?" Başını sallıyor ve ucunu içime bastırıyor.

"Dante..." diye homurdanıyorum. Bunu istemediğimden değil, sadece neler olduğunu bilmem gerekiyor. Dün gittiğinde, tüm Manhattan'ı yakıp yıkacağından korkmuştum.

Kalçalarını geri sallıyor, geri çekiliyor ve şehvetli amcığım rahatsız edici bir homurtu çıkarıyor. Şafak sökerken bile onun için hazırды.

"Bana ne olduğunu anlat," diye zorladım.

"Dr. Mark'ı bulamadım, ben de sinirlendim." Nefes nefese kaldı ve vücudumun üzerinde kendini destekledi. "Muayenehanesini ve şatafatlı dairesini havaya uçurdum." Sanki bir şarküteriye uğrayıp köfte sipariş etmiş gibi soğukkanlılıkla söylüyor.

"Ne yaptın?" Çıglık attım.

"Bu umduğum gibi sonuçlanmayınca Kırmızı Ejderhalar'a çok kızdım. Kayıplarını telafi etmeleri aylar sürecek." Tekrar omuz silkiyor.

Ona bakıyorum, çenem neredeyse yerinden çıkacak. "Kardeşini ve Stella'yı geri getirmenin bir yolunu bulduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Yaptım, sonunda." Sırıttıyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor. "Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım. Şaşırtıcı bir şekilde, beni daha mantıklı bir adam yaptın."

Bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Çünkü seni çılgın, sahiplenici bir psikopat yaptığımı sanıyordum."

"O da var." Gülümsemesi genişliyor. "Ama fark ettim ki, ben senin için güvenli hale getirmezsem sen benim dünyamda asla güvende olmayacaksın. Şimdi Luca'nın neden bu adamların işini bitirmek yerine sürekli onlarla uğraştığını anlıyorum."

"Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsınız."

"Akıllı değil misin?" Burnuma vuruyor ve şimdi o kadar sert gülümsüyorum ki deli gibi görünüyorum.

"Peki ne zaman geri dönebilirler?"

"Yarın ofiste Jianjun'la tüm detayları konuşmak üzere bir toplantım var. Aşağı Manhattan'ı Kings ve Çin Triad'ı arasında paylaşacağız. Hatta Luca'nın avukatı Jones'u da işin içine katarak her şeyi resmi ve yasal hale getireceğiz."

"Bu harika."

"Koşulların bir parçası da Feng'in yüzünü göstermesi halinde Jianjun'un yasal olarak onu bana teslim etmek zorunda olması. Yani, o herifle aramızdaki meseleyi her an halledebilirim. Bu işi hallettiğime göre, endişelenmem gereken bir düşmanım daha eksilmiş olacak."

"Duyduğuma göre yakında çatı katından ayrılabilir miyim?"

"Kulaklarına biraz döl kaçmış olmalı tatlım, çünkü kesinlikle öyle bir şey demedim." Bana bok yiyen bir sırtış fırlatıyor ve sikini içime sokuyor. "Hadi o dölleri olması gereken yere, o güzel küçük amcığa akıtalım."

Kalçalarım içgüdüsel olarak onunkilerle birlikte yuvarlanıyor, bu hareket artık ikinci doğam. Bu sefer seks dünyayı sarsmaktan çok tedavi edici. Onu üstümde, içimde, her yanımda hissetmek tek arzum. Çünkü korku sakatlayıcıydı. Bu kadar sert düşeceğimi ya da ona bu kadar ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi kapatarak kendimi ateşli hislerin, Dante Valentino'nun çalkantılı fırtınasının içinde kaybediyorum.

Dante New York Times'ın sayfalarını çevirirken mutfak adasının karşısında oturuyor ve mısır gevreğini ağzıma tıktırıyorum. Gitmesinden şimdiden korkmaya başladım. Jianjun'la görüşükten sonra birkaç saat içinde döneceğine söz vermişti ama yine de. Gözlerim onu bir kez daha süzmek için kalkıyor.

gitmeden önce. Geniş omuzlarını saran ve dar beline doğru mükemmel bir şekilde inen üç parçalı lacivert takım elbisesi içinde göz kamaştırıcı. Şeytan gerçekten Prada giyiyor.

Telefonum çalıyor ve beni aval aval bakmaktan uzaklaştırıyor. Ekranı bakıyorum ve kardeşimin adını görünce hemen açıyorum. Robbie pek sık aramaz, bu yüzden önemli bir şey olmalı.

"Hey, abla."

"Hey, naber Robbie? Çocuklarla her şey yolunda mı?"

Dante'nin dikkatli bakışları üzerimde geziniyor.

"Evet, iyiler. Aslında ben de seni kontrol etmek için aramıştım. Nasılsın?"

Kahretsin. Babamın evinden kaçtığımı duydu mu? Takipçimi öğrendi mi? Dante onu aradı mı? Aklımda milyonlarca düşünce dönüp duruyor.

"Ben iyiyim..." diye mırıldanıyorum sonunda. "Şehre yeni döndüm."

"Evet, Long Island'a ziyarete gittiğini duydum. En azından John Amca'yı daha önce gördün... çılgınca, değil mi?"

Buz damarlarımda dolaşıyor ve tüm hava boğazımda düğümleniyor. "Umhmm," diye mırıldanıyorum.

"Bir insan nasıl böyle ortadan kaybolabilir? Yani evli olmadığını ve Florida'da bekleyen çocukları olmadığını biliyorum ama kim kimseye haber vermeden ortadan kaybolur ki? Hem de senin ziyaretinden hemen sonra."

Başımı kaldırıp Dante'nin bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu gördüğümde parmaklarım telefonumun etrafında titriyor. "Evet, kesinlikle garip."

"Her neyse, yakın olduğunuzu biliyordum, o yüzden nasıl olduğunuzu görmek istedim." *Yakın, ha. Bir ömür önceydi, kardeşim.* Bazen, amcamın bana yaptıklarını kimsenin fark etmemiş olması her şeyden daha çok acı veriyordu. Herkes nasıl bu kadar kör olabiliyordu?

Ailemdeki herkes için o kadar önemsiz miydim ki, o yazdan sonra kimse ne kadar kırıldığımı fark etmedi?

"Ben tamamen iyiyim," diyorum sonunda. "Ve biliyor musun Robbie? Umarım o pisliği asla bulamazlar." Kapatma düğmesine basıp telefonu mermer tezgâhın üzerine bırakıyorum. Sonra da karşımda tünemiş, gazete okuyormuş gibi yapan dalgın erkeğe dik dik bakıyorum. "Dante...."

Kaşları kalkıyor, o mükemmel yüzünde masum bir ifade beliriyor.

Telefonum tekrar çalıyor ama Dante'ye yeniden odaklanarak duymazdan geliyorum. "Amcamın kaybolmasıyla ilgili bir şey biliyor olamazsın, değil mi?" Düşüncelerim o gün gözlerindeki öfkeye geri dönüyor. Vücudundaki her gözenekten yayılan o saf, katıksız nefret. O adamın cezasız kalmasına asla izin vermeyeceğini bilmeliydim.

"Hangi amca olabilir?" Sırıttıyor.

Neredeyse tezgâhın üzerinden atlayıp avuçlarımı mermerin üzerine koyacaktım. "Ne yaptın sen?"

"Yapılması gereken buydu." Yüz hatları karanlıkla kaplanırken sırtı ş yerini çok daha uğursuz bir şeye bırakıyor.

Omurgamda bir heyecan dalgalanıyor. "Onu sen mi öldürdün?" Kelimeleri yavaşça söylüyorum, sesim tam olarak bana ait değil.

"Bu konu hakkında konuşmasak daha iyi olur."

"Dante...."

Başını sallıyor. "Evlenene kadar eş ayrıcalığına sahip olamayacağız. O zaman sana onun sözde kayboluşunun her bir lanet, kanlı detayını anlatacağım." Dudakları tiksintiyle bükülüyor ve amcamın kanlı, morarmış yüzü gözümün önüne geliyor. Hayatım boyunca hayalini kurduğum bir görüntü.

Bu düşünce beni o kadar etkiledi ki neredeyse evlilik kısmını atlayacaktım. *Neredeyse*. Şimdi iki kez bahsetti ve her seferinde kalbim kaburgalarımı yumrukluyor. İşler yoluna girdiğinde bu konuyu açacağıma söz veriyorum. Şimdilik tezgahın üzerinden sürünerek geçip kollarına atılıyorum. Elleri kışımı kavırıyor ve beni takım elbisesinin içinde sıkıca tutuyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna. "Umarım bu bir daha başımıza bela olmaz ama bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

Dante elini başımın arkasında gezdiriyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Biliyorum tatlım, biliyorum." Sonra beni öyle sert öpüyor ki ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Seni her şeyden çok seviyorum."

BÖLÜM 45

ÜSTÜ KAPALI BİR TEHDİT

D ante

Clara masamın karşısında oturuyor, ben masamda yığılı evrakları incelerken ağzı onaylamayan bir kaş çatıyor. Covid olayına bir an bile inanmadı. Karşılaştığım daha büyük sorun Gemini Corp. Birdenbire ortaya çıkan bu yeni şirket, Manhattan'daki her önemli anlaşmada Kings Industries'i geride bırakıyor.

Bu konuda kesinlikle çuvallamıştım. Clara haftalar önce bu isimden bahsetmişti ve Rose da o gün Noel ağacı partisinde Feng'in onlardan bahsettiğini duymuştu. Rose'un bacakları arasında dikkatim o kadar dağılmıştı ki, her şeyi berbat etmiştim. Bu sefer bütün sabahı şirketi araştırarak geçirdim ve yeni bir kuruluş kadar temiz görünüyorlar. Depo soygununun arkasında onların olmasına imkan yok, değil mi?

Ayrıca, bu kadar temiz olsalar neden Feng'in radarına girsinler ki?

Kalemimi bırakıp bilgisayarımın ekranına bakıyorum ve gelen kutumda Clara'dan haftalar önce gelen e-postayı arıyorum. "*Merda,*" diye mırıldandım. Gemini Şirketi

CEO'luk görevini ilk üstlendiğimde rıhtım boyunca arazi satın alıyordu.

Onlar olmalı.... Ama neden? Bu kişisel görünüyor.

Tony'nin şehirdeki yeni oyuncu hakkında bulabildiği her şeyi bulmasını istediğimde gönderdiği önemsiz belgelere göz gezdirdim ve CEO'nun ismine odaklandım. Daha doğrusu *isimlere*. Niccolò ve Marco Rossi.

Rossi? Rossi... Rossi. New York'un büyük İtalyan suç ailelerini düşünüyorum. Espositolar, müstakbel baldızımın ailesi en büyüklerinden biriydi, sonra Romanolar, Caponlar. Ama Rossi hiç tanıdık gelmiyor.

Tony için de bir şey ifade etmiyor olmalı, yoksa o da o.

"Ne buldun?" Clara'nın keskin sesi beni iç dünyamdan Düşünceler.

"Henüz emin değilim ama Gemini Corp'ta bir şeyler dönüyor." "Sana söyledim-"

Elimi kaldırıp sözünü kesiyorum. "Biliyorum. Haklıydın, Clara. Her şeyi berbat ettim."

Chanel kırmızısı dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor ve neredeyse sözümü geri alıyorum.

"Şimdi tek yapmamız gereken bu *piçlerin* kim olduğunu ve ne istediklerini bulmak." Bakışlarım tekrar masamın üzerindeki dosya yığınının dönüyor ve sıkılı dişlerimin arasından bir inilti süzülüyor. Kardeşimin yönetici asistanına dönerek gülümsemeye zorluyorum. "Komiserin projesi için kaybettiğimiz materyalleri yeniden temin edebildiniz mi?"

Başını sallıyor. "Elbette, ama sorun zaman çizelgesi. Orijinal programa göre asla temel atamayacağız."

"Komiser Gordon'la kendim konuşup durumu açıklayacağım." "Ona soyulduğumuzu mu söyleyeceksin?"

"Hayır," diye homurdandım. "Daha iyi bir şey bulacağım."

"Depolarımızı havaya uçurmadığınız sürece, ben mutluyum." Bu söz üzerine gözleri parlıyor. Belli ki Dr. Mark'ın muayenehanesindeki olayı duymuş. Tahriş, etimin üzerinde dans eden binlerce örümcek gibi derimin altında geziniyor. Evi ve geçim kaynağı yerle bir olmasına rağmen bu pislik yüzünü göstermedi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Sinirli bir nefes veriyorum ve sakinliğe odaklanıyorum. "Şu Rossi CEO'larını ara ve bir toplantı ayarla, olur mu? Bu *Coglioni'lerle yüz yüze görüşmem* gerek."

"Elbette, *Bay* Valentino."

Küfürler mırıldanarak komiserin ofisinden hışımla çıktım ve limuzine atladım. "Sür!" Aldo'ya bağırdım. Motoru çalıştırdı ve gün ortası trafiğine girdik. Tabii ki lanet Gemini Corp, eşyalarımız kaybolur kaybolmaz rıhtım projesine teklif verdi. Bu sadece bu pisliklerin göründükleri gibi olmadıklarına dair şüphelerimi doğrulamaya yarıyor.

Clara'nın lanet bir pitbull olması çok iyi bir şey ve bir saat içinde Gemini CEO'su ile bir toplantım var. O adama Manhattan'ı kimin yönettiğini öğreteceğim. Aldo bizi Park Avenue'ye kadar tıkanıklığın içinden geçirirken Rose'a hızlı bir mesaj atıyorum.

Bütün gün onu terk etmekten nefret ediyorum ama son birkaç haftadır o kadar çok şeyi oluruna bıraktım ki Luca döndüğünde eski King Industries'ten geriye hiçbir şey kalmayacak diye endişelenmeye başladım.

Ve kafamı bir tepsiye koyacak.

Hemen cevap veriyor, mesajın sonundaki aptal kalp emojisi gerçek kalbime aptalca şeyler yapıyor. *Cazzo*, bu aşk saçmalığı tam bir kabus.

Artık kendisinden haber aldığıma göre, Tony'nin her yarım saatte bir raporlarla beni kontrol etmediğinden değil, elimdeki konuya odaklanabilirim. İkizler'i oldukları gibi ezmek. Eğer onlar

Projeye verdikleri teklifi iptal ederlerse, Gordon'un yedek malzemeleri almamızı beklemekten başka çaresi kalmayacak.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve tahminimi doğrulayacak kadar uzun bir süre sonra çıkarıyorum. Yine Luca. Dün telefonu yüzüne kapattığımdan beri durmadan arıyor. İyi haberler alana kadar küçük kardeşimle konuşmayı reddediyorum. Ya da daha iyisi, Feng'in kafasını bir kazığa geçirdiğimde. Jianjun'un yeğenini doğrudan bana teslim edeceğine pek güvenmiyorum ama umarım zamanı geldiğinde anlaşmamıza sadık kalır.

Araba, King's Tower'dan sadece iki blok ötede yükselen bir gökdelenin önünde durur. Bu sik kafalılar gerçekten bunu istiyorlar. Gerçekten gelip şehrimizi ele geçirebileceklerini mi sanıyorlar?

Cesedimi çiğnemen lazım.

Koyu renkli, kalın camlı, temiz hatlara ve siyah-beyaz mobilyalara sahip modern lobiye giriyorum. Gemini adı ön masanın üzerine kalın, altın baskı ile damgalanmış. Kahretsin, daha önce emin değildim ama bu doğruluyor, tüm bina onların.

Parlak bir gülümsemesi ve göğsüne bastırıldığı tableti olan bir kadın bana doğru geliyor. "Siz Bay Valentino olmalısınız."

"Öyleyim." Bu bir resepsiyon.

"Harika, Bay Rossi sizi üst kattaki konferans odasında bekliyor. Size yukarı kadar eşlik edeceğim." Asansör sırasını işaret ediyor ve beni sonuncusuna yönlendiriyor. Elini biyometrik okuyucuya bastırıyor ve kapılar açılmadan bir saniye önce yeşil bir ışık yanıp sönüyor. Hmm. Yüksek teknoloji. Şık mekanizmanın içine girdiğimizde sadece bir düğme yanıyor. Bizi devasa binanın en üst katına çıkarıyor ve hız karşısında midem bulanıyor.

Modası geçmiş asansörlerimizi yenilemesi için Clara'nın peşine düşmem gerekecek.

Soğuk metale yaslanarak kıza bana söylenene göre büyüleyici bir gülümseme fırlatıyorum. Sert mizaçlı biri olabilirim ama gerektiğinde nasıl şaklabanlık yapacağımı bilirim. "Gemini Corp için uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, başlamadım. Yaklaşık bir ay önce buraya taşındıklarında başladım."

"Oh, gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı zıplatarak bana aşırı istekli bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. "Nasıl buldun?"

"Bayıldım," diye mırıldanıyor. "Bay Rossi serttir ama adildir ve-" Asansör kapıları açılırken ağzı kapanıyor.

Lanet olsun.

"Bu taraftan Bay Valentino." Beni şehrin ortasına bakan modern fuayeden geçiriyor ve girişteki minimalist estetiğe uygun mobilyalarla döşedikten sonra siyah bir kapının önünde duruyor. "Bay Rossi birazdan içeri girecek. Lütfen burada bekleyin."

Başımı sallıyorum ve o beni izlerken kapı aralığından geçiyorum. Konferans salonu fuaye ile aynı manzaraya sahip ve ortasında en az yirmi kişilik devasa bir masa var.

Bu kadar önemli bir operasyon nasıl birdenbire ortaya çıkabilirdi? Luca'nın gidişinden beri dikkatim gerçekten bu kadar dağılmış mıydı? Kardeşim beni öldürecek ve buna hakkı var.

Deri sandalyeyi geriye çekerek masanın başındaki sandalyeye yerleşiyorum. Bu basit bir güç oyunu ve Bay Rossi'nin ne yapacağını merak ediyorum. Ayrıca, hangisini alacağım ve aralarındaki ilişki nedir? Baba ve oğul mu? Kardeşler mi? Kuzenler? Çok fazla olasılık var.

Dakikalar ilerledikçe duvardaki saate bakıyorum. *Piç kurusu* beni bekletiyor, bu da bir güç oyunu. Parmaklarımı maun masaya vururken sinirim alnımda toplanıyor. Eğer bu adam beni kızdırmaya çalışıyorsa, bunu başarıyor. Rose'dan ayrı geçirdiğim her an sadece öfke alevlerini körüklüyor.

Sonunda kapı kolunun tıktırtısı nabzımı hızlandırıyor. Ama kıpırdamadan duruyorum, geç kalmasının son sinirlerimi ne kadar gerdiğini göstermeyi reddediyorum.

"Sen Dante olmalısın." Yumuşak bir ses odayı dolduruyor, derin tenor tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Yavaşça dönüp bana doğru yürüyen siyah saçlı genç erkeğe bakıyorum. Benim yaşlarımda, en fazla otuzlu yaşların başında olmalı. Şık, koyu renk takım elbisesi ve kibirli gülümsemesiyle bana Luca'yı hatırlatıyor. Lanet olası topuzu hariç. *Dio*, o şeylerden nefret ediyorum.

Elini uzatırken, "Bu *Sinyor* Valentino," diye hırlıyorum. Bilerek ayağa kalkmıyorum, ilk ismimi kullanırken yaptığı saygısızlığa karşılık veriyorum.

"Elbette, *Bay* Valentino." Parmakları agresif bir şekilde benimkileri sarıyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve daha fazlasını. "Ben Nico Rossi."

Yani Marco.... baba olmalı.

"Memnun oldum." Kaşlarımı çatmadan önce ona en plastik gülümsememi sunuyorum. "Çabucak halledeceğim, Nico. Bugün geldim çünkü bazı ortak ilgi alanlarımız var gibi görünüyor."

Bana bakabilmek için kışını masanın üzerine kaydırıyor. Tuş. Adam tam bir aptal değil. "Peki bu ne olabilir?"

"Komiserin rıhtım projesi. Oldukça rekabetçi bir teklif verdiğinizi anlıyorum, ancak mesele şu ki, o zaten bizim."

Dudakları bükülüyor, parlak mavi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ben öyle duymadım."

"O zaman yanlış bilgilendirilmişsiniz," diye homurdandım.

"Yani gerekli malzemelerin kaybolduğu doğru değil mi?" Dudağının kenarında bir mizah parıltısı belirliyor ve çakımla ona vurmamak için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

"Hiç de doğru değil." Duraklıyorum ve adamlarımın altlarına işeyecekleri bir bakışla onu mızraklıyorum. Piç herif irkilmedi bile. "Neden? Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Hayır, hiç de değil, *amico*. Neden yapayım ki? Bu kulağa arka sokak, karaborsa anlaşmaları gibi geliyor ve Gemini Corporation'ın bu tür şüpheli işlemlerle hiçbir ilgisi yoktur."

"Tabii ki hayır." Bir gülümseme daha zorluyorum, ama bunun çarpık bir alay gibi görüldüğünden eminim.

"Üzgünüm Bay Valentino, ama ben meşgul bir adamım." *Sabırlı bir adamın öfkesine dikkat edin.* Papa'nın sözleri düşüncelerime sızmak için o anı seçiyor. Nico üzerimde beliriyor, koyu renk saçlarının kalın bir teli o aptal erkek topuzundan kurtuluyor. "Bugün senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Yavaşça kalkıyorum ve kollarımı geriye katlıyorum, tertemiz beyazın altından siyah mürekkep dökülene kadar acele etmiyorum. "Aslında var," diyorum sonunda. "Dostça bir uyarıda bulunmaya geldim. Krallarla uğraşırsanız, bunu kanla ödersiniz."

"Bu üstü kapalı tehdit için teşekkür ederim, Dante. Bunu aklımda tutacağım." Masanın üzerinden atladı ve o nankör gülümsemesini sundu. "Şimdi, izin verirsiniz, ilgilenmem gereken bazı önemli konular var. Birkaç hafta önce beklenmedik bir ziyaretçi geldi ve onu birkaç saatten fazla gözetimsiz bırakmam gibi görünüyor, yoksa iyi bir şey yapmaz."

Sözlerini değerlendirirken kaşlarım çatılıyor. Şimdiye kadar konuşmanın her noktası kısa ve özdü. Neden böyle rastgele bir bilgi versin ki? "Bu konuda iyi şanslar," diye ısırtıyorum sonunda.

Topuklarının üzerinde döner ve kapıya doğru yürür. Kapı açılır ve az önceki sarışın kadın yeniden ortaya çıkar. "Melanie, ziyaretçimize mülkünden çıkarken eşlik eder misin?" Bir adım atar, sonra geri döner. "Bir şey daha var Dante, madem dostça uyarılarda bulunuyoruz, al sana bir tane: Babanın günahları genellikle oğlunun üzerine kalır."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, ama ben bir kelime bile edemeden, *figlio di puttana* beni gülümseyen sarışınla baş başa bırakarak dışarı çıkıyor. Bu da ne demek şimdi?

BÖLÜM 46

BEKLENMEDİK İTTIFAKLAR

D ante

"Aç şunu, lanet olsun, Rose. Aç şunu." Asansörden çıktıktan sonra telefonumun yarım çubuk çekmesine bakıyorum ve Gemini Corp kulesinin çıkışına ulaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum. Şimdi tam çekiyor. Tekrar tekrar çalıyor, cevapsız kalan her ses tansiyonumu yükseltiyor.

Cevap vermemesi dikkatimi o kadar dağıtıyor ki limuzinin Aldo'nun beni bıraktığı yerde olmadığını fark etmiyorum bile. Dikkatimi telefonumdan ayırıp Park Avenue'ye bakıyorum. Şimdi bu salak nereye gitti?

Ekranımda Rose'un gülümseyen yüzüne dönerek tekrar arama düğmesine basıyorum. Yaklaşan bir motorun gürültüsü bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorluyor ama sadece siyah araca bir göz atacak kadar uzun bir süre. *Nihayet.*

Telesekreter tekrar cevap veriyor ve bu sefer mesaj bırakıyorum. "Bana cevap ver Rose, lütfen. Bunu alır almaz beni ara. Acil bir durum var."

Parmağımı kırmızı düğmeye vuruyorum, sonra tekrar denemek için parmağımı yeşile doğru kaydırıyorum ki ağır ayak sesleri dikkatimi yukarı çekiyor. Kafatasımın arkasına delici bir acı saplanıyor ve başımdan bir başlık çekilirken bir küfür mırıldanıyorum. Bir iğne boynumu deliyor ve başım dönüyor.

"Hayır!" Karanlık görüşümü tüketiyor, içten ve dıştan duyularımı istila ediyor.

Sonsuz siyah beni altına çekmeden önce "Rose," diye mırıldanıyorum.

Buzlu su yüzüme sıçrıyor ve göz kapaklarım açılıyor. Üzerime bir başka soğuk su sıçramadan önce hırıltılı bir nefes alıyorum. Sisli pus dağılmaya başladığında dudaklarımdan mırıldanarak küfürler dökülüyor ve el ve ayak bileklerimdeki metal kelepçelerin acısını fark ediyorum. Yayılan kırışlar başımın üzerinde uzanıyor ve boş bir deponun dört duvarı birleşiyor.

"Bunu kim yaptıysa cezasını çekecek!" Homurdanıyorum.

"Rahatlayın, *sinyor*." Kulak zarlarımdan tanıdık bir ses geçiyor.

Şüphelerimi doğrulamak için başımı çevirdiğimde, Feng Zhang'ı görünce rahatlıyorum. Bildiğin şeytan daha iyidir.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ejderha?" Tıslıyorum.

"Sakin ol, Dante. Seni buraya sadece konuşmak için getirdim." Etrafımda dolaşıyor ve gölgelerin arasından yarım düzine adam çıkıyor. Jianjun'un adamlarının aksine, modern kıyafetler giyiyorlar, silah taşıyorlar ve hepsi hala Kızıl Ejderha kırmızısı giyiyor.

Deponun etrafına bir kez daha bakıyorum ve farkına varıyorum. Burası aylar önce karşı karşıya geldiğimiz yerd. *Piç kurusu* Luca ve Stella'nın başına ödül koyduğunda.

"Konuş bakalım, sık kafalı."

Koyu renk gözlerinden sinsi bir gülümseme yansıyor. "Senin için bir bilgim var." "Benim için mi?" Bunu hiç beklemiyordum. "Söyle...."

"Şehirdeki şu yeni İtalyan piçleri Kings'in peşinde."

Gözlerimi deviriyorum ve dramatik bir esneme ekliyorum. "Bu yeni bir bilgi değil, Feng. Hem sana ne ki? Bana neden yardım edesin ki?"

"Amcamla konuştum ve bana yaptığınız anlaşmadan bahsetti. Benim onlarla yaptığım anlaşmadan daha iyi."

Merda. İki düşmanımın güçlerini birleştirmesi şu anda ihtiyacım olan son şey. "Daha açık olman gerekecek."

"İkizler birkaç ay önce, Luca şehri terk ettikten ve sen başa geçtikten hemen sonra bana geldi. Seni meşgul etmek için işlerini bozmam için bana para ödüyorlardı. Ama dürüst olmak gerekirse, İtalyan mafyasının parmağı altında olmaktan hoşlanmıyorum ve sıkıldım."

Bulmacanın parçaları yerine oturuyor ve bu kadar kör olduğum için kendimi tokatlamak istiyorum. Kırmızı Ejderhaları ikişer ikişer ortadan kaldırmakla o kadar meşguldüm ki İkizler gözden kaçmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, Manhattan'ın güney bölgesini bölüşmek için amcamla yaptığınız anlaşma çok daha kazançlı, bu yüzden buradayım."

"Peki bu ateşkesten tam olarak ne istiyorsun?"

"Amcamla aynı anlaşmayı."

Dokunulmazlık ve Manhattan pastasından daha büyük bir parça.

"Ve kaybedilen tüm o Kızıl Ejder hayatları için misilleme yapmayacak mısınız?"

Omuz silkiyor. "Onlar sadece piyadeydi; bir düzineden fazla varlar."

Bu fıkirden nefret ettim ama Jianjun'un ve nihayetinde amcasının yerini aldığı Feng'in müttefik olması, özellikle de bu yeni boktan durumda işe yarayabilir.

"Eğer gerçekten telafi etmek istiyorsanız," diye ekliyor, "ölen ejderhaların aile üyelerinin her birine para gönderebilirsiniz."

Siktir... Bu Luca'nın yapacağı bir şeye benziyor.

"Karşılığında kardeşim ve nişanlısının üzerindeki ödülleri kaldıracak mısınız?"

"Elbette."

"Ve bu kadar, ödeştik mi?" Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Bu doğru, *kaptan*. Gerçek şu ki, bu yeni İkizler pisliğini sevmiyorum. I

Sana da katlanamıyorum ama Luca'yla uğraşmak o kadar da kötü değil."

Siktiğimin Triad'ı bile küçük kardeşimin bastığı yere tapıyor.
Şaşırdığımı söyleyemem.

"O zaman çöz beni ve gerçek erkekler gibi el sıkışalım."

Feng başıyla yanındaki Kızıl Ejderlerden birine işaret eder ve adam cebinden küçük bir metal anahtar çıkarır. Sürünerek yaklaşır ve her iki kelepçenin de kilidini açar. Feng ya gelmiş geçmiş en aptal insan ya da bu anlaşma konusunda gerçekten ciddi.

Ağrıyan bileklerimi ovuşturarak ayağa kalktım ve son birkaç hafta içinde hayatımı alt üst eden adama dik dik baktım. Eğer kardeşimin başına ödül koymasaydı, tahtı asla geri alamazdım, Rose'la asla tanışamazdım, asla gerçekten yaşayamazdım.

Elimi uzattım ve Feng'e bir sırtış attım. "Gel buraya, seni orospu çocuğu, el sıkışalım."

Feng elimi tuttu, ben de onu kucakladım. Adam donup kalıyor ve adamlarının yarısı silahlarını çekiyor. Sonunda onu bıraktığımda hınzır bir kahkaha göğsümü gümbürdetiyor. "Sakin ol, artık hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve gerçek şu ki, muhtemelen biraz kaçırmışım. Ama sonunda başını salladı.

"Küçük kardeşim şehre döndüğünde sana haber veririm. Şimdilik, ortak dostlarımız İkizler hakkında faydalı bir şey duyarsan bana haber ver."

"Tamamdır, kaptan." Bana dişlek bir sırtış fırlatıyor, sonra adamları birkaç adım geriden takip ederken çıkışa doğru dönüyor.

Bugün olmasını beklediğim şeyin tam tersi oldu. *Cazzo*, Rose. Düşüncelerim kaçırılmadan öncesine uçuyor. Ceplerimi ararken telefonumu buldum. O salaklar onu benden almamışlardı bile. Ekranı tarıyorum ve göğsümdeki cezalandırıcı ağırlık dağılıyor.

Rose: *Ben iyiyim, D. Sadece seni özledim. Neler oluyor? Sesin gerçekten endişeli geliyordu. Ayrıca, eve ne zaman geliyorsun? Sıkıldım ve çok azdım.*

Hızlı bir cevap yazarken bir kıkırdama daha kaçıyor.

Ben: *Yoldayım. Oraya vardığımda her şeyi açıklayacağım. Umarım çıplaksındır ve benim için hazırsındır, tatlım.*

Rose: *Her zaman.*

"Oh, Dante, kahretsin, Dante, inanılmazsın." Rose sikime binerken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, güzel göğüsleri kalçalarının her yuvarlanışında zıplıyor.

İyi kızım söz verdiği gibi sıırıslıkam ve hazırđı ve çatı katına girdiğim anda onu yatak odamıza sürükledim ve o zamandan beri taşaklarının derinliklerindeydim. Akıllara durgunluk veren orgazmlar arasında günümün parçalarını anlattım.

"Geliyorum," diye haykırıyor ve ben devralıyorum, kalçalarını kavıyorum ve amını şaftımda yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Başı arkaya düşüyor, gözleri neredeyse kafasının içine yuvarlanıyor, o kadar ki sadece beyazlar görünüyor.

"*Dio*, sikime boşaldığında çok güzel oluyorsun, tatlım." Duraklıyorum ve hala onun misk kokusuyla tatlanmış dudağımı kemiriyorum. "Ya da dilime, parmaklarıma...."

"Oh, kapa çeneni." Sırıtıyor, göğsü hala hızlı patlamalarla yükselip alçalıyor. Üzerimden yuvarlanmaya çalışıyor, ama ellerimi kalçalarının etrafına kapatıyorum ve onu yerinde kilitli tutuyorum. Aletim mümkün olduğunca uzun süre içinde kalmak istiyor. Ayrıca, bu konuşmayı daha kolay hale getireceğini umuyorum.

Eve dönüş yolunda tek düşünebildiğim şey buydu.

"Ne?" Rose vücudunu benimkiyle aynı hizaya indiriyor, o mükemmel meme uçları göğsüme sürtünüyor. "Kaşların kızgın bir tırtıl gibi bükülmüş. Başka bir şey mi var?"

Sırıtıyorum, beni bu kadar iyi tanınması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. "Hap almayı bırakmanı istiyorum."

"Dante!" diye bağılıyor ve göğsüme vuruyor.

"Ne?"

"Daha 22 yaşımdayım. Bu mükemmel, daracık vajinadan henüz bir bebek çıkarmayacağım."

Bu sefer kakhaha içimden kükrüyor ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çılgın kıkırdamalar durduğunda, ciddi bir ifade takınmaya zorluyorum ve onu bakışlarıma hapsediyorum. "O zaman evlen benimle."

Başını kaldırıyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım."

"Ee, yüzük nerede?" Bana yüzük parmağını gösterdiğinde gülümsemesi düpedüz şeytana dönüşüyor.

"Anlık bir karardı tatlım. Kaçırılmak bir erkeğe çok şey yaptırır. Seni bir daha asla göremeyeceğim, seni resmen benim yapamayacağım düşüncesi bazı şeylerin farkına varmamı sağladı."

Gözleri o kadar parlak ki onu yine ağlattığımdan eminim. Niyetim bu değildi, lanet olsun. "Özür dilerim Rosa. Söylediklerimi unut, bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, yemin ederim."

Başını sallıyor, ıslık ıslık bir gülümseme onun kalbini daha da durduruyor. "Sen kimsin ve benim zorba, otoriter erkek arkadaşına ne yaptın?"

Erkek arkadaşım. Ağzım tiksintiyle kıvrılıyor. İşte tam da bu yüzden bu kadına yüzük takmalıyım. Ben bir erkek değilim ve kesinlikle onun arkadaşı da değilim.

"Biliyor musun, haklısın tatlım." Doğruldu ve kalçalarını kaldırarak kendimi içinden çıkardım. Öfkeli bir çığlık attı. Sonra onu ters çevirip kucağıma yatırıyorum, kıvrımlı poposu yukarı kalkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

"Evet de, yoksa seni cezalandırırım. O mükemmel yanaklarına öyle bir şaplak atarım ki merhamet için yalvarırsın."

Bacaklarıma doğru kıvrılıyor ve ıslaklığı kalçalarıma sızıyor. Evet, bu kadın kesinlikle benim için yaratılmış. Bütün sapıklıklarım onu tahrik ediyor.

"Bilmiyorum Dante...." Kıcının yanağını okşarken kıpırdanıyor. "Henüz evet demeye hazır olup olmadığımdan emin değilim."

Elimi kaldırıyorum ve sol yanağına mükemmel bir şaplak indiriyorum. Önce bir çığlık atıyor, sonra da sıcak dilimle pembe tenini okşarken inliyor. Acı avucumun içinde yankılanıyor ve devam etmekte isteksizim. "Bu bir evet mi Rose?"

"Mmm, bilmiyorum, D...."

Dilimi ağzımın içine geri çekiyorum ve o hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor. "Son şansın, tatlım. Ya şimdi ya hiç." Elim kaldırıp sertçe indiriyorum, tokat nefeslerimizin senfonisi üzerinde sekiyor.

Tekrar sertleştirdim ve o mükemmel pembe kıcı almaya çok hazırım. "Ne diyorsun tatlım, yetti mi?"

Rose dönüyor, bana sarılıyor, gözbebekleri şehvetle ve belki de, sadece belki aşkla patlıyor. "Yeterince yaşadım, D. Al beni, seninim." Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve aptalca bir sırıtiş yüzüme yayılıyor, onu öpmeye zar zor odaklanabiliyorum.

"Sonunda," diye homurdandım. "Nişanlımı becermek için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 47

BİR İTIRAF VE BİR KAÇIŞ

Rose

"En azından yürüyüşe çıkamaz mıyız?" Bu lanet olası dairede kilitli kalalı üç gün oldu ve aklımı kaybetmeme bir saniye kaldı. Central Park'ın karla kaplı ağaçlarına özlemle bakıyorum. Şu anda soğuk havayı bile özlüyorum.

Tony bulmacadan başını kaldırıyor ve yeni uzamış bıyığının kıvrıcık ucunu çekiştiriyor. Bana sorarsanız tüyler ürpertici görünüyor. "Üzgünüm Rose, bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden olmasın?" Mızızlanıyorum.

"Çünkü Dante taşaklarımı kesecek."

Bıkkın bir iç çekiyorum çünkü haksız olmadığını biliyorum. Sonra mutfağa gidip kahve fincanımı yeniden dolduruyorum. Dante yanımdayken burada sıkışıp kalmak yeterince kötü, ama o dışarıda Tanrı bilir ne yapıyorken, can sıkıntısı iç burkan bir korkuyla karışıyor.

Kırmızı Ejderhalarla durumun daha iyi görüldüğüne yemin ediyor ama hâlâ dışarıda Mark'ın peşinde. Eski sevgilimin haftalardır ondan kaçabiliyor olması hiç mantıklı değil. Doktor psikopat bir sapık olabilir ama o kadar da iyi değildi.

Bir de İkizler var ki... onların neyin peşinde olduğu konusunda kimsenin bir fikri yok.

Oturma odasına geri döndüğümde gözlerim minik ağacıma takılıyor. Sahip olduğu birkaç çam iğnesinin çoğunu dökmüş, zayıf dalları sarkmış ve parlak renkli ampuller neredeyse yere düşmek üzere. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu küçük adamın acısına son vermenin zamanı geldi.

Telefonum cızırdıyor ve onu cebimden çıkarıyorum, numarayı gördüğümde kalbim küçük bir dans yapıyor. "Stella?"

"Rose! Mutlu yıllar, birkaç gün geç oldu ama yine de!"

Tony'ye kendi odama, yani Dante'nin odasına gittiğimi işaret ediyorum, o da bulmacasını çözmeye devam ediyor. Benden daha çok sıkılmış olmalı. En azından burası benim evim ve burada bazı rahatlıklarım var. "Ee, nasılsın?" Adımlarım koridorda hızlanırken soruyorum.

Dante ve ben geçen gece büyük bir konuşma yaptık ve Luca ile Stella'nın er ya da geç geri dönme olasılığını göz önünde bulundurarak ilişkimiz hakkında açık konuşmanın zamanının geldiğine karar verdik.

"Ben harikayım, Luca harika, birlikte bu zamanı geçirmek harikaydı. Ama evimi gerçekten özleyorum."

"Eminim biliyorsundur. Bahse girerim tavşanlar gibi sevişiyorsunuzdur." Hınzır bir kahkaha patladı. "Hala hamile değil misin?" Ağzım kelimenin etrafında kapanırken kalbim garip bir çırpınışa izin veriyor.

"Asla olmaz. Sana söyledim, önce evlenmeliyiz ve bu kadar şey olup biterken, bunun ne zaman olacağını kim bilebilir?" Stella her zaman büyük, gösterişli bir düğün istemiştir ve eminim Luca ona tam olarak bunu verecektir. Ama haklı, bütün bir yıl planlama yapmak gerekecek.

Çıplak yüzük parmağıma bakıyorum. Dante evlenme teklif edeli, daha doğrusu beni evet demeye zorlayalı üç gün olmuştu. Bu tamamen yalan ve hepimiz bunu biliyoruz, bu yüzden bu küçük haberden arkadaşşıma asla bahsetmemeye karar verdim. Baskı altında evlenme teklifi normal insanlar için pek romantik bir şey değildir.

"Bana kendinden bahset! Luca *hala* Dante ile kaldığını söyledi?"

"Evet, o bölgede son zamanlarda bazı gelişmeler oldu." "Bu da ne demek oluyor?" diye ciyaklıyor, ses tonunda bir miktar kızgınlık var.

"Sana anlatmam gereken çok şey var Stel, ama telefonda anlatmanın en iyi yol olduğundan emin değilim. Bazı şeyler oldu ve seni endişelendirmek istemedim ama Dante gerçekten yanımda oldu."

"Ne oldu? O sapık sürüngen geri mi döndü?"

Tekrar söylüyorum, kanlı detaylara girmeyi tartışıyorum. En iyi arkadaşımı gereğinden fazla endişelendirmeye gerek yoktu. Gittiğinden beri ara sıra mesajlaşıyorduk ama tüm kötü şeyleri kendime saklamıştım.

"Evet, yeniden ortaya çıktı ve bana ölü çiçekler falan gönderiyordu." "Rose! Bana nasıl söylemezsin?"

"Senin endişelenmen gereken kendi işlerin var, bu kadar uzaktayken korkmanı istemedim."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, böyle şeylerden korkmak benim hakkım!" "Teşekkürler Stel, sen en iyisisin ve seni gerçekten deli gibi özlüyorum. I

Geri dönmeniz için sabırsızlanıyorum." Ona olan biteni parça parça anlatmaya devam ediyorum, en kötü kısımları döndüğünde yüz yüze konuşabileceğimiz zamana bırakıyorum.

"Demek Dante'yle yakınlaştınız?" Ses tonundaki onaylamama ifadesi hâlâ net.

Ben koca bir ödleğim, bu yüzden onu bu ben ve Dante olayına alıştırmaya karar verdim ve nişanlı olduğumuz ve onun beni bir an önce hamile bırakmak için yalvardığı gerçeğini açmamayı seçtim.

"Evet," diye mırıldandım.

"Tam olarak ne kadar yakın?" Kahretsin, anne tonunu çok iyi yakalamış.

"Ona tamamen aşığım." *Soğukkanlılığını korumanın yolu, Rose.* Kelimeler ishal gibi ağızımdan dökülürken kendimi tokatlamak istiyorum.

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Peki ya Dante?"

"Evet, o da kendini iyice kaybetti."

Hattın diğer ucunda beklenmedik bir kahkaha çınlıyor. "Dante aşık mı?" diye mırıldanıyor sonunda. "Şimdiye kadar sevişirsiniz sanıyordum."

"Çok teşekkürler, kanka."

"Özür dilerim, bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Dante ile geçmişimizin pek iyi olmadığını biliyorsun ve-"

"Hayır, ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum çünkü bana hiç anlatmadın."

"Ve o yapmadı mı?"

"Hayır." Vurgu için P'yi patlatıyorum.

Aramızda uzun bir sessizlik dakikası geçiyor. Sonunda nefesini bırakıyor ve sinirlerim geriliyor. "Bildiğin gibi Dante hayatımızı kurtardı. O adamla bana neredeyse saldıracak olan adamı bağdaştırmak benim için çok zor."

Bütün hava ciğerlerime doluyor ve başım dönmeye başlıyor. "Dante asla-"

"Sadece beni korkutmaya çalıştığına yemin etti. Benim Kızıl Ejderhalarla ilişkim olduğunu ve Bo'nun beni Luca'yı gözetlemem için gönderdiğini düşünüyordu. Hiçbir şey olmadı çünkü Luca eve geldi ama...."

"Yine de sana saldırmaya çalıştı...."

"Umhmm." Bir uzun duraklama daha ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Onu affettim Rose ve Dante hakkında daha fazla şey öğrendikçe kardeşini ne kadar çok sevdiğini daha iyi anlıyorum. Sadece bunu doğru şekilde nasıl yapacağını bilmiyor. Doğruyu söylediğine inanmayı seçiyorum ve işler kontrolden çıkmadan önce durabilirdi. O benim kayınbiraderim olacak ve başka türlü bununla yaşayamazdım."

Sözlerini sindirmek için bir dakikamı ayırıyorum. Amcamla ve şimdi de bu sapıkla yaşadığım onca şeyden sonra

Bununla başa çıkabilirim. Az önce hissettiğim tüm mutluluk bir anda uçup gitti. "Özür dilerim Rose. Sana uzun zaman önce söylemeliydim. Ben asla

"İkinizin karışacağını düşünmüştüm."

Kahretsin, ben bir aptalım.

"Rose?"

Nefes alıyorum. "Evet, hala buradayım."

"Dante'yle konuşmalısın, bırak açıklasın. Belki yardımı olur."

"Doğru." Göğsüm üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum, kaburgalarım kalbimi ve ciğerlerimi boğuyor. Dante bana onun iyi bir adam olmadığını defalarca söylemişti ama ben ona o kadar takmıştım ki dinlemek istemiyordum. "Hey, Stel, gitmem gerek."

"Özür dilerim Rose, gerçekten. Yarın kontrol etmek için seni arayacağım, tamam mı?" "Tamam, teşekkürler." Telefonu cebime koydum, kalbim bir mendenenin içindeydi. Sıkıyorum.

Gözlerim kapalı, Dante'nin odası etrafımda bulanıklaşırken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Şu anda burada olamam. Kokusu duyularıma doluyor, karanlık, erkeksi mobilyalar bana onu çok fazla hatırlatıyor.

Yatak odasından hızla çıkıyorum ve ben koridorda koşarken Tony'nin gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. Hâlâ kucağında gazeteyle kanepede oturuyordu. "Neyin var?"

Kahretsin, muhtemelen kalbim yerinden sökülmüş gibi görünüyorum.

Umutsuzca ondan mutfığa, oturma odasına ve Noel ağacıma bakıyorum. "O şeyi atmam lazım," diye geveliyorum. "Eğer yere daha fazla çam iğnesi dökerse Dante beni öldürecek."

Tony sırtıyor ve bulmacayı kanepenin minderine bırakıyor. "Tabii, senin için çöp kutusuna götürebilirim."

"Hayır, yapabilirim. O kadar küçük ki koridordaki çöp oluğuna sığar."

"Emin misin?" İhtiyatlı bir kaş kaldırıyor.

"Evet, sorun değil. O benim bebeğim ve onu dinlendirmenin zamanı geldi."

Çılgınca bakışlarımdan bir şeyler anlamış olmalı ki sakinleşti. Ağaca doğru koşuyorum, kalan süsleri söküyorum ve zayıf gövdeyi ve çıplak dalları omzumun üzerinden atıyorum. Kokteyl masasının yanından geçerken çam iğnelerinden bir iz bırakıyorum. Bu Dante'yi çıldırtacak. Güzel.

"Hemen döneceğim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Ön kapıyı açıp koridora bakıyorum. Tamamen şanslıydım çünkü asansörün yanında her zaman duran iki adam yerine bugün sadece bir kişi vardı. Belki de diğer adam molaya falan çıkmıştır.

"Merhaba." Ona el sallayıp masum bir gülümseme attıktan sonra küçük ağacı çöp kanalına sürüklüyorum. Onu aşağı itmeye çalışarak büyük bir gösteri yapıyorum, sonra sığmadığında bıkkın bir iç çekiyorum. "Affedersin Marty, şunu aşağı indirmeme yardım eder misin?"

İri adam başını kaldırıp bakıyor ve dudakları kaşlarını çatıyor. "Bana eşlik edersen tamamen güvende olacağıma eminim."

Yanakları pembeleşiyor ve bana doğru yürümeden önce bir an kıpırdanıyor. "Dur, senin yerine ben alayım."

Asansörle aşağı inerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Tony her an beni aramaya başlayabilirdi. Kaçış planımı bu noktadan sonra pek düşünmemiştim. Buraya kadar gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Çöp konteynerinin olduğu garaja vardığımda, Dante'nin iki adamıyla daha karşılaşabilirdim. Tabii lobi katında konuşlanmamışlarsa.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve beni sadece loş bir garaj karşılıyor. Artık Kings yok. Kahretsin, tamamen şanslıydım. Kafamda fantastik bir fikir oluşmaya başlarken Marty'nin birkaç adım gerisinden takip ediyorum. Daha önce bu küçük çöp odasında neredeyse sıkışıp kalıyordum. Kapının arkanızdan kapanmasına izin vermemeniz konusunda kocaman bir uyarı levhası var çünkü otomatik olarak kilitleniyor.

Ve işte böyle, kaçışımı buldum.

Marty ağacı çöp kutusuna doğru taşırken ben kapının arkasında oyalanıyorum. Arkasını döner dönmez, kapı tokmağını çekiyorum ve çarparak kapatıyorum.

Arkasında.

"Hey!" diye bağılıyor ve yumruklarıyla kapıya vuruyor.

Arkamı dönüp çıkışa doğru koşmak için bir saniye bile beklemiyorum. Birkaç dakika içinde siyah takım elbiseli adamlar tarafından kuşatılacağım. Garajdan çıktığım anda soğuk hava yüzüme çarpıyor. Cılız eşofmanımı çekiştirip koşmaya başlıyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ve belki de bu iyi bir şey çünkü birinin beni bulmasını çok daha zorlaştıracak.

BÖLÜM 48

SAKLANAMAZSIN

Rose

Bir saat amaçsızca dolaştıktan sonra donuyorum ve bitkin düşünüyorum. Telefonum yanımda ama cüzdanım yok ve acele kararımдан pişmanlık duymaya başlıyorum. En azından düşüncelerimi toparlamak için biraz zamanım oldu. Çılgınca kaçışımı ilk yaptığımda, gözümü her kırışımda Dante'nin Stella'ya saldırdığını gördüm. En iyi arkadaşım kanepenin üzerine atılmış, ağlıyordu, devasa vücudu onu yere yapıştırmıştı. Zihnimin canlandırdığı canlı görüntüler karşısında mide bulantısı boğazıma kadar tırmanıyor.

Şimdi, sadece uyuşmuş durumdayım.

Telefonum çalıyor ve alışkanlığımdan dolayı cebimden çıkarıyorum. Son bir saattir durmadan çalıyor. Dante'nin aramalarının her birini reddettim ve mesajlarını görmezden geldim. Endişeden aklını kaçırıyor olmalı ama şu anda umurumda değil.

Eninde sonunda ona cevap vereceğim. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Stella bana gerçeği söylediği anda onu sevmekten sihirli bir şekilde vazgeçmiş değilim, sadece keşke yapabilseydim. Onu o kadar çok seviyorum ki, affetmeyeceğim pek bir şey yapamaz... ama bu? Tanrım, kalbimi paramparça etti.

Sonunda Maisy'den gelen mesaja odaklandım.

Selam kızım, umarım iyisindir. O paket hala bende. Eve götürdüm çünkü Palestra'da kaybolmasını istemedim. Bugünlerde bırakmamı istersen haber ver.

Metne tıklayıp donmuş parmağımı bir yanıt yazmaya zorlamadan önce birkaç saniye daha mavi baloncuğa gözümü kırpmadan bakıyorum.

Ben: *Evde misin? Şimdi gelip alabilirim.*

Öyleyim, bu mükemmel olur!

Fikirlerim tükendiği için benim için de mükemmel. Belki Maisy ile biraz sohbet ettikten sonra kendimi daha iyi hissederim. Caddenin karşısına geçip batıya, Riverside Drive'a doğru yürümeye devam ediyorum. Tanrıya şükür Maisy'nin Yukarı Batı Yakası'ndaki evinden çok uzakta değilim.

Evine ulaştığımda, zile bastığımda parmaklarım o kadar uyuşmuştu ki zar zor hissediyordum. Birkaç saniye sonra kapıda bekliyormuş gibi cevap veriyor.

"Hey, kızım!" Beni kucaklıyor, sonra bir kol mesafesine kadar uzatıyor ve kötü dış giyim seçimimi inceliyor. "Donuyor olmalısın! Ceketin nerede?"

"Dante'den aceleyle çıktım." Zayıfça omuz silktim.

"İçeri gel, içeri gel." Beni aceleyle içeri sokuyor, soğuğu arkamızda bırakıyor. Sıcaklık beni sararken donmuş bedenimde bir titreme başlıyor. Beni çıtırdayan şöminenin önündeki şirin oturma alanına götürüyor ve iliklerime kadar işleyen soğukluk hemen dağılmaya başlıyor. "İstersen sıcak kakaom var."

"Evet, bu cennet olurdu."

"Hemen döneceğim."

Kanepeye kıvrıldım ve donmuş parmaklarımı yeniden hissetmek için ellerimi birbirine sürttüm. Kesinlikle daha fazla düşünmeliydim.

Kaçış planım. Birkaç dakika sonra Maisy elinde dumanı tüten iki kupa sıcak çikolata ve kolunun altına sıkıştırdığı bir paketle yeniden ortaya çıktı.

Yerimden fırlayıp bardakları taşımasına yardım ediyorum, onları sehpanın üzerindeki renkli bardak altlıklarının üzerine yerleştiriyorum, sonra bana beyaz kutuyu uzatıyor.

"Ne aldığını merak ediyorum." Beklentiyle pakete bakıyor. Büyük kırmızı kurdelenin altından küçük bir zarf çıkıyor.

"Bu ne zaman geldi demiştiniz?"

"Sen Dante ile ortadan kaybolduktan bir gün sonra." Maisy bana muzip bir göz kırptı. "Tüm bunları duymak için sabırsızlanıyorum."

Sahildeki evdeyken mesaj atıp aslında Covid'im olmadığını ve sadece küçük bir kaçamağa ihtiyacım olduğunu itiraf etmişim ama fazla ayrıntı vermemişim. Şimdi söyleyemezdim.

Özenle hazırlanmış ambalaja bakıyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu işte bir terslik varmış gibi geliyor.

"Ee, açacak mısın, açmayacak mısın?"

Sakin bir nefes alarak küçük zarfa uzandım.

"Önce hediyyi aç!" Notu çalıyor ve parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

Ona bunun ne kadar yanlış bir his olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Onun yerine kırmızı kurdeleyi çekiyorum ve kutu açılıyor.

En altta çürümeye yüz tutmuş sarı bir gül ve hemen tanıdığım, yangında yandığını sandığım bir resim duruyor. Şifonyerimin üstündeki bir çerçevenin içindeydi; ben, Robbie ve ailemin gülümseyen bir görüntüsü. Masumiyetimin çalınmasından önceki yazdı ve ailemiz mükemmeldi.

Ancak şimdi, kafam mükemmel aile portremizden çıkarıldı, kesildi.

Maisy tüyler ürpertici hediyyi görünce bir nefes aldı. Ama ben sadece uyuşmuş bir halde, hiçbir şey olmamış gibi bakıyorum.

"Aman Tanrım, Rose! Bu da ne böyle?"

Yavaş bir nefes alıyorum ve cevap vermeden parmaklarının arasında sıkıştırılmış zarfa uzanıyorum. Karanlık yazıyı tararken içimdeki korku damlasını geri itiyorum.

Benden sonsuza kadar saklanamazsın.

Dehşete kapılmalıyım ama çoğunlukla sadece kızgıyım.

Maisy omzumun üzerinden nota bakıyor, iri yeşil gözleri o kadar iri ki sanki bir saniye sonra kafasından fırlayacakmış gibi. Elini ağzına kapatıyor ve bir nefes daha veriyor. "Hayır...."

"Ne yok?"

Porselen teni birkaç ton açılmış ve çilleri gerçekten öne çıkmış.

"Olamaz," diye mırıldanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" O tedirginlik hissi intikam duygusuyla geri gelir.

"O yazıyı biliyorum...." Yerinden sıçrayıp oturma odasını geçiyor, sonra antika, beyaz badanalı meşe masanın çekmecesini karıştırıyor. Kağıtları karıştırıp bir yığın zarf çıkarıyor. Sonra geri dönüp yanıma oturuyor. Zarflardan birini yırtarak açıyor ve içinden bir mektup çıkıyor.

El yazısı, yumruğumda sıktığım notla tamamen aynı. "Bunları kim yazdı?" Nabzım hızla yükselirken ağzımdan kaçırdım.

"Eski sevgilim, Jasper."

Karmaşık bir bulmacanın parçaları sıralanmaya başladığında kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu olamaz. Pek çok insanın el yazısı birbirine benzer, değil mi? "Beni takip eden bir adam var," diye mırıldanıyorum. "Sanırım bir süre çıktığım bir adam ama emin değilim. Adı Mark."

Maisy'nin yüzü daha da solgunlaşıyor, yanaklarına hastalıklı yeşil bir solgunluk yayılıyor. "Mark Jasper...."

"Ne?" Çığlık atıyorum.

Telefonunu eline alıyor ve bir yıl kadar öncesine ait fotoğraflarını karıştırıyor. Sonra bana ekranı gösteriyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor,

sadece manik kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Dr. Mark ve Maisy mutlulukla
sırıttıyor. "Bu o mu?"

"Kahretsin, öyle." Başımı sallıyorum, düşüncelerim dönüyor. Bu nasıl mümkün olabilir? "Anlamıyorum," diye ciyaklıyorum sonunda. "Soyadın Rattinger değil, Jordan." Ve Dante'nin haftalar önce geceyi burada geçirmeme izin vermeden önce Maisy'nin geçmişini araştırdığını özellikle hatırlıyorum. Böyle bir şeyin onun gözünden kaçmasına imkân yok.

"Hayır, eski kocamın adı Mark Jasper Whitaker. Kızlık soyadım Jordan."

"Peki nasıl aynı adam olabilirler? Plastik cerrah Dr. Mark Rattinger nasıl sizin Jasper Whitaker'ınız olabilir?"

"Bilmiyorum." Gözleri yaşlarla doldu ve taşmalarına bir saniye kaldı.

Tek hissettiğim öfke. Bu piç ikili bir hayat mı yaşıyordu? Sadece çılgın bir sapık değil, biz çıkarken evli miydi?

Kapının sertçe çalınması kalbimin boğazıma tırmanmasına neden oluyor. Kahretsin, bu Dante olmalı. Beni bulmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım doğrusu.

Maisy kapıya doğru yürüyor ve eli kapı koluna yaklaştığında içimi bir korku kaplıyor. Sıçrayıp arkasından atılıyorum. "Maisy, hayır bekle-"

Kapı hızla açılır ve üç maskeli adam içeri dalar.

Çılgılık atamadan boğazıma demir bir pençe dolanıyor ve bir el ağzımı kapatıyor. Hafif, tatlı bir koku burun deliklerimi işgal ediyor ve zihnim yüzmeye başlıyor. Tekme ve yumruk atıyorum ama hareketlerim şimdiden yavaşlıyor, her denemede daha da halsizleşiyor.

Karanlık görüş alanımın köşelerini işgal ediyor ve bir anda soğuk bir unutkanlık beni altına çekiyor.

BÖLÜM 49

ÖFKE GÜÇTÜR

D ante

Gün ortasında trafikte ilerlerken BMW'min Bluetooth hoparlöründen Tony'ye "Onlardan uzak dur," diye homurdanıyorum. Parmağımı kravatımdaki düğüme sokarak, çözülene kadar çekiştiriyorum. Hâlâ nefes alamıyorum. Gömleğimin üst iki düğmesini açtığımda bile. "Yemin ederim Tony, Rose'u bir an bile gözden kaçırsan, seni ve tanıştığın herkesi bizzat öldürürüm."

"Tanrım, Dante, sakın ol. Peşlerindeyiz. Onların iki araba arkasındayım ve Mickey de sağlarında. Onu kaybetmeyeceğiz."

Rose'un bütün gün Manhattan sokaklarında dolaşmasına izin vermek çok riskliydi ama bunu yapmak zorundaydım. Stella beni arayıp olanları anlattığı anda Rose'un kaçmaya çalışacağını biliyordum. Karar vermek için bir saniyem vardı ve Tony'ye onu bırakmasını söyledim. Hayatımda verdiğim en zor kararlardan biriydi. Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu, çok kızgındım.

Bu görüşmeden sonra Jianjun ve Feng'i sikleri ellerinde bırakarak toplantı odasından hızla çıktım. King Industries alevler içinde kalabilirdi, umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey Rose'du. Kendimi tutmak için her şeyimi harcadım.

Stella arar aramaz onun peşinden gitmemek, o gün olanları açıklamaya çalışmamak.

Gözümüz hep onun üzerindeydi elbette. Noel arifesinde Rose'u geceyi Palestra'da geçirmeye çalışırken yakaladığımda telefonuna bir takip cihazı yerleştirmiştım. Rose'un sapığını bulmak için haftalarca uğraştıktan sonra, Rose'u yem olarak kullanma fırsatı doğduğunda, imkânsızı seçmişim. Geriye kalan tek seçenek buydu.

Taksilerin önünü kesip kilitlenmiş trafikte manevra yaparken içimde şiddetli bir huzursuzluk ve öfke fırtınası kopuyor. Rose'a Stella ile aramızda olanlarla başa çıkması için biraz zaman tanımak istedim. İçten içe, gerçeği arkadaşına anlatmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ne de olsa bu onun hakkı. Stella'nın nefretini ve çok daha fazlasını hak ediyorum. Beni affetmiş olması onun karakterinin bir kanıtı, benim değil.

Ve şimdi, birinin Rose'u var.

Çünkü ben sıçtım batırdım.

Eğer arkadaşına zarar vermeseydim, asla kaçmazdı. Ama yine de gitmesine izin verme kararını veren bendim. Eğer Rose'a bir şey olursa, sorumlusu benim. Ciğerlerim gerginlikten kabarıyor, görünmez pençeler organlarımı parçalıyor. Korkudan nefes alıyorum ve öfkeye odaklanıyorum.

Öfke güçtür. Korku zayıflar içindir.

Tony ve çocuklar Rose'u Maisy'nin evine kadar takip etmişlerdi ve o serseriler ortaya çıktığı anda beni uyarmıştı. Maskeli adamlardan oluşan bir lejyon beklemiyordum. Dr. Mark'la başa çıkabilirdim ama bu hiç beklenmedik bir şeydi.

İşte bu yüzden sonunda FDR'ye çıkarken panikliyorum. GPS'imdeki bipleyen kırmızı noktaya göre güneye doğru gidiyorlar. Asıl soru, kim *bunlar*? Ve neden Maisy'yi de götürme zahmetine girdiler?

Eğer maskeli iseler, başka bir rehine almaları için hiçbir neden yoktu. Onu bayıltabilir ya da basitçe bağlayabilirlerdi. Neden onu da bu işe karıştırdılar?

İçindeki canavar yüzeye doğru tırmalıyor ve pençeliyor, şiddet için umutsuz, kan için aç. En azından bu nihayet bugün sona erecekti.

Telefonum çalışıyor ve ekrana hızlıca bir göz atıyorum. Kızları kaçırın aracın Motorlu Taşıtlar Dairesi raporu. Tabii ki kayıtsız, isim yok, hiçbir şey yok.

Kim bu Mark denen adam, eski CIA ajanı falan mı?

GPS'i takip ederken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor, eklemlerim bembeyaz oluyor. Büyük kırmızı nokta ekranda bip sesi çıkarıyor, Rosa'm. *Dio*, onu geri aldığımda beni affetmezse aklımı kaçıracığım.

Ve onu geri alacağım. Başarısızlık bir seçenek değil.

Bakışlarım torpido gözüne, içine bir fiyonk sıkıştırılmış küçük turkuaz kutuya kayıyor. Rose iyi *olacak* ve ben onu sonsuza dek benim yapacağım.

Direksiyonu sağa kırıyorum ve Aşağı Doğu Yakası'na doğru giden çıkışı takip ediyorum. Çok tahmin edilebilir. Bu adamların olduğu yerler hep köhne depolar. Ayağımı pedala sonuna kadar basarak motoru çalıştırıyorum.

Senin için geliyorum, tatlım.

Kalbim bir koçbaşı gibi, nefesim o kadar ince ki her nefes alışımnda boğuluyormuşum gibi hissederek nakliye konteynerlerinin labirentinde koşturuyorum. Buz gibi bir esinti körfezin karanlık sularını karıştırıyor, kilometrelerce öteden gelen tek ses deniz duvarına vuran şıpırtılar. Tony ve adamları maskeli fidyecileri Manhattan'ın güney ucundaki terk edilmiş bir nakliye deposuna kadar takip ettiler.

Adamlarıma göre, Rose ve Maisy bulundukları yerden sadece üç konteyner aşağıda tutuluyorlar. Hareket etmek için benim sözümü bekliyorlar. Belirlenen buluşma noktasına ulaştığımda, umutsuzca yavaşlıyorum.

ayak sesleri ve mavi, paslı konteynere doğru sürünerek ilerliyorum. Sadece birkaç metre ileride Tony'nin iri gövdesini seçebiliyorum.

Silahımı çekerek hızlı ve sessizce hareket ediyorum, tırnaklarım boş avucumu ısıyor. O şerefsizler nasıl bir kan banyosu yapacağım hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Öfkemle aramda bir korku beliriyor ama onu geri püskürtüyorum. Bugün burada yeri yok.

Tek bir yanlış hareketimde her şeyimi kaybederim.

Ben boş kabı yuvarlarken Tony başını geriye doğru eğiyor. "Gelebilmene sevindim," diye fısıldıyor.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Havlıyorum.

"Hayır. Kızları birkaç dakika önce içeri aldılar, yani şu anda en azından biraz bilinçliler."

Tony bana Rose'u Maisy'nin evinden başına bir çuval geçirerek çıkardıklarını söylediğinde gözlerim kıpkırmızı olmuştu. Onların kanı. Rose'u kollarımda güvenle taşıdıktan sonra onun içinde yıkanacaktım.

"Güzel. Onlarla işim bittiğinde baygın olanlar sadece onlar olacak." Çevreyi tarıyorum ve her köşede konuşlanmış ağır silahlı Kralları görüyorum. "Herkes hazır mı?"

"Sözünü bekliyorum, *kaptan*."

Başımı sallıyorum, parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavırıyor. O boğucu korku girdabı savaşın adrenaliniyle karışıyor ve göğsümde bir savaş başlatıyor. "Gidelim," diye homurdanıyorum. "Arkama geçin."

Siyah giyimli iki adam grafitili kırmızı konteynerin iki yanında duruyor. Silahları kılıfında ve küçük prensesler gibi havadan sudan konuşuyorlar. Oturan ördekler.

Susturucuyu cebimden çıkarıp Glock'umun ağzına takıyorum. Tony'ye hızlıca başımı salladım ve tek kelime etmeden aynı sayfadayız. Ölümcül bir hassasiyetle soldaki adama nişan alıyorum, o da sağdakine. Üç, iki, bir.

Kafaya ikiz kurşun. İki beden de aynı anda yere yığılır.

Önce konteyner kapısına ulaşıyorum ve mandalı sarsıyorum. Paslı menteşenin çıkardığı keskin gıcırtı nabzımı hızlandırıyor ama bundan kaçış yok. Silahımı çekerek kapıyı açıyorum ve gözbebeklerim loş ortama uyum sağlarken hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

Seçebildiğim ilk adamı yakalayıp kolumu boğazına doluyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. Namluyu şakağına doğrulttum. "Kimse kıpırdamasın yoksa bu pisliğin beyni yere saçılacak."

Gözlerim nihayet karanlığa alışıyor ve gölgelerin arasından elleri ve ağızları bağlı üç figür beliriyor.

Rose'un üzerine yerleştiklerinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Dante!" diye mırıldanıyor ya da en azından adımı duyduğuma yemin edebilirim.

"Sorun yok, tatlım. Ben buradayım." Boğazımı sıkan duygularımı bastırıyorum ve adamın nefes borusunu ezmek için pazumu esnetiyorum. Sonra tanıdığım kızıl saçlı Maisy'ye ve kafasında kapüşon olan diğer figüre yeniden odaklanıyorum. Koyu renk pantolonu ve kahverengi makosen ayakkabılarına bakarak erkek olduğunu tahmin ediyorum.

Gölgelerin arasından bir erkek daha çıkıyor ve Tony silahının namlusunu çevirip nişan alıyor. Keskin mavi gözlerini benimkilere dikeyyor ve ağızımdan çıkan nefesi zor zapt ediyorum. "Sen mi?" Hırlıyorum.

Nico Rossi ışığa doğru adım atıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma ve kafasının tepesinde sallanan o lanet olası topuz. Daha da yaklaşıyor, böylece geçen gün konferans salonunda giydiği gibi koyu renk üç parçalı takım elbisesini ve cebinden sarkan altın zinciri seçebiliyorum. *Piç kurusu* Rose'un arkasına geçiyor ve damarlarımda saf zehir dolaşıyor.

"Ona bir adım daha yaklaşma, seni *pezzo di merda*, yoksa Tony kafanı uçurur." Rossi'nin adamını da yanımda sürükleyerek bir adım daha yaklaştım.

"Öldürün ya da öldürmeyin. Umurumda bile değil." Nico elimde kıvranan erkeğe bakarak başını sallıyor ve umursamazca omuz silkiyor.

Ben de ona saçmaladığını söyledim. Tetiğe basıyorum ve silah sesi metal konteynerin duvarlarında yankılanıyor. Kızlar ağızlıkların etrafında çığlık atıyor ve onları korkuttuğum için kendimi kötü hissediyorum ama bu onların güvenliği için ödenecek küçük bir bedel. Canavarı serbest bırakma vakti geldi. Rossi'nin adamı yere yığılıyor, kafasından kan damlıyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor.

Bir anlık öfke *figlio di puttana*'nın çenesini sertleştirir.

"Senin umurunda olmadığına göre..." diye mırıldanıyorum, omuz silkerek. Şimdi Nico'nun etrafını sardık. Yanımdaki dört adamın yanı sıra dışarıda pusuya yatmış bir düzine adam daha var. Artık sadece o ve kapüşonun altındaki adam var.

"Mmm." Rose'a yaklaşıyor ve vücudumdaki her kas öfkeyle titriyor.

"Bir adım daha atma," diye tıslıyorum.

"Neden olmasın? Gizemli misafirimizin kim olduğunu görmek istemiyor musun?" Nico, Rose ile kapüşonlu adamın arasına girerken bana kibirli bir gülümseme fırlatıyor. "Gerçekten istiyorsun, istediğini biliyorum."

"Peki," diye homurdanıyorum, çünkü çok merak ediyorum, sonra Glock'u Nico'nun kafasına doğrultuyorum. "O zaman Tony ve ben gözlerinin arasına iki kurşun sıkmadan önce kızımı serbest bırakmak için iki saniye var."

Nico'nun parmakları siyah kumaşın etrafına dolanıyor ve onu çekip çıkarıyor. Sarışın erkeğin kafası geriye yuvarlanıyor, ağzı tıkanıyor.

"Bu...?" Morarmış, solgun, kirle kaplı yüze bakıyorum. "Bu Dr. Mark?"

Nico başını sallıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "O mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı, Dante. *Onun* senin için ne ifade ettiğini anladığımda, her şey çok kolay bir şekilde yerine oturdu." Kıkırdıyor, kalın, dövme kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş. "En komik kısmı duymak ister misin? Bu pislik sadece bir sapık ve tecavüzcü değil, aynı zamanda gizli kimliği olan bir ikili. Görünüşe göre, senin kız arkadaşını becerirken o

sevimli kızıl saçlıyla evliymiş."

Özenle bilenmiş itidalim kırılıyor ve hamle yapıyorum. Nico'nun çenesine hızlı bir yumruk attım ama o bunu ustalıkla engelledi ve acımasız bir sol kroşeyle karşılık verdi. Şaşırtıcı darbe beni geriye savuruyor, yarılan dudağımdan kan damlıyor. "Siktir," diye hırlıyorum ve çenemdeki kanı siliyorum.

Ayaklarımı yeniden yere bastığımda, Nico'nun dizini hedef alan şiddetli bir alçak tekmeyle karşılık veriyorum. Hızlı bir geri adımla kaçıyor, ardından kaburgalarım güçlü bir tekme indiriyor. Her biri Nico'nun yüzünde ve gövdesinde izini bulan yumruklar savurmadan önce sendeleyerek geri çekiliyorum.

Her darbeye homurdanıyor ama soğukkanlılığını asla kaybetmiyor. Ölümcül bir darbeden kaçınarak eğiliyor ve orta bölgeme bir dizle karşılık veriyor. Nefes nefese geriye doğru sendeliyorum, takım elbisem yırtılmış ve dağılmış.

Tony silahını bana doğrulttu, ama ben onu salladım. Bu *piçi* alıyorum. kendim için. Bu lanet olası kişisel bir şey.

Nico fırsatı değerlendirip yaklaşıyor ve bir dizi cezalandırıcı vücut darbesi indirerek beni gövdemi korumaya zorluyor. Başımı savunmasız bırakan hesaplı bir hamleydi, ancak bunu bir an çok geç fark ettim. Nico beni metal zemine yayan, kemik kırıcı bir aparkat indiriyor.

Rose'un acı dolu çığlığı beni tam kalbimden vurdu.

Ayağa kalkmak için mücadele ediyorum, görüşüm ter ve kan karışımıyla bulanıklaşıyor. Yüzümü siliyorum ve Rose'un dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Acıya rağmen ona bir gülümseme fırlatıyorum ve kendimi yukarı itiyorum.

Bu pisliğin bugün kazanmasına imkan yok.

Nico son bir vahşi saldırıyla hamle yapıyor ama tam zamanında yanından sıyrılıyorum. Kaçırdığı yumruğun momentumunu kullanarak kolunu yakalıyorum ve mükemmel bir Judo atışı yapıyorum. Nico yere düşüyor, yüzü sert metale çarpıyor.

Üzerine atlıyorum ve her vuruşta etin kemiğe çarpma sesiyle noktalan bir yumruk sağanağı yağdırıyorum. Kan duvarlara sıçrıyor ve paslanmış metal üzerinde tüyler ürpertici bir kızıl sanat eseri yaratıyor.

"Dante, onu öldürme!" Rose bir şekilde ağzındaki tıkaçı çıkarmış ve o tatlı ses tonu çıldırtıcı kan tutkusunun arasından sızıyor.

Duraklıyorum, elim kanlı bir yumruğa dönüşüyor ve başımı omzumun üzerinden eğiyorum. "Neden olmasın?" Hırlıyorum. "Sana dokunmaya cüret etti, seni incitmeye çalıştı Rosa. Neden bu bok parçasını parçalamayayım ve Park Avenue'deki süslü kulesini onun kanıyla boyamayayım?"

"Çünkü o senin kardeşin."

Buz damarlarımı donduruyor ve bakışlarım Rose ile yerdeki kanlı yüz arasında gidip geliyor. "Hayır...."

Nico'nun gözleri sadece yarıklara açılıyor, şişlik zaten tüm gücüyle devam ediyor. "Bu doğru, *fratellino*." Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve bir damla kan tükürüyor.

Küçük kardeş mi? "Olamaz." Başımı sallıyorum ve dizlerimin üzerine oturuyorum, aklım ve içgüdülerim çalkalanıyor.

"Baban annemi becerdi ve onu hamile bıraktı. Kralların büyük lideri bir *pezzo di merda* idi."

"Bir bok parçası mı?" Hırlıyorum ve silahımı çekip alına dayıyorum. "Başladığım işi bitirmeden önce kapa çeneni."

"Bu doğru, Dante," diye fısıldıyor Rose. "Bize kan testini gösterdi."

Maisy başını sallıyor, başı aşağı yukarı sallanıyor.

"Ne olmuş yani? Bu bir tür intikam planı mı? Babam seni yeterince sevmediği için King Industries'i yıkmaya mı çalışıyorsun?" Dudaklarımın kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Bu alıştırılmış bir gülümseme çünkü içimdeki dünya başıma yıkılıyor. Babam bunu nasıl yapabildi? Bunca yıl bunu bizden nasıl saklayabildi?

"Deniyor musun?" Tekrar gülümsüyor. "Bunu zaten yaptım, Dante. En büyük yasal hesaplarını burnunun dibinden çaldım. Ve iyi sistemimizin yasal parametrelerinin dışında kalan bölgeni de kendin mahvettin, yarısından fazlasını Kızıl Ejderhalara verdin. İkizler kendi paylarını talep ettiğinde, elinde hiçbir şey kalmayacak."

Merda....

Parmaklarım bu herifin boğazına sarılıp gözleri çıkana kadar sıkmak için can atıyor. Ama Luca... Kahretsin, Luca beklemek isteyecektir. Çarpık aile geçmişimiz hakkında daha çok şey bilmek isteyecektir. Muhtemelen *Coglione*'yi Noel yemeğine davet etmek isteyecektir.

"Ve beni öldürmeyi düşünüyorsan diye söylüyorum," diye mırıldandı, "öldürmezdim."

"Oh, evet, neden olmasın?"

"Çünkü benim kardeşim seninkini öldürecek."

Şimdi de gözbebeklerim kafamdan fırlamak üzere.

Cazzo, onlardan iki tane mi var? Baba, ne yaptın sen?

Nico doğruluyor ve alt dudağındaki kanı siliyor. "Luca'yı Kızıl Ejderhalar'dan saklamak bir şeydi, ama benden saklamak? Onu ve değerli nişanlısını bulmak kolaydı." Yerden kalkıyor ve tozunu alıyor. "Yine de Rose'u bu kadar çabuk bulduğuna sevindim. Onunla ve bununla biraz daha fazla zaman geçirebileceğimi umuyordum." Başını Maisy'ye doğru eğiyor ve burun delikleri açılıyor. "O başka bir şey."

"Sana yemin ederim Nico, bu iş bitmedi. Eğer bir daha Rose'un saçının teline dokunursan, kardeşim olman umurumda değil, iç organlarını oyup ofisinin dışına asarım. Anlaşıldı mı?"

Kendini beğenmiş dudaklarının kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Senin kızını istemiyorum, *fratellino*. Sadece hakkım olanı istiyorum. Kings ve Gemini imparatorluklarının tahtını." Yanımdan hızla geçip giderken omzu omzuma değiyor. Kapıya ulaştığında başını omzunun üzerinden salladı. "Yakında görüşürüz, küçük kardeşim."

BÖLÜM 50

BİR DAHA ASLA YALNIZ KALMA

Rose

Uykulu gözlerimi ovuşturarak, daha dün küçük Noel ağacımın durduğu köşedeki bomboş yere bakıyorum. Bu kadar küçük bir şey için, geniş oturma odasına çok şey kattığı kesin. Bacaklarımı altıma kıvırıyorum ve kabarık pembe battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum.

Dante mutfakta dolaşıyor, dolap kapaklarını çarpıyor. Birbirine çarpan bardak ve fincan sesleri beni irkiliyor. Yüksek sesler hâlâ beni zıplatıyor. Dün beni o konteynırdan çıkardığından beri yanımdan ayrılmadı. Şimdi bana sıcak çay yapmaya çalışıyor ama belli ki ne yaptığından haberi yok.

İkimiz de normalden daha sessizdik, yapılması gereken tartışmanın etrafından dolaşıyorduk ama ikimiz de başlamak için çok korkaktık. Nico Rossi'nin adamları bizi yakaladıktan sonra ilk aklıma gelen Dante oldu. Bana bir şey olursa suçluluk duygusunun onu nasıl yiyip bitireceğini hayal edebiliyordum. Her şey için kendini nasıl suçlayacağını. Ve onun için bu korku boğucuydu.

O anda onu affettim. Öldürölüp öldürölmediğimi asla öğrenemeyebilirdi ama en azından vicdanım rahatlamıştı. Ama şimdi buradayım, ölmedim ve o korkunç konuşma hala aramızda dolaşıyor.

Yumuşak ayak sesleri gözlerimi yukarı kaldırıp bir çift endişeli kara gözle buluşmaya zorluyor. Dante bana çay bardağını uzatıyor ve yanıma kıvrılıyor, Earl Grey'in kokusu kalbimin çılgın çırpınışlarını yatıştırıyor. Dante'nin kalçası neredeyse benimkine değiyor ama tam olarak değil. Beni saran kollarını, sadece onun gücünün getirebileceği güvenliği özlüyorum. Bütün gece yatakta bana sarıldı, alnıma ya da başımın tepesine iffetli öpücükler kondurdu. Seks yapmaya başladığımızdan beri ilk kez hiçbir şey denemedi bile.

Dante'nin dalgın bakışları başımın üzerinden köşedeki boşluğa doğru kayıyor ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama aslında o küçük ağacı özlüyorum."

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum!" Dönüp ona bakıyorum, bacaklarımı minderin üzerinde çaprazlıyorum. "Dante..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bırak önce ben gideyim."

Başımı sallıyorum, içimi bir endişe kaplıyor.

Dante elini kır saçlarının arasında gezdiriyor ve nefes nefese kalıyor. "*Cazzo*, Rosa, dün hayatımın en kötü günüydü ve pek çok boktan gün geçirdim." Duraksarken dudakları inceliyor. "Seni o *piç kurusuna kaptırma* korkusunun yanı sıra, ki bunun olmasına asla izin veremezdim, beni en çok korkutan şey Stella için beni asla affedemeyecek olmandı."

Dün, Dante telefonumu dinlediğini itiraf etti, böylece tüm zaman boyunca nerede olduğumu biliyordu. Öfkelenmeliydim ama çoğunlukla sadece minnettardım. Eğer yapmasaydı, kim bilir neler olurdu.

"Ona yaptığım şey, *Merda*, Rosa, zamanda geriye gidip o günü tekrar yaşamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Hayatımda ilk kez, sadece ilk kez bir kadına elimi sürdüm. Babam hayatta olsaydı beni evlatlıktan reddederdi. Hatta ellerimi keserdi. *Bir kadına asla dokunmamak* onun temel kurallarından biriydi. O gün kendimi kaybettim. Stella'nın Bo için çalıştığından o kadar emindim ki, Luca bunu göremeyecek kadar kördü. Ben de gittim.

ama sana yemin ederim, ona asla tecavüz etmezdim. Asla. Sadece gerçeği öğrenmesi için onu korkutmak istedim."

"Ama Luca onun yerine içeri girdi ve seni fena benzetti," diye araya girdim.

Yavaşça başını sallıyor. "Ve ben bunu hak ettim. Hayatımın geri kalanını Stella'ya bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

Sözlerini sindirmeye çalışırken uzun bir süre sessiz kalıyoruz. Dante'yi gerçekten tanıdıktan sonra, bu onun karakteriyle tamamen uyumlu görünüyor. Düşüncesiz, umursamaz ve hataya karşı korumacı. "Keşke bana söyleseydin," diye fısıldıyorum sonunda.

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değildi, tatlım."

Anlıyorum, gerçekten. Amcamla yaşadıklarımın sonra, hikayemin ortaya çıkması fikri beni bu korkunç olayı tekrar tekrar yaşamaya zorluyor gibiydi. Ve sonunda birine, anneme anlattığımda, en kötüsü oldu.

"Annem ona amcamdan bahsettikten birkaç hafta sonra kendini öldürdü." İtiraf keskin bir nefes vermeyle ortaya çıktı. Yıllardır sakladığım sır nihayet ortaya çıkmıştı ve neredeyse anında kalbim hafifledi. Dante çekingen bir tavırla bana doğru uzandı ama elinin sıcaklığını memnuniyetle kabul ettim. Elimi sıktı ve ben onun gücünün içime sızdığını hissettim. "Çok üzgünüm, tatlım. Tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kaldığın için üzgünüm.

sadece bu."

Sıcak gözyaşları gözlerime batıyor ve onları geri itmek için hızla gözlerimi kırptırıyorum.

"Ama eğer izin verirsen, o kocaman, güzel kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsen," diye fısıldıyor ve biraz daha yaklaşıyor, sıcak, nasırlı avucu yanağımı kavırıyor. "Bugünden itibaren her zaman yanında olacağıma yemin ederim. Bir daha asla yalnız olmayacaksın." O karanlık, dipsiz gözleri içime işliyor ve onun karşısında kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Ya da çok fazla sevgiyle dolu.

Derin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. "Stella seni affedebiliyorsa, ben de affedebilirim."

O yakışıklı yüzünde ışıltı ışıltı bir gülümseme belirliyor ve beni kucağına çekip kollarıyla göğsüne bastırıyor. "*Grazie a Dio*," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru. Tanrı'ya şükürler olsun, doğru. "Seni seviyorum Rosa ve yemin ederim ki senin için daha iyi bir adam olacağım, hak ettiğin gibi bir adam."

Kirli yanaklarını çerçeveleyorum ve o mükemmel dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Zaten öylesin," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Sonra ateşli öpücükler arasında kayboluruz, uzuvlarımız birbirine karışır ve kıyafetlerimizi yeterince hızlı çıkaramayız.

Kapı çalıyor ve Dante'nin bana aldığı yeni kazak elbisenin uygunsuz eteklerini çekiştirerek oturma odasına koşuyorum. Yemin ederim sadece kıvrımlarıma tayıt gibi yapıştığı için seviyor. Tıpkı yoga pantolonum gibi.

"Ben bakarım." Dante yanımdan hızla geçiyor ve benden bir saniye önce kapıya ulaşıyor. Nico Rossi hayatımıza girdiğinden beri aşırı korumacılığı tam gaz devam ediyor ve şimdi onu suçlayamıyorum bile. Kapıyı hızla açıyor ve Maisy koridorda duruyor, Tony de birkaç adım arkasında.

Artık *her yerde* tam zamanlı korumalarımız var.

Gülümsüyor ve güzel beyaz bir saksı içinde canlı, mor bir orkide uzatıyor. "Bunu evi neşelendirmek için kullanabileceğini düşündüm. Neşeli olmadığından değil, ama biliyorsun artık Noel ağacın yok ve-"

"Mükemmel, çok teşekkürler Maisy." Bana güzel bitkiyi uzattı ve ben de onu mutfak adasının üstüne koydum. Çatı katının aşırı modern siyah ve beyazına biraz renk katıyor. Belki üzerine biraz ışık koyabilirim.

"Evet, teşekkür ederim Maisy." Dante bile arkadaşına gülümsüyor.

Çatı katından çıkmama izin vermediği için kızlar gecemiz burada, özel korumam eşliğinde gerçekleşiyordu. Dante mutfağı karıştırırken ben Maisy'ye oturma odasına kadar eşlik ediyorum. "Beyaz mı kırmızı mı, Maisy?" diye seslendi.

"Kırmızı, lütfen." Deri koltuğa uzanıp Central Park'ın geniş manzarasını hayranlıkla seyrediyor. "Bu manzara inanılmaz."

"Öyle değil mi? Yaz için sabırsızlanıyorum. Kesinlikle balkonda güneşleneceğim."

Dante mutfaktan, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye homurdanıyor.

"Boş ver onu." Küçümseyici bir el sallıyorum. "Nasılsın?" Olanlardan sonra o büyük evde tek başıma kalmayı hayal bile edemezdin. Bu yüzden arkadaşımı burada takılması için davet etmiştim.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyor. "Dün gece gözümü bile kırpmadım. Gözlerimi her kapattığımda *onu* görüyorum."

"Maisy, çok özür dilerim. Dün yatıya kalmak isteyip istemediğini sormalıydım."

Dr. Mark, nam-ı diğer Maisy'nin eski kocası Jasper, bir şekilde nakliye alanındaki kaostan içinde kaçmayı başarmıştı. Dante ve benim uğraştığımız onca kişisel drama yüzünden cerrahla ilgilenme fırsatımız bile olmadı.

"Sorun değil, üçüncü tekerlek olmaktan nefret ederim."

Dante elinde iki kadeh şarapla oturma odasına girer ve onları kokteyl masasına koyar.

"Asla olmaz. Maisy bizimle kalabilir, değil mi D?" Neredeyse nişanlıma yalvaran bir bakış attım.

"Evet, elbette," diye mırıldanıyor. "Umarım uykun hafif değildir çünkü Rose çok çılgın atıyor-"

Ayağa fırladım ve elimi kirli ağzının üzerine kapattım. "Dur!" Karanlık bir kıkırdama Dante'nin göğsünü titretiyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Berbatsın sen."

"Ama yine de beni seviyorsun." Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve ben şimdiden çok daha fazlasını istiyorum.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, Dante Valentino."

BÖLÜM 51

KRALİÇEM

Rose

"Gerçekten mi, Dante? Okul yılının ortasında bir aylık tatil mi?" Uçak biletlerini yüzüme doğru sallayan bu sinir bozucu adama ters ters bakıyorum. "Peki ya iş ne olacak? Dr. Winchester'ı ya da Palestra'daki müşterilerimi öylece terk edemem." Kahvemini kalanını yudumlayıp mutfak adasının üzerine bırakıyorum.

"Sana zaten söyledim, artık bu konuda endişelenmene gerek yok." Kara kaşları sanki deli olan benmişim gibi çatıldı.

Bugünlerde her şeye cevabı bu. *Artık endişelenmene gerek yok.* Dante'nin üvey kardeşi Nico'nun hayatımızı altüst etmesinden bu yana çok uzun bir hafta geçti. Kaçırılma olayının yanı sıra, Dante ve benim halletmemiz gereken bir sürü kişisel mesele vardı. Stella'ya ne yaptığını ilk öğrendiğimde, düşünebildiğim tek şey buydu. Sonra silah zoruyla alıkonulmak ve sadece benim değil, Dante'nin de hayatından endişe etmek, bazı şeyleri bir perspektife oturttu.

Dante'nin Stella'ya yapmaya çalıştığı, hatta yapıyormuş *gibi yaptığı* şeyi unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Bana bunu asla yapmak istemediğine, kendisini asla bir kıza zorlamayacağına dair defalarca yemin etti.

Kadın. Ona inandım ama bunu bir gözdağı taktiği olarak kullanması beni öldürdü. Özellikle de yaşadıklarım yüzünden.

Stella ile birkaç kez daha konuştum, sonra da terapistimle. Yaptığı şeyi mazur görmüyorum, asla göremem ama geçmişte affedilemez bir şey yaptı diye birini sevmekten de vazgeçemezsiniz.

Ve Tanrım, Dante'yi bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum.

"Güzel, o zaman yolculuğu kabul ediyorsun?" Sesi dönüp duran düşüncelerimi böldü, o karanlık gözler bana bakarken parlıyordu.

"Ben öyle bir şey demedim." Meydan okuyan bir kaş kaldırıyorum ve elimin tersini gösteriyorum. "Parmağımda hâlâ bir yüzük göremiyorum."

"Bu hazırlıksız gezinin bir nedeni olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

"Saçmalıyorsun, Dante Valentino. Psikopat üvey kardeşin yüzünden beni bu 'tatile' götürüyorsun." Ve hala kayıp olan Dr. Mark ya da Jasper ya da gerçek adı her neyse. Bu sinsî cerrah bizi yine nasıl atlattı, aklım almıyor. Muhtemelen Dante beni o nakliye sahasından çıkarmakla o kadar meşguldü ki diğer her şeyi unuttu.

Aslında kaybolduğunu fark eden Maisy'ydî. Kocasî Jasper'ın benim Dr. Mark'ım olduğına hâlâ inanamıyorum. Her şey çok çarpık ve berbat. Eski kocası kim bilir ne kadar zamandır evliyken bir yalanı yaşıyormuş. Onun için çok kötü hissediyorum ve bu hafta birkaç kez yatıya kaldım. O kocaman evde kalacağı düşüncesinden nefret ediyorum.

Dante'nin dudaklarında bir çatıklık beliriyor ve yeni kardeşinden bahsederek onun neşesini kaçırdığım için neredeyse üzüleceğim. "Nico'nun seni incitmesine asla izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor.

"Biliyorum." Diğer tüm düşünceleri zihnimin gerisine iterek kollarımı boynunun arkasına doladım ve sıcak bedenini kendime çektim.

benimkine karşı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Nico'nun beni gerçekten incitmek istediğini hiç sanmıyorum. Bence sadece yapabileceğini kanıtlamak istedi."

Homurdanıyor, bikkın bir iç çekiş sıkılmış dudaklarından kaçıyor. "Bunu bilmiyorum ve öğrenmeye çalışırken senin hayatını riske atmayacağım."

"Yani beni Tanrı bilir nereye uçururken King Industries'in tahtını insansız mı bırakacaksınız?"

Ağzını benimkine bastırıyor, cezalandırıcı, affetmeyen bir öpücük. Sonra beni sıcak ve rahatsız bir halde bırakarak geri çekiliyor. "Sana daha önce de söyledim, sen benim her şeyimsin. Tahtı elimde tuttum ve onu istemiyorum. Seni yüzlerce kez seçerdim. Seni güvende tutmak için tüm Kraliyet İmparatorluğu'nun yerle bir olmasına izin verirdim. Bunu anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, yüzümde aptal bir sırıtma beliriyor. "Yani bu dövmeni değiştireceğin anlamına mı geliyor?" Parmağımı gömleğinin düğmelerinin arasından geçiriyorum. "Vengeance Is King yerine, bence Rose Is My Queen yazmalı."

Hınzır bir kahkaha göğsünü gümbürdetiyor, benimkiyle titreşiyor. Tanrım, bu sese doyacağımı hiç sanmıyorum. "Ya da daha iyisi, Rose'un Kukusu Benim Kraliçemdir."

Dudaklarım bükülüyor ve ona güzel bir göz devirme hareketi yapıyorum. "Kesinlikle iğrenç bir ağzınız var Bay Valentino."

"Sizi memnun etmek için her şey daha iyi, kraliçem." Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili dişlerimin arasına girmeye zorluyor. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla geri çekildi, siki bana karşı çoktan sertleşmişti. "Şuna ne dersin? Anlaşmayı tatlandıracağım...."

"Öyle mi? Bir aylık tatili nasıl daha tatlı hale getireceksiniz?"

"Seni Stella'yı görmeye götüreceğim." Nico'nun ortaya çıkmasıyla Dante, Luca'yı nişanlısıyla olan tatilini süresiz olarak uzatmaya ikna etti.

Gülümsemem daha da büyüyor ve aptal kalbim de onunla birlikte genişliyor. "Yapacak mısın?"

Çenesi göğsüne doğru düşüyor.

İkisini bir arada görmek umutsuzca ihtiyaç duyduğum kapanışı sağlayacaktır. En iyi arkadaşımın sevdiğim adamı affettiğini söylemesini duymak bir şeydir, ancak ikisinin birlikte olduğuna gerçekten tanık olmak benim için dünyalara bedeldir.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Harika. Gerekli düzenlemeleri yapmak için Clara'yla konuşacağım." Onun böyle gülümsediğini görmek kalbime komik şeyler yapıyor. "Ve eğer yüzük konusunda bu kadar kararlıysan...."

Dante tek dizinin üzerine çöktü ve daha önce yanılmışım. Kalbimin attığı o küçük komik takla, şu anda attığı takla ile kıyaslanamaz bile. O gece yarısı gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben umutsuzca onların karanlık kucağına hapsoluyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Tanrı'nın bununla bir ilgisi yok tatlım, belki şeytanın vardır." Cebinden küçük turkuaz kutuyu çıkarırken bana günahkâr bir gülümseme sunuyor. Üstünde beyaz bir fiyonk var ve kaşınan küçük parmaklarım sabırsızlıkla bekliyor.

"Evlen benimle, tatlım, yoksa seni kucağıma yatırır ve o güzel pembe kışın, sikime boşaldığında yanaklarının baştan çıkarıcı kızılılığıyla eşleşene kadar seni tokatlamak zorunda kalırım."

İğrenç sözlerinin zihnimde yarattığı canlı imgeler karşısında nefesimi tutuyorum. Ayrıca, şimdi bunu düşünürken bile sıırılsıklam oldum. Sırf tehdidini yerine getirsin diye yarı yarıya onu reddetme eğilimindeyim. "Bütün kızların hayalini kurduğu bir evlenme teklifi olduğunu söyleyemem...." Elimi iri ellerinin arasına alırken ona sıırıtırıyorum.

"Seni uyarmıştım, ben kahraman değilim tatlım, parlak zırhlı bir şövalye değilim. Güzel sözler ya da şiirler söylemeyebilirim ama seni bildiğim tek yolla, karanlık ruhumdaki tüm ateşle seveceğim. Seni sertçe ve sık sık becereceğim ve muhtemelen sahipleniciliğimle seni daha da kızdıracağım, ama seni son nefesime kadar koruyacağım. Sonsuza dek benim olacaksın."

Bu karanlık, azap dolu ve güzel sözler karşısında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Önünde yere çöküyorum ve o da sonunda kutuyu açıyor. Deniz mavisi yastığın içine devasa bir elmas yerleştirilmiş, tepenin etrafındaki bagetlerden oluşan dış halka bir taç şekli oluşturuyor.

"Sen benim kraliçemsin Rosa, sen benim her şeyimsin."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve deli gibi başımı sallıyorum, duygular boğazımı tıkıyor ve evet'i bile çıkaramıyorum.

"Şimdi acele et ve evet de. Eğer dizlerimin üzerinde olmam gerekiyorsa, yüzümün kalçalarının arasına gömülmesini tercih ederim."

Bir kahkaha özgürce yuvarlanıyor ve titreyen elimi uzatıyorum. Dante muhteşem yüzüğü parmağıma geçiriyor, sıcak eli elimi sarıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben karanlık uçurumda tamamen yutuluyorum. İçinde boğulmak istiyorum, onun içinde. Göğsüm kabarıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"İşte, bitti." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Şimdi, lütfen müstakbel karımı becerebilir miyim?"

Elimi kaldırıp ısıltılı yüzüğe hayranlıkla bakıyorum. "D, bu yüzük parmağımdayken bana ne istersen yapabilirsin."

"İşte duymak istediğim şey bu, tatlım." Eğildi, beni kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru yürüdük.

EPILOG

Maisy

"Biliyor musun, bir limuzin çok daha rahat olurdu," diye homurdanıyor Dante Mini Cooper'ımın arkasından, kafasını ön koltukların arasından çıkararak.

"Oh, sus." Rose ona vuruyor ve o da iki devasa bavulun arasına sıkışarak arkasına yaslanıyor. "Maisy'yi kim bilir ne kadar süre göremeyeceğim. Son dakikasına kadar kız kıza vakit geçirmek istiyorum."

Dikiz aynasından Dante'nin gözlerini kaçırmışını ve dudaklarına yapışan aptalca sırırtışı yakalıyorum. Belli ki arkadaşşıma sırılsıklam aşık ve her şeye rağmen işlerin yolunda gitmesinden dolayı çok mutluyum.

"Özür dilerim çocuklar, sadece yardım etmek istedim." Taylor Swift'in son şarkısının sesini açıyorum, ama çok hızlı ve çok yüksek. "Eek, üzgünüm!" Dante ellerini kulaklarına kapatırken ben bağıyorum.

"Ve sen de çok yardımcı oluyorsun," diye mırıldanıyor Rose. "Huysuz Aldo yerine bizi senin götürmeni tercih ederim."

Dante arka koltuktan homurdanıyor ve yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim. Rose ve yeni nişanlısını

Havaalanı en azından yapabileceğim bir şey. Eski kocam hakkındaki gerçekler ortaya çıktığından beri, a.k.a. Rose'un Sapık, Ben de olmuştur tartılmış aşağı tarafından Bu ezici suçluluk duygusu. Birini yıllarca tanıdığın halde nasıl olur da onu gerçekten *tanımazsın*? Belli ki sadece saf ve aptal değil, aynı zamanda körüm de.

Jasper biz evliken başka hangi korkunç şeyleri yapmıştı? Ya da daha önce? Lise son sınıftan beri birlikteydik ve yirminci yaş gününden önce evlenmiştik. Jasper bir arkadaşımın ağabeyiydi, bu da aramızdaki on beş yıllık yaş farkını açıklıyordu. Büyüleyici, baştan çıkarıcı yaşlı adam ne zaman gizli bir hayatı olan sinsi bir takipçiye dönüşmüştü?

Geçen hafta sevkiyat alanında ortadan kaybolduktan sonra, ikinci kişiliği olan estetik cerrah Dr. Mark Rattinger'in kim olduğunu öğrenmek için hemen avukatımla temasa geçtim. Jasper tıp fakültesine gitmiş ama onun yerine aile şirketine katılmayı tercih etmişti. Ya da en azından bana anlatılan hikâye buydu. Sahte bir isimle nasıl tıp lisansı alınabilir ki? Her şey çok gerçeküstü; hâlâ kafamı toparlayamıyorum.

Rose beni bu işi Dante'ye bırakmaya ikna etti ama şimdi düğün öncesi balayı için şehirden ayrıldıklarına göre Jasper'ın gözden kaçmasından endişeleniyorum. Ve cevaplara ihtiyacım var. Bunların herhangi biri gerçek miydi? Tüm evliliğimiz bir düzmece miydi?

Boğazım daralıyor ve kasvetli düşünceleri zihnimin en uzak köşelerine itiyorum. Bugün arkadaşıma, karanlık geçmişime takılıp kalmak için araba teklif etmedim.

Rose'a döndüğümde, onu yüzüğüne bakarken yakalıyorum. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim ama gözleri sürekli kocaman elmasa kayıyor. Bakışlarım direksiyona sarılmış ellerime ve yüzük parmağımdaki soluk deri şeride kayıyor. Alyansımı çıkarmam uzun zaman aldı ama çıkardığım an kendimi özgür hissettim.

"Yani, döndüğümde Palestra'daki işime geri dönebileceğimden emin misin?" Rose'un umut dolu gözleri benimkilere kaydı.

"Evet, hiç sorun değil. Tüm müşteriler seni seviyor."

Dante bir küfür mırıldanıyor, derin tonu sadece sert İtalyanca ile vurgulanıyor. Ne dediğini tahmin etmek için o dili konuşmama gerek yok. Rose işe dönmesi konusunda devam eden tartışmayı bana çoktan anlattı. Ona silahlarına sadık kalmasını söyledim. Jasper'la evlendiğimde çok gençtim, hiç kariyerim olmamıştı. şimdi yirmi üç yaşındayım ve hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok.

"Teşekkür ederim!" Rose ağlıyor. "Ben de onları çok seviyorum ve tabii ki seninle çalışmaya bayılıyorum."

"Yani kahve ve öğle yemeği molalarımızı seviyorsun." Gülümsüyor. "Evet, aynen yle."

JFK tabelaları tepede beliriyor ve Rose koltuğunda kıpırdanmaya başlıyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" Ellerini çırpıyor ve nişanlısıyla yüzleşmek için dönüyor. "Lütfen Maisy'ye nereye gittiğimizi söyleyebilir miyim?"

"Hayır," diye bağırıyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Ama yine de dener. "Lütfen, Dante... kimseye söylemeyecek." "Rosa, ilişkimizi ortaya çıkaracak kadar aptal olduğunu düşündüğümden değil. kendi isteğiyle. Benim endişem, *birinin* onu buna zorlaması."

Szlerindeki imalı tehdit karşısında sırtımda bir ürperti beliriyor. "Ama neden biri benim bir şey bildiğimi düşünsün ki?" Ağzımdan kaçırdım. Rose'un geçen hafta Krallar hakkında paylaştığı ufak tefek bilgilerden sonra, milyarlarca dolarlık şirkette göründüğünden çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı ama ben ağzımı kapalı tuttum ve soru sormadım. şimdi bu işe karıştığım için pişmanlık duymaya başladım.

"Yapmayacaklar," diye homurdanıyor Dante. "Sen yoluna devam et, Maisy. Avukatların ve özel dedektiflerin aracılığıyla devam et. Eski sevgilini bulacaklar ve onu hayatının geri kalanında o *figlio di puttana'nın* ait olduğu hapishaneye gönderecekler." Dudaklarında bir kaş çatma beliriyor ve çenesindeki tendon zonkluyor. "Eğer yapmazlarsa, geri döndüğümüzde ben hallederim."

"Tamam. Haklısın, eminim icabına bakacaklardır." Derin bir nefes alıyorum ve önümdeki çıkış tabelasına odaklanıyorum. İhtiyacım olan son şey havaalanı yolunda kaybolmak, ki bu kesinlikle yapacağım bir şey. *Her şey yoluna girecek Maisy*. Jasper sonunda hayatından çıktı ve öyle de kalacak.

Havaalanı terminalinin çılgınca koşuşturması aynı anda hem canlandırıcı hem de bunaltıcıdır. Farklı dillerde konuşan, büyük boy valizlerini sürükleyen ve çığlık atan çocuklarıyla düzinelerce insan yanımdan geçip gidiyor. Onları güvenlik kontrol noktasına kadar götürmekte neden ısrar ettiğimi bilmiyorum. Belki de yeni arkadaşımın kaybı beni aniden etkilemeye başladığı içindir. Boşandığımdan beri, eskiden takıldığım tüm Yukarı Doğu Yakası kadınları ortadan kayboldu. Ki bu iyi bir şey, gerçekten. Onlarla takılmak için her zaman çok beceriksiz ve sakardım. Hepsi çok fazlaydı ve ben sadece kendimdim.

İşte bu yüzden Rose'a hemen bağlandım.

"Sanırım buraya kadarmış." Rose birinci sınıf yolcular için ayrılmış güvenlik hattının önünde durdu. Büyük Dante Valentino'nun neden özel jetiyle uçmadığını merak etmiştim ama Rose radarın altında kalmak istediğine dair bir şeyler söylemişti. Sanırım JFK'deki kaotik insan kalabalığında fark edilmeden geçmek daha kolay olacaktı.

Kollarını açıyor ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor. "Seni özleyeceğim, kızım."

"Sen de." Ona bakmak için geri çekilmeden önce sıkıca sarılıyorum. Boyum 1.80'i biraz geçtiği için zamanımın çoğunu insanlara bakarak geçiriyorum. Zaten yerlerde sürünen özgüvenim için pek de iyi değil. Ama terapi bunun için var, değil mi? "Seni *gerçekten* özleyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

Dante Rose'u yanına çeker ve yanağına iffetli bir öpücük bırakır. "*Andiamo*," diye homurdanır. Sonra kulağına öyle bir şey fısıldar ki Rose'un yanakları kırmızının elli tonuna döner. Rose'un anlattıklarına bakılırsa, adam yatakta tam bir hayvan. O şişkin pazuları, kocaman göğsü ve günah kadar seksi dövmeleriyle ben de buna inanabiliyorum. Böyle bir adamla yatakta geçirilecek bir gecenin nasıl olacağını düşünmek bile beni tahrik ediyor....

Gerçek: Hayatım boyunca sadece bir erkekle birlikte oldum.

Ve yine, keşfettiğim kadarıyla, Jasper yatak odasında uzman değildi. Hayatımda yaşadığım orgazm sayısını bir elin parmakları kadar sayabilirim. Gerçekten oraya geri dönmeliyim. Bir gün.

"Tamam, gitmeliyiz Maisy." Rose kafasını metal detektörüne ve ötesindeki kapılara doğru çeviriyor. Beni bir kez daha kucaklıyor ve Dante'nin bakışlarını başımızın üzerinde yakalıyorum. Koyu renk gözleri omzumun üzerinden bir şeye takılıyor ama Rose beni hâlâ göğsüne bastırdığı için onun görüş açısını takip edemiyorum.

Her ne görüyorsa çenesinde sert çizgiler oluşuyor, sonra anlamlı gözbebeklerinde karanlık bir şey parlıyor. Rose sonunda beni bırakıyor ve Dante'nin temkinli ifadesini fark etmiş olmalı çünkü gözleri terminalin uzak köşesine doğru Dante'yi takip ediyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

Açıklanamayan bir nedenden dolayı tüylerim diken diken oluyor.

"Gördüğümü sandım...." Dante'nin ağzı ince bir çizgi halinde gerilir ve sonra başını sallar. "Hiçbir şey görmedim." Kolunu kızın omzuna doluyor ve onu kapalı alana doğru yönlendiriyor. Önce o metal dedektöründen geçiyor ve Dante bana dönmeden önce bir süre daha oyalanıyor. "Teşekkürler, Maisy. Dikkatli ol, tamam mı?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Özellikle dikkat etmem gereken bir şey var mı?" Bütün cümleyi kurabildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

kekelemeden. Gergin olduğumda saçmalamaya meyilliyimdir.

Kara kaşları çatık ve hâlâ aynı noktaya bakıyor. Terminalin sonunda bir kafe gibi bir şey var. "Henüz emin değilim ama bir şey bulursam sana haber veririm." Elini omzuma atıyor ve sıkıyor. "*Ciao*."

"Çav," diye mırıldanıyorum zayıfça. Mutlu çift koşuşturan bedenler ve dönen bavullar arasında gözden kaybolduktan çok sonra bile olduğum yere çakılıp kalıyorum.

İç çekerek nihayet geri dönüyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum. Şimdi tek yapmam gereken arabama nasıl geri döneceğimi bulmak. Tepedeki tabelaları tararken, karanlık bir gölge üzerimde beliriyor. Omurgamda bir farkındalık hissi uyanıyor ama bunu görmezden gelerek gözlerimi yukarıdaki yönle sabitliyorum. Yönümü bulmaya çalışıyorum ve zihnimi bir kuyruk dönüşüne sürükleyen güçlü varlığı görmezden geliyorum.

"Kayıp mı oldun, küçük tilki?" O tanıdık derin ses tonu ciğerlerimdeki havayı alıyor. Canlı görüntüler zihnime saldırırken hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Başımdaki kapüşon, ağzımı kapatan eldivenli el, bayılmadan önce zihnimin dönmesi. Sonra minibüs caddede gümbür gümbür ilerlerken arka koltukta zıpladığımız o derin, boğucu ses.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve bir çift yanan mavi gözle karşılaşıyorum. Koyu renk saçlarının birkaç teli ensesindeki kravattan kurtulmuş, yontulmuş, dağınık çenesinin sert hatlarını çerçeveleyiyor ve dikkatimi o acımasız ağzına çekiyor. İnce bir çizgi üst dudağını ikiye bölüyor, yara izi dudaklarına kibirli bir kıvrım katıyor.

Nico Rossi.

Vücudumda bir titreme oluyor.

Bunu fark etmiş olmalı ki ellerini masumca kaldırıp bir adım geri çekiliyor. "Sakin ol, *piccola*. Sadece merhaba demek için uğradım."

Etrafımızı saran bedenlerin koşuşturmasını tararken dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Beni bir daha almasına imkân yok, hele de bu kalabalıkta.

Meşgul bir havaalanı, değil mi?

"Ve geçen haftaki o çirkin olay için özür dilemek istiyorum. Seni bu işe bulaştırmak istememiştim."

Başım aşağı yukarı sallanıyor, tüm hava ciğerlerime doluyor. Dante'nin gördüğünü sandığı kişi bu muydu? Öyle olmalı. Kendimi onun üvey kardeşini kontrol etmek için burada olduğuna ve bunun gerçekten benimle bir ilgisi olmadığına ikna ediyorum. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeyim. Her zamanki gibi.

"Köprü'nün altından çok sular aktı," diyorum bir şekilde. "Bu çok garip bir cümle, öyle değil mi? Bu gerçekten ne anlama geliyor?"

Nico'nun dikkatli bakışları üzerimde geziniyor ve saçma sapan konuşmalarımı susturuyor. *Tanrıya şükür*. Burun delikleri açılıyor ve geniş göğsü ustalıkla dikilmiş takım elbisesinin altında genişliyor. Sanki beni kokluyor.... Koltuk altlarımı koklamak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Deodorant sürmeyi mi unuttum? Neden beni yiyip bitirmek ister gibi bakıyor?

"Neyse, benim gitmem gerek." İlgisiz bir el sallıyorum. Yalan söyleyip ona erkek arkadaşımın ya da kocamın beni beklediğini bile söyleyemiyorum çünkü zaten öyle biri olmadığını biliyor. Psikopat eski sevgilimle çoktan tanıştı.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ama bir santim bile kıpırdayamadan kalın parmaklar bileğime dolanıyor. Nico bana doğru adım atıyor, yüksek gövdesi diğer her şeyi engelliyor. Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve kollarımda yeni bir tüylerim diken diken oluyor.

"Yakında görüşürüz, küçük tilki. Çok yakında."

Kings of Temptation serisinin bir sonraki hikayesi olan *Brutal King'e* özel bir ön bakış için okumaya devam edin! Ve [şimdi ön sipariş](#) verebilirsiniz! Çıkış tarihi şu anda 9 Nisan olarak belirlendi, ancak bunu öne çekmeyi umuyorum.

Dante ve Rose'un sahil evindeki **özel buharlı resimleri** için [VIP posta listeme](#) katılın! FB grubum [Sienna Cross's Heartbreakers'da](#) takılın ve ayrıca bir ARC kazanma şansı elde edin ve *Ruthless King* prequel hikayesinden ÜCRETSİZ olarak gelecek olanlara özel sneak peeks alın!

Baştan Çıkarıcı Krallar serisinin her romanında günahkâr derecede muhteşem bir Kral ve onu dizlerinin üzerine çöktüren bir kadın yer alacak. Eğer [Acımasız Kral](#)'ı okumadıysanız, bir sonraki romanı beklerken Luca ve Stella'nın hikâyesine başlayın!

BÖLÜM 52

ACIMASIZ KRAL'A GİZLİ BİR BAKIŞ

Bölüm 1 - Yaklaş, Küçük Tilki

Nico

Yaklaş, küçük tilki. Daha yakına.

Adrenalin damarlarıma hücum ederken kalbim çılgınca bir ritim tutturuyor. Bu çılgınca çırpınış, Central Park'ın yemyeşil huzurunun hemen ötesindeki motor gürültüsünü ve keskin korna seslerini bastırıyor. Kaosun ortasında bir sığınak.

Bakışlarım *ona takılıyor*. Arzumun nesnesi, aletimin pantolonuma sürtünmesinin nedeni. Kovalamacanın heyecanı baştan çıkarıcı, bağımlılık yapıcı, piyasada bulunanlardan çok daha güçlü bir narkotik. Yüksek meşe ağacının gölgelerinin arkasına çömelmiş olan avım, sadece birkaç adım ötede pusuya yatmış olan avcının farkında değil.

Çekici kızıl saçlı kadın elinde beyaz bir kâğıt torba tutuyor, narin parmakları franchise'ın adını gizliyor. İçinde salata olduğunu biliyorum çünkü Palestra'dan ayrıldığı andan itibaren onu takip ettim. Özel spor salonu Plaza Hotel'in içinde yer alıyor. Gemini Corp'taki yeni başarıım sayesinde sonunda bu lüks tesise girme hakkı kazandım. Burası bana sadece baştan çıkarıcı kadına sınırsız erişim sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda Manhattan'ın yüksek ve kudretli kişileriyle bağlantı kurmak için stratejik bir konum görevi de görecek.

Tek dezavantajı, Kralların çekilmez *kaptanı olan* üvey kardeşim Dante Valentino'nun ara sıra varlığına katlanmak zorunda kalmak. O ve kardeşi Luca, yeraltı işleriyle Manhattan'ın aşağı sokaklarını yönetirken, dürüst iş ilişkileri King Industries aracılığıyla yürütülüyor. Birkaç önemli hamle sayesinde, Gemini Corp artık her iki şirketi de geride bırakmaya hazırlanıyor.

Üvey kardeşlerim her şeye sahipken, ağabeyim Marco ve ben koruyucu aile sisteminin acımasız ellerinde beş parasız büyüdük. Şimdi bunların hepsi değişmek üzere.

Kırılğan dallar üzerindeki ayak sesleri dikkatimi elimdeki işe geri döndürüyor. Büyüleyici kadın bir banka yerleşmiş, bacağını diğerinin üzerine katlıyor. Meşe ağaçlarının arasında serin bir bahar esintisi süzülürken parlak kumral saçları yüzüne dökülüyor. Kızıl saçlılara karşı hep bir ilğim olmuştur ama bu farklı...

Güzel Maisy Jordan üç uzun ay önce dikkatimi çekti. Sabırla bekledim, gölgede kaldım ama *cazzo*, onu daha fazla uzaktan izleyemem. Hamlemi yapma vaktim geldi.

Eski meşenin kalın gövdesinin arkasından çıkıyorum ama daha fazla uzaklaşmadan bir adam beliriyor ve sevimsiz bir gülümsemeyle küçük tilkimin yanına oturuyor.

Sohbet etmeye başladığında içimi bir öfke dalgası kaplıyor. Havadan sudan konuşurlarken kadın kibarca gülümsüyor. Belli ki bu adamın ne yaptığından haberi yok. Plastik çatalı ağzına götürüyor ve dolgun pembe dudakları marul yapraklarının etrafında kapanıyor. O çatalın, o salatanın o dudakları deneyimlemesine duyulan sinirle mantıksız bir kıskançlık alevleniyor. Maisy'yi merhametime bıraktığım o konteynırdaki günden beri onları hayal ediyorum.

Orada olmaması gerekiyordu. Hedeflediğim kişi üvey kardeşimin kız arkadaşıydı. Maisy ikincil hasar olmuştu ama o kadınla sadece birkaç saat geçirmiştik ve umutsuzca saplantı haline getirmiştik.

Daha önce hiçbir kadını takip etmemiştim ama her geçen gün saplantımın kökleri daha da derinleşiyor. Başlarda mesafemi korumakla yetiniyordum ama artık ona dokunma dürtüsü çok baskın.

Kabarcıklı bir kahkaha dikkatimi parktaki bankta hâlâ sohbet eden çifte çekiyor. Adam telefonunu çıkarmış ve açıkça kızın numarasını almaya çalışıyor. Öfkem alevleniyor ve tırnaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor.

Kendimi durduramadan ayaklarım beni ileri itiyor. Ağaçların arkasından çıkıyorum ve Maisy'nin bakışları neredeyse anında yukarı kalkıyor. Derin zümrüt gözleri benimkilere kilitleniyor ve dolgun pembe dudaklarından belli belirsiz bir nefes kaçıyor.

Aylar önce havaalanındaki buluşmamızdan bu yana ilk kez beni görmesine izin verdim. Üvey kardeşimi ve nişanlısını JFK'ye kadar takip etmiştim ve Maisy yine yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ama benim için çok doğrudu.

Yaklaşıyorum ve o ağız büyük bir O'ya dönüşüyor. Dudaklarının sikimin etrafına sarıldığını, beni emip yalayarak unuttuğunu hayal edebiliyorum. Kahretsin, şimdi çok sertim, acıyor.

Sarışın adamın kafası bana doğru dönüyor ve ben onu kırılanda kadar daha fazla döndürdüğümü hayal ediyorum. Kemiklerin tatmin edici çıtırtısı, içi boş göğsüme bir haz dalgası gönderiyor.

"Nico..." diye fısıldıyor nefes verirken ve beni beceriyor, dudaklarındaki ismim sadece belimin altındaki ateşi körüklüyor. Bir kadına karşı hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim. Belki de onu dikkatli bir mesafeden izleyerek geçirdiğim aylar yüzündendir. Bu benim için tamamen yeni bir deneyim.

"İyi günler, küçük tilki." Başımı hafifçe eğiyorum, gözlerim onunkilere sabitleniyor. Vücudunun benimkine verdiği tepkiye.

Yanakları kızarıyor, göğsü daha hızlı inip kalkıyor, dudakları davetkâr bir şekilde aralanıyor. Hayal görmüyorum, varlığımdan ürktü ama orada daha fazlası da var.

Sarışın erkek ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "Jack Dawson, siz kimsiniz?"

"İlgilenmiyorum," diye homurdanıyorum, bakışlarım sadece Maisy'ye

odaklanmış durumda.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesindeki hafif titreme sikime yasadışı şeyler yapıyor.

"Sadece güzel manzaranın tadını çıkarıyorum." Yaklaşıyorum, böylece onun kışkırtıcı kokusu burun deliklerime ulaşıyor. Orkide ve sıcak vanilyanın baş döndürücü bir karışımı. Tadının nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim.

Gözleri, bu durumdan ne anlam çıkaracağını tam olarak bilemiyormuş gibi kenarlarda sivriliyor. Korkuyor, evet, ama dahası da var. Salata kabının üstündeki plastik kapağı bastırarak çenesini indiriyor. Gözleri benimkilerden ayrıldığı anda göğsümdeki o boş yarık derinleşiyor.

Maisy öğle yemeğinden arta kalanları aceleyle plastik bir torbaya tikiştiriyor ve ayağa kalkarak sırttan aptala doğru dönüyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Jack, ama ofise dönmem gerekiyor."

"Ah, tabii." Ayağa kalkıyor ve elini tekrar uzatıyor, parmakları küçük avucunun etrafını sarıyor. "O zevk bana ait. Seni yarın ararım o zaman."

Yanakları hafifçe kızarıyor, ama şimdi kırmızı gören benim. O telefonu elinden alıp milyonlarca parçaya ayırma dürtüsü beni ele geçiriyor. Sertçe yutkunuyorum, aç şeytanı dizginliyorum.

Bir veda bile etmeden patikadan aşağı doğru yürümeye başladı. Yanına doğru ilerliyorum ve o da adımlarını hızlandırıyor.

"Neden kaçıyorsun, küçük tilki?"

"Kaçmıyorum... Ve bana öyle deme."

Parkın kenarına yaklaştığımızda ona ayak uydurmak için adımlarımı uzatıyorum. Ondandır neredeyse bir karış daha uzunum ama yine de neredeyse koşuyorum. Kesinlikle benden kaçıyor. "Seni korkutuyor muyum?"

"Tanrım, bilmiyorum... Daha birkaç ay önce beni ve arkadaşımı kaçırp silah zoruyla alıkoydun. Senden neden korkayım ki?" Bakışlarını ileriye sabitliyor ve tırnağını yaya geçidi düğmesine batırıyor.

"Bunun için zaten özür diledim."

"Nedense bu tür şeyler insanın aklından çıkmıyor, Nico. Özür dilememe rağmen."

Işık yeşile dönüyor ve muhtemelen yanımdan kaçmak için acele ettiğinden bakmadan yaya geçidine adım atıyor. Bir bisiklet vızır vızır geçiyor, zilini çalıyor ve bisiklet ona çarpmadan önce elimi koluna atıp onu kaldırıma geri çekiyorum.

Avuç içi göğsüne doğru uçarak bir nefes verir ve plastik kabı düşürür. Kapak fırlıyor ve marul, domates ve sayısız diğer sebze asfalta saçılıyor. "Yavaşla, seni göt deliği!" diye bağılıyor kendini metal yaya geçidi direğine dayadıktan sonra.

Daha önce bir yetişkinin bu ifadeyi kullandığını duyduğumu sanmıyorum. Dudaklarıma beklenmedik bir bükülme getirdi. Elim hâlâ kolunun üst kısmına dolanmış durumda ve belli ki salatasını fark edemeyecek kadar telaşlı.

"İnanılmaz." Eğildi, elimden kurtuldu ve öğle yemeğinin üzücü kalıntılarını toplamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Toprakla kaplı domatesleri toplayıp plastik kaba geri koyarken onu kuşkuyla izliyorum.

"Onları öylece kaldırıma bırakamam. Güvercinler onları yemeye çalışır ve boğulabilirler."

Şehirdeki tek bir sakinin bile o kanatlı fareleri özleyeceğini sanmıyorum. "Bence iyi olacaklar." Ona tekrar uzanıyorum ve onu ayağa kaldırmaya çalışıyorum ama bana dik dik bakıyor, o derin yeşil gözleri alev alev yanıyor.

Kahretsin, bu bakış. Doğrudan sikime gidiyor.

"Kimse senden beklemeni istemedi." Her marul yaprağı ve toz haline getirilmiş sebze plastik kaseye geri dönene kadar özenli görevine devam ediyor.

Tamamen büyülenmiş bir şekilde onu izliyorum. Aylarca onu izledikten sonra, bu kadını hâlâ anlayamıyorum. Bu tatlı, masum, oldukça beceriksiz kadının Jasper Whitaker gibi bir psikopatla nasıl evlenebildiğini aklım almıyor. Karanlık bir tarafı olmalı, bulup ortaya çıkarmak için yanıp tutuştuğum bir tarafı.

gevşek. Ve eğer yapmazsa, daha da iyi. Onu bozmaktan, saflığını kirletmekten ve dünyanın karanlık derinliklerine sürüklemekten daha çok istediğim bir şey yok.

Derin bir homurtu dikkatimi ayakta duran Maisy'ye çeviriyor. Sokağın karşısına doğru hızla ilerliyor ve ben de ışık tekrar kırmızıya dönmeden önce zar zor arkasından yetişiyorum.

Plaza'ya sadece birkaç adım kaldı ve hamlemi yapmazsam şansımı kaçıracam. "Bu akşam benimle yemek ye."

Dönüyor, gözleri inanılmaz derecede geniş. "Affedersiniz?"

"Beni duydunuz."

Gergin bir kahkaha atar. "Yapamam..."

"Neden? O Jack Dawson pisliği yüzünden mi?"

Onunkaşlar slam birlikte olarak o Saygılarımla

Ben. "Hayır, Çünkü Beni kaçırdın ve dürüst olmak gerekirse ödümü kopardın."

Bu sefer kıkırdamamı zar zor bastırdım.

"Şimdi, lütfen, beni yalnız bırakın. İşe geri dönmem gerekiyor." Dönerek uzaklaşıyor ama elim daha ilk basamağa varmadan bileğini yakalıyor.

"O Jack denen adamla çıkma."

"Tamam, her neyse," diye mırıldanıyor omzunun üzerinden.

"Ben ciddiym, küçük tilki. Başkalarının *benimle* oynamaya çalışmasından hoşlanmıyorum.

oyuncak."

The Plaza Hotel'in merdivenlerini hızla çıkarken son yorumumu dikkate bile almıyor.

Öfke göğsümün ortasında kaynıyor. Eğer Maisy Jordan'a sahip olamazsam, başka kimse olamaz.

*** Umarım bu küçük ön bakışı beğenmişsinizdir :) Nico'nun hikayesinin devamı için, *Acımasız Kral*, [buradan ön sipariş](#) verin! Ve FB grubum [Sienna Cross'un Kalp Kıranları'na](#) veya [VIP posta listeme](#)

katıldığınızdan emin olun! Size **özel**

Dante ve Rose'un sahil evindeki **buharlı resmi** ve *Acımasız Kral'ın* ön hikayesi *Acımasız Kan'ın* ÜCRETSİZ bir kopyası ile Stella ve Luca'nın ilk nasıl tanıştığını görün!

AYRICA SIENNA CROSS TARAFINDAN

Ayartmanın Kralları

Acımasız Kral

Vahşi Kral

Acımasız Kral

Acımasız (Kindle Vella'da Devam Ediyor)

Stonewall Üniversitesi'nin Lordları (Kindle Vella'da Devam Ediyor)

TEŞEKKÜRLER

Size küçük kirli sırrımı açıklayayım... Sienna Cross benim takma adım ve bir süredir kullanmak için can atıyordum. Kocamın desteği olmasaydı buna asla teşebbüs bile edemezdim. Ailemde yaramaz Sienna'yı bilen tek kişi o. Beni her şeyi yapmaya ittiğin için teşekkürler tatlım!

Tüm bunları bir sır olarak saklamak konusunda bana çok yardımcı olan ve aynı zamanda tonoz görevi gören harika yardımcım Sarah'ya özel olarak teşekkür ederim. Ve muhteşem sanat eserleri için inanılmaz yetenekli Samaiya'ya teşekkür ederim. Hikayeye gerçekten hayat veriyorsunuz! Ve tabii ki beta okuyucularım Katelin, Sarah (yine!), Jena ve ARC ekibim, hepiniz harikasınız! Bazılarınız yıllardır benimle birlikte ve tüm geri bildirimleriniz için gerçekten minnettarım (sırrı sakladığınız için de teşekkürler!)

Ve en büyük teşekkürü okuyucularıma ediyorum! Bunu siz olmadan asla yapamazdım

:)

~ Sienna

YAZAR HAKKINDA

Sienna Cross gangsterler tarafından kaçırıldı, süper seksi üvey kardeşi tarafından kurtarıldı ve sonra bir milyarderle görücü usulü evliliğe zorlandı. O andan itibaren işler gerçekten ilginçleşti... Karanlık, ahlaki açıdan gri alfa erkekleri ve onları dize getiren büyüleyici kadınları yazmayı seviyor. Tüm içeriden bilgiler için Facebook'ta Sienna Cross's Heartbreakers'a katılın, sayfasını beğenin ve onu Instagram ve Tiktok'ta takip edin. Takipçilere karşı bir zaafı var ;)

www.siennacrossbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.